Candid Stoica

șase piese
în căutarea unui teatru!

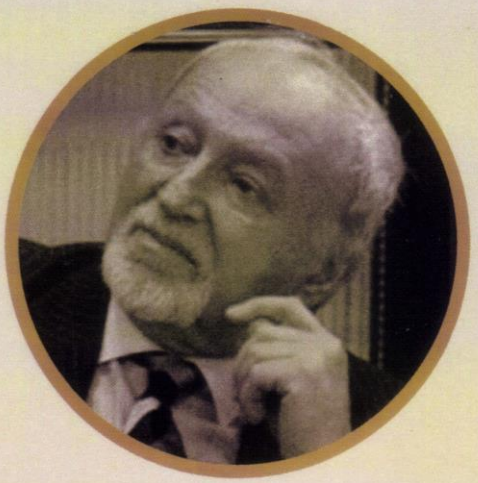

OPERA OMNIA
TEATRU CONTEMPORAN

TIPO MOLDOVA

www.cimec.ro

CANDID STOICA

ŞASE PIESE ÎN CĂUTAREA UNUI TEATRU!

Prologul
sau
Repetiţie cu o piesă interzisă de cenzura comunistă

Personaje:

Silviu: zis Lulu, actor, fost director

Titi: actor, fost secretar de partid

Liliana: i se mai spune maica ”Smara,, actriţă, apolitică

Aurel: actor, fost membru de partid, proaspăt pensionar

Cornel: actor

Gicu: actor, fost secretar de partid.

Mitică: actor (i se mai spune Molia)

Magda: tânără actriţă

Şerban: tânăr actor

Autor: neapărat cu barbă.

0. 20. 06. 1990. Repetiţie generală la reluarea piesei **Concurs de frumuşe** la Teatrul de Comedie, interzisă de cenzura ceaușisto-comunistă în anul 1984 Scena finală a piesei: Toată distribuția, încolonată strigă: **La Concurs, la concurs**...*(Ultima replică a piesei.)* Se dă un ocol locului unde ar fi trebuit să fie montată o piscină, dar care nu s-a făcut. Ies din scenă: **Liliana, Silviu, Cornel, Mitică, Şerban, Magda, Gicu, Titi.** Aurel, care s-a pensionat, stă la arlechin supervizându-l pe Titi, care va prelua rolul de acum încolo.

Silviu: Ne lulu vedem mâine la aceiaşi lulu, oră.

Aurel: La revedere…

Titi: Noroc fraţilor.

Liliana: Pa şi pusi!

Serban: Ura şi la gară!

Vocea autorului: (*strigă din sală)*: Nu plecaţi. Vreau să vă spun ceva…

Şerban: N-avem timp domne…

Magda: Ce vrea ăsta?

Şerban: Habar n-am…

Cornel: O fi adus ceva carburant, că mi-e o sete de…

Mitică: de vulpe! A adus, întotdeauna a adus…

Cornel: Şi haleală? Îmi e o foame de …

Mitică: de vulpe! *(s-au întors, s-au aşezat, pe scaune, pe jos. Autorul a urcat pe scenă)*

Silviu: *(către autor)* Ai fost în lulu, sală?

Autor: De când a început şnurul. De ce nu s-a pus piscina?

Silviu: Din lipsă de lulu, personal.

Autor: Am crezut că vă pregătiţi de un turneu în străinătate

Cornel: Unde n-ar da Dumnezeu aşa o pleaşcă.

Liliana: Un turneu ar fi minunat. Ne-ar scoate din cazanul ăsta care fierbe… Cum ţi s-a părut ce ai văzut?

Autor: Sunteţi buni, dar parcă eraţi mai buni acum 10 ani…

Cornel: Ehei, acu 10 ani, mamă doamne, ce viril eram eu, acu 10 de ani…

Aurel: (*de la arlechin către Cornel)* Virilitatea las-o, că la tine e moartă. Nu tu pe alţii, ci alţii pe tine. *(către autor)* Păi atunci eram cu cuţitul la os. Atunci exista opresiunea, dictatura, acum e un fel joacă. E, ca şi cum am juca Andromaca de Racine, o dramă întâmplată cândva. Acum 10 ani luptam să nu se interzică spectacolul. Nu vă amintiţi ce emoţii aveam toţi?

Magda: Să mă ia dracu dacă îmi amintesc de ce luptam şi cu cine luptam..

Liliana: Taci că ne faci de râs! Auziţi, ea nu ştie cu cine luptam. Luptam cu…Chiar până la urmă cu cine luptam?

Aurel: Cu Ceauşescu. Cu sistemul…

Titi: Vorbiţi prostii, te luptai tu cu Ceauşescu? Ştia el de tine, de noi?…

Aurel: Cu activiştii, cu securitatea, cu oamenii lui nea Nicu!

Titi: Oamenii lui eram toţi. N-am fost toţi membri de partid?

Cornel: Pardon, eu n-am fost membru de partid…

Titi: Poate pentru că nu meritai…

Cornel: Asta-i bună. Poate nici nu vroiam. Cu ce erai tu mai bun decât mine.

Titi (*râzând)* Eu aveam nivel politico-ideologic ridicat, pe când tu nu..

Liliana: Nici eu, n-am fost, cum ziceau şmecherii, membrache

Titi: (*superior)* Tu ai fost un caz special. Pentru ce ne luptam d-le autor, d-ta trebuie să ştii mai bine…

Autor: Luptaţi pentru meseria voastră, pentru dreptul de a exista ca artişti liberi, împotriva demagogiei de partid, vreţi să vă amintesc eu ? Gândiţi-vă că ce au vrut cei de la Timişoara şi de la baricada de la Inter aţi vrut şi voi. Aţi uitat ce viaţă grea am dus toţi? Aţi uitat lipsurile dar mai ales cum vă era controlată viaţa pas cu pas? Apropo ce aţi făcut cu carnetele de partid? Eu l-am ars…

Titi: Cum așa? Dacă se-ntoarce roata?

Autor: Nu se mai întoarce niciodată. Măi copii, sunteți oameni inteligenți, talentați, nu vă dați seama că s-a terminat, s-a încheiat. A fost un vis rău.

Mitică: Lung vis: a durat cinzeci de ani!

Liliana: Mi se zbârlește carnea pe mine când îmi aminesc prin ce-am trecut.

Magda: *(guralivă)* Am auzit că avem şi noi oameni din teatru care au fost la baricada de la Inter: Virgil Ionescu, recuziterul şi Lucică regizorul de culise

Silviu: De fapt Virgil şi Lucică n-au ajuns la lulu, la baricadă. (*râzând*). Când a început iureşul s-au repezit la lulu, metrou, şi când au vrut să iasă din lulu de la Universitate s-au lulu, împiedicat şi au căzut, şi lulu, puhoiul de lume care venea în urma lor, i-au lulu, călcat în picioare. Au avut noroc că n-au fost lulu,

schilodiţi. I-am luat de acolo mai mult lulu, morţi decât vii şi i-am adus la lulu.

Liliana ; (interzisă) La lulu? Adică, unde?

Silviu: Dar am zis clar: la lulu, spital.

Liliana: (naivă) Aşa se numeşte acum spitalul?

Silviu: Nu, aşa i-am zis eu. Ei sunt lulu, eroii noştri, vai de aşa lulu!

Liliana: Nu râde Silviu, nu e de râs. Au murit atâţia tineri!

Silviu: (*dur)* Cine i-a trimis acolo în bătaia puştilor? Au crezut că e o lulu? Adică o joacă? Uite că n-a fost lulu!

Liliana:, (*stresată, îşi acoperă urechile)* Nu vreau să te aud vorbind aşa. Dacă, doamne fereşte, erau acolo copii tăi, ai mai vorbi aşa?

Silviu: lulu! Puşchea pe limbă!

Gicu: *(timid)* Am auzit că Sandu şoferu' a ajuns chiar la Baricadă…

Cornel: Se laudă. Toți acum se laudă…

Silviu: Sandu a fost. L-am lulu văzut eu. A stat acolo până târziu seara când nu s-a mai putut că au spulberat-o cu două lulu!

Liliana: Mă înnebuneşti cu lulu ăsta, adică?

Silviu: Adică cu două tanchete...

Liliana: Doamne ce grozăvie!

Gicu: Eu, acum intru în piesa asta în locul lui Băltăreţu. Cât timp s-a jucat?

Mitică: Am jucat-o până în 84. Am făcut vreo 275 de spectacole înainte de turneul de la Moscova…

Gicu: Ehei turneul de la Moscova, ce vremuri, galeria Puşkin

Şerban: Da şi ȚUM şi GUM. S-au luat lucruri bune: aspiratore Buran, mixere, aparate de radio VEF, tocile, motoare de barcă! S-au luat lucruri bune...

Mitică: Mie mi-au luat moscoviţi fâșul!

Gicu: Dacă am pleca măcar până în Bulgaria. (*către Mitică)* Unde pleci Molie?

Mitică: Să mă schimb. Mă-ntorc repede...

Silviu: (*In urma lui Mitică care a plecat.)* Fiţi atent ce vorbiţi faţă de el. Molia asta mi se pare că ţine un lulu, jurnal unde notează tot, ce vorbim…

Titi: Face pe interesantul. Aurel, ce stai cu pălăria-n cap? Parcă ai fi o babă.

Aurel: E curent, răcesc

Gicu : Şi de ce nu s-a mai jucat piesa asta?

Şerban: Că au interzis-o…

Titi: N-a interzis-o nimeni. A fost doar suspendată. Ce vrei să ne propui?

Autorul: Vreau să vă propun, dar mai întâi beţi şi mâncaţi…*(a desfăcut un bakst cu bere şi o sticlă de votcă, Cola, Fanta. La fel cartoane cu fursecuri. Toţi beau)*

Titi: Băi fraţilor nu e voie să bem în teatru. Dacă vine un control iese scandal.

Şerban Lasă-ne dom'le cu chestiile astea, acum e libertate, cine să ne pedepsească? Cine să ne controleze? Ai rămas cu vechile deprinderi comuniste în cap. N-avem director, iar partidul unic s-a uşchit!

Aurel: Cum nu e director? Ăla din biroul de sus ce e?

Şerban: E adjunct. Îl bag în mă-sa!

Liliana: Te rog, fără invective. I-a exemplu de la Silviu care nu se enervează, nu înjură şi se poartă ca un domn. Aurele, scoate dragă pălăria aia…

Aurel: E curent, răcesc. Se enervează şi Silviu. Dar el nu înjură de sfinţi sau de mamă, înjură de dormeză. Să-l auziţi în maşină cum face educaţia pietonilor, înjurând! *(urmează imitaţie, Silviu în maşină, făcută de Aurel*) : Dece nebuno, paştele și grijania ta, traversezi prin locul nemarcat? Sărut mânușițele scumpă doamnă, toată stima și considerația, tot frumoasă, tot frumoasă!

Silviu: Mă enervez şi eu. Dar acasă faţă de copii nu se face, pe voi dacă vă lulu, înjuram, vă lulu, supăraţi, atunci înjuram şi eu în lulu, maşină de dormeză!! *(spre culise)* Cine e acolo? Ce stai ascuns. Vino la lumină.

Liliana: Nu văd pe nimeni.

Silviu: *(încăpăţânat)*A fost cineva acolo. Tot timpul de când am terminat repetiţia am observat că cineva stătea acolo în lulu, umbră şi lulu, asculta…

Cornel: Era recuziterul cel nou. Ce ai cu el? Asculta şi el ce vorbim

Silviu: Cu ce scop?

Titi: Aţi înebunit? Vedeţi peste toţi spioni. Securitatea a fost desfiinţată.
Liliana: *(către Silviu*) Ţi-ai dat demisia Silviu
Silviu: Deci, lulu, am dat-o.
Liliana: Adică?
Silviu: Adică demisia. (*arată că a iscălit ceva*) M-am dus la lulu *(arată spre locul unde e primăria*) şi am depus lulu (*arată spre o hârtie*) pe lulu, *(arată spre o masă)*…
Liliana: M-ai lămurit buştean. N-am înţeles nimic
Aurel: Îţi traduc eu: S-a dus la primărie, adică la lulu şi a depus lulu adică demisia, pe lulu, adică pe masă! Ai înţeles?
Liliana: Mulţumesc ai fost un tâlmaci excelent. Scoate pălăria.
Silviu: Mai vrei lulu? Explicaţii? *(Mişcă buzele ca şi cum ar vorbi)*
Liliana: Te rog, vorbeşte normal. Deci ţi-ai dat demisia
Silviu: Da, a doua zi după ce colegii s-au trezit să mă critice că nu mă ocup de lulu, ăsta, de teatru. Colegi ca Titică. Auziţi, cine m-a criticat: Titică! Să nu te apuce lulu, ăsta, râsul? *(Îl imită pe Titică bâlbâindu-se*) De de mii mi sisia!
Liliana : Şi ţi-au aprobat-o?
Silviu: Cine s-o lulu, aprobe. Au fugit toţi ca lulu, şobolanii. Acolo nu era decât un lulu *(arată un scaun)* Adică un scaun. Am lăsat demisia pe lulu.
Liliana: Silviu, erai un om normal şi deodată ai început să vorbeşti în dodii.
Aurel: Suferă de Lulită!
Magda: Şi cine o să conducă teatru fraţilor?
Titi: Oamenii care se pricep, că doar n-o să lăsăm teatru pe mâna nepricepuţilor să-l ducă de râpă.
Şerban: Adică tu. Nu mai ţine, eşti compromis (*copilăreşte)* Eşti compromis…
Titi: De ce sunt compromis? Că m-am ocupat de teatrul acesta 20 de ani de dimineaţă până seara, că eram capabil să-mi dau şi viaţa pentru el, că mi-a ieşit păr alb, tot ducându-mă la şedinţe, unde mi-am pierdut poate cei mai frumoşi ani
Aurel: Cine te-a pus?
Titi: Cine m-a pus? Dracu' m-a pus…(*furios)* Aţi fi preferat să vină un om din

afară, un politruc, să vă-nebunească la cap cu şedinţe peste şedinţe şi să controleze totul şi mai ales să transmită totul...

Autor: Ascultaţi, vreau să vă propun ceva insolit.

Magda: Adică cum insolit. Poate vrei să spui însoţit.

Şerban: Adică neobişnuit. Mai deschide şi tu o carte…

Autor: Ceva ce numai în teatrul vostru, despre care se vorbeşte că nu există disensiuni, se poate realiza. Aş vrea ca înainte de spectacol, unul dintre voi să povestească în cuvinte simple tot ce s-a întâmplat cu piesa asta…

Magda: Ce să mai spunem dacă o jucăm

Şerban: Taci din gură, că nu înţelegi. Eşti proastă…

Magda: Dacă mă mai faci proastă, te fac şi eu piţiponc. Na, piţiponc, piţiponc

Silviu: Terminaţi cu prostiile, zii mai departe

Autorul: Înainte de spectacol unul dintre voi să povestească ce s-a întâmplat.

T**iti:** Cu Ceauşescu? Asta nu, mă opun. Nu te supăra e o prostie. A fost o crimă, l-au omorât în chiar ziua de crăciun: ce sacrilegiu!

Aurel: Că tu ai fost mare credincios creştin. Nu te-am văzut niciodată făcându-ţi cruce. Şi avem alături o biserică.

Titi: N-aveai cum. Îmi făceam cruce, dar cu vârful limbii în gură…

Aurel: Formidabil lângă ce demagog am stat atâţia ani

Autor: Nu cu Ceauşescu, fraţilor. Ce s-a întâmplat cu piesa asta. Să vorbiţi despre vizionările care au avut loc, despre acuzaţiile ce i s-au adus, că ar fi fost un atac la adresa şefului statului.

Gicu: O să plece lumea din sală.

Silviu: Pe cine ar mai interesa azi?

Cornel: E o prostie.

Titi: Dacă Ceauşescu nu mai e, ce să mai discutăm…

Mitică: *(către autor)* Vrei să afle spectatorii ce scandal a fost?

Gicu: *(speriat)* Cine dintre noi să facă lucrul ăsta? Nu cumva să mă pui pe mine că eu o să mă cac pe mine de emoţie. Pe mine nu mă cunoşti. Eu sunt un actor

modest, aproape ratat. Mi se spune „Cuţu” (*Împreunează mâinile sub bărbie ca şi cum ar fi lăbuţele unui căţel şi latră uşor: ham, ham)*) am fost singurul secretar de partid care nu mi-am făcut categoria întâia de salarizare, ca Titi de exemplu…

Autor: De ce?

Gicu: De tâmpit.

Autor: Cum aşa? Explicaţi-mi…

Gicu: Eram tânăr, frumos, talentat şi eram atât de încântat de situaţia în care mă găseam: stam la aceiaşi masă cu maestrul Beligan, cu David Esrig şi cu ceilalţi, participam la hotărârile importante ale teatrului, eram chiar consultat, şi mi-am zis că leafa nu contează, o să mi se mărească atunci când o să joc rolurile mari, la care visam in secret, ca orice actor…

Aurel: Dar, am auzit, că rolurile n-au mai venit…

Gicu: Da, rolurile n-au mai venit. Au venit alţi mai şmecheri, şi cum sunt tolomac de sincer, m-au schimbat, şi acum am rămas tot actor categoria treia.

Titi: Ascultă, pentru Prologul ăsta, pe cere-l propui nici pe mine să nu contezi…

Şerban: N-ai fi potrivit. Ai fost secretat de partid anii în şir. Eşti compromis.

Titi: N-am fost tot timpul.

Şerban: De ce minţi? Cum n-ai fost tot timpul? De când te ştiu ai fost secretar de partid. Tăiai şi spânzurai în teatrul ăsta.

Titi: Nu-i adevărat. N-am fost tot timpul. În ultimii ani n-am mai fost. M-a lucrat Silviu. L-a numit pe Mihăiţă în locul meu.

Silviu: Eşti nebun? Cum să-l numesc eu? N-au fost alegeri?

Titi: Alegeri? Parcă n-ai ştii că erau de formă. Se alegea cine vrea sectorul. De fapt tu şi cu ăia de la sector aţi hotărât înlocuirea mea…

Silviu: Tu vorbeşti? Tu cum ai fost ales? Nu tot cu lulu, demagogie? Nu tu ai făcut tot ce ai vrut în teatrul ăsta atâţia ani? Nu tu lulu, beai cu maşiniştii şi cu mecanici, de nu m-ai puteam să mă mai înţeleg cu ei? După care veneai lulu, beat la teatru şi înjurai…

Cornel: Da, ne înjurai şi ne amenințai, cu sectorul, cu partidul!

Aurel: Că nu venim, la şedinţe şi la învăţământul de partid!

Titi: Îmi era frică să nu vină cineva în control şi să vadă că vă făceaţi de cap…

Cornel: Noi ne făceam de cap?

Aurel: Tu îţi făceai de cap!

Titi: Eu îmi făceam de cap?

Silviu: Da, veneai beat lulu în teatru şi înjurai lulu, colectivul!

Titi: Da, veneam beat…

Cornel: Deci recunoşti?

Titi: Lăsaţi-mă să termin, nu-mi băgaţi pumnul în gură!

Aurel: Da, tu cum făceai? Dar acum s-au dus vremurile alea.

Magda: (*strigă*) Acum e democraţie şi poţi să te culci cu cine vrei. Numai eu sunt virgină…

Silviu: Ce are? A apucat să lulu, bea ceva?

Liliana: Parcă un păhărel, două. Ce e cu tine fetiţa mea, ce ţi se întâmplă? Ce te-a apucat? Erai un copil atât de liniştit…

Magda: *(plângând)* Nu ştiu!. Am o nelinişte pe suflet…

Liliana: Săraca de tine! Of, trebuie să-i găsim un bărbat fetei ăsteia…

Cornel: Nu contaţi pe mine. Eu sunt căsătorit.

Liliana: Nu fiţi grobieni!

Titi: Staţi puţin! Veneam beat, dar nu când aveam spectacole, *(către Silviu)* Ca tine care veneai beat chiar la spectacole…

Silviu: Eu am venit lulu, beat la spectacole? (*furios)* Esti lulu, nebun!

Titi: Nu numai la unul*…(Cornel şi Şerban s-au repezit la el să-i astupe gura)*

Cornel: Taci, vrei să iasă scandal? Ştii că e violent!

Titi: *(se zbate strigând)* Iar odată în deplasare la UREMOAS cu **Măseaua de Minte** ai jucat scena de la început a spectacolului şi ai plecat şi n-ai mai venit, lăsând colegii să se descurce cum i-o tăia capul. Mitică poate să confirme, pentru că a intrat în locul tău în spectacol, şi în locul lui a întrat regizorul tehnic.

Nu mai vorbesc de ce ai făcut la ”Trei Surori”

Silviu: *(violent)* Ce e cu „Trei Surori”? Ce am făcut la „Trei surori”?

Titi: N-ai venit chior de beat şi acolo…

Silviu: Eu am venit beat la „Trei Surori”? *(furios)* Măgarule, dacă mai repeţi odată lulu, minciuna asta te strâng de gât (*s-a repezit la Titi. Şerban, Cornel s-au interpus. Rapid Silviu i-a şters o palmă lui Titi)* Asta ca să te-nveţi minte.

Titi: Ai dat în mine, ai dat în fabrici şi-n uzine…(*Toată lumea izbucneşte în râs*)

Silviu: Ai s-o iei în lulu, în mână (*face gestul obscen al onanistului. s-au despărţit din încleştare. Fiecare îşi aranjează hainele. Stau cu spatele unii la alţi)*

Liliana: Băieţi, fiţi gentelmeni**.** Şi tu, Aurel, îi aţâţi? Ruşine! Scoate dracu’pălăria aia, că nu plouă (*Silviu pleacă spre culise)* Silviu unde te duci?

Silviu: Să mă răcoresc!

Autor: Hai, lăsaţi ifosele şi serviţi ceva! Nu credeam că puteţi fi atât de ardeiaţi. Tocmai în teatrul vostru despre care se vorbea că aici nu există disensiuni

Liliana: În mod sigur, nu există! Teatrul nostru e renumit pentru atmosfera colegială. Noi nu ne certăm, nu ne bârfim…

Autor: Asta e minunat…Bere, Cola, sucuri fursecuri. Votcă nu vă mai dau. Mi-e frică să nu vă încăieraţi iar*…(se bea, se mănâncă fursecuri. Pauză)*

Liliana: Ce s-a întâmplat e ceva cu totul nesemnificativ

Aurel: E furios şi nu vrea să recunoască deloc că a venit beat la „Trei Surori”.

Autor: Cum aşa? Povestiţi-mi şi mie, cum a fost…

Liliana: Atunci a fost ceva de coşmar, dar tot aşa un caz nesemnificativ

Aurel: Regizorul tehnic, Lucică, a dat drumul la spectacol fiind sigur că Silviu e în teatru.

Autor: Se poate întâmpla asta?

Aurel: În mod normal nu, dar Lucică, regizorul, nu putea să conceapă că tocmai directorul teatrului, să nu fi venit la spectacol. Deci a început spectacolul şi a venit rândul ca Silviu să intre în scenă. Găitan, care juca pe Tuzenbach, îl

anunţa: Locotenent colonel Verşinin. Şi nimeni!

Cornel: Disperat, Găitan a ieşit în culise şi i-a spus lui Lucică: **Nu e Silviu!.**

Aurel: Imposibil, i-a răspuns calm Lucică, l-am anunţat.

Cornel: Găitan şi s-a dus iar în scenă şi a anunţat: „ Colonelul Verşinin e în stradă și se întreţine cu domnul general”

Autor: Grozavă invenţie!

Aurel: Atunci a apărut şi Silviu în teatru.

Autor: Să nu-mi spuneţi că a intrat în scenă cu hainele de pe stradă?

Cornel: Cabinierele alertate deja îl aşteptau cu costumul de scenă şi în nici un minut l-au dezbrăcat la piele de hainele de stradă şi l-au îmbrăcat cu costumul de militar…epolet, sabie şi chipiu.

Autorul: Ce se întâmpla în scenă? Au făcut pauză, au sărit peste moment?

Aurel: Sunetistul a mai pus odată valsul boston care se dansa la începutul piesei şi cele trei surori cu invitaţii lor, s-au apucat să valseze în disperare...

Cornel: Găitan a ieşit iar din scenă şi constatând că Silviu e îmbrăcat l-a anunţat iar: „Locotenent colonel Verşinin”. Ofiţerii din scenă s-au aliniat şi a intrat Silviu, iar sala a izbucnit într-un râs nebun.

Liliana. A fost ceva de nepovestit. Hohote de râs ca la circ. Vâlvătăi, ca atunci când arunci benzină peste un foc abia mocnit.

Autor: De ce râdea publicul?

Aurel: Pentru că, în graba mare, Silviu a intrat cu chipiul într-o parte, cu epoletul în locul săbiei şi cu sabia în locul epoletului şi… mangă de beat!

Silviu: (*A reveni).* Iar aceeaşi poveste? Ar trebui să mă lulu, supăr și să plec (*Către autor)* Nu-i crede. Mint de îngheţă apele. Chiar şi Liliana, este pradă unei iluzii.

Liliana: Adică sunt mitomană? Nu mă aşteptam la tine la aşa ceva!

Silviu: Te rog nu te supăra, dar nu-mi amintesc!

Liliana: Atunci am să-ţi aduc aminte de scena cu Stela Popescu, când trebuia să-i faci o declaraţie de dragoste, tot la „Trei Surori”

Silviu: Îmi amintesc, nu m-a lăsat să vorbesc, să spun textul…

Liliana: Pentru că erai beat şi se temea să nu observe publicul! Hai să ne jucăm puțin. Să refacem scena. Eu sunt Stela iar Cornel o să fie Silviu. Să ne aşezăm pe două scaune ca atunci…(*S-au adus 2 scaune şi cei doi s-au aşezat unul lângă altul*) Cornele, spune replica lui Silviu:

Cornel: (*jucându-l pe Verşinin* ca *Silviu) V*re vre uuu ssă sp spuspun..nnn căăă

Liliana: (*Jucând personajul Maşa ca Stela Popescu, îi astupă gura cu mâna*) Ştiu ce vrei să-mi spui, iubitule, ai o căsătorie nefericită cu o nevastă bolnavă de nervi care a avut trei încercări de sinucidere (*Cornel, ca Silviu, se zbate vrând să vorbească, Liliana, ca Stela continuă)* Azi dimineaţă te-ai certat cu ea şi ai plecat trântind uşa*…(Cornel, ca Silviu, confirmă bolborosind, dar Liliana, ca Stela, continuă netulburată)* simt că te-ai îndrăgostit de mine, îţi sunt dragi ochii mei, glasul meu…mă iubeşti *(Cornel confirmă bolborosind)…*În sală publicul începuse să râdă, situaţia era hilară şi atunci Stela te-a luat de mână şi te-a scos afară din scenă spunând: „Să mergem în grădină că a început lumea să râdă de noi!" Ai uitat Silviu?

Autor: Formidabil. Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla aşa ceva…

Silviu: Vă rog să mă credeţi că pur şi simplu mi s-a lulu şters din memorie.

Liliana: Probabil, urmare a eforturilor pe care le-ai făcut la spectacolele oficialee când recitai monstruozităţile alea, care se numeau Omagiu.

Silviu: Probabil, deşi în ultima vreme nu mai era un efort, că erau lulu, înregistrate. Făceam doar play-back. Draga mea, dragi şi iubiţi colegi, acum în ceasul a 12-lea, uitaţi, vă cer lulu, iertare, în genunchi (*îngenunchează)* pentru toate relele, încurcăturile, neajunsurile, belelele, neplăcerile, enervările, necazurile pe care vi le-am pricinuit ca director, ca şi, coleg, dar trebuie să ţineţi seama că am doi copii pe care a trebuit să-i cresc

Cornel: Nu mai face teatru! Şi alţii au avut copii de crescut. Vă obliga cineva să recitaţi? Pe mine de ce nu m-au chemat niciodată să recit?

Silviu: Pentru că dacă ai fi spus poezii patriotice ar fi râs şi curcile…

Liliana: Silviu, eu te-am iertat. Sunt sigură că şi colegii mei vor fi îngăduitori. Nu-i aşa colegi?(*îl îmbrăţişează. Ceilalţi răspund ca în* ***Apus de soare****: "Aşa e măria ta!"*

Autor: Silviu, începe tu Prologul. Hai, **v**orbeşte tu, sparge tu gheaţa!

Aurel: (*autorului)* Nu e o idee bună cu Silviu. Îl scuipau oamenii pe stradă

Silviu: Are dreptate. Lumea mă ştie că recitam poezii cu Ceauşescu. Am avut experienţe nefericite.. Ce era să fac?: **Aveam copii de crescut!**

Autorul: Atunci, tu Giuri…

Aurel: Eu m-am pensionat. Sunt aici să-l supraveghez pe Titi

Liliana : (*Strigă, revoltată*) De ce, Aurele, de ce te-ai pensionat? Tocmai acum când e libertate, când nu mai e partidul comunist să ne puie pumnul în gură?

Aurel: Nu mai e partidul comunist, dar va venii alt partid care-i va lua locul şi care va avea pretenţia să conducă. N-ai văzut? Imediat s-a înfiinţat FSN-eul…

Liliana : Şi s-a fâsâit! Dar, de ce să te pensionezi acum când ne-am eliberat cu toţii, când am scăpat de poliţia politică…

Aurel: Eşti tu sigură că am scăpat? Nu simţi cum mişună în jurul nostru aceiaşi oameni: Cine e Iliescu, Petre Roman şi ceilalţi? Tot nişte nomenclaturişti…N-ai văzut ce s-a întâmplat când au venit minerii chemaţi de Iliescu? Ce grozăvie…

Liliana: Da, ce barbarie…

Titi: Vă interzic să vorbiţi politică în incinta teatrului.

Liliana: Hai lasă prostiile! (*către Aurel)* dar de ce să te pensionezi?

Aurel: Ca să fiu întradevăr liber. Tot ce vream să fac eram legat cu toate fibrele fiinţei mele de teatru, de spectacol. Tot ce vream să fac se raporta dacă sunt liber, dacă nu o să am spectacol şi şedinţă de partid. Numai când îmi amintesc că trebuia să vin la şedinţele de partid şi să-l ascult pe Titi, învârtind aceiaşi limbă de lemn, simt cum mi se intoarce stomacul pe dos şi-mi vine să vomit. M-am îmbolnăvit. Nu mai suport nici atmosfera asta de suspiciune şi de acuzaţii reciproce, de intrigi, de aspiraţii pentru un rol pentru o piesă, care-mi face rău…iertaţi-mă, daţi-mi un lighean (*se duce în arlechin. Se aude cum vomează*)

Magda; Chiar vomează?

Şerban: Nu debordează, adică face oaa*…(Imită cum se vomează)*

Magda: Termină, eşti groaznic

Aurel: *(revine)* Iertaţi-mă, nu ştiu ce am azi. Nu vreau să mai depind de nici un director. Vreau să mă plimb să văd lumea. Şi eu şi nevastă-mea şi neştiind cât mai am de trăit vreau să fac ce am visat din totdeauna, să călătoresc…

Autor: Atunci, încerci tu, Liliana?

Liliana: O să mă-ncurc, o să mă fâstâcesc, o să mă bâlbâi, n-o să fiu coerentă, probabil or să intervină şi colegii, poate n-or să fie de acord cu versiunea mea, o să ne contrazicem şi nu cred că e bine să ne certăm în faţa spectatorilor…

Autor: Asta cred că ar fii interesant. Asta ar aprinde scânteia unui conflict care izbucneşte atunci pe loc. Ar fi ceva autentic

Liliana: Asta pentru d-ta, ca scriitor, dar ar crea între noi tensiuni, ar ieşi la iveală vechi animozităţi şi nu cred că e momentul cel mai potrivit. Teatrul nostru e renumit pentru atmosfera colegială. Noi nu ne certăm, nu ne bârfim…

Autor: Asta e minunat. Aţi fost uniţi atunci în timpul dictaturii cu securitatea în spate, nu cred că acum o să fiţi dezbinaţi. Nu văd de ce v-aţi certa. Chiar dacă se va întâmpla să vă contraziceţi o să fie teribil de amuzant.

Aurel: A fost amuzantă încăierarea dintre Titi şi Silviu? A fost oribilă.

Autor: A fost impresionantă. Dacă s-ar relua ar fi un excelent moment de teatru care pe vremea lui Ceauşescu nu se putea realiza pentru că eraţi îndoctrinaţi:Aveaţi o gândire dublă Una gândeaţi şi alta exprimaţi Hai serviţi: bere, cola, sucuri fursecuri chiar şi votcă. *(se bea, se mănâncă fursecuri. Pauză)*

Magda: Vremea lui Ceauşescu! Unde te duci asta auzi: vremea lui Ceauşescu. Mama cu asta mă înnebuneşte că ei îi era bine pe vremea lui Ceauşescu …

Mitică: Mama mea zice la fel: pe vremea lui Ceauşescu îmi ajungea pensia şi mai puneam şi bani deoparte…

Aurel: Multă vreme o să auzim de acum încolo fraza asta. Toţi ne-am trăit viaţa în epoca Ceauşescu… S-au a împuşcatului

Magda: Auziţi, povestesc eu. Eu n-am fost membră de partid. Nici utecistă n-am fost. Au vrut să mă facă, dar am refuzat.

Şerban : Minţi. Toţi vream să fim membri de partid. Pentru că dacă nu erai membru de partid, erai pur şi simplu, un rahat.

Magda: Nici tu nu erai membru de partid. Deci erai şi tu un rahat. Voi eraţi membri de partid?

Aurel, Gicu, Titi, Silviu, Mitică: Toţi am fost membri de partid (*veselie mare*)

Cornel: Pardon, eu n-am fost…

Magda: Atunci ai fost informator, că aşa am citit eu într-un ziar: Cine n-a fost membru de partid a fost informator. *(Cornel îi dă o palmă Magdei)*

Liliana:(*Strigă)*Cornele, nu fi huligan

Cornel: Uite-te la ea. Noi o tratăm de copil şi ea e o viperă. M-a făcut informator. O bat măr. (*se duce spre ea. Liliana, Şerban, Mitică se interpun)*

Liliana: A glumit, iart-o…

Cornel: Cum s-o iert? Asta-i chestie de iertat? *(grav)* Uite ce e fetiţo. Noi te-am primit aici în colectiv, te-am adunat de la Petroşani unde ai fost repartizată şi tu îţi permiţi să mă faci informator*?(vehement)* Te ia mama dracului dacă mai repeţi chestia asta…(*Magda începe să plângă)*

Liliana: Cornele, ai făcut fata să plângă. Se poate?

Aurel: Dacă n-ai fost informator de ce te superi? Te simţi cu musca pe căciulă?

Cornel: Atunci să te ia dracu şi pe tine, bătrân scârbos

Aurel: Cine zice ăla e! Am auzit că vor publica listele cu informatori, să vedem ce ai să te faci atunci…(*Cornel se repede la Aurel şi-i îndeasă în cap pălăria peste urechi pălăria. Aurel se sbate să scoată pălăria care îl strânge şi-i opturează vederea)*

Cornel: Na, să te înveţi minte…

Aurel: Nenorocitule, m-ai sgâriat, vampirule, ajutaţi-mă vă rog. *(Şerban şi Mitică trag de pălărie dar nu reuşesc să i-o scoată de peste urechi*)

Silviu: Lăsaţi-mă pe mine (*Aurel stă cu capul plecat. Silviu apucă borurile pălăriei trage puternic şi pălăria… se rupe…Silviu se dezechilibrează, cât pe aici să cadă)* Na-ţi-o bună că ţi-am lulu… rupt-o

Aurel: Of, mulţumesc*…(se apropie încet de Cornel şi-i trage un picior în fund după care*

fuge spre culise, urmărit de Cornel) Era o mândreţe de pălărie, uite ce s-a ales de ea...ce banc tâmpit...*(Îl loveşte peste cap cu pălăria ruptă)*

Liliana: Aurele, Cornele, fiţi cuminţi, sunteţi oameni în toată firea…potoliţi-vă. *(Amândoi dispar în culise şi vor apărea mai târziu...)*

Magda: (*către Şerban)* Dar tu n-ai fost membru de partid, n-ai fost informator. Ştii ce ai fost tu?

Şerban: *(naiv)* Nu, spune-mi tu

Magda: Un rahat ai fost!

Şerban: Eu o omor pe asta…(*Se repede la ea. Magda fuge prin scenă râzând ascunzându-se după ceilalţi urmărită de Şerban furios)*...dacă te prind ai încurcat-o

Magda: Sunt curioasă ce-o să-mi faci? (*fuge ţipând în culise. Şerban după ea,)*

Liliana: Aţi înnebunit cu toţi! Revoluţia asta ne-a înebunit…

Mitică: Care revoluţie, n-ai auzit că a fost lovitură de stat?

Liliana: Eu am s-o numesc evenimentele din decembrie 89

Autor: Deci n-are nimeni curajul să povestească cum a fost interzisă piesa?

Magda: Ies eu, şi vorbesc eu, povestesc eu…

Şerban: Unde, la circ?

Magda: Cum unde? Aici. Povestesc ce s-a întâmplat cu piesa…

Şerban: Ieşi şi ai să faci un rahat. Nu tu, în nici un caz. Cine ştie de actriţa Magda Ics, marea actriţă Magda Ics ne va povesti cum s-a luptat ea cu cenzura comunistă… Nu eşti cunoscută

Magda: Parcă tu eşti cunoscut. Marele artist Şerban nu ştiu cum, căruia i se mai spune şi Paul Nimeni!

Autor: Atunci cine? Nea Mitică? (*către Mitică)* Ce zici nea Mitică?

Mitică: Nu mă dau în lături…

Liliana : Şi ce ai să spui?

Mitică Ce s-a întâmplat…

Aurel: O să adoarmă lumea în sală.

Mitică: Am să încep cu începutul. (*pauză, tuşeşte, se foieşte)* De la tezele din Iulie ale lui Ceauşescu directorii de teatru suflau şi-n iaurt de frică.

Aurel: Aoleu, a luat-o de la 71. scurteaz-o…

Mitică: Totuşi în secret totuşi teatrul nostru căuta în draci o piesă originală. Giurchescu care se fripsese de mai multe ori şi se luptase cu multe comisii de vizionare, era plecat în străinătate să monteze o piesă. Veve Plătăreanu care-i ţinea locul, ne-a chemat să ne ceară părerea despre o piesă românească…….

Aurel: Scurteaz-o domne, scurteaz-o că adormim.

Mitică: Atunci am propus piesa asta. Nu vă amintiţi?

Titi: Nu. Cred că visezi.

Mitică: Cum să nu-ţi aminteşti când tu şi alţi aţi declarat că e o piesă slabă.

Titi: Asta-i altceva*…(vehement)* Păi, deşteptule, aşa au zis criticii de specialitate. Că dacă nici ei nu se pricep atunci pe cine să ascultăm? Ce noi eram mai deştepţi ca ei. Aşa au apreciat ei. Păi dacă ei care au citit atâtea piese au avut părerea asta trebuia noi să fim mai ai dracului decât ei….

Mitică: Cine erau criticii ăia? (*aproape isteric)* Nişte politruci, şcoliţi la universitatea Ştefan Gheorghiu, care le tremura fundul de spaimă, că dacă laudă un spectacol cu probleme, or să-şi piardă postul bine plătit….

Titi: Măi nebunule, opreşte-te că spui tâmpenii.

Mitică: Lasă-mă să termin. Politrucii care colindau străinătatea făcând loby ca Ceauşescu să primească premiul Nobel pentru pace, care îi ridicau imnuri de slavă, care îi dedicau cântece şi spectacole, care îl numeau geniu carpatin, eroul providenţial al poporului român…

Titi: Mă istericule, piesa se jucase la Baia Mare şi făcuse trei spectacole, la Galaţi la fel, aşa că ce vrei să insinuiezi tu e o prostie, o tâmpenie. Eu nu mai stau să aud toate idioţeniile, plec*…(Mitică vrea să-l împiedice)*

Mitică: Nu pleci nicăieri. Stai aici să auzi tot ce am să-ţi spun. N-am terminat…

Titi: Ei asta-i, că o să mă opreşti tu…

Mitică: Stai aici, nu fugii *…(Titi se întorce)*

Titi : Uite că nu fug, spune ce ai de spus, ce ţii în bojoci, varsă tot. ...

Mitică: Nu tot tu te-ai opus, când l-am propus pe Tocilescu ca regizor?

Titi: Cum să nu mă opun şi încredere într-un puţoi care umbla cu gablonţuri la piept şi cu zeci de inele pe degete, ca Tocilescu. Sigur că am fost contra.

Mitică: Dar după ce a făcut spectacolul ăsta de ce te-ai opus să fie angajat?

Titi: Eu m-am opus? Acum îmi dau seama că eşti nebun deabinelea…

Mitică: Te-ai opus. I-aţi trimis o hârtie în care spuneaţi că până la numirea unui nou director voi, Ceome-ul, nu vă luaţi sarcina de a angaja un regizor? Nu recunoşti, laşule?

Titi: Eu nu mai stau de vorbă cu un nebun ca tine, am crezut că spui ceva ca lumea, dar de tâmpenii sunt sătul…(*Mitică încearcă iar să-l oprească).*

Titi: (*violent îl loveşte peste faţă)* Să nu-ţi permiţi să mă faci pe mine laş, nenorocitule (*ridică palma să-l mai lovească odată)*

Liliana: *(Ţipă*) Nu, nu cumva să vă bateţi. *(Titi îl împinge pe Mitica, Mitică se duce spre Titi atras ca de un magnet, Titi de data asta îl împinge puternic şi Mitică dezechilibrându-se se clatină cade în genunchi, se ridică cu greu, cade iar cu fruntea în podea, se ridică iar şi bălăbănindu-se este pe punctul de a se prăbuşi pe spate, dar cade în braţele lui Silviu care îl sprijină şi-l întinde pe jos)*

Magda: *(Ţipă)* Sânge, îi curge sânge din nas, i-a dat borşul..

Liliana: Nea Mitică, ce se-ntâmplă? Ai turbat? Se poate? D-ta care erai atât de calm. Titi, se poate să te porţi ca un huligan?

Magda: Brută ce eşti. L-ai omorât pe nea Mitică. L-a omorât…

Titi: (*rămas interzis*) Dă-l în brânză, nu i-am făcut nimic. O zgârietură acolo…

Gicu: Dacă suferă de inimă poate să moară, asasinule…

Liliana: O fi cardiac? (*Îi ia pulsul. Alarmată)* N-are puls fraţilor. Trebuie să chemăm pe cineva de la spital. Silviule, ascultă-i şi tu inima

Silviu: (*Ascultă cu urechea bătăile inimii*) Cred că situaţia e nasoală, n-aud nimic.

Magda: Daţi-vă la o parte să-i fac respiraţie buş a buş… *(Toţi au început să râdă)*

Şerban: Buş a buş se face doar când omul se-neacă. Nea Mitică zi domne ceva*?(Mitică Tace. Şerban îi dă două palme. Mitică tace).* Eu îi mai dau două**.**

Liliana: *(strigă)* Te rog, nu mai da.

Aurel: (*către Titi)* Ce te holbezi, du-te şi adu nişte apă să-i ştergem sângele*...(Toţi stau acum în jurul lui Mitică, care e întins pe jos. Silviu aduce o pernă şi-i o pune sub cap,*

Liliana *(îl şterge de sânge pe Mitică)* Doamne, revoluţia asta ne-a înnebunit, ne-a scos din minţi. În loc să ne elibereze…Ce facem? Stăm şi ne uităm la el cum moare ? Hai să-l ducem la spital…

Aurel: Nu-l mişcaţi. Poate să-i fie fatal.

Liliana: Duceţi-vă şi telefonaţi la salvare sau chemaţi pe cineva de la spital.

Silviu: Mă duc la spital. Ai şi tu Cornele *(Au plecat amândoi)*

Liliana: Doamne, ce pacoste, ce nenorocire! Ce prostie!

Magda: *(agitată)* Dacă nu-şi mai revine?

Liliana : Taci, nu cobii*...(Îl sterge în continuare de sânge)* Aoleu, eu credeam că sângele e doar de la nas. Dar e şi de la ceafă…E lată rău..

Magda*: (strigând)* De la ceafă? E grav!

Titi: Cum de la ceafă? Eu i-am dat doar una peste bot. Nu mai exageraţi.

Magda: (*strigând)* Când vă spun că sângele e de la ceafă, e de la ceafă…

Şerban: Ce strigi ca o nebună? Puţin calm, că doar n-a murit.

Magda: Ce calm, eşti chior, nu vezi că nu mai suflă. S-a lovit la ceafă

Titi: Nu bate câmpii, s-a lovit la frunte…

Liliana: La ceafă, la tâmplă, ce mai contează, tot un drac

Gicu: Dacă moare s-a dus dracului premiera. Când era să joc şi eu un rol ca lumea! Ce ghinionul dracului!

Silviu*: (revine cu o brancardă pe roate)* Ajutaţi-mă, să-l aşezăm pe brancardă.

Cornel, Şerban, Titi, Silviu îl aşează pe Mitică brancardă şi ies cu el din scenă)

Magda: Săracu' era moale, moale…

Gicu: Pe dracu, deja înţepenise. Şi era rece, rece…

Liliana: Gicule, eşti nebun, deja l-ai înmormântat. *(către autor care a asistat siderat la toată scena)* Ai văzut ce se poate întâmpla? Asta nu mai e teatru. Asta nu mai e artă. E chiar viaţă adevărată. Şi viaţa uneori e deosebit de dură.

Autor: Tot nu-mi vine să cred că e adevărat ce s-a întâmplat.

Magda: (*plângând)* Probabil când o să-l îngropăm atunci o să crezi că e adevărat şi nu teatru…

Autor: Nu o lua chiar aşa. Nu sunt un cinic. Regret incidentul…

Magda: Ce regret, ce regreţi? Numai d-ta eşti de vină, cu prologul d-tale…

Gicu: de rahat. O tâmpenie.

Liliana: Eu nu reuşesc să înţeleg de ce ţi aşa de mult la Prologul ăsta dacă totuşi o să jucăm piesa.

Gicu: Slabe speranţe. Nu vă amintiţi de incidentul de la Teatrul Nottara cu colegul Mircea Anghelescu? S-au luat la harţă ca şi aici, s-a enervat, a căzut jos şi acolo a rămas.

Silviu: (*a revenit urmat de Titi, Cornel, Şerban)* Gata, l-am internat. E la salonul 13.

Liliana: Aoleu: 13! Nu e a bună! Şi-a revenit?

Silviu: Se pare că a avut o lulu, comoţie cerebrală.

Liliana: Comoţie, Doamne, Dumnezeule ce nenorocire…

Silviu *(către autor)* Îţi dai seama că în situaţia actuală chestia lulu, cu prologul nu mai e de actualitate.

Cornel: Ştiţi ceva ? Mie mi se rupe-n paişpe de prologul d-tale. *(către autor)* Numai d-ta eşti de vină de ce s-a întâmplat, cu prologul de rahat pe care ai vrut să-l inventezi cu ajutorul nostru. O inepţie mai mare n-am auzit! Din cauza ta ne-am certat, din cauza ta s-a răscolit tot rahatul, din cauza poate moare, în clipa asta un om*...(Toţi se îndreaptă ameninţători spre autor)* Eşti un asasin. Asasinule

Gicu: *(aproape plângând)* Din cauza asta s-a dus dracului premiera…

Magda: Şi de ce ne umileşti dându-ne să bem şi să mâncăm? Ce suntem milogi?

Liliana: *(slab)* Lasaţi omul în pace că n-a murit nimeni încă…

Titi: Ce, asta e de lăsat? Ai adus o amărâtă de mâncare după ce ai câştigat bani grei din încasările pe care le realizam, poftim, nu mai e nimic de băut!

Silviu: *(autorului)* Dacă vrei prolog, atunci scrie un text precis pe care va trebui să-l spunem fiecare, altfel eu nu particip la o aşa bulibăşeală amatoristică!

Cornel: Am fost prieteni, te-am apreciat, dar acum gata. Lasă-ne în pace. Dacă Molia moare o să fim ocupaţi cu înmormântarea. Pleacă, du-te învârtindu-te!

Mitică: (*apare în halat de spital)* Lăsaţi omul în pace că n-am nici pe dracu…

Aurel: Hopa, a înviat mortu …

Liliana: Bată-te Dumnezeu să te bată, ai fugit din spital!

Magda: Cum de ţi-au dat drumul?

Mitică: Le-am spus că am premieră. Fac premiera şi mă-ntorc în spital

Cornel: Aiurea! Cred că minte. E inconştient

Titi: Bă nebunule, vrei să mori? Du-te înapoi. Înţelege că eşti bolnav.

Mitică: Nu sunt bolnav, nu sunt bolnav!

Titi: Eşti bolnav la cap.

Mitică: Da. Tu m-ai îmbolnăvit

Titi: *(către Mitică*) Mă nebunule se poate să faci chestii de astea? Ştii că ţin la tine, că te preţuiesc. Nu te-am propus eu să te ocupi de învăţământul de partid…

Mitică: *(slab)* Care a fost o mizerie, o corvoadă inutilă *(râde)* M-ai obligat să fac caiete pentru toţi cursanţi, să mă duc la şedinţe în locul tău *(râde şi mai tare)* şi eu, ca un tâmpit am acceptat totul…

Cornel: Dacă ai fost tâmpit, acum taci dracului din gură

Silviu: Stai dracu'liniştit, nu mai vorbi. Vrei cu tot dinadinsul să mori?

Liliana: Nea Mitică, cine-mi eşti nea Mitică! Potoleşte-te. Ai avut noroc. Dacă se ducea în creier putea să-ţi fie fatal…

Mitică: *(stins)* Eu nu sunt cardiac şi n-am să mor

Cornel: Taci din gură. Poţi să mori. Dacă nu de inimă, de un spasm cerebral…

Mitică: *(râde*) Spasm cerebral**!** Ştiţi bancul cu spasmul cerebral?

Liliana: Nu râde, nu râde. Scroafa-i moartă şi d-tale îţi arde de bancuri. Vă rog, nu începeţi iar. Nea Mitică fi d-ta mai cu minte. Titi, termină cu prostiile…

Cornel: Staţi că nu-i chiar aşa Adică el zice a propus piesa. Se mai laudă că tot el l-a propus pe Tocilescu înseamnă că el a fost deştept şi noi nişte proşti. Hai să

auzim ce ai mai propus

Mitică *(slab)* Altceva nimic n-am mai propus!

Cornel: Nu se poate. Mai gândeşte-te. Poate ai mai făcut ceva…
Liliana: Cornele, lasă-l în pace. Eşti nebun? (*un zgomot puternic de uşă trântită)*
Silviu: Ce-a fost asta?

Magda: Uşa de la intrarea în scenă s-a trântit. Poate de la curent.

Silviu: Nu poate fi de la curent. Are un opritor.

Liliana: Atunci ce să fie?

Silviu: A fost cineva care a plecat rapid. S-a temut probabil să nu-l observăm. Cineva care ne-a spionat.

Titi: Eşti nebun!

Cornel: Suferi de spionită!

Silviu: Credeţi-mă că nu sunt nebun.

Aurel: Bine, nu eşti nebun. Dar cine să ne spioneze? Şi de ce?

Silviu: Cineva care are interes să ne fabrice dosare să ne şantajeze. Voi nu ştiţi câte reclamaţii, câte turnătorii se făceau de oamenii din teatru pe care le trimeteau la primărie şi la minister şi care până la urmă ajungeau pe biroul meu Voi nu ştiţi câte turnătorii s-au făcut atunci. Fiecare din voi a avut un turnător

Cornel: Pe mine?

Liliana: Dar pe mine?

Aurel: Şi pe mine?

Şerban: Pe mine nu m-au turnat!

Silviu: Mai ales pe tine…

Şerban: Ce dracu puteau să-mi puie în spinare?

Silviu: Multe. Că aveai rude cu trecut legionar şi că întreţineai relaţii intime cu femei în vârstă…

Cornel, **Aurel, Serban, Gicu**: Cine ne-a turnat?

Silviu: Unul dintre noi. Nu insistaţi că n-am să vă spun.

Şerban: (*pradă unei crize de nervi, se repede la Silviu, îl ia de gât şi-l zguduie)*Nu mai

merge aşa nenişorule. Trebuie să ne spui. Dacă e unul dintre noi, te somez să ne spui. Cine e nenorocitul?

Silviu: *(sufocat*) Omoară-mă, dar nu pot să vă spun nimic. *(ceilalţi se luptă din greu să-i despartă)* Ce vrei să-i faci? Vrei să-l omori? E un amărât…

Şerban: Lăsaţi-mă, vreau să ne spună cine era turnătorul dintre noi. Vreau să aflu neapărat cine ne turna, cine era turnătorul*…(până la urmă reuşesc să-i despartă)*

Autor: (*lui Şerban*) Dragul meu, are dreptate Silviu. Nu trebuie să fim vindicativi

Şerban: (*aranjându-şi ţinuta, bombănind*) Nu trebuie, nu trebuie! Adică să trăim mai departe în minciună şi-n ipocrizie…

Autor: Eu cred că nu trebuie să plonjaţi în trecut. Ce spune marxistul?

Şerban: *(nervos)* Dă-l dracului de marxism. Nu mai vreau să aud de marxism cât am să mai trăiesc. Ştiu ce zice: să debarasăm de trecut râzând…

Autor: Trecutul, bată-l vina, va fi mereu un balast. Ori cât ne-am strădui nu putem scăpa de el. Ne urmăreşte ca o umbră. Dar eu altceva vreau să vă spun…Să nu credeţi că am o ideie fixă. Nu ştiu dacă aţi observat că de o vreme am asistat ca simplu spectator fascinat de toată cearta voastră.

Cornel: Fascinat? Îţi baţi joc de noi. Chiar atunci când ne-am repezit în tine

Autor: Chiar atunci Voi nu vă daţi seama ce piesă grozavă aţi scris fără vrerea voastră. Ce veridică, ce adevăraţi aţi fost şi cum a ieşit la iveală, ca într-o piesă clasică, adevăratul caracter, al fiecăruia, …

Liliana: Da, toată epoca, toţi anii pe care i-am trăit au năvălit dintr-o dată peste bietele noastre făpturi. Doamne ce coşmar

Autor: De aceia insist că ar fi bine să fiţi toţi pe scenă şi să povestiţi pe rând câte un episod. Să vă contraziceţi, să vă blamaţi, chiar să vă încăeraţi, ca acum..

Şerban: Am prins ideia. (*deodată înveselit)* E fenomenală*…*Atunci să povestim de scandalul după primul spectacol când unul dintre noi, un idiot, că altfel nu pot să-i zic, a avut ideea să-l aducă pe Mitea, Cine o fi fost idiotul acela?

Titi: *(funebru)* Eu am fost idiotul care l-a adus pe Mitea. Ce dacă l-am adus?

Magda: *(strigă*) Cine era Mitea, vreau să ştiu cine era Mitea?

Şerban: Era şeful de cabinet al lui Ceauşescu. Păi dacă nu te dădeai mare şi nu-l aduceai pe Mitea, Mitea nu-l alerta pe Pană şi Pană nu venea la spectacol

Mitică: Cu o falcă-n cer şi alta în pământ şi a interzis spectacolul…

Liliana: Toată sala aplauda în picioare, chiar şi nevastă-sa, iar el se ghemuia în scaun ca Richard al treilea.

Titi: Vorbiţi prostii, spectacolul n-a fost niciodată interzis…

Şerban: Adică nu ne-a chemat la el în camera de protocol şi nu ne-a zis textual, parcă-l aud; Dacă nu schimbaţi zburaţi şi voi şi eu. După care n-a strigat el la tine: Tovarăşe secretar de partid, piesa asta e un atac împotriva şefului statului….nu vezi că ăştia îşi bat joc de noi? Ce i-ai răspuns?

Titi: (*emoţionat cu amintirea scenei de atunci)* De care noi tovarăşe Pană?…

Şerban: De noi, membrii de partid, ţi-a răspuns el, nu-i aşa?

Titi: Aşa e! Ce vremuri am trăit. N-am jucat în piesa asta atunci, dar ea mâncat mulţi ani din viaţă. Doamne, vorba marxistului, câte aş avea de povestit…

Autor: Păi asta e fraţilor e de povestit. Asta nu e o invenţie a unui autor dramatic. Asta e adevăr

Silviu: Pe cine ar mai interesa?

Autor: Generaţiile următoare trebuie să afle cum au supravieţuit părinţi şi bunicii lor.

Şerban: Cât de căcănari au fost…

Liliana: Nu-mi place cuvântul dragă, poate găseşti altul

Autor: Să zicem, şmecheri. care au vrut să supravieţuiască, ca voi, ca alţii…

Liliana: Ca mine…

Aurel: Ca mine mai puţin.

Şerban: Deci susţii una şi bună că spectacolul care până la urmă a fost considerat un atac împotriva şefului statului n-a fost interzis

Titi: Da, N-a fost interzis

Şerban: Ei asta-i culmea…mi se pare că n-am auzit bine…dar ce-a fost *?(patetic)* Două luni n-am jucat n-am jucat două luni de zile? De ce?

Silviu: De ce, de ce, întrebi ca şi cum n-ai fi fost aici. Cereau schimbări. Similitudinile erau perfecte: Personajul principal era prim secretar, soţia fostă cadristă, băiatul vag revoluţionar, fiica cam tembelă…

Şerban: Vezi că şi în piesă eşti proastă…

(Magda a luat cu o cană cu apă aflată întâmplător acolo şi o aruncă în faţa lui Şerban)

Şerban: Ai îmbulinat-o, ai încurcat-o…Te i-a mama dracului, te bat peste fund de-ţi înroşesc buciule. *(S-a repezit la ea. Catone a fugit, şi se ascunde după unul şi după altul, dar alunecă şi cade. Şerban s-a aşezat deasupra ei, călărind-o, dar este dezorientat de noua situaţie…Dă impresia că vrea s-o sărute, dar până la urmă renunţă).*

Voce regizor: Tovarăşul Şerban, asta, am greşit. Şerbane eşti chemat la direcţie

Şerban: La direcţie? Eu? De ce?

Voce regizor: Habar n-am

Liliana: A auzit că l-ai înjurat.

Cornel: Ai încurcat-o.

Aurel: Dacă eşti cu contract, ai încurcat-o?

Gicu Te chiamă să te anunţe că ţi-a expirat contractul…

Silviu: Vedeţi-vă de treabă. Du-te, dacă te cheamă cineva trebuie să te duci

Aurel: Nu totdeauna, dacă te cheamă trebuie să te duci

Liliana: Du-te, îţi ţinem pumnii (*Şerban iese)*

Gicu: D-le autor…

Autor: Spune-mi pe nume: Tudor.

Gicu: Îmi pare bine de cunoştinţă. Eu vreau să te întreb ceva, că de la colegii mei n-am reuşit să aflu. Până la urmă cine mă bate în piesa asta?

Autor: Cred că nimeni…

Gicu: Eşti sigur?

Autor: absolut nimeni!

Gicu: Atunci n-o să am succes…

Liliana: Ei, asta-i culmea…

Gicu: Păi voi nu ştiţi, ce nebunie e în sală la Preşu după ce mă bat măr…

Liliana: Vai de mine, cine te bate dragul meu?

Gicu: Toţi. N-ai văzut Preşul?

Liliana: L-am văzut la premieră, dar atunci nu te bătea nimeni…

Gicu: Atunci, dar acum s-a schimbat situaţia. Acum mă bat toţi…

Liliana: N-ai reclamat?

Gicu. Am reclamat. Am protestat în şedinţă de partid şi până la urmă s-a hotărât să nu mai fiu bătut. Dar n-a fost bine, pentru că nu mai luam aplauze. Atunci, m-am sacrificat, pe altarul artei şi i-am lăsat să mă bată. *(Apare Şerban)*

Şerban: Vă aduc la cunoştinţă că în oraşul nostru a venit un revizor

Silviu: Lasă şmecheriile, zii…

Toţi: E bine, e rău?

Şerban: E nasol!

Silviu: Cât de nasol?

Şerban: Nasol, nasol

Silviu: *(Intuitiv)* Ne priveşte pe toţi?

Şerban: Îhî…

Liliana: (*alarmată*) Aoleu, desfiinţează teatrul, maică precistă ce necaz…

Cornel: Stai puţin, de ce te-a chemat pe tine

Şerban: Reprezentant ai tinerei generaţii, care a înfăptuit revoluţia. În voi, care aţi întinat-o, nu mai are încredere

Titi: Eu nu-l cred. Vrea să ne aburească, uite-l că abia se ţină să nu râdă…

Silviu: Haide-ţi să mergem la Morărescu, ce să mai ascultăm poveştile ăstuia…

Şerban: Duceţi-vă, dar n-o să-l găsiţi. A plecat la minister să anunţe…

Titi: Staţi aşa, dacă mai vorbeşte unul îl omor, ce să anunţe?

Şerban: Că renunţă la turneul de o lună de zile în Anglia la care teatrul nostru a fost invitat cu spectacolul ăsta…

Silviu: Cu spectacolul ăsta?

Magda : În Anglia?

Cornel: O lună de zile?

Şerban: Londra, Cambrige, Sheffield, Oxford!

Silviu: Când trebuia să aibă loc?

Şerban: Peste două luni…

Cornel: Formidabil, formidabil, dar de ce să renunţe?

Titi: Cum şi-a permis? E nebun?

Silviu: Ţi-a spus ceva, ştii ceva? Lămureşte-ne…

Şerban: A zis că a venit aici în scenă să ne anunţe şi auzind tot scandalul, toată cearta noastră, cu insulte, cu bătăi, cu zbierete a decis că nu ne poate trimite în turneu că ne-am omorî unii pe alţi…

Silviu: V-am spus eu că tot timpul cineva ne-a urmărit, ne-a spionat? M-aţi făcut nebun. Uite că n-am fost. A pus pe cineva să ne urmărească…

Titi: Staţi aşa. Dar tu de ce nu l-ai contrazis, de ce nu i-ai spus că nu e adevărat

Şerban: Cum să-i spun că nu era adevărat când, el a fost martor când ne înjuram şi ne băteam? Nu ne-am bătut?

Titi: Cine se bătea şi cine se-njura?

Şerban: Noi. Nu era să ne strângem de gât, nu ne-am sfâşiat moral, nu era să-l omorâm pe nea Mitică

Silviu: Eşti nebun dea-binelea. Cum poţi să spui asemenea enormitate?

Cornel: Noi ne iubim, ne apreciem. Nu-i aşa? Ziceţi ceva, ce-a murit nea Mitică?

Toţi: (*către Mitică)* Ai murit?

Mitică: N-am murit!

Cornel: Vedeţi, n-a murit! De câte ori mi-a curs mie sânge din nas

Silviu: Ne certăm, dar ne iubim, ne apreciem. Suntem nişte artişti admirabili..

Titi: Despre care s-au scris aprecieri entuziaste. Eu n-am avut nici o cronică proastă

Cornel: Nici eu. De câte ori nu se ceartă soţii într-o căsnicie? De câte ori nu m-am certat eu cu nevasta?

Aurel: De câte ori ai înşelat-o, dar asta-i altceva

Cornel: *(Aparte)* Mureai dacă nu pomeneai de asta? Tot ce a fost, a fost un foc de paie, o discuţie mai aprinsă, mai cu nervi, între parteneri de muncă…

Aurel: Care s-au păruit de mama focului

Titi: La nervi se pot spune multe..

Aurel: Sigur pot să se strângă de gât…

Cornel: Ce bagi strâmbe? Tu nu intri în combinaţie, tu eşti pensionar…

Aurel: Dacă e vorba de un turneu în Anglia, merg eu. Eu sunt titularul rolului**…**

Titi: Nu mai eşti. Acum joc eu în locul tău. Nu ne-a înţeles aşa?

Aurel: Dar atunci nu se punea problema unui turneu în Anglia…

Silviu: Nu vă mai certaţi degeaba pe ceva care n-o să mai fie.

Cornel: De ce să nu mai fie? Cine a hotărât?

Titi: N-ai auzit că s-a dus la minister să anuleze turneul.

Cornel: Staţi aşa. Cine e el să anuleze un turneu al teatrului ? Un director pus că conducă temporar. Îl dăm jos. Acum e revoluţie. Mergem mâine la minister şi explicăm că noi nu suntem de acord cu decizia lui. Dacă teatrul a fost invitat nominal, atunci noi trebuie să plecăm…Mergem mâine la minister…

Silviu: Nu mâine, azi, acum. Trebuie să ajungem acolo înaintea lui. Haideţi să nu mai pierdem timpul. Merg cu maşina mea

Şerban: eu cu a mea

Mitică: Şi eu cu a mea

Silviu: Tu eşti bolnav. Stai aici şi odihneşte-te

Aurel: Am şi eu maşină. Merg şi eu

Silviu: De ăsta nu scăpăm, e ca o râie…Hai şi tu

Titi: Şi eu ce fac, dacă n-am maşină, rămân de căruţă?

Silviu: Hai şi tu. Vedem noi la urmă ce se alege..

Aurel: Urma scapă turma *(Au ieşit în trombă.)*

Magda: Vin şi eu, aşteptaţi-mă, nu plecaţi fără mine. Mă duc să fac un pipi…

Mitică (*sigur în scenă. Scoate dintr-o geantă un caieţel şi începe să noteze mormăind):* „Repetiţie cu o piesă care a fost interzisă, sau ce se poate întâmpla din cauza

unui turneu…nu e bine*...(şterge)* din cauza unei revoluţii, nu e bine, *(şterge)* din cauza…din mai multe cauze. (*apare Magda)* N-ai plecat cu ei?

Magda:. M-am dus să fac pipi şi nu m-au mai aşteptat. Ce faci ? Scrii? Ce scrii?

Mitică: Fleacuri: verzi şi uscate de prin teatru adunate

Magda:(*Citeşte)* Ce se poate întâmpla într-un colectiv din cauza unei **rezoluţii**…

Mitică: *(o corectează)* A unei revoluții!

Magda: Scuze, dar ai un scris imposibil de citit. A unei revoluţii şi a unui *(citeşte)* pocinog.

Mitică: Prolog.

Magda: Scuze, îmi fug literele. Sunt cam zăpăcită. Adică cum? Stai, nu-mi explica. Scrie aici: „Deşi ne cunoşteam de ani de zile, deodată au ieşit din noi stări, idei, ranchiune ireconciliabile". Aoleu, ai scris despre ce s-a întâmplat?

Mitică: O să scriu…

Magda: Despre tot scandalul? Despre toată păruiala care a avut loc? Nu eşti zdravăn nea Mitică. Vrei să scrii neapărat?

Mitică: Da, vreau să scriu neapărat.

Magda: O să ţii minte tot ce s-a întâmplat? Îţi trebuie o memorie de elefant să ţii minte toate replicile. O să fie tare greu.

Mitică: Ba deloc. Replicile plutesc prin aer în jurul meu. Nu le auzi? *(Magda neagă)* Eu doar întind mâna să le iau…

Magda: Scrii şi despre mine? *(Mitică aprobă)* Ce scrii?

Mitică: Că eşti tânără, frumoasă, cam zăpăcită, dar foc de talentată. În mod sigur te aşteaptă o carieră extraordinară.

Magda: Şerban zice că sunt proastă.

Mitică: Pentru că te iubeşte…

Magda: Lasă-mă să te sărut.(*Îl sărută)* Nea Mitică nu ştiu de ce mă simt fericită! Nu-mi pasă de turneu, Nu-mi pasă de ce se va întâmpla cu mine de aici încolo, am un fel de..

Mitică: De inconştienţă. Nu e grav. O să-ţi revii

Magda: Nu ştiu de ce, o să te superi dacă-ţi spun, dar cu d-ta mă simt în elementul meu. Nu îmi e teamă să spun ce gândesc, de d-ta nu mă feresc să spun prostii să cânt, să dansez, să mă aiuresc. Ştii ce? Hai să ieşim din hruba asta. Să mergem afară, la soare, la aer…

Mitică: Mergem, dar promite-mi că n-ai să mai spui că scena e o hrubă.

Magda: Dar ce este?

Mitică: Un loc vrăjit unde se plămădesc visele…

Magda: Ha, ha, ai bre nea Mitică, ai afară şi lasă vrăjeala…(*încet părăsesc scena şi tot încet se stinge lumina şi se lasă, dacă este, încet,* ***cortina)***

20.04. 2010.

Dosar:

Piesa „Concurs de frumuseţe" a avut premiera în Octombrie 1980 cu următoarea distribuţie: **Anatol:** Silviu Stănculescu: **Didy:** Liliana Ţicău: **Mariana**: Magda Catone: **George:** Şeban Celea: **Urechel**: Cornel Vulpe: **Macarie**: Aurel Giurumia: **Blându:** Gh. Şimonca: **Panait:** Candid Stoica: **Tudor:** C. Băltăreţu: **Regia artistică**: Alex. Tocilescu

În 1984 a fost scoasă de pe afiş.

Spectacolul s-a reluat în iunie 1990 doar cu două schimbări de distribuţie: **Macarie:** D-tru Chesa: **Tudor:** Gh. Crâşmaru.

Detalii revelatoare despre cele două premiere se găsesc în cărţile mele: „Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei" (2009) şi „Culise" (2013).

În memoria marilor artişti care ne-au părăsit

”Bătrânii din teatru să meargă-n curte să facă pipi”

Personajele: (În ordinea intrării în scenă)

Gică: chelner:

Lulu: actor, fost director

Titi: actor, fost secretar de partid

Titică: actor

Cornel: actor

Marian; tânăr actor

Mitică: actor

Fane: actor, fost președinte de sindicat:

Mișu Vicu: revoluționar, deputat FSN

Ionescu, actor

Saxon: Picolo. Rol mut

Bebe: regizor, director

Anul 1991. O sală pentru oaspeți în **Carul cu Bere**. Pe perete o lozincă: „**Muşterii din toate ţările, uniţi-vă”.** Intră Titi, Lulu, Mitică. Îi întâmpină Gică.

Gică: (*Poate fi oricum, dar versatil. Din ușă):* Intrați, intrați, fiți bineveniți.

Mitică: *(Din cauza aspectului bătrânicios, pare în vârstă, dar nu are mai mult de 50 de ani. I se mai spune și ”Molia”*) Ia te uită ce locșor de nebunii!

Gică: Aici e o cameră de oaspeți. Aici n-o să vă supere nimeni. Aici îi primeam pe tovarășii care acum nu mai sunt. Acum poporul e la putere cu alți tovarăși. „Ole, ole, Ceaușescu nu mai e”, s-a cam fâsâit. Și la noi s-a schimbat conducerea, nu numai la d-stră la teatru. Unde e d-l Lulu?

Titi: (*A fost slab dar consumând multă bere s-a îngrășat. Din cauza nasului i se mai spune și ”Trompețică”)* E pe vine…uite-l! *(apare Lulu)*

Gică: Păcat de d-voastră! V-au schimbat…

Lulu: (*Un chip frumos. Baritonează plăcut. Atitudine de lider*) Mi-am dat lulu

Gică: *(Perplex)* Adică ce vreți să spuneți?

Mitică:Vrea să spună că şi-a dat demisia!

Gică: Acum așa se numește demisia: lulu? De aia vi se spune Lulu? Eu credeam că e chiar numele d-stră…

Mitică: Are un tic. Înlocuiește subiectul cu…lulu..

Gică: Pricep! Și eu înlocuiesc cifrele la nota de plată. Eu cred că nu v-ați dat lulu de bună voie. Cred că aveau boală pe d-voastră, că aveați trecere la gagici!

Lulu: *(râde)* Îl auziți? De ale lui Gică…Ha, Ha, ha!

Gică: Doamne, ce omor de cucoane era pă d-stră. Săracu’! Nici nu știu cum dă puteați face la atâta puhoi de femei…

Lulu: Îl auziți? De ale lui Gică…ha, ha, ha. La voi n-au fost schimbări? Responsabilul ăla şi-a dat și el lulu?

Gică: Adică demisia? Nu! Nu mai e, nu că era un comunist împuțit, un demagog ordinar care regula toate chelnerițele, dar a băgat cam mult mâna în lulu, n-a că

mă molipsi şi eu, adică în gestiune. L-am alungat.
Mitică: De ce nu te-au numit pe tine?
Gică: Au vrut, dar am refuzat! Nu vă supărați, mie mi-a fost bine pe timpul împușcatului. Nu mi-e frică să vă spun. Înjurați-mă, dar asta e părerea mea. *(Apare Titică: Titică de la Titi, bâlbâit, bărbat cu mustață. În viață se bâlbâie din cauză că n-are răbdare să pronunțe tot cuvântul, ceea ce pe scenă nu se-ntâmplă decât foarte rar)*
Titică: (recită din Fr. Villon) ”De susuliță, de lalance araruncată, de ghighioagă și dede buzdudigagan stru strunjit, de babardă, de papaloș și de cucuțit, de țeapă şi de fufurcă otrăvită, de iata iata gaga…sabie, de cacange,, străpupunși în inimi, sfâsfârtecați pe rând, tăiați la beberegăți să-i rupă **chichinul, crâcrîșmamarii care ne bobotează vivinul”.** Marș și adu bere!
Gică: Nu vă lăsați, maestre, mai schimbați și d-stră placa asta cu poezia! V-am explicat că noi n-avem vin vărsat. E îmbuteliat.
Titică: Slă slă bebe, dispari…
Mitică: Lasă-l în pace! Vrei să nu ne mai dea bere? Acum spune că nu mai are!
Gică: Acum e bere căcălău, doar a fost revoluție. Și să știți că nu mă supăr! Colegul d-stră Dinică, de par examplu, cum mă vede îmi zice: ”Boule”. Mă supăr? Nu mă supăr. Și d-l Vulpescu, de-i ziceți d-voastră Barbozina, de când s-a dat cu feseneaua şi e deputat a schimbat-o, a întors-o ca la Ploiești, deşi el am auzit că e din Oradea şi nu-mi mai spune poezia aia cu șnurul
Mitică: Care poezie, Gică?
Gică: Hai că o știți! O spun cum o zice dânsul, de adevăratelea: ”Acum, Gică agățat cu șnurul, va ști, grumazul tău cât ține curul!”, iertați-mi expresia!
Titică: Ma ma marș și aadu bebere, boboule!
Gică: Vedeți? Mă supăr? Nu mă supăr. Că veni vorba: de ce doamne, iartă-mă, îl împușcară pă Ceauşescu?
Mitică: De ce Gică?
Gică: Vă spui: da, luați loc, că aici nu e biserică *(ceilalți, după ce s-au uitat la tablourile şi lozincile de pe pereți de pe timpul lui Ceaușescu, s-au așetat)* L-au împușcat

pă nea Nicu dă proşti şi incopetenţi ce sunt! De asta*! (apare Marian şi Medeşan).* …Salutăm tineretul. Domnul?

Marian: (*figură de copil când inocent, când pervers*) Marian!

Gică: N-am auzit!

Marian: O să auzi!

Gică: Stai aşa: Marian? Care Marian?

Titi: Care ţi-a turnat în cur catran! Gică, lasă vrăjeala şi adu bere!

Gică: Ha, Ha, supărat maestre, supărat V-au luatără nenorociţii ăştia funcţia. Că aţi fost secretar dă partid dă o viaţă, dă tăiaţi şi spânzuraţi în teatrul ăla, cum mi s-a spus, şi acum nu mai sunteţi zero barat! V-aţi dat cumva cu feseneaua d-lui Iliescu? Saxoaneeee! (*apare Saxon cu câte 4 halbe în mână urmat de Cornel) (1)* Am un subaltern. Îl cheamă Văsălie, dar eu îi spun Saxon. E mai modern. Nu cadra, la anii mei, să car halbe şi fripturi. Fac doar plăţile.

Cornel: (*mic, nervos, se mişcă cum e argintul. Cum a intrat a luat direct o halbă de la Saxon din mînă)* Opriţi o halbă pentru Bebe! Acum vine…

Gică: Vine d-l Bebe? Atunci, primul rând de halbe e gratis! Poate renunţă dânsul sau dânşii că am auzit că sunt o liotă de moştenitori la dreptul de proprietate. Cu rudele lu d-l Bebe ne judecăm pentru că dânsii vor Carul acesta cu bere. Eu îl respect, pe d-l Bebe, e mare, e artist, dar dânsul n-a stat aici să mănânce salam cu soia, ca noi. Şi-a pus palma-n fund şi-a întins-o şi acu vine să ne ia locul unde muncim? Nu sunt de acord! Dar ce s-a întâmplat de sunteţi aşa mohorâţi? Se închide cumva teatrul?

Titi: Puşchea pe limbă!

Cornel: Am venit aici să discutăm cu Gică?!

Gică: Am înţeles, am dispărut…(a plecat. Saxon la fel)

Cornel: Unde-i Fane?

Mitică: N-a venit dar vine el până deseară. (*apare Fane. A auzit replica de dinainte)*

Fane: (*faţă şifonată. Intră cântând o melodie şi un text din Chiriţa*) ”Iată-mă-s, am sosit urgent, la moment, în acest stabiliment să dau un recital excelent, pertinent virulent şi incandescent…eu sunt Fane, Fane Duru care fac pe trubaduru!

Cornel: *(Acru)* Lasă prostiile. Am venit să discutăm lucruri serioase!

Titică: Dadar cece fafacecem cucu aanimamalu dde Ioionenescu?

Fane: Dar, ce dracu a mai făcut Ionescu? Lămuriți-mă și pe mine?

Marian: Și pe mine!

Titi: Nu știți, n-ați aflat?

Fane : Habar n-am! Treceam pe la teatru. V-am văzut că o luaţi încoace şi am venit după voi…Ştiţi eu sunt Fane Duru!

Mitică: Știm! Care faci pe trubaduru!

Fane: Am o soră artistă mare şi nevastă regizoare!

Cornel; Ştim asta domne: acum treci printr-un declin, dintr-un mare spadasin, înţepi doar ca un ciulin! Ne-ai uscat cu tâmpenia asta!

Marian: Acum aud prima oară că Ionescu a făcut ceva!

Titi: Păi să vă spunem, că e hasmodie mare. Ceva ce nu mi s-a dat să văd sau să aud. Sunt atât de enervat de chestia asta că nu știu de unde să-ncep…

Fane: Bagă începutul. Dacă preludiul e bun orgasmul e asigurat

Titi: Eram la club începuse lectura și…Băi, ce nervi pot să am!

Cornel: Și nu începuse lectura că îl așteptam pe el …

Marian: Pe care el?

Cornel: Eu îl omor pe acesta! Pe Ionescu. Nu de Ionescu vorbim?

Titi: Vorbești aiurea! Deci, nici nu începusem să citim când, nu cumva să mă întrerupi, când s-a deschis ușa și a apărut beat…

Marian: Beat, beat?

Cornel: Beat, Beat!

Marian: Cine?

Cornel: Ce faci? Eşti cumva şi tu beat? Ionescu!

Marian: Hai, că nu era beat!

Titi: Ai dreptate! Nu era beat, era doar mangă!

Cornel: Deci eram la club, la repetiție cu „Papagalul verde”…

Titi: Când s-a deschis ușa, și din prag, fără să intre înăuntru, ne-a zis: *(imită, ca şi cum ar fi beat)* **Bătrânii din teatru să meargă în curte să facă pipi!** (*Pauză)*

Marian: Cine?

Cornel: Eu îl omor pe acesta! Ionescu, nu de el vorbim?

Marian: Sunteți sigur că așa a zis?

Cornel: A zis: „bătrânii din teatru să meargă să se pișe-n curte”. Așa-ți place?

Titi: Ăștia bătrânii, adică noi!

Mitică: Da, adică noi, ăștia bătrânii!

Titi: Ce faci mă-ngâni?

Mitică: Nu, te subliniez! Am rămas toți tâmpiți…

Titi: Vorbește numai despre tine, nu generaliza!

Fane: Credeam că a mai făcut altă trăznaie. Ca atunci când s-a îmbătat și a dat ocol pe străzile din centru cu mașina și nu s-a lăsat până când nu i-au luat polițiștii carnetul de conducere. Când se îmbată nu mai e om!

Titi: Părerea mea e că nu era beat. Era ora 11 dimineața. Poate să fie un om beat la 11 dimineața?…

Titică: Dda, caca to toată lulumea!

Titi: Hai că ești nebun. Tu crezi că toți oamenii sunt băuți în miezul zilei!

Titică: Dadacă aau înînceput ssă bbea de cu sea sea, noapte!

Marian: Să trecem peste asta. Dacă nu era beat, era amețit. Dar să n-o luăm în tragic. E băiat bun. Toți greșim…

Cornel: Cum adică toți greșim? Asta e greșală?

Mitică: Asta e măgărie!

Titi: Cine se crede?

Mitică: A murit marele Gicu Vraca și teatrul a mers mai departe!

Titi: Și-a luat-o-n cap, se crede mare!

Titică: Dada…Cicine sese crccre, visează?

Lulu : E clar! Trebuie să fie lulu, adică pedepsit.

Titi: Da, să facem o ședință lărgită şi să dezbatem!

Mitică: Ședințe şi dezbateri se făceau pe vremuri!

Marian: Acum s-au schimbat lucrurile: Acum suntem la un an după revoluție!

Mitică: Care revoluție? Te referi la evenimentele din Decembrie ’89?…

Lulu: Revoluție, nerevoluție, trebuie să dea lulu, adică socoteală!

Marian: Şi să se explice…

Titi: Ce să explice? N-are ce să explice! Ne urăște, e clar.

Marian: Poate a vrut să facă o glumă…

Cornel: Ce glumă e asta? Glumă să ne trimită să facem pipi-n curte?

Titică: Ddacă nnu nene ve venea să fafecem? Cce ffăcceam?

Titi: E clar că ne desconsideră!

Lulu: Dacă ne lulu, asta, desconsideră, atunci să plece!

Titi: N-avem nevoie de elemente distructive!

Cornel: N-avem nevoie de oameni care să ne jignească!

Titi: De abateri de genul ăsta se ocupa partidul şi învățământul de partid!

Marian: Acum partidul nu mai este, au rămas sacii! Sacii de partid!

Titi: Cine sunt saci de partid?

Marian: Care au fost şi care au rămas!

Titi: Care au fost şi cine au rămas?

Lulu: Cine au fost şi cine au rămas?

Fane: Cine au fost şi cine au rămas?

Mitică: Care au fost şi cine au rămas?

Marian; *(Speriat)* Uitați-vă-n jur

Lulu: La cine ne uităm? Acum nu mai este lulu, adică partidul

Marian: Cum nu mai este? FSN-ul ce este?

Titi: Stați puțin că aici e o chestie gravă! Ce ai vrut să spui cu sacii?

Marian: Sacii de partid care au rămas!

Titi: Adică cine? Ai curaj să-i numeşti?

Marian: Se știu ei, nu trebuie să-i numesc eu!

Lulu: Terminați cu prostiile! Fără lulu, fără lulu, fără lulu!

Titi: Renunță dracu la lulu ăsta, că ne bagi în balamuc!

Lulu: Trebuie să fim strâns uniți! Ne-am adunat…

Fane: Ca să ne strângem!

Lulu: Gura! Dacă mai scoate unu' o vorbă îl lulu *(face gestul cu pumnul)* S-a înțeles? Am fost de față când și-a permis să spună lulu aia, adică porcăria aia. Şi eu nu admit să fiu lulu în halul ăsta. Adică terfelit, ca să înțeleagă toată lumea!

Titi: Nici eu!

Lulu: Tu, Mitică? *(furios)* Admiți să fii lulu, jignit, să fii trimis de mârlanul ăsta să faci ce a spus el să faci?

Mitică: Nici pomeneală! Cu un singur amandament!

Lulu: Care? Să, lulu, auzim!

Mitică: Că nu se face, ce a zis, să facem în curte. Se face la …

Lulu: Gata, fără precizări, fără amendamente! Timpul trece…

Fane: Și noi o frecăm la rece!

Titi: Ascultați, în chestia asta Bebe trebuie să intervină!

Toți: Da, Bebe, sigur că Bebe!

Marian: Am impresia că nu v-a înjurat, n-a zis nimic de mamă!

Titi: Atât îi trebuia!

Cornel: Trebuie să luăm o atitudine!

Fane Ai dreptate! Luăm o atitudine! Acum ce facem? Nu se cheamă că luăm atitudine? Dar şi Bebe trebuie să ia, nu numai noi!

Marian: Adică, ce trebuie să facă?

Fane: Nu știu, dar trebuie să-i arătăm!

Marian: Ce să-i arătăm?

Titică: Căcă nnu mamai memerge cucum memergea!

Titi: Adică să ne-njure!

Cornel: Trebuie să ripostăm!

Lulu: Eventual un lulu bun!

Mitică: O bătaie?

Fane: Să-l bată Bebe? Nu cred că poate!

Cornel: Ești prost? Nu înțelegi despre ce e vorba?

Fane: Mă faci prost? Când ți-oi arde una…

Lulu: Nu vă aprindeți! Propun să discutăm lulu, adică calm!

Cornel: Ce să mai discutăm? Peste câteva zile pleacă în turneu în Anglia cu ”Visul unei nopți de vară”. Când s-o întoarce…

Titi: Praf ne face!

Cornel: Lasă gluma! Când se întoarce s-a uitat totul…

Titi: Da, după ce ne-a batjocorit, după ce ne-a desconsiderat,

Titică: Ddupăpă cece nene a tritri mis ssă fafacem pipipi în cucurte

Cornel: Drept recompensă pleacă în turneu în Anglia!

Fane: O lună de zile! Băi, ce baftă!

Titi: I-am propus lui Bebe să fie scos din spectacol!

Marian: Dar o să vrea regizorul?

Cornel: N-are a face! S-a propus! Bebe a fost de acord că și el e bătrân, și pe el l-a trimis în curte…

Titică: Ssă fafacă pipipi…

Marian: Și cine să-l înlocuiască?

Fane; Oricare dintre noi! Eu sau Lulu!

Lulu: Ionescu joacă trei roluri. Unul eu, altul Fane și al treilea Cornel.

Fane: Bună idee! Da, sigur, de ce să nu mergem și noi în Anglia. Ce rahat de rol joacă? Un zeu! *(către Mitică)* Tu ce zici? Ce stai ca o molie? Zi și tu ceva!

Mitică: *(Notând într-un caiet)*A murit Gicu Vraca și teatrul a mers mai departe!

Lulu: Asta ai mai spus-o! Găsește altceva!

Mitică: Altceva nu-mi vine-n minte!

Marian: Dar dacă îl lăsăm dracului și ne vedem de treburile noastre?

Cornel: Am fi slabi şi data viitoare o să ni se cace-n cap, iertați-mi expresia!

Titică: Hahaiidedeți hohotărâțiți-vă ccă mimie, vovo rba cocoanei Ninieta mi ss-a uumlut cucurul de gânduri. Ssă vivină Bebe *(strigă)* Vivine sau nu vvivine?

Gică: *(de afară)* Vineee băiatuuuu*…(apare cu Saxon cu o tavă cu 7 halbe de bere)(2)*

Cornel: Ai adus 7 beri?…Nu e bine. Unde-i berea lui Bebe? Cine i-a băut berea lui Bebe de rândul trecut?

Titică: Eeuu! Sse tre trezise…

Cornel: Ce obicei tâmpit să bei berea altora!

Gică: S-a înțeles! Mai aduc una! Dar vine d-l Bebe?

Titi: Cum să nu vină? A fost vreodată o zi să nu vină? Nu ne lasă el singuri! (*Gică iese împreună cu Saxon)*

Marian: (*după o pauză, bate cu pumnul în masă)* Domne, Ionescu e talentat!

Lulu: E talentat, dar e lulu, adică nebun!

Marian: Regizorul ține foarte mult la el!

Fane: Să-l ia acasă!

Titi: Și la mine ținea mama!

Cornel: Toți suntem talentați!

Marian: Nu cred că poate să-l înlocuiască. Ar fi o nebunie întreagă!

Cornel: Vrea! A zis că vrea. A vorbit Bebe cu el

Marian: Ce să zică, săracul, dacă probabil ați sărit cu gura pe el? În fond ce-a făcut? A zis că să ne ducem să facem pipi în curte…

Mitică: (*citind din caiet)* „Ăștia bătrâni să se ducă în curte să se pişe”, așa a zis.

Marian: Bine, a zis, dar d-stră nu sunteți obligați să vă duceți! (*râsete)*

Cornel: E normal să se comporte așa? Ce suntem noi? Niște terchea berchea?

Fane: Eu n-am fost când a zis ce-a zis, dar nu e frumos, nu e colegial, eu nu admit să fie jigniţi colegii! Eu sunt Fane Duru care când mă supăr

Cornel: Joci tamburu, ai o soră actriță mare şi o nevastă regizoare! Termină cu tâmpeniile! E scandalos, atâta dispreț la adresa noastră care suntem stâlpii teatrului. Eu am să-i spun lui Bebe să-l înlocuiască și din „Papagalul verde”

Marian: Și cine să intre în „Visul unei nopţi de vară”?

Cornel: Tat-su.

Marian: Tat-su cui?

Lulu: Al regizorului! Ai uitat că are un tată acto? Unde te duci?

Marian: Să fac pipi! Nu mă mai pot ţine…

Titi: Unde faci? Nu cumva în curte? A, la WC-ul „Carului". Du-te, dar vino repede! (*Marian iese)* Trebuie să stârpim din faşă asemenea atitudini, vedetiste! Partidul nostru combate asemenea mentalităţi individualiste.

Fane: Alo, ai luat-o razna? Care partid? Nu l-a desfiinţat nen-tu Iliescu

Titi: L-a desfiinţat la presiunea unor elemente anarhiste care îşi fac loc din ce în ce mai mult în viaţa noastră socială! Se va înfiinţa în curând un alt partid.

Fane: Eşti nebun? Nu vezi că lumea e sătulă de comunism?

Titi: Lumea e nebună! A înnebunit-o libertatea. Ce-a avut comunismul rău? Am învăţat carte toţi fără să dăm un chior.

Fane: La tine nu se obsrvă nimic din ce ai învăţat!

Titi. *(netulburat)* Copiii noştrii la fel. Am avut asistenţă medicală gratuită. Dar nici prea multă libertate nu e bună! Crezi, Fane că dacă nu erau comuniştii la putere mai ajungeai tu artist sau sportiv cu floreta?…

Fane: Adică, mi-au pus comuniştii floreta-n mână?

Titi: Ne trebuie un partid de stânga ca să apere interesele muncitorilor! Voi nu vedeţi ce se-ntâmplă? Parcă au înnebunit cu privatizarea asta!

Cornel: Bine zici. Aţi văzut ce au făcut cu sălile de cinema. Le-au privatizat şi acolo au făcut Bingo. Ar trebui să ieşim în stradă, să protestăm…

Fane: Noi? N-o să iasă nici zece! Căcănari!

Lulu: N-o luaţi razna! Acum am hotărât: îl pedepsim sau nu pe lulu?

Titică; Cacare? Pepe Ililiiescu?

Titi: Dacă nu era Iliescu, să menţină ordinea, puneau mâna legionarii pe ea! Aia care au dat foc la televiziune, de a fost nevoit d-l Iliescu să recurgă la ajutorul minerilor ca să elibereze Piaţa Universităţii de huligani şi de curve…

Mitică: Ai fost tu în Piaţa Universităţii? Ştii tu ce se-ntâmpla acolo?

Titi: Cum să nu! Mă duceam să-l chem pe fiu-meu care era toată ziua acolo…

Fane: Și el te alunga: „Du-te acasă comunistule!”

Titi: Copil! Ce să știe el ce e comunismul?

Cornel: Vorbește mai rar! *(le face cu ochiul)* Ca să aibă Mitică timp să scrie ce vorbim (*Mitică într-adevăr nota de zor într-o agendă. Îi smulge rapid agenda.)* I-a să vedem ce-a scris. Nu cumva ne toarnă la noua securitate?

Mitică: Dă-mi agenda, dă-mi domnule agenda, nu te prostii*….(Mitică recuperează agenda dar i-o smulge Cornel, care încearcă să citească ce scrie în agendă…Mitică smulge iar agenda. Iar o urmărire. Lulu mai înalt decât toți reușește să pescuiască agenda)*

Lulu: Imobilizați-l! (*Ceilalți îl prind pe Mitică și-l imobilizează)*

Mitică: Citiți! Mare brânză ce o să citiți! Fleacuri. Niște amărâte de însemnări…

Cornel: Atunci, de ce te ferești? De ce ţi-e teamă? Ce scrie?

Lulu: *..(răsfoiește)* Nu se înțelege nimi! Scrie doar atât: Pr de caca . Ce vrea să însemne asta?

Mitică: Titlul unei piese prescurtat: „Proteste de căcănari”…

Titi: Piesă? Ce piesă? A cui?

Mitică: A mea!

Fane: Hopa, uite ce aflăm! Domnul scrie piese. Și n-ai scris decât titlul?

Mitică: *(spășit)* Da, doar titlul şi câteva replici!

Titi: Ce replici? *(Smulge caietul)* Așa. Ac. se ptr la c.d.b! Nu înțeleg nimic. Parcă ar vorbi bâlbâit ca Titică!

Titică: Eu mă bâlbâi? Ești tâ tâm...Prost!

Cornel: E clar, o informare către SRI!

Lulu: Staţi! Poate fi, acțiunea se petrece la Carul cu Bere. (*către Mitică)* Așa-i?

Mitică: (spășit) Așa-i.

Fane: Astea sunt prostii!Băi, frate-meu. Și personajele? Cine sunt personajele?

Mitică: N-ai înțeles? Tu, el, eu, noi toți!

Fane: Adică, cu alte cuvinte vrei să ne bagi în rahat, că sanchi scrii o piesă!

Cornel: Aiurea, vrea să ne aburească. E o informare către SRI!

Fane: Staţi că acum îl prind cu fofârlica! Şi conflictul? Ştii bine că o piesă trebuie să aibă conflict. Care e conflictul piesei pe care zici că vrei să o scrii?

Mitică: Conflicul e ce s-a-ntâmplat! Şi ce se-ntâmplă acum cu noi. Toată zarva asta, cu Ionescu, toată nebunia care s-a iscat din cauza unei replici

Fane: Ei, nu mă înnebuni! Domnul, se crede Pirandello! Scrie piese!

Marian: Staţi puţin că eu am fost până la toaletă! Ce piesă? Despre ce? Cu cine?

Mitică: Păi, ce s-a vorbit aici! Cum v-aţi expimat fiecare! Măi, toţi aţi avuţi nişte replici grozave, adevărate, aşa cum le-aţi spus. Sunteţi daţi dracului!

Lulu: Aha, şmecherul acum ne linguşeşte!

Fane : Atunci să nu uiţi să scrii şi ce-am zis eu!

Cornel: Şi nu uita să scrii ce prostii a zis Titi!

Titi: Poţi să scrii ce vrei despre mine că nu mă interesează, dar nu-i frumos în general să-ţi bârfeşti colegii!

Cornel: Hai să i-l rupem! (*vrea să ia caietul de la Lulu)* Dă-mi-l, e o prostie!

Lulu: Nu ţi-l dau! Jurnalul nu e o prostie. Şi eu ţin un lulu

Titi: Un ce? Ăsta mă bagă-n balamuc!

Lulu: Un jurnal!

Cornel: Şi tu? Hai, că asta-i bună! Şi ce scrii în el?

Lulu: Numai despre lulu, adică despre mine…

Titi: Atunci să nu uiţi să scrii şi când ai venit beat la spectacole!

Lulu: *(ameniţător spre el)* Eu am venit beat la spectacole?

Titi: Turtă! Nu numai la noi la teatru, dar şi la altele!

Lulu: *(furios se repede spre Titi)* Dacă mai spui odată minciunile astea, te cârpesc de nu te vezi, mincinosule (*Lulu răstoarnă masa şi se duce ameniţător spre Titi*)

Titi: Mă faci pe mine mincinos care ţi-am acoperit toate tâmpeniile pe care le făceai pe timpul lui Ceauşescu? (*se duce ameninţător spre Lulu. Ceilalţi se interpun. Unii îl ţin pe Titi, alţii îl ţin pe Lulu. La mijloc vrând să-i împace, se află Mitică)*

Titi: Că dacă nu-mi dădeam asentimentul să fii director, nu pupai tu direcţia nici până-n pânzele albe! Eu te-am făcut director. Ar trebui să-mi pupi mâna!

Lulu: Tu m-ai făcut pe mine director, nătărăule?

Mitică: Lulu, fi calm, n-are nici un rost să vă enervați

Lulu : *(Violent)* Cum n-are rost? N-ai auzit ce lulu, tâmpenii e în stare să spună despre mine. Parcă n-ar știi că eu am fost numit lulu, director de tovarășa Ceaușescu! Ignorantule, care nu mai ieseai din cârcimă până nu te adunau de pe jos chelnerii! *(vrea să-l lovească pe Titi dar îl lovește pe Mitică, trântindu-l la pământ)*

Titi: Mă faci ignorant pe mine care îți înnoiam de fiecare dată mandatul?…Măgarule! Deși nu meritai pentru că veneai beat la spectacole *(Vrînd să-l lovească pe Lulu îl lovește iar pe Mitică, care între timp se sculase de jos și încerca să-l potolească pe Titi…)* și drept mulțumire ai aranjat, peste capul meu, cu ăia de la sector, să fie numit secretar, Mihăiță, în locul meu!

Lulu: Lăsați-mă, lasă-mă, eu îl strâng de gât pe jigodia asta!

Fane: Potoleste-te, domnule, ce ești capiu? Ne facem de râs!

Cornel: (*către Titi)* Vrei să o iei pe coajă? Știi că e violent. Ne facem de băcănie!

Gică : Doamne, D-zeule, ce se petrece aici? V-ați încăierat? Pentru ce? Ce dracu nu puteați doar să vă înjurați, doar sunteți intelectuali! Ce pretenții să mai aveți de la ăia pe care vreați să-i educați dacă și d-stră săriți una două la bătaie? Hai, împăcați-vă că n-aveți nimic de împărțit! *(taberele se regrupează, se aranjajă hainele, masa, scaunele:, a apărut și Saxon)*

Titi: Și mi-am propus să nu mă enervez azi! Ce tâmpenie! Și toate numai și numai de la nenorocitul ăla de jurnal a lui Mitică! Molia dracului! Bine ți-a zis cine ți-a zis că semeni cu o molie. Molia dracului!

Lulu: Lasă-l în pace! Lasă berea, şi pune mâna pe o carte ca să pricepi ce e un lulu ăsta, jurnal!

Titi: Da, că tu stai numai în bibliotecă!

Fane: Băi, nu începeți iar. Uitați-vă ce i-ați făcut lui Mitică! Unul i-a umflat ochiul, altul i-a spart buza…

Titi: Să se-nvețe minte să nu mai scrie în caiete toate prostiile!

Lulu *(aranjându-şi cămaşa*): Nu o prostie ignorantule, e o lulu, că am existat…

Titi: Iar ai luat-o cu lulu! Parcă renunțaseși la lulu ăsta!

Lulu: Lulu, adică o mărturie, ignorantule

Fane: *(in batjocură)* Da, o mărturie că ne-am certat și v-ați înjurat ca boii!

Titi: Nu începe și tu

Lulu: Eu n-am mai pomenit un om lulu ca ăsta

Titi: Adică?

Lulu: Eu n-am mai întâlnit un cap pătrat ca tine..

Fane: Dacă începeți iar, vă iau eu la poceală pe amândoi! Hai, dați-vă mâna…Eu sunt Fane duru, când mă supăr fac…

Titi: Ştim, faci ca tamburu…

Fane: Și vă ciurui! Începe tu, Titi!

Titi: Ar fi bine și echitabil să înceapă el. Deși eu am fost președintele CEOME-ului, deci mai mare în grad ca el, totuși îi întind mâna primul *(Îi întinde mâna)*

Lulu: De fapt eu ca fost lulu, traduc, deputat în marea adunare națională, sunt mai mare în grad ca el, totuși îi întind mâna *(își strâng mâinile)*

Titi: *(aparte)* Ce jigodie!

Lulu: *(aparte)* Ce secătură!

Cornel: Ia dați-mi caietul ăla nenorocit încoace ca să-i rup foile …

Mitică: *(îi întinde caietul)* Poftim! Rupe-l, dacă vrei! Ca să te liniștești! Numai că ce am în memorie nu poți să rupi!

Cornel: *(refuză caietul)* Du-te-n brânză cu caietul și cu memoria ta cu tot! Mă…pe el *(Îi întinde caietul*) Ascultați, ne risipim în fleacuri. Am venit aici să vedem ce facem cu animalul de Ionescu și ne ținem de prostii…

Lulu: S-a hotărât: să nu plece în lulu, în turneu! Intrăm în piesă: eu și Fane și Cornel. Vreţi?

Cornel: Trebuie să fim nebuni să nu vrem!

Lulu: Atunci, gata, s-a aranjat! Mergem la teatru şi comunicăm hotărârea asta!

Gică *(apare urmat de Mihai Vicu)* Fiți atenți pe cine am adus. Vorbiți frumos cu dânsul că acum dânsul e cineva! Să trăiți și la mai mare domnule deputat!

Vicu: Sunt în trecere, cu câteva colaboratoare de la parlament!

Fane: Știam că ești la primărie!

Vicu: Am fost. Acum sunt deputat!

Titi: Ei, nu ne înnebunii, te-ai ajuns! Esti mare! Cum ai reușit?

Vicu: Am sărit pârleazul!

Fane: Ce-ai făcut cu institutul? Mai dai examen?

Vicu: Nu ești pe fază! L-am și terminat, dar nu mă mai interesează!

Titi: Stai jos! Ne-ai lăsat mască!

Fane: Poate, acum, că te-ai ajuns, mare ștab ți-e rușine cu noi. Artiști săraci!

Vicu: Săraci? Mă faceți să râd! Cine i-a împrumutat bani lui Mihăiță ca să pornească o afacere? Nu unul dintre voi? De ce nu vă privatizați?

Lulu: Cu ce ? Cu lulu de pe tobă?

Vicu: Am uitat că ai ticul acesta tâmpit! Cu banii pe care i-ați strâns la teșcherea pe timpul împușcatului spunând versuri patriotice, recitând osanale la adresa marelui cârmaci…

Titi: Aoleu, ce mi-e dat să aud! Ai dat-o-n bară! Auzi ce spune Lulu?

Lulu: Lasă-l să vorbească. Așa e. Dar să nu se uite că aveam copii de crescut…

Titică: Nooi nn spu spu zis ver ver, poezii cucu Cea, cea uș, ne-a Nicu

Vicu. Dar cine cânta la Tv Macarale argintii? Dar cine juca scheciuri cu pensionari care luau mai mult de 150 de grame de măsline și critica pe chelneri si frizeri că luau bacșiș? Nu mai vorbesc de piesele alea idioate…

Titi: Ești nebun? Noi am jucat numai în spectacole de mare succes

Vicu: Spanac! Ce piesă bună era **Măseaua de minte**?

Lulu: A fost o lulu, piesă care s-a pus pentru tinerii actori care…

Vicu: Era o minciună. Cu niște studenți care erau obligați să facă practică-n producție pe un șantier, când nimeni n-avea nevoie de ei…

Titi: I-a uite ce ținea ascuns în el?!

Mitică: Lasă-l, că e băiat bun! A prins și el un os de ros și vorbește ca atare…

Vicu: Să vă fie clar! Nu mai merge cum a mers. Adică cu trăiască partidul şi secretarul lui general, marele cârmaci şi aşa mai departe.

Lulu: Sigur că da! Ce noi eram de acord cu ce făcea lulu Ceauşescu ?

Vicu: Atunci de ce o făceaţi?

Lulu: Ca să trăim, tâmpitule, ca să putem rezista timpului, mic idiot arivist!

Vicu: Mă faci idiot pe mine care am ieşit în stradă cu pieptul gol împotriva scutierilor?

Titi: Nu-l luaţi în serios! Hai să lăsăm demagogia deoparte. Mai bine spune-ne cum ai intrat la institut şi cum ai ajuns primar la sectorul 3?

Vicu: Oho, e mult de spus!

Cornel: Avem timp. Noi îl aşteptăm pe Bebe care, ai auzit e din nou director!

Vicu: Am auzit! A şters-o când era mai greu, n-a stat aici să mănânce salam cu soia şi acum s-a întors la de gata!

Vulpe: Că tu ai mâncat salam cu soia?

Vicu: Dar nici rahat ca voi! Deci l-aţi agăţat pe d-l Bebe şi i-aţi oferit prăjiturica ştiind că n-o să schimbe nimic în teatru. Vă e frică de schimbare!

Mitică: Baţi câmpii! Bebe e un mare regizor!

Vicu: Parcă sunteţi nebun!. Mă uit la voi şi parcă a înţepenit timpul. Acum treizeci de ani tot aici îl aşteptaţi pe Bebe, care parcă e Godot! Ţin minte: era după vizionarea spectacolului cu „O Noaptea furtunoasă". M-aţi făcut să spun o poezie a lui Păunescu cu care trebuia să mă prezint la examen la Institut.

Fane: Nu ţi-a prins bine? Eşti actor, primar sau ce sula mea ai spus că eşti?!

Titi: E deputat! Cum dracu de ai reuşit?

Vicu: Să vă fie clar: eu sunt revoluţionar cu ştate de serviciu! Eu n-am stat cu curul pe saltea să mă uit la televizor cum au făcut alţi la revoluţie. Eu am intrat..

Titi: Ai intrat în primărie! Ştim asta! Cine ţi-a suflat chestia asta?

Lulu: Cine să-i sufle? Nu e lulu cu Petre Roman? Adică cumnat.

Vicu: Vorbiţi prosti!. Ce, voi n-aţi văzut ce se-ntâmplă? Voi n-aţi văzut vâlvătaia de la baricada de la Inter unde a fost şi Dinu ţiganu, şoferul teatrului?

Voi ați văzut doar scutierii și v-ați căcat pe voi de frică, v-ați închis în case și ați deschis televizorul. Să facă alți revoluție!

Cornel: Și noi am făcut revoluție…

Vicu: Ați făcut pe dracu! Ați spus pe scenă niște șopârle și vă închipuiați că faceți mare lucru cu asta, că lumea râdea, iar voi spuneați pe la colțuri bancuri cu nea Nicu și coana Leana. Vreți să știți care e părerea mea despre voi?

Toți: Spune-o, nu te sfii! Auziţi părerea marelui bărbat de stat!

Vicu: Sunteți niște căcănari! Niște demagogi. Numai gura e de voi!

Fane: Ce face? Alo, măi fi atent cum vorbești. *(către Mitică)* Pe el nu-l scrii cum ne jignește? Cum ne face de rahat? Scrie-l ce mai stai!

Lulu: *(tot către Mitică*) Ai deja lulu gata, pe tavă, adică conflictul, ți-l oferim.

Vicu: Ce conflict, ați înebunit? Vorbiți în dodii, v-ați sclerozat de tot…

Fane: Ce vorbim noi, nu te privește pe tine!

Cornel: Sunt lucruri care privește viața noastră, a artiștilor!

Titi: Și tu nu mai ești artist! Ești un rahat de deputat!

Fane: Și ai devenit obraznic. Ai uitat când te milogeai de noi ca să te pregătim pentru institut…

Vicu: Și eu nu v-am îndopat cu cadourii? Aici, la Car am cheltuit o avere cu voi aproape în fiecare seară!

Titi: Măgarule!

Fane: Ai tupeul să ne arunci în față toate mojiciile astea?

Cornel: Mojicule!

Titi: Mitocanule!

Mitică: Antitalentule!

Fane:Te ia mama dracului dacă ne mai insulți. Noi am protestat și am rezistat împotriva tiraniei prin cultură…

Lulu: Stii tu ce este aia cultură?

Fane: Tu care nici o poezie n-ai fost în stare să înveți ca lumea!?

Vicu: Mă cac pe toată cultura voastră de semidocți!

(ca la un semn toți s-au ridicat de la masă și s-au îndreptat spre el)

Vicu: Te pomenești că vreți să mă bateți?

Lulu: Nu, o să-ți aplicăm doar o mică corecție!

Fane: Să te învățăm cum să te porți cu artiștii adevărați!

Mitică: Și cu oameni mai în vârstă care te-au ajutat la nevoie*! (Toți l-au înconjurat și au început să-l înghiontească)*

Vicu: Gicăăăăă, ajutoooor!

Fane: Mama ta de pezevenghi!

Titi: Jigodia dracului nerecunoscătoare!

Mitică: Care faci pe nebunul!

Vicu: Fiți atenți! Nu cumva să mă loviți! Sunt persoană publică, intangibilă! Gicăăăă, ajutor! (*câţiva s-au dus la uşă şi au blocat-o)*

Gică: (*de după ușă)* Sunt aici domn deputat!

Vicu: Sări, că vor să mă omoareee!

Gică: (*de după ușă)* Nu pot! S-a blocat ușa!

Vicu: Au blocat-o! Împige tare, că mă bat. Nu dați, nenorociților!

Gică: (*de după ușă*) Domnilor, tovarășilor, dați drumul la ușă!

Fane: Na, jigodie, să ții minte! *(Îi dă un picior în fund)*

Vicu: Nu da nene, nu poți să înjuri!

Titi: Japița dracului, parvenitule! *(Alt picior în fund)*

Vicu: *(Se refugiază în spatele mesei*) Gică! Vor să mă omoare, salvează-mă!

(Ceilalți îi cară pumni în cap. Vicu s-a făcut mic și în patru labe a ieșit din încercuire și s-a îndreptat spre masă. Cei de la ușă au pornit după el și au eliberat ușa. Gică a năvălit. Vicu a ajuns sub masă. Ceilalți au luat poziții defensive ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic)

Gică: Ce s-a întâmplat? Ce se petrece aici?

Vicu: Vor să mă extermine!

Gică: Unde sunteți, că nu vă văd?

Vicu: *(slab)* Sub masă!

Gică: Aoleu, vai de păcatele mele! Domnilor, tovarăși, asta-i crimă de lejmajestate! Vreți să ne aresteze pe toți? Dânsul e persoană oficială!

Vicu: *(de sub masă)* Demnitar al Statului Român!

Gică: Dacă ne reclamă ne-am ars. Intrăm toți la zdup!

Titi: Ieși de acolo, că nu-ți mai facem nimic!

Vicu: Nu ies!

Lulu: Ieși mă de acolo!

Vicu: Nu ies!

Gică: Ieșiți de acolo, domnule deputat, că vă apăr eu! Domnilor, fiți calmi! Dați-o încolo de treabă, vreți să mă băgați în bucluc? De la ce dracului v-ați luat?

Titi: Controverse politice!

Fane: Nu mai are importanță! Nu ne-am dat seama că ie așa de țâfnos și ne-am cam întărâtat și a luat câteva după ceafă!

Gică: Cu ăsta v-ați găsit să vă războiți? Nu găseați unul de la opoziție, unul mai milog? Dacă vă închide teatrul?. (*către Vicu)* Haideți, că nu vi se mai întâmplă nimic. Se poate să vă puneți mintea cu ei, d-stră tocmai ditamai deputatul?

Vicu: *(ieșind de sub masă, aranjându-și hainele)* Să nu dea dracu să mă mai lovească vreunul că vă reclam la poliție și vă dau și în judecată!

Cornel: O să ne ia praful de pe tobă!

Titică Șii boboii de lala bibiciciletă!

Vicu : O să vedem noi care pe care, nostalgicilor, nomenclaturiștilor!

(o parte dintre ei s-au repezit iar spre Vicu.. Gică s-a interpus)

Gică: Mânca-v-aș, stați cuminți, ce sunteți dilii? Gata, am zis, gata să fie! Poftiți d-l deputat, nu-i luați în seamă! Aveți dreptate. Sunt niște nostalgici, cum bine ați zis. (*către grupul celorlalți, făcându-le cu ochiul)* Zic așa ca să-l îmbunez, să nu dăm de dracu..(*către Vicu)* D-stră sunteți revoluționar, mândria țării ! *(În timp ce vorbește îl conduce protejându-l până la ușă)* Eu, să știți că citesc toate declarațiile și hotărârile FSN-ULUI! Ca pe Tatăl nostru le citesc! Aștept să vă aud vorbind la tribuna parlamentului! *(îl scutură de praf)* Vă rog din suflet să uitați incidentul*...(confidențial)* Nici nu știți cât de greu îmi e să-i deservesc pe ăștia de la opoziție… și să luați în considerație că eu sunt cu tot sufletul cu noua

orânduire! Dar cârciumarul trebuie să fie și cu unul și cu altul că de la toți trebuie să ciupească câte ceva, chiar dacă e opoziţionist, nostalgic, guvernamental banu' lui n-are miros politic! Scuze.!

Vicu: Mulțumesc! Dă-le dracului de scuze! Adică eu nu știu cum sunt cârciumarii?…Dar, într-o nouă democrație cum e tânara noastră republică revoluționară un cârciumar nu este decât un instrument

Gică: Așa e! Mișto le ziceți! Instrument am fost, instrument am rămas. Adică cum?

Vicu: Adică, ce dracu de nu pricepi? Un instrument de colectare a banilor! Prin impozitele, pe care sper că le plătiți, nu faceți decât să contribuiți la bunăstarea întregii națiuni trezită din letargia în care a fost ținută de vechiul stat comunist. Ia să ne gândim! Ce eram noi până la revoluția asta? Un mic satelit al Moscovei cu aparențe de neutralitate! Ce suntem acum? Hai să vă aud! Să vă văd toți ăștia care aţi fost cursanți la învățământul politic!

Fane: Bravo, d-le, felicitări, parcă ești Cațavencu redivivus!

Titi: Al dracului! Ați auzit ce dă din el?

Vicu: Am pus punct discuției cu d-stră! O să ne războim. Ați vrut război, război o să aveți! : La guerre comme a la guerre! Altfel, am să propun comisiei de privatizare să cumpăr, împreună cu un grup de investitori, teatrul vostru și să-l transform dintr-o baracă prăfuită, cum este acum, într-o instituție care va aduce bani grei la bugetul statului. Am să vă dau afară pe toți și în locul vostru am să aduc elemente tinere, viguroase, capabile să reprezinte România pe marile scene ale lumii! Iar de turneul în Anglia v-ați lins pe bot! Trebuie să înțelegeți că timpul d-stră a trecut. Adio, d-lor A bon etendeur, salut, adică, pe românește, ați intrat în horă și ați bulit-o! *(iese)*

Titică: *(tare, după Vicu)* lele afer soson leles afer!

Cornel: Ce tâmpenie ai spus?

Titică: E sisingugura ex expre, zicală fra fra n cece ză pepe cacare o ș ș ș știu…

Marian: Credeți că are șanse să pună în aplicare ce a zis?

Titi: Palavre! Și eu declar că vreau să cumpăr castelul Bran!

Fane: Nu poți că i l-au dat lui Dracula!

Cornel: Cine l-a lovit?

Fane: Eu nu!

Titi: Nici eu!

Lulu: Nici eu!

Mitică: Eu da!

Titi: Dacă cumva s-a filmat, ai îmbulinat-o!

Fane: Ei, s-a filmat? Unde ar putea fi camera? *(Toți încep să caute, să pipăie pereții să fixeze anumite ieșiri ale zidurilor)*

Mitică: Ați înebunit? Ne întoarcem cu câțva ani în urmă: Dați-l în brânză!

Cornel: Are dreptate! Să ne întoarcem la canalia de Ionescu! Am hotărât și așa să rămână: Intră în locul lui, Fane, Lulu și eu.

Marian: Eu plec,am repetiție la televiziune, dar nu sunt de acord să fie înlocuit!

Lulu: Dar nu uita că noi te-am adus din provincie și te-am lulu, angajat!

Marian: N-a fost concurs?

Lulu: A fost, dar puteam să luăm pe alt lulu, așa că vezi unde te poziționezi! Și tu o să ajungi la vârsta noastră și…

Titi: Și o să vină alt Ionescu, mai tânăr și o să-și bată joc de tine

Fane: Și să te ia la mișto!

Cornel: Să văd ce vei face atunci?!

Marian: O să-i iau și eu la mișto!

Lulu: Ha, ha, ai lulu, haz. Du-te, dar nu uita ce ţi-am spus!

Marian: Mă duc, dar gândiți-vă că nu e timp pentru schimbări!

Mitică: A murit Gicu Vraca!

Medeșan: Iar nene, o ții întruna ca o moară hodorogită!

Marian: Și nu cred că va fi bucuros regizorul!

Lulu: Va fi, îl cunosc, eu l-am lulu, angajat, e inteligent și va ști care-i lulu, interesul lui

Marian: Atunci vă urez spor la treabă*!(iese)*

Titi: Cu Ionescu așa rămâne, bătut în cuie: să fie înlocuit! Să vedem însă ce facem cu nebunul ăsta de la senat. Cum dracu de am ajuns să ne hărțuim cu el tocmai acum, când poate să ne pună piedici la plecarea în Anglia?

Fane: Dacă țâfnosul se amestecă s-ar putea să sărim din turneul ăsta!

Lulu: Să meargă cineva la el mâine dimineață să lulu, aplaneze lucrurile**:** Mitică

Mitică: Păi am recunoscut că l-am lovit!

Titi: Mai știe el cine l-a lovit în încăierarea aia?

Fane: Da Mitică! Ești prieten cu el de pe timpul lui Ceașcă!

Titi: Tu l-ai pregătit pentru Institutul de Teatru!

Titică: Dada mămăi Mimitică eești dadat dradracului!

Lulu: Gata. Ai sarcină de la noi să împaci lucrurile cu lulu!

Mitică: Și ce să-i spun?

Cornel: Adică, ne iei de proști. Scrii un jurnal, mâzgălești o piesă și nu știi ce să-i spui animalului ăluia?

Lulu: Stai, nu-l lulu (*face gestul că să nu-l bruscheze*). S-a lulu gest cu mâna că s-a blocat) Spune-i lu lulu (gest spre direcția afară) că eu Lulu *(gest spre el*) sunt de vină de tot lulu *(gest prin aer de scandal*) Ai înțeles?

Mitică: (*face semn cu capul că da)* Deloc!

Lulu: Dar ți-am explicat foarte lulu că e în joc interesul luluiului, teatrului! Deci te duci dimineață la lulu și aplanezi lulurile.. *(ușă se deschide încet)*

Cornel: Ce curent nebun. *(se duce și închide ușa. După un timp uşa se deschide iar.)*

Fane: Ce-i asta? Cineva se joacă cu noi.

Cornel: E cineva acolo? *(apare Ionescu. Stupoare)*

Ionescu: Eu, Ionescu. Marian mi-a spus că vorbiți de mine…

Titi: O clipă. Și ce dacă am vorbit despre tine? E interzis?

Ionescu. Deloc. Dinspre partea mea vorbiți cât vreți! Dar vreau să aud și eu…

Lulu: Atunci, ia loc!

Ionescu: Mulțumesc! Stau în picioare!

Lulu *(autoritar)* Paștele și grijania, stai dracului lulu, jos! (*Ionescu se așează)*

Lulu: *(dă ocol scaunului pe care s-a așeat Ionescu, Ceilalți în picioare îl privesc fix)* Să auzim ce ai de spus!

Ionescu: *(după o pauză*) Mamelucilor!

Cornel: (*după o pauză*) La cine te referi?

Ionescu: (*după altă pauză*) La voi toți, tolomacilor!

Titică Nnaa-m înînțețe priceput bibine!

Ionescu: Vreți să repet?

Mitică: Nu e nevoie! A murit Gicu Vraca…

Lulu: Taci. (*către Ionescu)* Asta e tot ce aveai să ne spui?

Ionescu: Mai am ceva!

Titi: Varsă tot!

Ionescu: Vă iubesc nebunilor!

Lulu: Ce face? Pastele și grijania ta de pezevenghi. Crezi că ai să scapi așa ușor? *(Tot timpul s-a rotit ca și ceilați de altfel în jurul scaunului. La un semn discret al lui Lulu, Fane vine și el în spatele scaunului pe care stă Ionescu)*

Cornel: Adică îți bați joc de noi și vii aici ca și cum nu s-a întâmplat nimic?

Mitică: Nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ți pute? Nu merge așa, nenișorule.. *(Concomitent Lulu și Fane îi trag scaunul de sub el și Ionescu se trezește pe jos în râsetele generale)* Hai, că ești un leu cu cap de muscă!

Fane: Păi cu noi vrei să te pui pișpirică?

Lulu: Te-am adunat de pe lulu, tocmai de la Petroșani…

Ionescu: Datorită talentului meu!

Fane: Dacă nu eram noi, putrezeai la un teatru obscur și astăzi!

Titică: Lala Tuturda sasau lala Sasasa Baia Mamare…

Ionescu: M-a ales Harag să joc în **Procesul!**

Lulu: Te-a ales că te-am propus noi!

Titi: Că te-am susținut noi!

Fane: Că te-am propulsat noi!

Ionescu: Și acum vreți să mă omorâți? Omorâți-mă!

Lulu: Nu scapi așa ușor (Îl imită) ”Omorâți-mă!” Vrem mai întâi să te chinuim puţin, să-ți aplicăm câteva lulu *(gest de castane în cap)* în tărtăcuța aia plină cu tărâțe *(În timp ce Fane şi Titi îl ţin de umeri Lulu execută câteva ”castane”)*

Titi: Să te mângâiem cu câteva scatoalce *(chiar i le dă)*

Cornel: Și să te întrebăm de ce te-ai purtat ca un golan?

Ionescu: Vreți să știți de ce?

Toți: Ai atâta minte ca să explici de ce?

Ionescu: Vreți să știți de ce?

Lulu: Da, spune, să auzim ce scornești?

Fane: Zi, să auzim ce inventezi?

Mitică: Să știm și noi, de ce?

Ionescu: De jigodie!

Fane: *(după câteva clipe de derută)* Deci recunoști că ești jigodie?

Ionescu: Da şi măcăiesc! Mac, mac, mac!

Fane: Ăsta își bate joc de noi!

Ionescu: Să mă ferească sfântul! V-am spus: vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc!

Gică *(cu Saxon după el)* Fără bătaie, fără scandal, a mărturisit, a cerut iertare, gata cu vrajba! Hai, s-o dăm pe înfrățire! *(împarte halbe)* Aveți-vă ca frații! (*toţi sorb cu sete halbele. E un moment de relaxare)* Vreți să râdă lumea că artiștii se mânâncă între ei? Mâncătorie între artiști! Că lumea nu știe multe. Ea zice că e mâncătorie! Mă bucur că v-ați împăcat. Cum zice cântecu’ care se cânta în Piața Universității, domnu’ Titică? Că, deși nu-s de acord cu el, îmi place muzica lui: *(Fredonează CÂNTECUL GOLANILOR, a lui Paţurcă)* Mai bine cu bani decît cerşetor, mai bine bogat decât fără un chior…

Titică: Llas-o nn-o mamai chi chinui!

Ionescu: *(Inflăcărat)* Fraților! Nu știți cât mă bucur că ne-am împăcat! Am să vă aduc din Anglia la fiecare câte un cadou baban. Ţie, Lulu o puşcă, ţie Fane, o lunetă, iar ție, Cornel, un joc de șah electronic. Am vorbit cu regizorul și a

hotărât ca până la urmă, să plec eu, că altfel, vă făceați de panaramă, ați fi dat cu mucii în fasole, și s-ar fi făcut de râs teatrul noastru, că vorba aia, vom juca la Londra nu la Oțoțoaia! (*Stupoare)*

Cornel: Ați auzit? Ptiu, ce șmecher!

Titi: Ați înțeles? Ce șnapan!

Titică: Cce mama scca sca lțone!

Lulu: Stai puțin: Așa a hotărât lulu, regizorul? Noi știam că din contră!

Ionescu: S-a răzgândit!

Cornel: Când?

Ionescu: Acum o oră!

Titi: Adică în timp ce noi hotăram aici ceva, voi acolo aranjați altceva în spate? Înțelegeți ? Ăștia s-au înțeles peste capul nostru.

Cornel: Înainte de a veni aici, împreună cu Bebe am vorbit cu regizorul și el a fost de acord să te înlocuiască!

Ionescu: După aia a revenit!

Fane: Vă dați seama! Jigodia a venit aici și încercă să ne ducă cu zăhărelul!

Cornel: Să ne aburească!

Lulu: Ne-a jucat comedia umilinții!

Titică*: (Furios)* Șșa băbătut jojoc de nonoi!

Titi: Ce bandit! Banditule!

Mitică: Era cât pe aci să-l cred!

Lulu: Mama și grijania ta de neisprăvit! Neapărat meriți o corecție! Blocați ușa. *(o parte se reped la ușă s-o blocheze. Ionescu, profitând de o clipă de neatenție, se repede spre celălalt perete al încăperii. Ceilalți, în grup se reped grămadă spre el care face acelaș lucru fugind printre ei spre celălalt perete unde e ușa, dar se ciocnesc și ajung toți pe jos)*

Fane: *(ridicându-se,)* Nenișorule, ai încurcat-o! Ești pe terenul meu. Bucățele te fac. Eu sunt Fane Tapalagă, când mă supăr dau cu ghioag!

Ionescu: *(ridicându-se și el de jos, gâfăind)* Vreți, cu tot dinadisul, neapărat și neapărat să ne batem?

Mitică : A, probabil că ai vrea în ciorapi să ne mirosim?

Ionescu: Ar fi mai bine! Sunt sigur că aș câstiga! În fond ce vreți de la mine?

Lulu: (*viguros, sumbru, înfundat)* Ce vrem, ce vrem? Auziți la el mititelul, vrea să știe ce vrem! Îți spunem! Acum nu mai are rost să ne prefacem scumpule! Vrem nici mai mult nici mai puțin să pleci din teatru, dragule!

Ionescu: Să plec din teatru pentru o vorbă aruncată la întâmplare?

Titi: Vorba n-a fost aruncată la întâmplare!

Cornel: Și nu numai pentru vorba asta!

Ionescu: Atunci, pentru mai ce?

Lulu: Auziți, mititelul întreabă pentru mai ce ? Ei bine, îți voi spune! Vrem să pleci din lulu, acesta, teatru, pentru că prin toată purtarea ta ai ajuns un lulu!

Ionescu: Renunță dracului la prostia asta de lulu!

Lulu: Bine, renunț, și-ți spun fără ocolișuri: pleacă din teatrul nostru pentru că ești lulu, adică indezirabil !

Cornel: Nu mai putem să-ți suportăm mitocăniile cu care ne jignești!

Titi: Să-ți tolerăm porcăriile pe care le faci cu femeile! Știi la cine mă refer!

Lulu: Nici bețiile repetate

Ionescu: Cine vorbește de beții! Parcă voi nu beți?

Titi: Bem, dar nu suspendăm spectacole ca tine!

Cornel: Bem, dar nu jignim colegii!

Ionescu: Câte spectacole am suspendat?

Mitică: Doar câteva, drăgălașule!

Ionescu: Păi da, că erau 5 oameni în sală. De ce să jucăm pentru cinci oameni?

Titi: Pentru că suntem plătiți pentru asta!

Ionescu: Vă spun eu de ce! Pentru că sunteți niște lași, niște căcăcioși, niște fricoși, vă e frică și de umbra voastră!

Lulu: Hopa, am am ajuns și la lulu, asta, la injurii!

Ionescu: Ce credeți că eu n-am gură, n-am glas?

Lulu: Ce spui tu acum e un pretext de a ne terfeli reputația! Adevărul e că tu și gașca ta vreți ca prin asemenea acțiuni să ne alungați din teatru pe ăștia mai

bătrâni pe care tu ne-ai invitat în curte să facem pipi. Asta e dorința secretă a ta și a celor din gașca din care faci parte, care prin purtările voastre vreți pur si simplu să desființați teatru, tu și gașca din care faci parte, crezi că nu se știe?

Mitică: Crezi că nu s-a aflat?

Titică: Tototul se a afaafla, sese ştie!

Lulu: Tot ce urmăriți voi ăștia pe care v-am adunat de pe lulu, stradă și pe care v-am a adus într-un lulu, teatru serios ca al nostru!

Ionescu: *(strigă)* Sunt un absolvent IATC de talent!

Lulu: Nu am fi luat orice gioarsă! Dar vreau să-ți aminesc cât m-am zbătut să te angajez pentru că toți mă avertizau că ești o belea, un zurbagiu!

Ionescu: Prostii, fleacuri!

Lulu: Fleacuri au fost și atunci când eu ți-am ținut locul la repetiții, că tu filmai, o lună de zile, de mi-am pus tot teatrul în cap?…

Ionescu: Ți-am mulțumit doar!

Lulu: Te-am ținut la lulu, sân și acum ca o lulu viperă ce eşti, mușți!

Fane: De cur!

Lulu: Fără mahalagisme! Conflictul nostru trebuie să rămână lulu, pur. Ești cea mai josnică ființă din câte am cunoscut. N-ai nici un respect pentru nimeni!

Ionescu: Ce respect pot să am pentru niște privilegiați ai regimului?

Lulu: (*într-o mare agitație)* Privilegiați ai regimului? Când mă certam cu regizorul care nu înțelegea de ce nu vii la repetiții, nu eram privilegiat al regimului?

Titi: Când te-am apărat și n-am făcut o ședință ca să te punem în discuţia adunării teatrului pentru atitudine imorală că trăiai cu o colegă a noastră care era căsătorită, nu eram privilegiați ai regimului?

Mitică: Și a venit bărbatu său și a făcut scandal, că reclamă cazul la Comitetul Central, atunci nu eram privilegiați ai regimului? Atunci eram buni prieteni. Atunci nu încercai să ne mușți!

Fane: De cur!

Lulu: Fără lulu, mahalagisme. Conflictul nostru trebuie să rămână lulu, adică

pur. Astea-s întradevăr fleacuri. Altceva mocnește-n tine și în ceilalți, care sunt în spatele tău. Fiți atenți, ceea ce v-ați pus în plan să faceți n-o să reușiți, nici tu, nici toată gașca din care faci parte, o să vă stârpim, pe tine și pe gașca din care faci parte, ca pe niște vipere. Aşa o să vă stârpim! Ţine minte și transmite la toți din gașcă și mai ales celui care vă manipulează din umbră, ca pe niște marionete, că noi suntem aici, la post, la datorie și vă zicem ca și cei de la...

Fane: De la Oarba…

Titică: Și Oi oi tu tu…Mărăşeşti!

Lulu: De la Oituz și Oarba nu mai are lulu, importanță: pe aici nu se trece!

Titi: Decât peste cadavrele noastre!

Cornel: N-o să reușiți, să-mi nu-mi spuneți mie pe nume!

Mitică: Și mie Mitică!

Lulu: Acum, lăsați-l să plece dracului, că de jigodii și scursori n-avem nevoie!

Ionescu: *(Incet, incet, ridicându-se de jos și păşind spre uşă)* Ai spus ce aveai de spus! Acum spun și eu ceva. Deși sunteți mulți, deși mă puteți face chisăliță, mie totuși nu-mi e frică, nu tremur *(e vizibil că tremură*) și vă spun că *(începe surescitat să se bâlbâie şi să fie incoerent)*…să fie clar! Teatrul ăsta nu e numai al vostru, e și al nostru, al ăstora tineri care am așteptat revoluția ca pe o mană cerească, că nu mai puteam trăi în rahatul în care ne împingeați voi cu slugărnicia voastră care întrecea orice limită! Spuneți despre mine că sunt o jigo, că sunt un nu mai știu ce, nu-mi mai găsesc cuvintele, păi în jigodism, în slugărnicie, în linguşeală nu vă întrecea nimeni! (*către Lulu)* Îmi vorbești mie de morală când tu recitai ode de preamărire a unui analfabet?

Lulu *(aprig)* Aveam doi lulu, copii de lulu, crescut!

Ionescu: Bun, asta înțeleg dar ai fost în Marea Adunare Națională, ai avut vreodată curajul să arăți condițiile mizerabile în care trăiam noi, actorii?

Lulu: Acolo nu se putea face nici un lulu, nimic!

Ionescu: Știu asta și totuși stăteați acolo, dormitați în scaune și ridicați mâinile ca să aprobați niște legi care înfometau poporul. Nu ai nici o remuşcare?

Lulu: Ba da!

Ionescu: Minți, nu te cred! Dacă ai fi avut o clipă remușcări, ai fi plecat de acolo, cum au făcut cei din Polonia! Știți ce sunteți? Doamne, dă-mi puterea să le-o spun! Sunteți o generație expirată, asta sunteți! V-ați trăit traiul, v-ați mâncat mălaiul! De acum alții! Şi publicul s-a plictisit de voi! Adu-ți aminte cum te scuipau oamenii pe stradă prin provincie din cauză că recitai ode de preamăririre! Vreți să vă mai spun? Vă mai zic: voi erați specialiști în mâncat rahatul, nu linguriţa, ci cu polonicul! Vreți să plec din teatru? Ei bine, n-am să plec, numai așa de al dracului și vom vedea care pe care!

Lulu: Nu pleci ? *(dă violent cu un scaun de pode,a care se dezmembrează. Îi rupe un picior şi cu el în mână se îndreaptă spre Ionescu. Fane şi ceilalți iau resturi din scaunul făcut bucăți şi se îndreaptă spre Ionescu.)*

Ionescu: (*disperat)* O să vedem noi care are cohones mai mari! Credeți că mai e timpul când îl aveți în spate pe Ceaușescu și partidul lui de imbecili*...(țipă isteric)* Vreți să-mi dați lecții mie? Cine? Un slugoi, fost deputat în Marea Adunare Națională și un bețiv, care a fost ani de zile secretar de partid şi a învârtit pe degete teatrul cum a vrut el și alți neghiobi ca Mitică sau Cornel, sau Fane? Niște privilegiați ai regimului, asta sunteți!

Cornel: Eu n-am fost membru de partid…

Titică: Nnici eeu și ninici privi privii avantaje, nn-am aavuvut!

Ionescu: N-ați fost, dar poate, nu peste mult timp, o să aflăm că ați fost informatori și turnători ai securității …

Fane: (*strigă)* Auziți, Mitică, Cornele, ne-a făcut pușlamaua asta, informator!

Lulu: Asta întrece orice lulu, închipuire, auziți ne-a făcut lulu, informatori și turnători! *(Toți se regrupează și se duc amenințători spre Ionescu care ia în brațe drept apărare un scaun și face un salt spectaculos sărind pe masă)*

Titi: Nenorocitule!

Lulu: Mizerabile!

Cornel: Bestie cu față umană!

Mitică: Eşti un leu cu cap de muscă, asta eşti!

Titică: Cacapsoso, japiţă!

Ionescu: *(Pe masă împingând spre atacatori un scaun, strigă disperat)*: **Ajutooor, săriți, vor să mă omoare, săriți oameni buni, salvați-mă din ghearele unor bolșevici! Mă sfâșie comuniștii nostalgici, ajutoooor!**

Gică: *(apare în uşă cu un măturoi)* Nu cumva să faceți moarte de om, că intrăm toți la puşcărie. Alo, ce dracu, vă bateți ca bețivii, ca oameni amărâți, ce dracu aveți de impărțit de nu puteți da la pace? *(Toți rămân încremeniți în poziţia de încrâncenare, apoi uşor, se destind.)*

Titi : Chestii ideologice, ce te pricepi tu?

Gică: Că eu oi fi venit cu pluta! Dom'le, cum se zice când ăştia cu politica dau la pace şi deşi s-au păruit, deodată se se-nțeleg?: Hai, bre, nea Mitică, nu se poate, ca mata, să nu ştii?

Mitică: Compromis!

Gică: Aşa nene, aşa domne, acesta-i cuvântul! Nu puteți ajunge şi d-stră la, cum dracu ai zis, că-mi pieri din cap…

Mitică: Consens, acord, compromis, învoială, aranjament, înțelegere!

Gică: Aoleu, câte cuvinte există pentru chestia asta! Luați numai unu şi, zău aşa, înțelegeți-vă! Mai dați şi d-stră domnu Ionescu ceva, că n-o fi foc, mai lăsați şi d-stră altceva, că n-o fi moarte dă om! D-le Ionescu, hai, fă d-ta începutu' că ieşti mai tânăr. Şi, dă-te domne jos, dracului, de pe masă, că dacă intră cineva acuş, cine ştie ce îşi mai închipuie! Aoleu ați făcut praf un scaun! Va trebui să-l plătiți că altfel mi-l impută şi la prețurile de azi costă o avere!

Ionescu: *(Coboară de pe masă, ceilalți se întorc cu spatele la el jenați. Gică adună resturile scaunului)* Ar fi o soluție, dar mi-e teamă că n-o s-o acceptați…

Lulu: Spune-o!

Titi: Vars-o!

Fane: Scuip-o!

Titică: toa toar, zi-o!

Ionescu: Ar fi cam aşa: dar nu, sunt sigur că n-o să fiţi de acord.!

Mitică: Renunță la șmecheii şi fă o propunere. Dacă e fezabilă o acceptăm.

Ionescu: Ascultaţi! Înțelegeți-mă și pe mine! M-am săturat! Nu sunt nebun, un grăunte de minte mai am, alcolul, nopțile nedormite, agitația de la filme, de la teatru, senzația că am prins pe Dumnezeu de un picior și că am devenit ceva important, ceva la care n-am visat, ceva la care și voi ați visat, m-a impins spre toate gesturile nebunești pe care le-am făcut! Dar am obosit!

Lulu: Atunci propune un lulu, asta, un consens!

Ionescu: Am un un gând nebunesc, care ar rezolva totul, ca tăierea nodului gordian de către Alexandru

Cornel: Eu îl omor pe ăsta! Spune odată ce ai de spus. Dacă nu eu am plecat!

Ionescu: Dacă de exemplu aș pleca din teatru?…

Lulu: Oho, ce o lulu, veste bună, ne dai. Nu-i așa, ce ziceți?

Titi: E nemaipomenit!

Fane: Ar fi extraordinar!

Titică: Mimimi...

Fane: Lasă că te ajut eu: minunat!

Titică: Ne, mimirorobobo lant!

Mitică: Ești așa generos? Faci asta fără nici o condiție?

I**onescu**: Ar fi o condiție!

Cornel: Mă miram eu să nu pună el, cârcotaș cum e, o clauză! Ce condiție?

Mitică: Nu începe iar. Hai, să auzim ce condiție?

Ionescu: Condiția ar fi, dar nu, mi-e e teamă că n-o să acceptați! Tăiați-mă, omorâți-mă, nu pot să v-o spun, că va începe iarăși tărăboiul

Mitică: Spune-mi mie!

Ionescu: Îi spun lui Gică!

Gică: Ajunsei pă post dă popă! (*Ionescu îi şopteşte la ureche)* Nu, spune-mi la urechea astălaltă că la aia nu prea aud. (*Ionescu șoptește la urechea ailaltă a lui Gică care se ia cu mâinile de cap)* Aoleo, m-ați nenorocit! Sunt pă post dă Iliescu!

Titi: Zi domnule, odată nu ne mai fierbe!

Gică: Ce s-o mai învârt, ce s-o mai sucesc, a zis că pleacă din teatru!

Lulu: Asta a mai zis! Cu condiția? Să auzim condiția!

Gică: Cu condiția să meargă în turneul din Anglia! Am zis-o, uf ce greu a fost! Acum îl înțeleg io pă d-l Iliescu…

Lulu: Ce ziceți de lulu, asta a lui, soluția?

Titi: Eu zic că e bună!

Fane: Eu zic că e excelentă!

Cornel: E, merge! De fapt eu nu puteam să plec că am de făcut un film.

Fane: Stați așa: dacă nu se face turneul, rămânem cu el pe cap, să ne batjocorească iar? Tu ce zici Mitică?

Mitică: Mie îmi pare rău de el, era o achiziție pentru teatru!

Titi: Olteanul moare de drum lung și prostul de grija altuia!

Lulu: Și eu cred că e o soluție bună. Dar cu un lulu, asta, un amendament! Pleci nu pleci în Anglia, la sfârșitul stagiunii pleci de tot din teatrul nostru!

Cornel: În alt teatru!

Titi: Fără șmecherii!

Lulu: Rămâne o lulu, nescrisă între noi.

Titi: Iar a luat-o ăsta cu lulita lui. Adică?

Lulu: O înțelegere nescrisă. E bine așa?

Ionescu: (*după o pauză),* E bine, lua-v-ar dracu să vă ia de șnapani, de pezevenchi şi de mascalțoni!

Gică: Atunci să fie într-un ceas bun și la mai mare *(Saxon intră cu pahare de bere. Fiecare înhață câte un pahar pe care îl soarbe cu sete)*

Cornel: Atunci să mergem la teatru să-i spunem și lui Bebe de înțelegere!

Lulu: Da, să mergem toți la Lulu, să-i comunicăm lui Lulu. Ați lulu, înțeles?

Titi: Am înțeles, lua-te-ar dracu cu lulu al tău…

(se poftesc pe rând. La urmă se îmbulzesc toți. A rămas să aranjeze scaunele doar Gică)

Gică: Am uitat dă scaun, alo, alo! (*din ușă)* S-au dus! Cine știe când îi mai prind. O să rămân cu scaunul din gestiune neachitat. Doamne, ce mizerie au făcut! Zi-le artiști! (*descoperă carnetul lui Mitică)* Hopa, unul din ei și-a uitat un caiet. Ia să vedem al cui e**? (***îl răsfoieşte)* A da, e a lui domnu' Mitică. Mare pezevenghi! Stă, ascultă, tace, zice din când în când o vorbă de crezi că e prost, și îi încondeiază la catastif. Ce dracu' o scrie, că l-am văzut eu că scrie. Toţi vorbesc de fac clăbuci la gură şi el tace şi scrie. I-a uite. Scrie clar: **Piesă cu căcănari la Carul cu Bere**, detaliere a unei întâmplări reale. Adică cum o fi asta? Carul cu Bere nu e aici? Aici e! Ce-o însemna detaliere? Cred că vine de la îmbuteliere. Ia să-l pun bine. *(Iese. După un timp* ***apare Saxon*** *cu un mic coșuleț în care pune, după ce culeage, micile "muște"(mici microfoane) de sub masă de sub scaune, de pe tablourile de pereți, după care iese) Apare Bebe!*

Bebe: (*mic, nervos, locvace, colocvial)* Ce pisicii mei, au plecat? Şi doar le-am spus să mă aştepte. Poftim, zi actorii şi pace! De fapt, nişte copii mai mari! Sarea şi piperul teatrului! O Doamne ce prostie. Ce tâmpenie. Ce delir, din partea mea. În loc să stau liniştit la Copenhaga, vin în ţară. Sunt propus director. Accept. Mă înham la o treabă grea crezând că în sfârşit peste România Ceauşistă a coborât norocul şi democraţia. Eroare! Descopăr peste tot aceeaşi comunişti, care acum sunt mari democraţi, ba chiar mari liberali, şi eu sunt obligat în continuare să mă lupt cu aceleaşi mentalităţi comuniste şi uneori cu aceiaşi oameni… Pe vremuri mă luptam cu comisiile de vizionare cu alde Stegăroiu, Săraru, Bibicioiu, Măciucă, Săceanu şi alţii de care nu mai vreau să-mi amintesc. Au fost disperarea vieţii mele. De când am devenit regizor, nu am avut spectacol fără să am probleme: Noaptea furtunuoasă, Buffalo-Bill, nu mai vorbesc de cele de la defunctul teatru din Giuleşti. Ce coşmare! Nu ştiu cum de am rezistat. Cred că de aia am şi plecat. Acum ce pisicii mei să fac aici singur? O să plec! Dar mai întâi să beau o bere! O bere e bună oricând şi oriunde. Şi aici şi la Copenhaga! *(bea o bere rămasă pe masă după care pleacă…și după el, se trage încet, încet*

Cortina

(N. A : Incidentul **a fost real. În dezvoltarea lui dramatică ulterioară, ca în orice operă dramatică, există unele extensii. Dar o**rice asemănare de nume cu persoane în viață sau decedate, este întâmplătoare și neavenită.)

***

Piesa s-a citit în cadrul Cenaclului Dramaturgilor al Uniunii Scriitorilor din România, secţia dramaturgie Luni 29 Octombrie 2012 .ora 17. 30 la Sala Oglinzilor din sediul Uniunii cu următoarea distribuţie:

Gică: George Georgevici

Lulu: Mircea N. Creţu
Titică: Eugen Racoţi
Ionescu: Alex. Conovaru
Fane: Liviu Lucaci
Mitică: Candid Stoica
Titi: Puiu Dănilă
Cornel: Const Duicu
Bebe: Marius Drogeanu

Regia: Candid Stoica

***

Povestea unei trădări
sau
O scrisoare sustrasă

Personaje:
Lăzărescu: actor.
Eduard: secretar literar

Traian Pârlog, actor

Mimi Tarabagiu, actriță

Ionescu, zis, Lulă, actor

Voicescu, actor.

Mitică Olariu: ”de la telefoane„,

Vasile Cristian, fost cântăreț de muzică ușoară, regizor tehnic

George P. Mijea, zis Tatica, actor, pensionar

Costică Tarabă, portar.

Nic. Chitrofan: de la comisia de disciplină.

*(**În timpul comunismului într-un teatru din nordul țării**.*

*Scena e goală fără decor. Întuneric. Se aude un telefon care va suna insistent şi încontinuu. Se aude vocea lui **Mimi**. Deocamdată n-o vedem. Deşi e întuneric, totuşi o auzim Vedem doar jarul care arde din ţigara ei)*

Mimi: *(vorbește în întuneric și merge bâjbîind)* Alo, nu e nimeni pe aici? Alo, Cucu! Nu e nici dracu! Ce întuneric! Să-l tai cu cuțitu. Băi, nasoilor, nu e niciunul să aprindă rivalta? Nu mă aude nici dracu! Obscuritate absolută, cum zice nenea Iancu. Nu mai fac un pas. Dacă cumva, Doamne ferește, cad și-mi rup un picior sau o mână? Or să-mi zică ăștia Mimi schioapa! Sau ciunga! Ah, ah, ce proastă pot să fiu! Am bricheta! Care însă e-n geantă și geanta-n sacoșă și sacoșa, unde dracu e sacoșa? A, e în mâna mea! Dar cum s-o scot? Întâi pun sacoșa jos și cana cu cafea din mâna dreaptă tot jos și acum pot să scot geanta. Şi din geantă scot… sula, că nu găsesc bricheta…Of, ce proastă sunt: bricheta e legată la gâtul meu! (*aprinde bricheta*) Hopa, Fiat lux! A-ntâia, țâță de mâță! Sunt salvată! *(se duce spre arlechin cu bricheta aprinsă)* O fi, undeva, pe aici vreun buton, vreo manetă, vreun întrerupător? A, un buton! (*Apasă şi se aude o sonerie*) Ptiu, drace, m-am speriat! Trebuie să fie un întrerupător, nu se poate să nu fie! A, parcă, parcă, hopa, hai că am noroc *(s-a aprins lumina de la rivaltă şi o vedem pe Mimi care fără să fie frumoasă, are pe vino-n coa cu lipici. E drăcoasă şi năbădăioasă, inteligentă şi talentată. Are teatru în sânge şi între degete o ţigară… Îşi recuperează sacoşa din care scoate un casetofon)* Până aici e bine. (*recuperează şi cana cu cafea. Din când în când trage un*

fum din ţigară) Tot pe aici trebuie să fie şi o priză! Dacă o găsesc, îmi fac cinste cu o bere! Hopa, un prelungitor, *(Îl examinează)* O avea curent în el? I-a să-ncercăm (*bagă ştecherul casetofonului în prelungitor. Se aud în difuzoarele casetofonului paraziţi puternici)…*Hai că, e bine, e bine, ce bine-mi pare! (*S-a aşezat jos, rezemată de arlechin cu casetofonul lângă ea. Introduce o casetă, învîrte alt buton şi deodată se aude clar un cântec al lui* ***Vasile Cristian****.., pe care îl ascultă fumînd) "*Când ajungi să crezi că viata-i o povară / Şi dureri de neînţeles te-apasă greu / când afară-i ciripit de primăvară / iar în sufletul tău iarnă e mereu / Înfrăţeşte-te cu fumul de ţigară / şi avântă-te pe aripa-i de mister….Aprinde o ţigară şi-n fumul care zboară-n nori albaştri ca un vis *(închide casetofonul.)* Nu merge . Or să zică încuiaţii ăştia că e defetistă. *(scoate caseta, pune alta. Se aude negativul melodiei, doar orchestra. Începe să cânte ea: "***O parte din noi ne-am învins / greşala, minciuna şi groaza / dar mai e un drum de necuprins / până-n zarea ce-şi leagănă oaza / Generaţii secate se sting / Tinerii râd către stelele reci / cine-şi va pierde credinţa-n izbândă / pe aceste mereu mişcătoare poteci / Cine din noi va muri / înainte ca trupu-i să-i moară?/ cine-o să-şi lepede inima-n colb /insuportabil de mare povară / Noi, nu, niciodată / noi nu niciodată / noi nu niciodată…**o ăsta e un cântec grozav. Trebuie neapărat să-l învăţ. Cu ăsta-i fac praf. E de Labiş (*Apare Eduard: Mic de statură, brunet, vioi, sprinţar, privire inteligentă)*

Eduard : *(o descoperă*) Aoleu, ce m-ai speriat. Ce faci aici? (*chiar s-a speriat)*

Mimi: *(se întrerupe şi ea speriată)* Aoleu, ce m-am speriat, Ce să fac, lucrez…

Eduard.: Lunea, artiştii se odihnesc, îşi încarcă bateriile!

Mimi: Eu n-am odihnă, şi ale mele nu-s descărcate. Vino aici, lângă mine!

Eduard: Nu pot, trebuie să citesc o piesă şi să fac un referat.

Mimi: Lasă, bă, referatul când o femeie vrea să vii lângă ea! Referate mai faci dar pe mine nu mai pui laba! *(Eduard pleacă la biroul lui, care se materializează)*

Mimi: *(Strigă)* Atunci vin eu la tine!

Eduard: (*La fel)* Te implor, nu!

Mimi: De ce mă refuzi nasolule?

Eduard: Mă tulburi!

Mimi: Nu te cred! Minți!

Eduard: Pentru recitalul pe care-l pregătești ai aprobare de la mine?

Mimi: Mă faci să râd! N-o să-mi dai tu aprobare?

Eduard: Dacă nu e un text aprobat, nu-ți dau aprobare!Să fie clar!

(*Cât timp Eduard a parcurs spațiul spre locul unde ar fi trebui să fie biroul lui, mașiniștii deja i l-au aranjat, sau totul va veni pe o platformă din culise)*

Mimi: (*strigă)* Azi noapte te-am visat!

Eduard: (*sare speriat*) Ce spui? Nu se poate! (*vine spre Mimi*)

Mimi: Ba se poate! (*îl așteaptă și dă drumul la casetofon de unde se revarsă melodia pe care o cântă Mimi. O melodie cântată pe vremuri de* ***Titi Botez****)"*Azi noapte te-am visat și din somn m-am trezit plângând"

Eduard: Doamne ce m-ai speriat!

Mimi: (*cântă***)** Sărută-mă atunci și spune-mi vorbe dulci / Cu ele a mă-nbăta și apoi să fiu a ta. (*Se duce la el și-l ia la dans. El se lasă greu)* De ce fugi de mine?

Eduard: Am auzit că după ce se îndrăgostesc bărbații de tine îi părăsești!

Mimi: Pe tine n-am să te părăsesc, jur! (*dansează în continuare)*

Eduard: (*se rupe)* Doamne, ce tâmpit sunt! Eram cât pe aici să te cred (*fuge spre biroul lui. Iar se aude sunând continuu telefonul. Mimi a rămas vexată)*.

Mimi: Ah, ce mă enervează telefoanele astea! Acasă nu pot lucra că-mi bat vecinii în pereți că-i deranjează muzica și dau buzna peste mine tot felul de indivizi. Aici credeam că va fi liniște, dar ți-ai găsit! *(Apare portarul. 50 de ani. Țăran orășan, uns cu toate alifiile. S*e duce la *biroul lui Euard. O descoperă pe Mimi*):

Portar: Na, beleaua! Pe unde ați intrat?

Mimi: Pe ușă! Dracu știe unde erai!

Portar: Trebe să fi fost la WC! Am băut aseară mai multe beri și

Mimi: Acu te pișii continuu, nu-i așa?

Portar: Iertați-mă, nevoile! Văd că sunteți cu parapon pă mine.

Mimi: Foc! Te-am îndopat cu bani și tu tot nesimțit ai rămas! Alaltăieri ți-am spus că dacă mă caută bărbatu-meu să-i spui că sunt acasă și tu i-ai spus că am plecat la București. A plecat după mine și eu eram aici.

Portar: Să mă trăznească ăl dă sus dacă nu mi-ați spus invers!

Mimi: Ha,i du-te de aici că minți de îngheață apele! M-ai enervat atât de tare că mi-a pierit cheful de repetiție. (*Își ia casetofonul și pleacă bombănind)* Cine dracu m-o fi pus să vin aici în teatrul ăsta de rahat, nu știu! (*iese)*

Portar: (*se ține după ea)* Dacă am greșit, am greșit. (*iese după ea bombănind)*: Dacă-l trimeteam pe bărbatu-său la hotel, o găsea cu Mitică și ieșea scandal și mai mare! Așa lasă să cadă vina pă mine! (*se duce spre biroul lui Eduard)*

Eduard: *(pregătește cafeaua: zahăr și cafea și apoi apă într-o cană. La urmă introduce un fierbător pe al cărui stecher îl bagă-n priză. Așteaptă câteva secunde după care scoate ștecherul din priză. Își aprinde o țigare și va sorbi tacticos din cafeaua, dar se frige)*. Ah, mi-am ars limba! Ia să vedem ce mai scriu românașii noștri! Scriu frații pe rupte: pensionarii, militarii, elevii repetenți, profesoarele părăsite, inginerii, chiar și șoferii, nu mai vorbesc de medicii! Şi eu sunt obligat să le citesc, deși știu dinainte că o piesă care-mi place mie, actorilor le va displace și invers…(*ia un text dintr-o grămadă și-l pune deoparte)*. Asta am citi-o, e proastă, dar e a unui ziarist care ne critică, unul care vrea să fie director *(alt text)* asta e a unuia care dacă nu i-o vom juca o să ne reclame la primărie, partid, la guvern…

Portar: ***(a*** *intrat de câteva secunde şi a aşteptat să fie luat în seamă)*

Eduard : *(morocănos, ursuz)* Ce vrei?

Portar : Nu vă supărați, s-a băgat hârtie igenică la librărie!

Eduard: Nu mă interesează! (*Portarul nu pleacă)*

Portar: Trebe să mergeți în biroul directorului!

Eduard: O să mă duc mai târziu!

Portar: Nu acum! Momental! Arde! De o oră sună telefonul, acolo, în birou. Sună și la mine la poartă că e de rău, e scandal! S-a întâmplat o nenorocire!

Eduard: Prostii! Unde e Speranța, secretara să-mi dea legătura aici?

Portar: Ați învoit-o că are un deces în familie!

Eduard: Atunci fă-mi d-ta legătura!

Portar: Știți, eu am doar patru clase primare și nu mă pricep ……

Eduard: Extraordinar! Cine te-a angajat pe d-ta? *(pleacă din biroul lui și parcurge spațiul către biroul directorului cu portarul după el)*

Portar: Tov. Covrig, contabilul șef. Sunt o rudă a nevesti-si . Într-o zi, venind acasă la Calu Iapa pe șapte cărări, a căzut într-un șanț în fața casei mele. Eu peste noapte mi-a venit să-mi fac nevoile, iertați-mă de vorbă nepoliticoasă și am ieșit afară, la privată și aud o voce de om care striga: Costică, Costică! Așa ca un ecou. Mă uit în jur, nimeni, intru în privată, îmi fac nevoile, iertați-mă, iar aud, așa ca un ecou: Costică, Costică! Vreau să intru-n casă, aud iar: Costică, Costică! N-am de lucru și răspund: ”Știu, o să fac lampa mai mică”…”Nu, boule, vino aici, să mă ajuți să ies din șanț!” am auzit clar vocea care strigase Costică, Costică! Şi cum în jur nu era nimeni însemna că boul eram eu…

Eduard: Mă amețești cu tâmpeniile d-tale*! (Au ajuns în biroul directorului. Oamenii de scenă au amenajat biroul directorului, sau el poate venii cu o platformă din culise. Euard se învârte nervos)* Acum ce fac? Stau aici de prost să aștept un telefon imaginar?

Portar: Aveți răbdare, acușica sună. Luați loc pe scaunul răposatului*...(Eduard se așează, dar imediat sare ca ars făcând cu degetele semnul ghionionului)* Şi cum ziceam, l-am sunat pe colegul meu de la sfat, să mă lămurească ce dracu s-a întâmplat, dar colegu’ mi-a spus că e mare nasulie*...(sună telefonul. Eduard sare ca ars.)*

Eduard.: *(către portar)* Gura! *(În receptor)* Da, teatrul! Da să trăiți, eu Eduard. (îi *face semn portarului să iasă. care se execută*) Mă cunoașteți! Da suplinesc! Da, interimar! Cum? Glumiți. Cum să ne facem de cap? Stați puțin, trebuie să fie o eroare. Un actor de la noi? N-am știut. Ieri noapte? Tov secretar e supărat foc? Vrea să ne dea afară. Să ne dea! Ascult, da, tac, da nu mai spun tâmpenii, ascult, spuneți (*Ascultă în receptor*) Da, înțeleg, da, vom lua măsuri, da vom discuta! Sigur, aveți dreptate! Am înțeles! E inadmisibil! Aveți mare dreptate! Sigur, organizația de partid e și ea vinovată! Care cum? A, da, da, nu s-a implicat, *(vrea*

să noteze, caută un pix, îl găsește, îl scapă pe jos, se apleacă, trântește telefonul, vrea să se ridce brusc, se lovește cu capul de un colț al biroului, suflă, exclamă: ”Ah, la dracu”, *(se redresează)* Scuzați, am avut un accident. (*notează febril)* Cum? N-am înţeles? O să dau de dracu dacă nu rezolv cazul? Da, așa e, dar deocamdată nu știu amănunte*...(notează)...*A da, sunt răspunzătoare organizația și mai ales învățământul de partid, care s-a făcut superficial! Şi secretarul e afemeiat! Vai ce aud! Vă rog să fiți încredințați că vom lua măsuri, vă rog să transmiteți asta tovarășului secretar…alo, a închis. (*e impresionat de convorbire.)* Asta-mi trebuia. Numai chestia asta-mi lipsea! Un scandal, paștele și grijania măsii de treabă…(*lovește scaunul cu picioru, lovitura îl doare,*) au, au…

Portar: *(aduce un teanc de scrisori ziare)* V-am spus că arde, ce mai, e nasulie…
Eduard.: (*masându-și piciorul)* Cheamă-l pe tov. Lăzărescu. Ce ai acolo?
Portar: Presa și scrisorile….
Euard.: Pune-le pe masă (*Portarul pune pe masă un teanc de scrisori și* ***Scânteia, România liberă, Munca, Cehlăul)*** Vasile Cristian să trimită după Pârlog…

Portar: Il caut dar nu știu unde e, că l-a demolat, și azi e luni și luni nu vine la teatru, telefon n-are, așa că nu știu ce să fac!

Eduard. *(director)* Nu știu, descurcă-te. Trimite pe cineva care știe unde e

Portar: Trimit, cum să nu trimit, dar n-am pe cine…

Eduard: N-avem femei de serviciu?

Portar: Avem una care e învoită, e la sapă, că e vremea prășitului, are un petic de pământ la Roznov, a învoit-o tov. Tinel care e la București, că e zi liberă

Eduard: Formidabil! Au fugit toți ca potârnichile. Numai eu trebuie să muncesc în ziua liberă și să rezolv și problema beților care se urcă pe blocuri…

Portar: Ei, da, asta vă mai lipsea, d-stră care veniți primul și plecați ultimul, iar acum când nu avem director faceți și munca lui…

Eduard: Nu numai eu. Și tovarășul Lăzărescu!

Portar: Și tov. Lăzărescu, dar se vede de la o poștă că d-stră o să fiți ales director. Toată lumea știe că dacă nu ierați d-stră de la început, se alegea praful de toți și de toate! D-voastră sunteți cum să zic eu: spirt!

Eduard: Și tov. Lăzărescu e..

Portar: Dar mai puțin! Că n-a fost ca d-stră de la început. Ce știa răposatul director? Nimic, că n-avea decât patru clase primare, ca și mine, dar la șmecherii nu-l întrecea nimeni. E adevărat, teatrul era casa lui, nici familie, nici nevastă n-avea, nimic, ioc. Fără d-stră ar fi orbecăit în întuneric, dar ce meșter era să-i încânte pe șefii de la București. Ce chiolhanuri organiza cu ziariștii din capitală, mamă doamne, de asta asta zic că nu se mai poate fără director…

Eduard: (*nervos)* Ce te interesează chestia asta? Pentru d-ta e tot una dacă e director sau nu e…

Portar: Nu vă supărați, nu e așa! Dacă ăia dă la sfat, dă la minister într-o zi zic: Nu se găsește director, atunci hai să-i desființăm! Ce ne trebuie când e la Bacău unul. Cine vrea teatru, ia trenul și într-o juma de oră ajunge la Bacău. Dacă se desființează, am rămas fără slujbă? Am rămas! D-voastră la fel. Trebe, musai, să se numească! Chestia este că pe cine?

Eduard: Da, pe cine?

Portar: Eu cred că d-voastră!

Eduard: *(subit interesat de subiect)* Pe ce te bazezi?

Portar: Mă bazez pe adicătelea de ce să nu fiți numit d-stră?

Eduard: *(ca pentru el)* N-am dosar bun! Am tinichele la dosar…

Portar: Un om ca d-stră? Dar ce ați făcut?

Eduard: Am fluierat în biserică!

Portar: Aoleo, în care? Nu cumva la asta de lângă teatru, cu hramul sfântului Dumitru, care e sfânt mare să știți!

Eduard: *(râzând)* E un fel de a vorbi, am făcut pipi contra vântului!

Portar: Ce vă veni?

Eduard.: Întâmplări vechi. Scrisorile sunt ale tov. Lazărescu. Du-i-le!

Portar: N-a venit, dar când vine știu că vine întâi la d-stră!

Eduard: De unde știi d-ta asta?

Portar: Se află! După ce stă cu d-stră de vorbă și puneți țara la cale, se duce în

biroul lui și scrie. Nu știu ce scrie, dar scrie. Şi nu vrea să fie deranjat. Vă spun ceva, dar să nu vă supărați! Vă iubește foarte mult!

Eduard: (*neatent)* Da? Cine?

Portar: Tov. Lăzărescu. Spre deosebire de ăilalți care vă zic, nu vă supărați…

Eduard: (*surprins)* Care-mi zic, cum îmi zic?

Portar: Eu vă zic, da, să nu vă supărați pe mine: **fuşe!**

Eduard: *(amuzat)* Olala! Chiar Fuche?

Portar: *(necăjit, cu frică)* Da, cum auziţi: fuşe, fuşe!

Eduard: *(încântat)* O, Fuche! Mă măgulesc. Cine-mi zice Fuche?

Portar: Păi, nu unul, aproape toți!

Eduard: Formidabil! Aflu ceva de care n-am știut.

Portar: *(nedumerit)* Iertați-mă că vă întreb, eu știți n-am decât patru clase, ce-i aia fuşe? E de bine sau de rău?

Eduard: Fuche a fost șeful poliției în timpul lui Napoleon.

Portar: Hait! Deci a fost om mare dacă Napoleon l-a pus șeful poliției. Totul este dacă ăia care numesc directorii știu cine a fost Fuşe acesta!

Eduard: Lasă astea! De ce sunt deschise scrisorile astea? Uite, asta e deschisă. Ce porcărie…(*un gând ascuns)* Așa au venit, deschise?

Portar: Nu, au venit lipite! Le-au deschis portarii și pompierii. Se plictisesc noaptea și ori dorm, ori vorbesc la telefon. De când s-a pus lacăt la telefon, se apucă să deschidă scrisorile care vin pe adresa teatrului și cele mai multe sunt ale tov. Lăzărescu. De la femei. Nu vrea să vie pe adresa de acasă că s-ar supăra soția, așa că el a dat adresa teatrului. Scrisorile sunt drăcoase rău, am citit și eu câteva, da să nu mă spuneți, că sunt, v-am spus, de la un fel de gagici, cu care dânsul era în relații. Citiți și o să vă râdeți

Eduard: Dragă tovarășe, eu nu citesc scrisorile deschise altor persoane. Este un lucru nepermis de lege să deschizi și să citești scrisori care nu-ți aparțin…

Portar: *(izbucneşte)* Dar ăia de la poștă cum de le deschid? Mi-a trimis cineva într-un plic o sută de dolari și am primit doar plicul cu scrisoarea și dolarii, ioc!

Eduard: Asta-i altă poveste! (*doct, profesoral)* În primul rând nu e voie, prin lege să trimiți bani într-un plic. Există mandat poștal. Sunt bani confiscați…

Portar: Aiurea, îi ia ei, poștașii! Pipăie scrisoarea și dacă e mai groasă o deschid cu aburi și dacă găsesc bani îi iau și pe urmă o lipesc la loc. Vă zic un caz: unu care fusese legionar, a scris camarazilor din străinătate să-i trimită medicamente: Dar au deschis scrisoarea și l-au arestat. Asta tot legal a fost?

Eduard: *(neatent, plictisit)* Cine a deschis scrisoarea?

Portar: *(imprudent)* Păi cine deschide scrisorile, asta vreau să vă întreb?

Eduard: (*privind telefonul*) Tovarășe Tarabă, nu mai pot sta cu d-ta la taclale!

Portar: Spuneți-mi Costică. Tarabă e dă neam prost, dar ce să fac dacă așa i-au zis lu bunică-miu. Știu, aveți treabă, am plecat, deși vream să vă mai spun că, dacă aveți nevoie să știți ceva despre cineva, eu sunt la poartă! La post cum s-ar zice! Nu vă supărați țin mult la d-voastră… (*vrea să plece)…*

Eduard: Tovarășu Tarabă nu e bine să umblăm cu vorbe și cu, ”am auzit, mi-a spus”, vorbe spuse pe la colțuri, cu intrigi!

Portar: Să nu uitați când o să ajungeți director. Și nu uitați că la 12 se întrerupe lumina. Iconomii, asta-i situația! Și la unu apa. Dacă nu v-ați strâns apă pentru WC o să suferiți. (*Portarul. Iese.. Eduard citeşte scrisori)*

Eduard.: Să vedem ce prostii se scriu în scrisori *(citind*) ”Dragul meu fost iubit”

Portar: *(apare iar)* Nu vreți totuși hârtie igenică? S-a băgat la librărie!

Eduard: Ce treabă ai d-ta cu hârtia igienică?

Portar: Toți avem treabă cu ea!

Eduard: Știu asta!

Portar: Știu că știți, cum să nu știți d-voastră! Dar stând cu nasu-n cărți poate n-ați aflat că e criză dă hârtie igenică și am o nepoata la librărie care, dacă pune deoparte mai câștigă și ea un bănuț că e fată săracă…

Eduard: Bine, să-mi oprească câteva suluri! Şi acum, gata, mă plictisești*! (Portarul pleacă şi Edy îşi reia lectura) ”*Dragul meu fost iubit. Îți mărturisesc că de când am plecat din nenorocita aia de țară de care nu mai vreau să aud, n-am uitat

nici o clipă nopțile noastre de dragoste și deși am aflat că te-ai însurat, eu tot la tine mă gândesc”... prostii.*(vrea să bage scrisoarea în plic, dar îi alunecă şi cade jos. Se apleacă s-o ridice. E jos, sub birous în ”patru labe”)*

Portar: *(reintră)* Vreau să vă aduc la cunoștință, dar unde sunteți?

Eduard: *(ridicându-se brusc se loveşte puternic cu capul de birou)* Au! Paștele și grijania mă-si *(către portar)* Ce dracu mai vrei?

Portar: Am uitat să vă spui că s-a băgat Dero!

Eduard: M-ai înebunit! Fă bine și lasă-mă-n plata domnului!

Portar: Bine, plec dar nu cumva să ziceți că nu v-am spus!

Eduard: *(strigă)* Ieși afară! *(portarul pleacă bombănind)*...Oh, ce poate să mă enerveze tâmpitul acesta. *(își aprinde o țigară și după câteva fumuri citeşte scrisoarea mai departe) Aşa,* unde am rămas? ”Dragul meu, îmi scrii cu disperare că nu mai știi pe ce cărări să apuci. Ai venit plin de entuziasm într-un oraș de provincie cu gândul de a face teatru adevărat și a te realiza ca actor și ca artist și ai găsit numai prostie și incompetență. Colegii cu care ai venit, te-au părăsit, iar noii veniți sunt răi, invidioși, netalentați, meschini, intriganți și megalomani, iar reprezentanții autorităților sunt niște politruci, incompetenți, analfabeți, îndoctrinații, care habar n-au de teatru, și fricoși. Pentru a-și păstra scaunul sunt capabili de mari mârșăvii și pe deasupra sunt și hoți ordinari. Vreau să te consolez că situația e similară cu cei ce conduc micul orășel unde locuiesc cu soțul meu francez….(*În timp ce Eduard citește scrisoarea se vede cum Lăzărescu vine la biroul său și cum Costică Tarabă îi arată că trebuie să meargă la Edy, după care traversează spațiul de joc spre biroul din mijloc al directorului. Edy surprins, în grabă, deschide sertarul de la birou și aruncă scrisoarea în el. Apare Lăzărescu)*

Lăzărescu: Salut! Gică portarul, mi-a spus că mi-a luat scrisorile de la poartă și le-a adus aici, și că e foc arde! Despre ce e vorba?

Eduard: Da, uite scrisorile aici pe birou. Astea sunt al tale, astea sunt ale teatrului. Te-a căutat de la partid secretarul cu propaganda. E făcut foc. E scandal mare A țipat la mine la telefon: ”Vă dau afară, nenorociților!”

Lăzărescu: Era beat?

Eduard: Dracu știe! Azi noapte Pârlog s-a îmbătat: s-a suit pe blocul unde stă Mimi și a coborât pe o frânghie la fereastra ei. A vrut să intre pe fereastră la ea dar ea nu i-a dat drumul…

Lăzărescu: Că era cu Mitică! Am aflat! Tot orașul vorbește. Da, va fi o problemă.Trebuie să discutăm cu ei, să vedem cum dregem busuiocul. Cheamă-i, eşti doar director! N-are cine să discute cu ei oficial…

Eduard: Secretarul cu propaganda mi-a strigat că organizația de partid din teatru se face vinovată că n-a reușit să insufle în oameni spiritul omului nou!

Lăzărescu: Știu, tâmpenii, prostii, demagogie! Facem așa: eu vorbesc cu Mitică tu cu Mimi. E bine?

Eduard: Nu, te tog, mie mi-e frică de ea!

Lăzărescu: Nu te mănâncă!

Eduard: S-a dat la mine, s-a suit aici pe birou, a vrut să…

Lăzărescu: Știu, cunosc. Și cu mine a procedat la fel!

Eduard: E o calamitate! Nu vreau să discut cu ei chestia asta şi să trec drept antipatic. Am aflat că-mi zic Fușe!

Lăzărescu: Nu știai? (*râzând)* Sunt geloși pe tine. Pe relația pe care o aveai cu fostul director care nu le era simpatic, că le cerea să nu chiulească şi să nu vină beți la spectacol. Când susții lucrurile astea nu devi simpatic. Tu îl aprobai, cu entuziasm, dar lor însă li se părea că erai prea slugarnic!

Eduard: Tâmpiți! Proști!

Lăzărescu: Da, tâmpiți, proști, dar mulți! Ştii vorba aia! Fuche a fost un om destept, iar oamenii prea deștepți nu sunt simpatizați! Trebuie să te consolezi cu asta. Dar îmi amintesc că atunci când a fost angajată Mimi nu te-ai opus!

Eduard: Știam ce poamă e, dar Cojar a zis că nu face spectacolul cu dramatizarea mea după „Vrăjitorul din Oz" fără ea, și știi cât de încăpățânat e… Te rog din suflet, ia-mi chestia asta de pe cap!

Lăzărescu: Bine, mă ocup eu*!(Se uită la scrisori ca şi cum nu le-ar vedea. Tensionat)* Ai vreo veste de la la minister, de la sfat? Ce au de gând?

Eduard: Probabil vor numi pe cineva!Eventual pe tine!

Lăzărescu: Pe mine? De ce pe mine?

Eduard: Ai dosar bun!

Lăzărescu: De ce nu pe tine?

Eduard: N-am dosar bun! Deși ar trebui să nu se mai țină seama de dosare!

Lăzărescu: Dacă nu ești membru de partid nu poți fi director!

Eduard: De ce nu sunt membru de partid?

Lăzărescu: Tu mă-ntrebi? Nu mi-ai povestit că ai făcut închisoare?

Eduard: Și ce dacă am făcut închisoare?

Lăzărescu: O să văd ce se poate face.

Eduard: Vezi că portarii de noapte ţi-au desfăcut scrisorile. Ți-am mai spus să nu mai folosești adresa teatrului pentru corespondența particulară…

Lăzărescu: Lasă asta. Vreau până se lămurește chestia cu directorul să revigorăm activitatea teatrului! Vreau să împrospătăm trupa, să aducem regizori buni Am vorbit cu câțiva, actori, cu câțva autori. Trebuie să începem repetițiile cu trei piese. Trebuie să facem în așa fel ca actorii să nu mai plece după ce stau aici și se lansează în teatrul nostru Am vorbit cu Giurchescu, cu Penciulescu, cu Cătălina Buzoianu, cu Zoie Anghel, și-l vreau neapărat pe Mandric.

Eduard: Și cu scandalul ăsta ce facem?

Lăzărescu: Ce să facem? Nimic! Ne vedem de ale noastre…

Eduard: Secretarul cu propaganda zicea că pentru tot ce s-a întâmplat vinovată e organizația de partid din teatru, care nu a acționat pentru educarea oamenilor, a actorilor din teatru, care ar trebui să fie un exemplu de corectitudine. E groasă rău. Nu știu pe unde o să scoți cămașa cu nebunii ăștia de Mimi și Pârlog!

Lăzărescu: E un foc de paie. Se va stinge repede. Vezi că s-a băgat hârtie igienică. (*Vrea să iasă dar se întâlnește în ușă cu G. P. M*

George Popa Mijea : (*Înalt, slab, puțin adus de spate, păr bogat, grizonat, ochi verzi, comic duios)* Hârtie igienică? De când caut! Unde?

Eduard și **Lăzărescu:** (veseli) Ia te uită, a venit tatica. De când te-ai pensionat dai rar pe la teatru!

G.P.M: Am mare nevoie de voi. Sunt într-un rahat mare

Eduard: Ți-au respins proiectul de mobilă combinată?

G.P.M: *(disperat)* Nu, acu vor să mă bage la închisoare. La vârsta mea la închisoare. Vor să mă extermine….

Eduard: Pe d-ta, care ești verde ca bradul…

G.P.M: Lăsați gluma, că e groasă! Acu o lună nevastă-mea vrând să mă scoată din casă m-a trimis la bar, la hotelul cel nou. Acolo se spuneau bancuri. Eu nu știu bancuri. Le uit. Am spus o chestie care mi s-a întâmplat: în primi ani după 23 August toți dădeau buzna să se înscrie în partidul comunist. ”Du-te și tu acolo și înscrie-te!” m-a îndemnat nevasta și m-am dus ”Te-ai înscris?” m-a întrebat când m-am întors acasă ”Nu, i-am răspuns, că m-au întrebat dacă am fost înscris la legionari și știi că am fost!”. ”Nu puteai să spui că n-ai fost?”, mi-a zis ea. „Nu, că foștii mei camarazi, legionari, erau toți acolo în conducere”, i-am zis. Acolo, la bar, toţi au râs, dar peste două zile m-au chemat la miliție și m-au acuzat că spun bancuri contra revoluționare și că or să mă condamne la închisoare! Au băgat frica-n mine şi venii să-mi dați ceva la mână, o hârtie în care să reiasă că sunt patriot, ceva care să-i lase bușbee pe aia de la miliție!

Lăzărescu Îți dau, dar cred că-ți va folosi ca frecția Diana la picior de lemn!

G.P.M: Cum să nu-mi folosească? Doar ești secretar de partid, esti deputat, mâine poimine, am auzut, că o să fi directorul teatrului. Cum să nu conteze?…

Lăzărescu: N-o să conteze, că te-ai dus la ei cu ziare legionare să le demonstrezi că ce susțineau legionarii pe vremuri susțin și comuniștii de azi!

G.P.M: Păi dacă ăsta e adevărul…

Lăzărescu: Ăsta e adevărul din capul d-tale! Hai să mergem la mine în birou să-ți încropesc o hârtie.

Eduard: (*aparte, către L)* Nu te băga, cine știe ce dandana iese de aici!

Lăzărescu: Lasă că doar tatica e omul nostru, e artist mare, chiar dacă fiind fost legionar, n-a reuşit să fie membru de partid. *(în uşă se întâlnesc cu **Vasile Cristian:** vestitul cântăreț al anilor '30-'40. E într-o neorândială totală: părul ciufulit, cămaşa scoasă afară din pantaloni. E în picioarele goale)*

Vasile Cr.: (*răguşit*) Am venit să anunț că mă omor! (*strigăt disperat)* Nu mai vreau să mai trăiesc! Sunt bătrân, bolnav şi nu mai am decât o jumătate de plămân. Am aici o pastilă cu cianură! *(o arată)*. O am din timpul războiului. Am fost ofițer în armata română a mareşalului Antonescu şi am ajuns până la Odesa şi Stalingrad! Umărul mi-e făcut praf de cinci schije, uitați-vă! (*îşi desface cămaşa)* Am murit în drum spre spital de trei ori….

Lăzărescu: Nea Vasile, potolește-te!

Vasile Cr: Nu mai pot indura umilința, am ajuns la capătul răbdărilor!

Eduard: Dragă d-le Cristian, nu e bine ce faci, te poți îmbolnăvi…

Lăzărescu: Unde e soția, cum de te lasă în halul ăsta? Trebuie să iei un calmant!

Vasile Cr.: *(strigă)* Nu vreau să mă calmez, vreau să mor!

Lăzărescu: Te rog, potolește-te, explică-ne, ce s-a întmplat?

Vasile Cr. V: M-au aruncat în stradă! M-au demolat, au dărâmat casa în care stăteam cu Rada. N-am vrut să plec, dar au venit cu buldozerel. Stam cu Rada în casă în timp ce de jur împrejur bubuiau zidurile şi parcă eram la Stalingrad şi la asediul Odesei: bum, bum făceau tunurile de calibrul mare şi srapnelele, țiuuu, țiuu şi ca prin vis aud strigătul căpitanului Dumitru, "La ataaac, copiii, la ataaaaac români, dar nu mai auzeam nimic, rămăsesem fără auz, ne-am sculat şi strigând "Ura! Uraaa! înaintam, înaintam într-un iureş până n-am mai ştiut de mine şi m-am trezit la spital. Iar acu la fel: bum! Bum! făceau buldozerele în jurul casei şi odată am văzut cum s-a crăpat un zid şi a apărut o bucată de cer, ca la Stalingrad *(iar strigăt*) Unde eşti căpitane Dumitru care ți-ai lăsat oasele la cotul Donului! Doamne, m-au scos cu forța de acolo şi m-au dus mai mult mort decât viu undeva la marginea oraşului pe mine locotenentul Cristian Vasile decorat cu „crucea de fier, clasa întâi". să fiu obligat să stau într-o coşmelie de

casă, un bordei mizerabil! Uitați-vă, vedeți capsula asta? E cu cianură. E din timpul războiului, de la nemți, ca să nu cadă prizonieri. Aici, pe loc o înghit! **G. P. M:** : Nu-l luați în seamă. Face teatru. A mai făcut asta de vreo câteva ori! Hai, băi Vasile, dă-o dracului de treabă, că te faci de râs! E simulant. Pastila aia din mâna lui e o capsulă obișnuită, un calmant pe bază de plante*....(Cu o rapiditate uimitoare îi ia capsula din mână.)* O vedeți? Ei bine, o înghit și n-o să am nici pe dracu*!.(a băgat-o în gură și a început să o rontăie între dinți) S*ă-mi dea cineva un pahar cu apă. Au, au..(*În timp ce i se aduce paharul cu apă începe să se clatine și se prăbușește)*

Lăzărescu: Bre, Tatica, scumpule, ce-ai făcut nebunule?

Eduard: Doamne D-zeule, nu mai suport! Trebuie chemată salvarea. A murit!

Lăzărescu: Nea Vasile se poate să-l lași să facă așa ceva? Nu puteai să-l oprești? Acum ce facem? (*Între timp Eduard s-a dus la telefon)*

Eduard: Alo salvarea, salvarea? Un om s-a otrăvit la teatru, nu e o glumă, e adevărat, a înghițit o capsulă cu cianură! Cine i-a dat-o? Nu i-a dat-o nimeni!

G.P.M: *(sculându-se)* Închide telefonul că n-am nici pe dracu! Am simulat! Așa ar fi făcut și Vasile!

Vasile Cr.: Îndrăznești să mă faci pe mine simulant, pe mine ofițer al armatei române, care am luptat cu arma-n mână până la Odessa și Stalingrad? Cine? Un legionar împuțit, unul care în timp ce floarea armatei române murea pe câmiile Rusiei, el și alți ca el stăteau la căldurică și se îmbogățeau jefuind casele evreilor?!

Eduard, Lăzărescu: Nea Vasile, potolește-te, ce, ai înnebunit?

Vasile Cr.: Da, am înebunit, dacă am decăzut înr-un așa hal să fiu jignit de un fost legionar!

G.P.M: Da, am fost legionar, nu mă ascund ca alții, dar eu n-am jefuit, n-am omorât ca alți, partizani la Odessa, oameni nevinovați!

Vasile Cr. *(violent se repede spre G.P.M)* Îl omooor, îl fac fărâme, îl strâng de gât cu mâinile mele!

G.P.M: Mă omori tu pe mine, tu, care abia te târăşti, ratatule, numai cu o singură mână te-ndoi. Iar împreună cu fiu-meu, te fac pilaf…*(Se interpun Eduard, şi Lazărescu…Cei doi sunt despărţiţi cu greu şi separaţi în două colţuri diferite ale biroului)*

Lăzărescu: Hai, că aţi luat-o razna, n-am mai pomenit aşa ceva! Hai, staţi cuminţi aici şi încercaţi să vă împăcaţi, că doar n-aveţi nimic de împărţit!

M.G.M: *(calm)* Cabotinule, cântăreţ de cârciumă!

Vasile Cr: (*la fel tot calm, chiar râzând)* Cine mă face pe mine cântăreţ de cârciumă, moşnegăria dracului, actor de trei lulele!

Lăzărescu: Aşa e mai bine! Aţi luat-o mai calm, mai cu haz. Uitaţi-vă la voi ce scumpi sunteţi! (*Dar Vasile Cr.. se repede iar la G. P. M care o sbugheşte afară cu Vasile Cr.. după el şi la care se alipeşte şi Lăzărescu Ocolesc scena de câteva ori, trec prin toate birourile până când ajung în proscenium unde se întâlnesc cu portarul)*

Portar: Nea Vasile, stai puţin! Îţi opresc sau nu, hârtie igenică?

Vasile Cr: (*răsuflând din greu)* Cum? Ce? Hârtie igienică? Sigur că da!

G. P. M: Hârtie igienică vreau şi eu.

Portar: Vrei, vrei, dar n-ai bani!

Vasile Cr.: Nu profita, nenorocitule, de chestia asta! Te mănânc cu fulgi cu tot!

G.P.M: Mănânci un rahat, asta mănânci! (*o ia la fugă spre culise)*

Vasile Cr. (*fugind după el)* Legionar nenorocit. *Eventual cînd ajung în proscenium, singuri, fără ceilalţi, care i-au abandonat, cei doi, Cristian V. şi G.P. se opresc să respire.. Vasile Cr. scoate o pompă pentru asmatici şi-şi pulverizează în gură, după care îşi reiau fuga. Asta va fi la latitudinea regizorului şi vitalităţilor interpreţilor. Între timp telefoanele sună continuu. La un moment dat Lăzărescu se opreşte la un telefon şi ridică rerceptorul)*

Lăzărescu: Da, teatrul! Cine e la telefon? Dr. Micşa şi Dr Negruţi? Salut medicina! Ce face? Daţi o masă diseară şi invitaţi toată trupa la restaurant în cinstea numirii mele ca director? Nu cheltuiţi banii, că nu se ştie sigur.(*pe ultimile cuvinte a apărut Lulă. Apariţie vivantă. Îîn urma lui pe nesimţite se însinuiază Eduard)*

Lulă: Salutare directore şi la mai mare! Nu face mutra asta, că ştiu sigur ca eşti ca şi numit. Tot oraşul vuieşte! Am antenele mele! Vin de la un chef senzaţional sus la ”gospodine” cu notabilităţi, cu gagici, cu prolonje, cu şampanie, wiski,

Courvoisier și alte aperitive! Acolo am auzit, vorbind despre dumneata. Te vor numi sigur, dacă nu te-au și numit! Haideți, fiți veseli, viața e frumoasă (*Cântă un catren din Coana Chirița)* "Iată-mă-s am sosit dintr-o beție, în care am băut zece sticle și o mie !" Ah, ce rol aș trânti, ce creație aș face, dacă ați vrea să puneți în scenă Chirița. Aș juca asta și apoi aș întinde-o în străinătate. Eu am venit aici crezând că spectacolele cu Andrei Șerban vor pleca în străinătate!

Eduard: Și până la urmă a plecat doar el!

Lulă: Și eu am luat-o –n mână, dar cu prima ocazie o întind în străinătate!

Lăzărescu: Ei asta-i acum. De ce?

Lulă: Pentru că mă cheamă, aventura, depărtarea, femeia, misterul! Nu pot să stau prea mult într-un loc. Mucezessc!

Lăzărescu: Ești nebun!

Lulă: Da sunt nebun! Da, tâmplele mi se sbat, sufăr peste poate, mă sufoc, sunt nebun, parcă sunt turbat! Să vă spun un banc cu Ceaușescu! Mortal! De comă!

Eduard: *(strigă)* Te rog nu, nu vreau să aud!

Lăzărescu: De ce ? Lasă-l să spună…

Eduard: Nu, nu aici! *(privire spre telefon)*

Lăzărescu: Bine, hai la mine în birou!

Lulă: Directore, ești mare, te iubesc, te ador! *(ies)*

Eduard: Stați că merg și eu! Te implor nu-l spune până nu vin și eu! *(se întoarce, închie sertarul, i-a cheia și se duce după Lulă și Lăzărescu) (Intră Mimi)*

Mimi: Vă sărut pe toți, vă iubesc, vă îmbrățișez! Aoleu, vorbesc la pereți! Hei, chiar nu e nimeni? Unde or fi plecat? Eu, care am premoniții, știu unde au plecat: la cârciumă!*…(sună telefonu. Mimi ridică receptorull*) Da, vă rog, teatrul. Nu, directorul momentan nu e. Cine sunt eu? Dar tu cine ești, nenorocitule? Cum? A bonjur tov. secretar cu propaganda! Ce mai faceți? Tot propagandă, tot propagandă! Alo, a închis amărâtul

Traian Pârlog: *(apare furios)* Aicea erai nenorocito?

Mimi: Te rog, fără invective!

Tr. Pârlog: Jigodia naibi!

Mimi: Te-am rugat, fără mahalagisme, ştii că sunt sensibilă!

Tr. Pârlog: Da, eşti sensibilă?

Mimi: Da, sunt sensibilă! Ce vrei?

Tr. Pârlog: De când te caut!

Mimi: Minţi! Dacă m-ai fi căutat, m-ai fi găsit! Am fost acasă!

Tr. Pârlog: Nu minţi, n-ai fost acasă!

Mimi: A, acum îmi amintesc, am fost la Puşa!

Tr. Pârlog: N-ai fost la Puşa!

Mimi: N-am fost la Puşa ? De unde ştii?

Tr. Pârlog: Pentru că te-am căutat şi acolo!

Mimi: Atunci am fost la Mamina! E bolnavă şi i-am dus nişte medicamente.

Tr. P: N-ai fost la Mamina! Te-am căutat şi acolo. Şi dacă vrei să ştii Mamina nu e bolnavă, e sănătoasă tun!

Mimi: S-o fi făcut bine între timp. Hai să n-o mai lungim!

Tr. P: Păi asta vreau şi eu, să n-o mai frecăm. Spune unde ai fost?

Mimi: Am fost acasă! N-am vrut să-ţi deschid. E bine? Eram cu bărbatu-meu…

Tr. P: Nu erai cu bărbatu-tău…

Mimi: Dar cu cine eram? Hai, vreau să aud. Spune, dacă ai curaj!

Tr.P: (*cu furie)* Erai cu Mitică!

Mimi: *(sincer mirată)* Cu Mitică?

Tr. P: Da, cu Mitică. Să nu încerci să minţi. Te-am văzut pe fereastră!

Mimi: Bine, eram cu Mitică şi ce-i cu asta?

Tr. P: A, deci erai cu Mitică! Ai recunoscut!

Mimi: Da, am recunoscut! Şi ce-i dacă am recunoscut?

Tr. P: Păi, chestia este că ce făceaţi?

Mimi: Păi, spune tu ce făceam, dacă ai zis că ne-ai văzut pe fereastră?

Tr. P: Vrei să spui eu ce făceaţi? Îţi spun!

Mimi: Nu te mai obosi! Îţi spun eu: repetam!

Tr. P: La 12 noaptea? Mă crezi tâmpit?

Mimi: (*furioasă, se dezlănțuie)* Da, la 12 noaptea! Suntem doi artiști pasionați de teatru și pentru noi timpul nu are importanță, studiem la orice oră din zi și din noapte, nu ca alții, care nu mai ies din cârciumă cu zilele și cu nopțile, și care o duc tot într-un chiolhan fie zi, fie noapte! Şi în primul și ultimul rând nu eşti bărbatul meu ca să-mi ții socoteală cu cine mă întâlnesc și cu cine nu!

Tr. P: Doamne, ce frumoasă eşti când te dezlănțui, Doamne, ce te iubesc. (*îngenunchează la picioarele ei. Îi cuprinde cu brațele picioarele)* Te vreau, sunt nebun după tine, dacă mă respingi te omor și apoi mă omor și pe mine!

Mimi: (*impresionată)* Dragul meu copil, fii înțelegător, sunt o femeie căsătorită, nu mă pot afișa cu tine în public, ți-am spus asta de la început. Trebuie să ne mulțumim cu firimituri! Tarabagiu m-a amenințat că dacă cumva îl înșel mă împușcă! Și-a luat autorizație de port armă. (*calină)* Vrei tu să mă vezi împușcată?

Tr. P: (*frenetic, sincer)* Doamne, fereşte, nu!

Mimi: Vrei tu să mă vezi moartă?

Tr. P: Nu, nu!

Mimi: Vrei să mă arate toată lumea pe stradă ca pe o curvă?

Tr. P: Nu, ferească sfântul!

Mimi: (*schimbare de ton.)* Atunci poartă-te ca atare, nu ca un mucos! Ți-am spus că țin la tine, că nimeni nu m-a dus la starea de extaz cum m-ai dus tu, nici măcar Tarabagiu care în pat e ca un taur comunal!

Tr. P: *(disperat, strigă)* Nu te mai întâlni cu Mitică!

Mimi: *(mimând disperarea. Strigă*) Nu pot, înțelege că nu pot!

Tr. P: De ce, de ce?

Mimi: De ce, de ce? *(caută disperată*) Pentru că repetăm aceeași piesă, un fel de recital, înțelegi?

Tr. P: Înțeleg, că nu sunt tâmpit…

Mimi: Nu, nu, spune-mi dacă înțelegi asta? Vreau să-mi spui dacă înțelegi chestia asta ?

Tr. P: Înțeleg, cum să nu-nțeleg? Dar de ce nu repeți cu mine?

Mimi: Cum să repet cu tine, dacă ești seară de seară stâlp de cârciumă? Spune, iubitule, cum?

Tr. P: Bine, repetă cu Mitică, dar nu mai repeta la 12 noaptea!

Mimi: Uite asta îți promit! Chiar am să-i spun lui Mitică să programeze altfel repetițiile. E bine? Ne împăcăm? Nu ne mai lansăm cu frânghia pe bloc ca să ne vadă toată lumea? Promiți?

Tr. P: Promit!

Mimi: Nu mai facem scandal ca să vină pompierii și miliția, promiți?

Tr. P: Da! Da!

Mimi: Nu da, da. Spune: promit!

Tr. P: Promit, da-r -ar dracu în tine de nebună!

Mimi: Atunci am să-ți dau un pupic! *(se apleacă spre el și îl sărută cu buzele țuguiate. El, îi încolăcește gâtul și o sărută pătimaș, după care se scoală în piciare și o ridică de fund spre el, picioarele ei lunecând spre părțile laterale ale bazinului lui) (strigăt disperată)* Nu aici, nu aici, potolește-te, o s-o facem mai târziu, înțelege nu fi turbat!

Tr. P: Acum, aici, nu mai rabd, tâmplele mi se zbat, sunt într-adevăr turbat!

Eduard *(intră și îi vede pe cei doi)* Pentru numele lui Dumnezeu, nu aici, nu aici (*Cei doi rămân încleștați)* Vă rog foarte mult despărțiți-vă! Vă implor, nu stați așa îmbrățișați! (*Cei doi stau nemișcați. Eduard s-a zăpăcit de tot, nu știe cum să procedeze. În cele din urmă încearcă și cu greu reușește să-i desprindă mâinile lui Pârlog de pe fundul lui Mimi, care alunecă alături. Pârlog o ține strâns în brate, sufocând-o cu un sărut pătimaș)* Vă rog, vă rog, fiți..*(ochi spre telefon*) rezonabili! *(în șoaptă)* Nu aici, nu aici, ce dracu! Vă implor, mergeți pe hol! Nu pe hol, mergeți în birou la tov. Lăzărescu, are să vă spună ceva important! (*cei doi rămân nemișcați) E* vorba de o mărire de salariu! (*cei doi prind viață și ies pe ușă înghesuiți, înlănțuiți, fără să spună un cuvânt. Euard, răsuflă ușurat, își sterge transpirația, se așează istovit pe scaunul de la birou,*

îşi ia capul în mâini încearcând să se relaxeze. După un timp intră un anonim care tuşeşte. Eduard nu se uită la el) Tovarăşe Tarabă, ţi-am spus: nu vreau hârtie igenică!

Olariu: (c*ostum de muncitor la telefoane, salopetă, buzunare cu scule, pe cap şapcă trasă pe ochi)* Nu e Tarabă!

Eduard.; (*Tresare, se duce la uşă, o deschide, ascultă sgomotele. Cu spatele la noul sosit. Tot dialogul ce urmează va fi în şoaptă).* Te-a văzut cineva când ai intrat ?

Olariu: Am intrat prin spate, pe la decoruri! Nu era nici dracu! Nu te speria. Ce dracu, uite-te la tine, tremuri tot ca o piftie! Liniştește-te! Am acoperire! Am venit să schimb telefonul! (*Eduard ia o pernă de pe scaunul său şi o pune pe telefon*). Te străduieşti degeaba, microfonul e deconectat.

Eduard: *(cu ură)* Ce vrei?

Olariu: *(calm)* Eu, bună pace…

Eduard: Atunci?

Oariul: Atunci ce?

Eduard: S-a tranşat?

Olariu: Mai mult ca sigur!

Eduard: Mai mult ca sigur, cine?

Olariu: Omul, prietenul tău!

Eduard: (*prăbuşit)* Deci, am avut dreptate! Ţi-am spus de la început că n-am nici o şansă. Paştele şi grijania ei de soartă! De ce?

Olariu: Nu înjura soarta. Şansă ai avut, dar n-ai vrut în nici un chip să o ajuţi!

Eduard: Adică să mă ocup cu porcării, anonime şi alte prostii?

Olariu: Da, să-l împroşti cu noroi, să-l terfeleşti, să-l faci de râsul lumii!

Eduard: Vreau dar nu pot! Jur!

Olariu: De ce?

Eduard: E prietenul meu cel mai bun!

Olariu: Şi ce dacă?

Eduard: E un om bun, ca pâinea caldă!

Olariu: Şi ce dacă ?

Eduard: E cinstit până în măduva oaselor!

Olariu: E un gagicar ordinar, e un escroc sentimental, o cutră!

Eduard: Te rog, fără chestii de astea! Știi că nu suport!

Olariu: E un demagog, un mincinos, un arivist ordinar! A lăsat insărcinate câteva femei, a promis la alte zece că le ia de nevastă, a dezvirginat două eleve! *(Eduard ia o cană mare de apă și o trântește de podea. Cana se face țăndări)*

Eduard; Oprește-te, nu mai suport! *(Olariu e impasibil. Eduard se plimbă surescitat .)*

Olariul; Spun lucrurile astea ca să te incit, dar văd că ești incapabil de mârșăvii!

Eduard: Da, și o să stau în continuare în cămăruța asta nenorocită și am să-l slugăresc în continuare pe prietenul meu cum l-am slugărit pe celălalt director, Doamne, îmi vine să mă omor! Înțelege că nu mai vreau să fiu secretar literar! Vreau să fiu ce cred că mi se cuvine în orașul acesta plin de mediocrități. Nu mai vreau să fiu milogul Eduard, vreu să am alt statut social!

Olariu: Vrei să fii director?

Eduard: Da, vreau să fiu director! Ce trebuie să fac pentru asta?

Olariu: Atunci scoală de pe scaunul ăla amărât, clanță ai, știi să disociezi, e nevoie de asemenea oameni! Trebuie doar să ieși din biroul ăsta puchinos!

Eduard: Ce vrei de la mine? De ce te agăți de mine ca un scai?

Olariu: Suntem tovarăși de suferință! Adu-ți aminte de cât am îndurat, adu-ți aminte de frigul închisorii, adu-ți aminte de foamea pe care am îndurat-o. Pentru ce? Pentru niște prostii, pentru niște copilării, pentru care unii și-au pus grade și au avansat și acum se lăfăiesc în vile, iar noi stăm în niște chichinețe de apartamente, iar ei au salarii exorbitante, și se aprovizionează la magazine speciale și noi trebuie să ne zdrobim mintea ca să avem un petec de cer! Ah, ce-i urăsc pe toți ăștia care au totul de gata și care cred că li se cuvine totul, iar tu, cu talentul pe care-l ai, cu cunoștințele tale, în loc să să-ți scrii cărțile, cartea despre Ionescu din cauza căreia ai îndurat zile, nopți, luni, ani de pușcărie, de umilire,

Eduard: (*se repede și-i astupă gura cu palmele*) Incetează! *(decis)* Ce trebuie să fac?

Olariu: Să-mi dai ceva la mână!

Eduard: Ți-am dat de atâtea ori!

Olariu: Nimicuri, firimituri, fleacuri!

Eduard: Atunci ce vrei?

Olariu: Ceva, cu care să-l fac praf! Ca să pot să-l dărâm!

Eduard: N-am nimic!

Olariu: *(încăpățânat)* Ai, nu se poate să nu ai, că doar nu-i un sfânt!

Eduard: Doar să inventez…

Olariu: Inventează, nu mai sta pe gânduri!

Eduard: Orice aș inventa, nu cred că mai poate fi dărâmat!

Olariu: Ba da, ba da! Mai este cineva care îl vrea la pământ

Eduard: *(sugrumat)* Cine?

Olariu.: Nu pot să-ți spun! Eu sunt doar o unealtă…

Eduard: Mă minți! Vrei să mă atragi într-o cursă!

Olariu: Fii atent, bagă la cap: ți-am aranjat o jucărie. Poți auzi la difuzorul de sus tot ce se vorbește în cabină!

Eduard: Ce mă interesează pe mine ce se vorbește în cabină?

Olariu: Ești cretin sau te faci? Deschide butonul de la difuzor!

(Eduard se execută. Din cabină se aude vocea lui Voicescu:)) ”Eu, Voicescu, Țucule îi bag în măsa pe toți. L-am băgat în mă-sa și pe vechiul director și chiar pe Fuche ăsta, cu trepăduşul lui, Lăzărescu, pe toți!

Olariu: *(În șoaptă)* Spune la difuzor: Voicescu vino până la mine

Eduard: Nu pricepi, ăla e doar difuzor.*(silabisit)* Di fu zor!

Olariu: (*în șoaptă*) Spune, domne, în direcția difuzorului că-l chemi la tine!

Eduard: *(tare)* Tov. Voicescu vino până la mine! (pauză. Lui Olariu) Înțelege că nu mă poate auzii. Acolo, sus, e doar un difuzor.

Olariu: Încăpățânat mai ești! Mai chemă-l o dată! Te rog eu! Mai tare

Eduard: *(tare*) Voicescule, vino imediat la mine la birou!

Vocea lui Voicescu în difuzor: Te bag în mă-ta de jigodie ordinară!

Eduard: (*După o clipă de stupoare)* Te rog să nu fi obraznic!

Olariu: *(rapid îi cârpeşte o palmă şi închide difuzorul)* Te-ai deconspirat, boule!

Eduard: *(pipăindu-şi obrazul)* Dar, te pricepi să lovești! Ce chestie ingenioasă. Nu puteam să-mi închipui! Şi chestii de astea montați peste tot?

Olariu. Și altele și mai și! Ei, mă ajuți să te fac director?

Eduard: Ești sigur că mai e cazul?

Olariu: Depinde de ce-mi dai la mână!

Eduard: (*descuie sertarul, scoate scrisoarea către Lăzărescu şi o aruncă în faţa lui Olariu)*

Olariu: Ce-i asta?

Eduard: Ești chior? O scrisoare. Dacă știi să citești, citește! Altceva n-am!

Olariu: (*ia, neîncrezător scrisoarea pe care o parcurge hulpav. Brusc îşi întrerupe lectura)* De unde a venit scrisoarea asta?

Eduard: Din Franța!

Olariu: De la cine e?

Eduard: De la o fostă iubită!

Olariu: (*se ridică, şi pleacă. Din uşă)* Cu scrisoarea asta îl facem praf, îl zdrobim!

Eduard: Ce ceri pentru asta? *(se apropie de el. În şoaptă.)*

Olariu:: Postul de director adjunct! *(În uşă se ciocneşte de Voicescu)*

Voicescu: *(uşor cherchelit, care a auzit ultimile cuvinte)* Da, tovarăşe, să zdrobim orânduirea cea crudă şi nedreaptă. A, tov. de la telefoane, care mi-a schimbat aparatul cu unul nou, modern! E bun dar din când în când cam ţiue *(cu subînţeles)* Şi aici ai adus un aparat nou sau doar l-ai ”reparat” pe cel vechi?

Olariu: Au fost probleme, dar le-am remediat! *(face un semn la gât)*

Voicescu: A, foarte bine, la mine nu mai e nevoie că l-am remediat singur Câteodată Ţucule mă pricep. Ești băiat isteț, dar să știi că mai sunt și alții prin zonă isteți, așa că dacă ți-ai făcut treaba, ura și la gară.

Olariu: *(vrea să spună ceva, dar este oprit de Voicescu.)*

Voicescu: Las-o moartă*...(Olariu iese)* Ești cumva amic cu ăsta?

Eduard: Am făcut armata împreună. Cu ce ocazie pe la mine?

Voicescu: Am venit să te anunț că peste câteva zile o să ai un nou stăpân!

Eduard: *(jucând inocenţa)* Să nu-mi spui că e cineva din afară, că mă omori!

Voicescu: Nu Ţucule, e cineva din teatru!

Eduard: Hai că mă faci curios! Nu cumva tu?

Voicescu: Nu, eu nu-s fraier să mă înham la aşa treabă! Aici e de muncă…

Eduard: Atunci cine?

Voicescu: Cine altul de cât fraierul de prieten al dumitale şi tovarăşul secretar de partid, Lăzărescu! (*pe ultimile cuvinte a apărut Lăzărescu.)*

Lăzărescu: Ce-i cu mine?

Voicescu: Ce să fie? O să fii directorul teatrului! Felicitări!

Lăzărescu: Am mai auzit asta de mai mult timp!

Voicescu: Acum e gata, s-a hotărât, am văzut decizia!

Lăzărescu: Altul care a văzut decizia! Până acum, sunt vreo zece!

(apar Mimi, Pârlog, portarul. Lulă, cu câteva sticle de şampanie deja deschise)

Lulă: Să ne trăieşti, directore, şi la mulţi ani! Îţi doresc să fii un director care să nu apleci urechea la intrigi şi la bârfe şi, bineînţeles, să-mi măreşti salariul!

Lăzărescu: (*mişcat)* Fraţilor, vă mulţumesc din suflet, sunt atât de emoţionat că nu-mi găsesc cuvintele, şi-mi dau lacrimile, dar cred că e o greşală!

Lulă (*peste râsete şi aplauze)* Bravo!

Lăzărescu: Cred că e o idee proastă *(alte râsete, alte aplauze)*

Lulă: Bravo!

Lăzărescu: Mai bună alegere ar fi fost în persoana iubitului meu prieten Eduard!

Toţi: Ura, trăiască prietenia! (*se cântă melodia "o fată mai găseşti dar un prieten ba")...*

Lăzărescu: Dar pentru că sorţii au fost traşi altfel, vă spun ca şi Trahanache: eu n-o să am salariaţi, n-o să am subalterni. Eu o să am numai prieteni!

Toţi: Bravo, uraaaa!

Lăzărescu: În calitate de prieten, promit că voi fi neîndurător cu chiulangiii…

Toţi : Bravo, uraaaa!

Lăzărescu: Că nu voi tolera minciuna…

Toți: Ura, jos mincinoșii, jos mincinoșii, jos intriganții!

Lăzărescu: Că nu îi voi asculta pe lingușitori, pe șoptitori, pe…

Toți: Oooo, bravo!

Voicescu: Numai de te-ai ține de cuvânt!

Lăzărescu: Vă promit că o să mă țin şi voi promova talentul adevărat și devotamentul față de instituția teatrului nostru!

Toți: Ura!

Lăzărescu: Că nu veți mai juca în piese proaste, scrise de oameni netalentați și că mă voi opune ca să mergem în deplasări inutile în sate!

Toți: Trăiasă directorul nostru cel nou! La Garofița cu toţii! (*Toți ies cântînd)*

Eduard: (*rămas singur)* Să nu mori de ciudă? De ce această nedreptate? Doar pentru că nu sunt membru de partid? Sunt oare ticălos că-mi doresc un lucru care mi se cuvine și pentru care am aptitudini? Sunt oare bicisnic că vreau să conduc un teatru căruia i-am dat o dimensiune intelectuală aproape unică? Că am chemat să pună în scenă pe cei mai tineri și mai talentați regizori, că am susținut ideea că oricât de talentați ar fii actori, nu se poate realiza o mare performanță artistică în teatru decât în compania unui regizor de mare talent? Cine i-a adus pe marii regizorii? Cine a făcut repertoriul acestui teatru? Directorul? Nu eu? Cine a avut ideea de a aduce la premiere ziariști? Directorul? Nu eu. Cine a avut ideea de a comanda texte inedite?

Lăzărescu: (*revine cu ceilalți după el)*: Ce faci? Nu te bucuri că o să conducem acum noi teatrul ? Că o să fii ca și până acum creierul acestui teatru? Prieteni, pentru prietenul meu Eduard! Să trăiască

Toți: Mulți ani trăiască! Cine să trăiască?. Directorul nou să trăiasscă! (*Lăzărescu este ridicat pe sus. Vvor ieși cu el din scenă în urale în timp ce ușor va cădea* **cortina**)

Partea II-a

(A doua zi în biroul directorului, Voicescu, Lulă, G. P. M, Mimi, Tr. Pârlog, Eduard. Veselie generală. Tr. Pârlog e apatic și din când în când scoate din

buzunar o sticluță plată și bea. Mimi îi ghicește-n cafea lui Eduard în timp ce fredonează o șansonetă a la Edith Piaf...

Mimi: Nasolule, nu știu ce se-ntâmplă cu tine…Toată ceasca ta e neagră. Ai grijă să nu te-nbolnăvești să dea damblaua peste tine! Aici te văd clătinându-te

Eduard: Prostii, tâmpenii, nu cred nimic!

G. P. M: La mine ce vezi, taică?. (*îi dă o ceașca)*

Mimi: (*Examinând ceașca)* O, dar ce văd aici e ceva extraordinar! Vei cunoaște oameni importanți cu care o să te vezi zilnic și o să pleci la un drum lung!

G. P. M.: Ești grozavă! Mâine plec la Brăila să-mi revăd rudele!

Mimi: Nu mai vrea nimeni să ghicesc? Atunci ascultați un cântec pe care îl repet pentru televiziune cu Mitică!

Voicescu: (*în cor)* Știm ce repeți tu cu Mitică!

Mimi: E un număr grozav!

Lulă: Numai unul?

Mimi: E un recital de muzică de altădată, băi, nasoilor, nu fiți răi!

Lulă: Bărbatul tău ce părere are de numărul ăsta?

Mimi: Foarte bună! (*Veselie generală) (Sună telefonul. Mimi răspunde)*

Mimi: Da, teatrul! Cine sunt eu? Dar tu cine ești, nenorocito? Cum? A, scuze! *(către Voicescu)* Nevastă-ta. *(Voicescu ia receptorul)*

Voicescu: Da, mămicule, da Ţuculeană! Cum? Nu e nici o gagică mămicule, e colega noastră Mimi cu care muncim! Am înțeles: Să nu dea dracu să viu acasă fără Dero, hârtie igienică și fără mobilă? Aoleu, unde mi-a fost capul! Am uitat de mobilă, bine că mi-ai amintit, te pup Ţuculeană! *(pune receptorul în furcă, către Mimi)* Ai încurcat-o cu nevastă-mea!

Mimi: Păi dacă ea n-a auzit de mine și mă-ntreabă cine sunt? Pe mine, Mimi Tarabagiu, pe care o țară întreagă mă știe?

Voicescu: Ești nebună? Cum să te știe doar după voce? Că doar n-oi fi Edit Piaf ?! Dar cu mobila am încurcat-o. Vine soacră-mea să vadă mobila pentru care mi-a dat bani s-o cumpăr și eu i-am cheltuit. De trei ori mi-a dat bani. De trei ori i-

am cheltuit…N-am decît o singură soluție: să i-au o mobila din teatru, din „Menajeria de sticlă”! Am vorbit cu băieții, o încarcă și o aduc acasă la mine. După ce pleacă soacră-mea, o aduc înapoi!

G. P. M: Ce-ai făcut cu bani de mobilă pe care ți-a da soacra?

Voicescu: Ce să fac, i-am băut! Auziți, nu pot să plec până nu vă spun un banc. Bă, mișțocarilor, fiți atenți, că vă spun un banc de vă sparg: Unul cu nea Nicu. Dar dacă nu faceți liniște și băgați strâmbe, nu-l mai spun!

Lulă: Onorată asistență, maestrul minciunilor sfruntate, actorul Radu Voicescu omul care a intrat deja în legenda orașului nostru, ne va spune un banc! Nu uitați, ca la urmă, după poantă să râdeți. Hai, bagă mare!

Voicescu: Nea Nicu și coana Lenuța s-au dus incognito într-un restaurant și au găsit acolo câțiva oameni care beau și mâncau.

- Ia vezi Nicule, de unde au ăștia bani să chefuiască, ia zis Leanța

- Ştiți cine sunt eu, le-a spus Ceaușescu. Dacă strâng puțin șurubul n-o să vă mai mearga așa de bine, n-o să mai puteți chefui!

- Ba da, au zis muncitorii, o să chefuim și mai al dracului!

- Și dacă o să strâng și mai mult șurubul?

- O să ne meargă și mai bine, au răspuns ăia-n cor.

- Dar ce sunteți voi, mă?

Portarul; *(apare intempestiv)* Tovarăși, s-a băgat Dero la Complex!

Voicescu: *(enervat)* Animalule, mi-a stricat poanta!

Portar: Ierați-mă, n-am știut că spuneți ceva de râs.

Mimi: Dă-l încolo de nasol. Spune poanta, Țucule!

Voicescu: N-o mai spun că mi-a tăiat macaroana nenorocitul acesta!

Toți: Hai, domnule, spune poanta!

Voicescu: O spun, dar pun pariu că n-o să mai râdeți: cine sunteţi voi care n-aveţi teamă că strâng și mai mult șurubul, i-a întrebat nea Nicu pe petrecăreții?

- Suntem Groparii, au răspuns în cor cheflii *(râsete generale, aplauze)*

Tr. P: Domne ești bun, ești fantastic!

Mimi: Mor de râs, aoleu nu mai pot să mă țin, fac pe mine, de râs!

M.G.M: De unde le scoți, neică, că-s grozave! Auziți, de râs am râs, dar dacă ne toarnă cineva? (*Eduard pleacă)*

Voicescu: *(După el)* Ți s-a făcut frică. I s-a făcut frică!

Eduard: (*se întoarce*) Sunteți inconștienți, vă jucați cu focul!

Lulă: Ești cam labagiu monșer. Cine ar putea să ne toarne? Poate chiar d-ta… *(Râsete*) Nu ne torni? Hai toarnă-ne, nu te sfii, monseur Fușe! *(Râsete uriașe)*

Eduard: Trecând peste faptul că asemănarea cu Fuche mă onorează, voi uitați ce a pățit Mitică?

G.P.M: Eu nu știu, taică, ce-a pățit Mitică. Nu vă supărați pe mine, lăsați-l să-mi spună ce-a pățit Mitică?

Eduard: Mitică a ascultat bancuri de astea, reacționare, după care l-au dus la miliție, i-au arătat un scaun și i-au spus să stea jos…

G.P. M: Și, și? Nu te oprii că e palpitant!

Eduard: Și-a stat doi ani! (*a plecat spre biroul lui)*

G.P.M: Unde a stat, fraților, unde a stat? Aoleu, nu cumva l-au băgat la bulău?

Lulă: Aoleu, bre Tatica, dar ești plecat cu pluta!

G.P.M: Ce să-i faci, tanti Roza! Dar explicați-mi de ce ne-am adunat noi aici?

Voicescu: Păi d-ta de ce ai venit?

G.P. M: Eu de ce am venit? Am venit să… Am uitat…(*râsete)* Stați, mi-am amintit! Am venit să mai iau o recomandație. Știți că m-au chemat la Miliție

Voicescu: Parcă ți-au mai dat una

G.P.M: Vreau două. Cu două recomandații am șanse să nu mă agațe…

Lulă: Nu te lăsa, tataie,

Voicescu: fi tare tataie,

Tr. Pârlog: Luptă tataie, noi o să te apărăm tataie

Mimi: O să-l apărați pe dracu...

G. P. M: Copii m-ați emoționat, uitați plâng…(*telefonul sună prelung. Apare Lăzărescu cu un sul mare de hârtie în mână)*

Lăzărescu:Voi nu auziți că sună telefonul? De ce nu răspundeți? Ce-i cu el? De ce l-ați făcut să plângă?

G. P. M : Nu plâng taică, așa îmi e fața!

Lăzărescu: *(ridică receptorul*) Alo da! Rodica? Ai auzit că s-au băgat cizme italienești la complex? Bine, vorbesc cu portarul să ne pună deoparte o pereche. Două? Și pentru soră-ta? Hai, că aici avem treabă! (*pune telefonul în furcă.)* Nevastă-mea! Uitați ce-am făcut pentru barul teatrului (*desface un afiș mare, cât el de înalt și lat un metru pe care-l ținuse în mână).*

Toți: (*citesc)* : JOS BACȘIȘUL !

Lulă: (*dezamăgit)* Aaa, banal, demagogie, un pârț!

G.P. M: Lozincă, taică, încă o lozincă!

Mimi: Uitați-vă mai bine, băi nasoilor unde merge săgeata de sub titlu. Bravo directore, meriți un pupic, ești deștept, ești talentat! Uitați-vă tolomacilor că BACȘIȘUL se pune jos, UNDE ESTE O CUTIE!

Toți: A, mișto, bravo! Excelent, de milioane!

Lăzărescu: (*sună telefonul)(la telefon)*...Da, chiar eu. Un moment. Liniște fraților, că n-aud ce mi se spune*! (la telefon)* În zece minute sunt la d-voastră. (*închide aparatul)* Secretarul cu propaganda mă cheamă la el!

Lulă: Îți dă numirea oficială! Ești mare, te iubesc! (*Se stinge brusc lumina)*

Toți :(Exclamații): Iar. Nenorociții dracului…

Lăzărescu: Economii, fraților!

Lulă:Ce economii când avem o hidro centrală la doi pași?

Tr. P : Avem prostie peste tot.

Mimi: Luați mâna de pe fundul meu! A, tu erai, scumpule, dă-mi un pupic. Fără limbă scumpule, doar un pupic! (*se aude un sărut sgomotos*)

Lulă: Mulțumesc, scumpo!

Mimi: Tu erai? Măgarule!

Lăzărescu: Terminați cu prostiile! Așteptați-mă! În maxim o oră mă întorc. Pana nu va dura mult. Nu v-ați obișnuit ?*(iese. Se duce spre biroul lui Eduard. Pe*

drum se împiedică de un scaun şi cade, Injură: "Paştele şi grijania!". A ajuns orbecăind în birou la Eduard.. Îl găseşte cu o lumânare aprinsă) O, dar eşti utilat!

Eduard: La ora asta se întrerupe zilnic. Nu pot sta pe întuneric. Am o fobie de la anii cât am stat la mititica. Dar, asta-i situaţia!

Lăzărescu: Ah, cât urăsc sintagma asta! M-au chemat la Partid!

Eduard: Acum îţi vor da numirea în mână. Te felicit şi-ţi urez succes.

Lăzărescu: Mulţumesc! Vom rămâne aceeaşi echipă, capabili să facem din teatrul din oraşul ăsta o rampă de lansare a tinerilor actori. Numai că, totul e o cacealma…

Eduard: Cum adică?

Lăzărescu: Nu secretarul cu propaganda dă numirea. Mi s-a făcut chiar frică. Totul e o mare minciună. Am informaţii că scandalul cu Mimi şi Pârlog e doar un paravan. Ei vor capul meu!

Eduard: Prostii, pe ce te bazezi?

Lăzărescu: Iţi povestesc repede de unde cred eu că a început toată chestia Acum un an, într-o dimineaţă, Chitrofan, îl ştii, de la partid, a venit acasă la mine şi zor-nevoie să merg la un miting cu alegătorii la Roman. I-am spus că seara am premieră cu Andrei Şerban, dar el m-a asigurat că ne vom întoarce repede. Am plecat, am fost la miting, după care m-a lăsat cu şoferul şi el a dispărut. L-am aşteptat o oră, după care căutându-l, l-am găsit în toiul unui chef cu nişte prieteni la o cârciumă şi nu înţelegea că trebuie să ajung la spectacol şi până la urmă, după un scandal monstru, l-am urnit de la chef şi am ajuns cu câteva minute înainte de începe spectacolul, unde am avut ghinionul să dau cu ochii chiar cu primul secretar care era deja informat că lipsesc! Îţi aminteşti?

Eduard: Cum să nu? Deja Andrei Şerban se pregătea să intre în locul tău!

Lăzărescu: Bineînţeles, nervos cum eram i-am spus primului secretar isprava lui Chitrofan şi acolo, pe loc l-a făcut cu ou şi cu oţet! Ei bine, de atunci tipul ăsta, Chitrofan, care între timp a ajuns şeful comisiei de disciplină, îmi poartă pică, iar acum, va veni în teatru, nu ştiu dacă n-a sosit încă să facă o anchetă.

Eduard: E de comă! Nici n-ai fost numit director și s-a pornit o anchetă!

Lăzărescu: Vor să analizeze activitatea organizației de partid din teatru și, în principal, activitatea mea. Am impresia ca prea mulți vâneaza postul asta!

Eduard: Cine, de exemplu?

Lăzărescu: Punghez şi Chitrofan, din afară. Cine a sustinut destituirea vechiului director? Nu Șotângă de la Bacău ? Acum vrea, probabil să-si pună aici un om de-al lui. Sunt și unii din teatru care vor să fie directori!

Eduard: Cine de exemplu?

Lăzărescu: (*râzând*) Ca tine de exemplu!

Eduard: (*izbucnește)* Și ce, n-aș fi bun? N-aș merita? După cât am muncit și m-am străduit. Coman era un analfafet. Mai toate ideile lui sunt de fapt ale mele…

Lăzărescu: Ai merita scumpule, dar dacă nu ești membru de partid! *(se uită la ceas)* Nu mai pot sta, am promis că voi fi acolo în zece minute. Nu-mi ura succes că asta aduce a ghinion!

Eduard: Succes, totuși!

Lăzărescu: Există o vorbă pe care am învățat-o de la evreii de aici: Așa succes să fie la alții (*Pleacă, dar iar se lovește de ceva, cade, înjură, "Paștele și grijania" se ridică și spune, pipăindu-și fruntea: "Noroc că am capul tare" și iese)*

(*apare dintr-o extremitate a scenei sau eventual din sală Portarul însoțit de Chitrofan: Costum, cravată, pălărie, servietă alură sportivă.)*

Portar: *(orbecăind)* Incet, că iar s-a stins lumina. Luați-vă după mine. Eu cunosc locu', merg şi cu ochi închişi*...(se împiedică de un obiect și cade. Chitrofan, care mergea în urma lui se împiedică de Portar. și cade peste el. Se aud bufnituri și icnituri)*

Portar: Unde sunteți tovarășu'?

Chitrofan: Unde dracu să fiu, aici lângă d-ta!

Portar: Iertați-mă, dar asta-i situația!

Chitrofan: (*aranjându-şi ţinuta)* Fir-ar a dracului de situație. Puteam să-mi sparg capul! Ascultă, vreau să lucrez undeva unde să nu mă deranjeze nimeni. Să-mi aduci o lumânare…

Portar: Dupa mintea mea, cred ca in biroul tov. Lăzărescu ar fi cel mai bine, că el s-a dus să primească numirea oficială. Dacă o primește biroul lui o să fie gol.

Chitrofan: De unde știi că s-a dus să primească numirea oficială?

Portar: Mi-a telefonat colegu' de la poartă, de la sfat. Vezi, zice că o să ai un nou stăpân. Ierați-mă, așa râdem noi portarii între noi..*(se aprinde lumina)* V-am spus că n-o să țină mult, v-am spus… **(Pana de lumină poate ține cât va crede necesar, regizorul. Pana se poate repeta, poate devenii un "laitmotiv")*

Chitrofan: Uite ce tovarașu, cum ai spus ca te numești?

Portar: Tarabă, dar puteti sa-mi spuneti Costica! Sunt de la Calu Iapa, d-voastra de unde sunteți?

Chitrofan; De la Dolhasca!

Portar: Ei, lăsați-mă-n pace! Din Dolhasca, Dolhasca, sau din imprejurimi?

Chitrofan: Din Dolhasca, Dolhasca!

Portar: Nemaipomenit…Și al cui esti d-ta din Dolhasca, daca nu va supara̧i?

Chitrofan: Sunt copil din flori. Am crescut la orfelinat. Mai ai de zis ceva? Ascultă, eu sunt uns cu toate alifiile, dar îți spun sincer. N-am mai călcat niciodată într-un teatru. Eu cu munca pe teren, cu oamenii din popor mai mult, de asta îmi e cam târșă, adică nu mă simt în largul meu. Eu spun adevărul în față, eu lovesc cu adevărul, muncitoresc *(îi arătă pumnul)*

(Au spus textul pe drum. Acum au ajuns în biroul din stânga cum privești spre scenă, pe care oamenii de scenă îl pregătesc rapid. E biroul lui Lăzărescu. Chitrofan are în mână o sevietă voluminoasă. Scoate din ea un registru și-l pune pe birou. La fel, pixuri și creioane. Își scoate haina și rămâne în cămașă cu cravată.)

Chitrofan: Tov. Tarabă, am o listă de oameni cu care vreau sa vorbesc, (*cercetând o lista)* Cheamă-l pe tovarășul Mitică!

Portar: Îl vreți pe tov. Mitică?

Chitrofan: Da, îl vreau pe tov. Mitică

Portar: E la București!

Chitrofan: (*Scrie)* Tov. Mitică plecat din localitate. Atunci încep cu d-ta!

Portar: *(speriat)* Cu mine? De ce cu mine? M-ați văzut mai prost îmbrăcat?

Chitrofan: Pari un om atașat instituției…

Portar: Sunt atașat. Dacă mi s-ar da un salariu mai mare aș fi și mai atașat!

Chitrofan: Ehei, ce pui de lele zace-n dumneata!

Portar:*(flatat)*Cam zace! Ce să-i fac, dacă zace?

Chitrofan: Atunci să n-o mai frecăm cu vorbe și să începem: ce parere ai d-ta om simplu, despre tov. Lazarescu*?*

Portar: Ce părere am de tov. Lăzărescu ?

Chitrofan: Dar, te rog, sa fii sincer, cinstit.

Portar: Sincer sau cinstit?

Chitrofan: Şi una si alta!

Portar: Asta e cam greu!

Chitrofan : Nu e greu daca ții seama că răspunzi la o ancheta în care e in joc soarta unui om!

Portar: Aha, am inteles. Păi, cum să vă spun? Vreți să vă răspund acum?

Chitrofan: Sigur, acum! Neapărat!

Portar: Nu s-ar putea mâine, că azi mai am niște treabă!

Chitrofan: Vreau să-mi răspunzi acum! *(se ridică în picioare. Solemn)* Tov Tarabă te anunț că te afli în fața șefului comisiei de disciplină al partidului pe oraș

Portar: *(speriat, tușește. Se pregătește ca și cum ar spune o poezie)* : Vă spun, cum să nu vă spun: Tov. Lazarescu e un amărât! Traiască Partidul Comunist Român!

Chitrofan: Mda, esti liber! Deci să vină la mine (*citește o listă)* tov. Bârlog!

Portar: N-avem!

Chitrofan: Cum n-aveți? E trecut pe listă!

Portar: O fi dacă zice-ți, dar eu nu știu că e! Ce e, Bârlog ăsta?

Chitrofan: (*controlează lista)* Actor!

Portar: Atunci nu-i Bârlog!

Chitrofan: Ba-i Bârlog!

Portar: Dacă e actor, e Pârlog!

Chitrofan: Mda, s-ar putea să ai dreptate! (*rectifică cu pixul*) Pârlog! Adu-l!

Portar: Îl aduc. E în birou la director (*Pleacă dar se opreşte în uşă)*...dar trebuie să ştiţi. Pârlog e cam aşa, într-o parte *(face semn că e nebun)* Dar, vreau să vă întreb dacă nu vreți hârtie igenică?

Chitrofan: (*preocupat să scoată din servietă un dosar)* Pentru ce?

Portar: Știți d-voastră pentru ce. S-a băgat la librărie…

Chitrofan: Nu, că noi facem aprovizionarea de la gospodăria de partid…

Portar : Așa, uitasem. Ce bine e de d-stră! Am auzit că acolo se dă Carne, pui, salam, conserve, cafea, țigări și chibrituri!

Chitrofan: (*pregătindu-se pentru întâlnirile ce vor urma. Își scoate haina, şi-o pune pe spătarul scaunului, îşi desface cravată, scoate un pix, desface dosarul)* De unde ştii d-ta?

Portar: Se află tovarăşu, toate se află. Am auzit că şi brânză de 19 lei.

Chitrofan: Ce faci, nu te duci după tov Bârlog?

Portar: Bârlog, v-am spus nu e. Doar Pârlog! *(Portarul. parcurge drumul spre camera directorului bombănind*) Ce încăpățânat! Eu îi spui de trei ori că e Pârlog și el o ține pe a lui cu Bârlog!

Portar: (*a ajun în biroul directoruluis)* Mă iertați, înaltu' tovarăș *(șoptit conspirativ)* de la Partid, care e aici, în biroul tov. Lăzărescu, convoacă la el pe tov. Pârlog

Voicescu: Ia te uită, asta n-o știam! Când a venit și ce vrea

Portar: Puțin mai înainte, nu știu ce vrea, adică știu, are o listă! E unu' mare. Zice că e șef la comisia de disciplină de la partid!

Tr. Pârlog: Ești sigur că mă cheamă pe mine. Repetă cum a zis?

Portar: (*timorat)* A spus: „să vină la mine tovarășul Bârlog!"

Tr. Pârlog.: E clar, nu e vorba de mine!

Portar: Ba e, că a zis Bârlog, dar eu i-am spus că Bârlog n-avem, avem Pârlog!

Lulă: Du-te domne și ai să te lămurești dacă-l vrea pe Bârlog sau pe Pârlog!

Tr. Pârlog: Am o presimțire, bănuiesc ce vrea de la mine! *(soarbe iar o înghițitură)*

Mimi: Iubitule cumva ți-e frică? Vrei să merg cu tine?

Tr. Pârlog: De ce să-mi fie frică? Te iubesc și sentimentul ăsta mă face fericit! Sunt liber ca păsările cerului și probabil că și tu în curând o să fii, așa cum mi-ai promis. Ştii ce! Hai, să fugim de aici. Să mergem să fim numai noi doi, singuri!

Mimi: Azi nu se poate. S-ar putea să vină bărbată-miu. Dacă ne găsește împreună ne omoară. Mâine da. Acum du-te și vezi ce vrea nenorocitul ăla și te rog nu mai bea. Dă-mi sticluța!

Tr.Pârlog: Ce sticluță?

Mimi: Sticluța, nu mai face pe prostu'!

Tr.Pârlog: N-am nici o sticluță, jur!

Mimi: Vreau sticluța (*îl îmbrățișează. Tr. P. se lasă îmbrățișat cu voluptate. Mimi îl sărută și în același timp îi șterpelește din buzunarul din spatele pantalonilor o sticluță plată din metal pe care o folosesc de obicei alcoolicii*) Măgarule, mă minți de la obraz! *(răstoarnă sticluța din care se mai preling ultimile picături de votcă*)

Tr. Pârlog: O doamne ce sacrilegiu*! (pleacă clătinîndu-se spre biroul lui Lăzărescu. Pe drum se împiedică de câteva ori, duce mâna la spate să ia sticluța, pe care n-o mai găsește, vrea să se întoarcă, se răzgândește și până la urmă intră în biroul unde e Chitrofan).*

Mimi: (*îi face semn portarului să stea. În șoaptă*) Nu cumva să mă uiți cu hârtia igienică. Oprește-mi vreo zece suluri!

Portar: Ulei nu vreți?

Mimi: Ce să fac cu el? Ce gătesc? Niște țigări și cafea vreau. Uite niște bani!

Portar: Să trăiți, că frumoasă mai sunteți *(iese cu plecăciuni)*

Mimi: Haide, nu te întinde la cașcaval.(*Tr. P a ajuns în birou la Chitrofan)*

Tr. Pârlog: Am venit să lămuresc o chestie!

Chitrofan: Ia loc, tovarășu!

Tr. Pârlog: Prefer să stau în picioare! Am venit doar să lămuresc o neînțelegere. Portarul mi-a spus că-l căutați pe Bârlog !

Chitrofan: (*anchetator*) Cum vă numiți?

Tr. Pârlog: Pârlog!

Chitrofan: Pârlog și mai cum?

Tr. Pârlog: Traian! Sunt destul de cunoscut în oraș!

Chitrofan: Vârsta?

Tr. Pârlog: 30 de ani! : Știu de ce mă chemați!

Chitrofan: Părinții?

Tr.Pârlog: Ioana și Vasile, muncitori.

Chitrofan: (*scriind)* Muncitori…

Tr. Pârlog: Da, muncitori!

Chitrofan: *(Se ridică și strigă violent, neașteptat)* Si dumneata îți permiți să bei nopți întregi la rând, să debitezi bancuri reacționare, să faci orgii, si te culci cu femei căsătorite? Rușine tovarășu, rușine!

Tr. Pârlog: (*Se ridică. Mocnit)* Nu vă permit! Eu sunt artistul Pârlog și nu permit!

Chitrofan: *(printre dinți)* Stai jos. Am impresia că ești beat!

Tr. Pârlog: Nu vă permit!

Chitrofan: *(apăsat)* Am spus să stai jos (*îi arată o fotografie)* Te recunoști?

Tr. Pârlog: Da, dar vreau să vă spun…

Chitrofan: (*netulburat)* Dar aici?

Tr. Pârlog: Da, sunt eu…

Chitrofan: Beat turtă. Dar aici?

Tr. Pârlog: (*enervat, vrea să apuce fotografia. Chitrofan o retrage abil)* Cum ați reușit s-o faceți? Nu vă e rușine? E ceva scandalos și nu permit asemenea amestec în viața mea personală și a colegei mele! Ce bestii! Ce, ce, ce,…îmi dau seama că m-ați urmărit pas cu pas! Probabil că mi-ați pus și microfoane!?

Chitrofan: Nu noi! Echipe specializate! Noi suntem de la comisia de disciplină a partidului. Calmează-te. *:(scrie)* Recunoaște fotografiile…

Tr. Pârlog: Formidabil, formidabil, ce manevră abjectă!

Chitrofan: Dar aici*? (Îi arată altă fotografie)*

Tr. Pârlog: Le-ați încurcat. În fotografia asta nu sunt eu. E un coleg!

Chitrofan: *(răstit)* Știu asta! Știm cine e colegul. Dar celălalt din tren, cu care dă mâna colegul! Poate știi d-ta cine este?

Tr. Pârlog: Habar n-am!

Chitrofan: Uită-te bine! E cineva din străinătate!

Tr. Pârlog: S-ar putea să fie cineva din străinătate!

Chitrofan: Deci recunoști persoana din tren? *(scrie în registru)*

Tr.Pârlog: Stați puțin, n-am spus asta!

Chitrofan: Dar ai spus că posibil să fie cineva din străinătate

Tr. Pârlog: D-ta ai spus asta primul, nu eu!

Chitrofan: Îți mai devoalez ceva: persoana din tren e un dușman al țării noastre. Colegul d-tale se întâlnește deseori cu el și schimbă mesaje. Noi îl filăm de mult

Tr. Pârlog: Hai, că sunteți de pe altă lume. Păi și dacă vă luați și de colegul meu, care e secretar de partid, tovarășul…

Chitrofan: Nu pronunța nume!

Tr. Pârlog: Sunteți de beleaua lumii și nu mai vreau să vorbesc cu dv-stră!

Chitrofan: Nu uita că ai o situație gravă! Ai nu știu câte tinichele de coadă!

Tr. Pârlog: Și ce dacă? Ce puteți să-mi faceți? De omorât nu puteți să mă omorâți! Da, m-am îndrăgostit de o colegă care întâmplător e căsătorită! Da, o iubesc și ea mă iubește, și ce-i cu asta?

Chitrofan: Eu vreau să te salvez și d-ta, în loc să colaborezi întorci spatale!

Tr. Pârlog: Ne-ați fotografiat goi în pat, probabil că ne-ați și înregistrat. Și ce-i cu asta? E o crimă? Nu sunt nici primul nici ultimul!

Chitrofan: *(strigă*) Dar tovarășa e căsătorită!

Tr. Pârlog: (*la fel, strigă)* Și ce dacă?

Chitrofan: D-ta ai auzit de morala proletară?

Tr. Pârlog: Vrei să știi ceva? Mi se rupe de morala proletară și de toată demagogia asta mincinoasă și vă bag undeva și nu mai vreau să stau de vorbă cu un politruc nenorocit!

Chitrofan: Cum ai spus? M-ai făcut tu pe mine politruc, nenorocitule! Te omor, te fac fărâme! (*se repede la el și-l ia de revere)*

Tr. Pârlog: *(nu se zbate, calm)* Îți atrag atenția că eu am centura negră gradul trei, la carate și cu o singură lovitură te sparg!

Chitrofan: *(îi dă drumul lui Tr. P.)* Ia te uită cu cine am de a face! Băi, actorule, din ăștia îmi ești? Ia te uită la el! Păi tu știi câți ca tine am regulat eu, băi actorule? Știi cine sunt cu adevărat și ce putere am. Mi se face milă de tine, băi actorule? Eu, dacă dau un telefon, băi actorule, în zece minute ai dispărut de pe fața pământului, băi actorule și nu te mai vede mă-ta câte zile are!

Tr. Pârlog: Mi s-a făcut deja frică, încep să tremur!

Chitrofan: Aha, te-a cuprins deja spaima!

Tr. Pârlog: Nu simți că-mi bat joc de tine și te-ai prins ca un fraer! Ştii ceva? Indiferent cine oi fi și ce putere ai, eu te bag în mă-ta cu morala ta cu tot, cu toate hârțoagele tale nenorocite (*Vrea să ia registrul pe care a scris Chitrofan, dar acesta l-a retras rapid și l-a ascuns sub birou. Tr. Pârlog. se rotește căutând un obiect. Se îndreaptă furios spre telefon vrând să-l trântească de podea*)

Chitrofan: *(țipăt disperat*) Nu telefonul, lasă telefonul…

Tr. Pârlog: (*Până la urmă ia un scaun și-l trântește furios de podea, scaunul se face țăndări. Chitrofan se ascunde sub birou. De sub birou furios)* Ce tâmpit, ce isteric!

Portar: *(apare rapid)* V-am previn că e cam diliu!

Chitrofan: *(ieşind de sub birou)* Intradevăr e foarte nervos, băga-la-şi în măsa. Ce

Portar: Vă osteniţi degeaba, e moartă!

Chitrofan: Ce animal, am să raportez! Cine e moartă?

Portar: Mă-sa! Ce bine că nu v-ați pus mintea cu el…

Chirofan: Mi-am dat seama că atâta aștepta, ca pe urmă să mă reclame că l-am bătut. Chisăliță îl făceam

Portar: Sunt sigur. Era beat, dar să știți că e băiat bun când e treaz.

Chitrofan:(*aranjându-şi hainele)* Bun, pe dracu, dar o să am eu ac de cojocul lui… Adu-l pe Voicescu! *(Portarul. pleacă după Voicescu)*

Tr. Pârlog (*a ajuns împleticit în biroul directorului)* Dați-mi o gură de votcă, altfel mor! (*se trântește pe o canapea mișcându-se spasmodic)* Mi-e rău, vreau să beau ceva! Dați-mi o gură de votcă!

Mimi: (*agitată)* Ce s-a întâmplat, dragule? Ți-am spus să fii calm, scumpule, *(Țipă)* Dați-i o gură de votcă, vreți să moară?

Lulă: Nema votcă la ora asta!

Tr. Pârlog : (*se svârcolește pe jos)* Mor, mi-e rău, ajută-mă Mimi!

Mimi: *(istereică)* Aduceți-i votcă, nu vedeți că moare? Uite bea. *(Tr. P dă paharul peste cap crezând că e votcă, după care răcnește)* Apăăăă, mi se face rău. *(Tușește, scuipă și se mișcă spasmodic*)

Mimi: Dați-i careva o gură de votcă, altfel nu vedeți? O să moară!

Lulă: Pă dracu moare, se preface!

Voicescu: Nu mai țipa că-i dau. (*Îi dă o sticla. Tr. P. bea și se potolește)*

Tr. Pârlog: O doamne, ce bine! Îmi plesnea capul*...(pune sticla la gură și vrea să bea iar . Ceilalți se reped să-i ia sticla, dar nu reușesc. Voicescu vrea să-i dea una peste mână)*

Mimi: *(țipăt disperat*) Să nu dai în el că-l omori! *(În timp ce Tr. Pârlog bea*) Puiule, dacă mă iubești, dă-mi și mie o gură. *(Tr. Pârlog îi întinde sticla, iar Mimi se face că bea după care i-o dă lui Voicescu. Îi pune capul în poala ei)* : Dormi îngeraș dormi!

Lulă: Auzi, îngeraș, mă face să râd!

Mimi: Nu fiți cinici! A ajuns în halul ăsta și din pricina voastră! Cu voi și-a băut mințile! Voi l-ați încurajat, în loc să-i dați peste mână și peste bot! Voi îl aclamați când sărea pe masă și turna pe gât o jumătate de sticlă de votcă în râsetele voastre, nemernicilor! (*Îl mângâie îi șterge fruntea cu o batistă udă și cântă un cântec de leagăn în timp ce Tr. Pârlog pare adormit)* Cred că am să-l las pe Tarabagiu…(*râsete, Tr. ârlog. se trezește*)

Tr. Pârlog: (*vorbește rar, șoptit)* Ce râdeți? Stați aici și nu știți ce vi se pregătește! E acolo un om rău care strânge date despre noi. Nu-i plac artiștii, nu-i place arta, teatrul, crede că suntem niște întreținuți! Au îmi e rău, cred că am să mor!

Voicescu: Delirează! Fi calm Țucule, e doar un amărât de funcționar. S-a făcut

probabil o reclamație și strâng date, se verifică, de sanchi. Mă duc să vorbesc eu cu el. Pe de alde d'ăștia îi am aici la degetul cel mic! (*apare Portarul*) Ce vrei? .

Portar: Tovarășu' vrea să veniți la el!

Voicescu: Mână măgaru', că vin!

Portar: Faceți ceva să-l îmbunați, că e oțărât rău!

Voicescu: Lasă băi Tarabă, nu mă-nvăța tu pe mine ce să fac. Mai bine fă-mi rost de niște hârtie igenică, uite aici niște bani (*pleacă spre biroul unde e Chitrofan. Lulă îi face semn Portarului să stea)*

Lulă: Văd că faci rost la toată lumea de hârtie igienică și pe mine mă ocolești.

Portar: Hârtie igienică nu mai e…

Lulă: Nu mai e? De ce nu mai e?

Portar: Nu mai e că s-a terminat! Dacă vreți, brânză!

Lulă: Vreau, cum să nu vreau? Și ulei și ouă se poate?

Portar: Se poate dar costă și dumneavoastră, nu vă supărați, sunteți cam scârțan…

Lulă: Hai bă Costică, nu te obrăznicii, se poate? Are balta pește

Portar: Are, dar nu dă. (*Portarul pleacă*. *Voicescu apare în biroul unde se află Chitrofan)*

Voicescu: (*fals extaziat)* Ia te uită cine e aici la noi în teatru! Bine ați venit pe la noi tovarășu!

Chitrofan: (*sec)* Salut!

Voicescu: Dar, cu ce ocazie? Nu e nevoie să-mi spui, intuiesc. Am un nas la chestii de astea, ceva de speriat, nu-mi scapă nimic! Înțeleg că ești incognito

Chitrofan: *(sec)* Culeg date!

Voicescu: Păi, eu știu, neică, tot ce te-ar putea interesa. Haideți să nu mai umblăm cu fofârlica, să ne facem că nu știm. Îi căutați nod în papură unui coleg. Cu alte cuvinte, vreţi să-l dați în gât! Hai, să nu ne mai ferim, suntem oameni maturi, unul mai șmecher decât altul: vă spun eu pe șleau cum stă toată treaba. Am aflat-o! A murit, vechiul director, dar de mult timp câțiva tovarăși au pus ochii pe postul ăsta de la teatru. Post bun. Stai câteva ore și primești mălai tot

atât ca directorul de la Săvinești, plus că n-ai atâtea responsabilități. Plus că ai de a face cu actori și mai ales cu actrițe, persoane fine, distinse!

Chitrofan: N-am timp de povești. Am avut aici un incident cu unul dintre voi care s-a comportat ca un dement…

Voicescu: Am auzit. Asta pentru că nu știi să vă purtați cu artiștii, Tucule!

Chitrofan: (*rămas bușbe*) Uite ce e: La crâșmă la un pahar, tolerez familarismele, dar aici nu admit, e clar? Și-ți atrag atenția că…

Voicescu: Hai, domne, lasă vrăjeala, ce dracu ne cunoaștem doar și-am spus că vreau să te ajut! Te ajut. Deci reiau datele problemei: s-au făcut reorganizări și se mai fac și la unele persoane le e frică să nu rămână fără colegiu!

Chitrofan: *(năuc)* Ce colegiu?

Voicescu; Te-am prins că nu vii la teatru! Colegiu, vorba vine, e dintr-o piesă, adică post de director. Și atunci vor să se asigure că nu rămân pe dinafară și țin liber postul ăsta de aici ca în caz de nevoie unul din ștabii mari să aibă unde să se retragă. E corect?

Chitrofan: Baliverne!

Voicescu: A, o iei așa! Atunci îți spun că au vrut să mă numească pe mine director, dar am refuzat!

Chitrofan: Ai refuzat? (*notează)* Haida de, auziți, tov Voicescu a refuzat postul de director! Fugi, domnule, cu chestiile astea de trei bani!

Voicescu: Și atunci l-au numit pe un coleg de al nostru. Pe…nu crezi? Păcat! Chestia s-a făcut peste capul tău. Nu crezi? Facem pariu? *(Chitrofan neagă)* Mă rog, nu vrei, nu insist, informați-vă! Chestiunea este că numirea s-a oprit deocamdată undeva pentru că (*în șoaptă)*

Chitrofan: *(fals interesat)* Pentru că?

Voicescu: Pentru că tov, ai să-i spunem pe nume, Chitrofan, îl cunoști, are un cui împotriva colegului nostru și a organizat o anchetă!

Chitrofan: Ei bine, Hai Ai să n-o mai lungim. N-am vrut să te chem, dar acum să ai venit, hai să te auzim: ce părere ai d-ta, de ideia tov Lăzărescu, pe care a

exprimat-o într-o ședință a activului de partid pe oraș, condusă de tov prim secretar Șotângă, că teatrul să nu mai facă deplasări la sate…

Voicescu: Vrei să știi părerea mea?

Chitrofan: Da, părerea ta! Acum se va vedea dacă ai fudulii sau ești un rahat

Voicescu: Deplasările la sate sunt…

Chitrofan: *(Se pregătește să scrie)* O clipă… te anunț că răspunsul va fi înregistrat și transmis sus, la centru!

Voicescu: Deplasările la sate sunt o tâmpenie!

Chitrofan: (*scriind, bucuros, silabisind*) … ”o tâm pe ni e!”

Voicescu: Da, o tâmpenie! Ce crezi că îmi este frică de de ce spun? Eu i-am spus asta chiar tovarășului Șotângă!

Chitrofan: Ați vorbit cu tov. Șotângă despre chestia asta? Dânsul ce-a zis?

Voicescu: Ce să zică? A râs! Râzi și d-ta!

Chitrofan: Tovarășe, aici nu e de râs!

Voicescu: E de râs, d-le! I-am amintit tov. Șotângă că noi, înainte ca d-ta să te ocupi de propagandă, am realizat o revistă pentru colectivizare și am bătut satele de prin împrejurimi cu ea, făcând zeci de deplasări, unde toți cântam (*cântă și țopăie)”*”și-o să fie veselie și în casa lui Marin, când va fi hambarul plin”. Atunci veneau tăranii, dar acum, nu sunt mobilizați, pentru că cei care trebuie s-o facă se ocupă cu alte chestii și la spectacole nu sunt aduși decât copiii și bătrânii Acum sunt, ehei, alte timpuri, societatea a avansat neică! (*Chitrofan. notează de zor)*

Chitrofan: Am notat părerile d-tale, le transmit, dar cred că o s-o iei în mână…

Voicescu: Ce face?

Chitrofan: Cum ai auzit! Aici se petrec lucruri grave! Aici e pus sub semnul întrebării însuși programul partidului! După ce te-am ascultat probabil că vei fi pus, ca și tov Lăzărescu în discuția organizației de partid ca stângist și revizionist de dreapta! Aici, în teatrul ăsta se întâmplă lucruri ciudate, pe care am să le raportez. Majoritatea salariaților, de la portar la actori, se manifestă sub

inluența curentului liberalist revizionist pe care partidul nostru l-a combătut și îl combate în continuare!Ești liber. Poți să pleci.

Voicescu: (*ridică tonul, vexat)* Stai tovarășe! Cu asemenea sloganuri depășite, de doi bani, nu mă poți impresiona pe mine! Eu sunt un stâlp al acestui teatru iar d-ta un conțopist oarecare! Eu am relații și te pot spulbera pe d-ta cât ai zice pește!

Chitrofan: Asta, într-o piesă de teatru! D-ta te crezi pe scenă! Dar nu știi câte reclamații sunt împotriva d-tale pentru potlogăriile pe care le faci! Asta pentru că anumiți oameni din conducerea partidului au închis ochii!

Voicescu: Ce potlogării dom'le, ce potlogării? Cred că visezi!

Chitrofan: (*Izbucnește)* Împrumuturile mari pe care le-ai făcut la diverse persoane din oraș, cărora le e frică să te reclame, ei ce zici? Dar de datoriile exorbitante la chelnerii de la Cireșica, ai? Sau de legăturile extraconjugale pe care le deții cu diverse femei trecute de vârsta a treia, pe care le minți că le iei de nevastă?Ai amuțit, nu mai zici nimic?

Voicescu: Stai, domnule, nu te ambala. Tot ce spui sunt născociri ale unor oameni invidioși…

Chitrofan: Da? Dar faptul că încerci, cu viclenie, să iei apărarea unui element decăzut care calomniază partidul și chiar oamenii cu care lucrează*…(din ce în ce mai agitat*) Avem probe, există o scrisoare doveditoare, există fotografii în care se vede că se întâlnește cu o rețea de traficanți *(Îi flutură prin față o fotografie și o scrisoare…dezlănțuit*) Ia te uită ce am aici! Astea sunt mofturi, nimicuri? Ai intrat în rahat și o s-o încurci ca și el! Pușcăria vă mănâncă pe amândoi!

Voicescu: *(năucit)* D-le, ori eu sunt nebun, ori d-ta trebuie să mergi la Bălăceanca! (*Iese. În timpul discuției celor doi, cei din cabinetul directorului s-au apropiat în jurul spațiului unde s-a desfășurat discuția și au ascultat. Voicescu ia observat)*

Lulă: L-ai rupt, nu-i așa?

Voicescu: L-am rupt, dar și el pe mine! E cât se poate de nasol, e nebun, și cred că acum s-a pus în miscare aparatul de partid. Și când se pune în mișcare aparatul de partid nu-i a bine. Unde-i Lăzărescu?

Lulă: La Partid!

Voicescu: Ar trebui să lase partidul de acolo și să vină să vorbească cu partidul ăsta de aici, să se lămurească cu nebunul ăsta care e în stare să dezlănțuie o avalanșă care nu mai poate fi oprită…

Lulă: E chiar așa de nezdruncinat?

Voicescu: E beton!

Lulă: Adică te-ai dus bou și ai venit vacă!

Voicescu: Nu invers.

Lulă: Cât ești tu de șmecher, n-ai reușit să-l întorci?

Voicescu: E uns cu toate alifiile!

Lulă: Măi, să fie al dracului! Nu-mi vine a crede!

Voicescu: N-ai decât să te convingi sigur. Du-te, intră înăuntru, ia-te de piept cu el! Poate ai mai mult noroc decât mine. Încearcă!

Lulă: Încerc, ce-am avut și ce-am pierdut! Numai că eu sunt un tip dur. Eu n-o să-l iau ca voi cu șoșele și momele, cu șmecherii de doi bani, eu am să-l iau tare, bărbătește. Îl atac la baionetă!

Voicescu: Atacă Țucule la baionetă!

Lulă: (*intră la Chitrofan)* Scuze dacă mă prezint în fața d-tale într-un mod atât de neregulat. *(începe, să joace textul lui Cațavencu din Scrisoarea pierdută, scena cu Tipătescu)*. Eu sunt un om dintr-o bucată. Nu aștept să fiu chemat. Mie îmi place să joc pe față. Scurt, scurt! Spune prețul! Cât vrei?

Chitrofan: Ieși afară!

Lulă: (*năucit, vrea să plece, dar se-ntoarce)* Domnule!

Chitrofan: Tovarășe, vorbește normal ca un cetățean al Republicii România!

Lulă: Dă-mi voie, un om de partid ca d-ta, trebuie, în niște împrejurări politice prin care trece teatrul nostru, care de câteva luni se află fără director, situație deplorabilă, adică de rahat, care are o influență negativă asupră salariaților teatrului nostru!

Chitrofan: Ieși afară și mai intră o dată!

Lulă: A da? Asta se poate! (*iese şi se întâlneşte cu Mimi şi Voicescu)*

Voicescu, **Mimi:** (*la uşă)* Ei, ce se-ntâmplă?

Lulă: Se-ntâmplă că acum îl fac praf! Am jucat cum a vrut el, acum o să joace el cum vreau eu*! (reintră şi se aşează pe un scaun)* Vă anunț că-mi dau demisia?

Chitrofan: Hai sictir!

Lulă: *(stupefiat*) Mă jigniți! Eu sunt…

Chitrofan: Lasă sclifoseala. Cum te chiamă?

Lulă: Soarbe Zeamă! Hai că ți-am tras-o, ai luat-o-n barbă!

Chitrofan: Spune repede ce vrei că n-am timp de prostii. Dar, scurt!

Lulă: Scurt: nu e director!

Chitrofan: Vrei să fii director? Te propun director!

Lulă: Stai așa, că m-ai luat prea repede! Parcă erau propuși alții?!

Chitrofan: Eu te propun pe d-ta. Și dacă te propun, ești ca și făcut! Te gândești?

Lulă: Ce să mă mai gândesc? Vă spun de pe acum că…

Chitrofan: Refuzi!

Lulă: Ba nu, primesc!

Chitrofan: Bravo, ești mare! Felicitări! Dar cu condiția nu mai spui la nimeni!

Lulă: Sunt lespede de mormânt! Sunteți nemaipomenit! Un adevărat conducător. Rapid şi perspicace, dacă v-ați oprit la mine. Vă asigur că voi face din teatrul ăsta ceva ce n-a mai existat!

Chitrofan: Bine, o să vedem!

Lulă: Voi face ca teatrul ăsta să devină o capitală a teatrului mondial!

Chitrofan: Foarte bine, foarte bine!

Lulă: Ce Londra, ce Paris? Orașul ăsta va străluci printre marile capitale europene! Mâine vin cu propunerile mele de reorganizare a teatrului.

Chitrofan: Vă aștept! Dar cum rămâne cu declarațiile pe care le faceți că nu mai puteți suporta viața în țara asta și că vreți să fugiți în străinătate:

Lulă: Hopa, am belit-o! Am fost turnat! Cum să fie, a fost o glumă!

Chitrofan: Considerați că și propunerea mea a fost tot o glumă!

Lulă: Hooho, eşti tare şefule, m-ai spart! Bravo! Am luat-o-n freză! Felicitări! Vă salut cu respect, consideraţie şi stimă!

Chitrofan: La revedere şi nu uitaţi: mucles!

Lulă: (*amuzat)* Muuuucles! *(Iese. Este aşteptat de Mimi, Voicescu şi G.P.Mija)*

G.P. M: Da, ai stat nu glumă! Cum a fost? Te-a servit cu ceva?

Lulă: Cum să fie? Chestii, discuţii, controverse, i-am expus părerile mele despre teatru şi altele pentru că vor să mă numească director.

Mimi: *(stupefiată*) Pe tine? Pe ce chestie?

Lulă: Ca chestie că sunt un bun organizator, o capacitate în materie, dublat de o cultură generală atotcuprinzătoare.

G.P.M: Şi ai primit?

Lulă: Le-am spus că o să mă gândesc!

Mimi: Extraordinar! Ce chestie! Intru şi eu. Vreau să vorbesc şi eu cu tipul, cu ăsta că doar n-o fi vreun leu cu cap de muscă. Ştiu eu cum să-l iau altfel. Ce ştiţi voi cine e Mimi? Una e Mimi!

Voicescu: Atacă-l, Ţucule la coarda sensibilă. Şo pe el!

Mimi: (*Îşi aranjează părul, se rujează, îşi desface puţin decolteul şi intră în biroul unde se găseşte Chitrofan, care tocmai se pregătea să plece.)* Plecaţi şi eu tocmai vream să vorbesc cu d-stră în problema asta pentru care sunteţi, dar nu pot vorbi aşa pe picior de plecare. Vă grăbiţi?

Chitrofan: Da, dar mai pot intârzia…(*Elegant o invită spre biroul de unde a plecat)* Ei

Mimi: Mai întâi, bine aţi venit în mijlocul artiştilor. Nu m-aţi chemat şi am venit ca să aflu de ce.(*se aşează pe un scaun şi-şi ridică nonşalant fusta peste genunchi)* Eu sunt Mimi Tarabagiu! Sunt sigură că aţi auzit de mine.

Chitrofan:: (*impresionat de prezenţa ei se bâlbâie)* Evident! Nu v-am chemat şi nu ştiu dece, chiar nu ştiu de ce? (*vrea să-şi pună haina, Mimi îl opreşte)*

Mimi: Nu vă formalizaţi. Sunteţi la lucru! Vai vă bâlbâiţi, oho v-am emoţionat! Nu trebuie; *(melodie)"*Sunt o fată ca oricare"…. Ştiu, v-au ajuns la ureche tot felul de bârfe despre mine, că n-am o atitudine principială că îl înşel pe bărbatu-

meu, celebrul Tarabagiu, cu toți colegii posibili, că am rupt inima tuturor bărbaților din târg. Svonuri, bârfe, asta din cauză că sunt o femeie populară, nu sunt snoabă și infumurată ca altele,…

Chitrofan: Cum să vă spun s-a auzit și sunt și niște, hai să zic, reclamații!

Mimi: Reclamații? Ha, eu nu mă tem de reclamații! Eu și soțul meu, nu știu dacă l-ai cunoscut, nu știu dacă i-ai văzut filmele, suntem un tot indestructibil.

Chitrofan: Am fost informat că ați avut mai mulți soți. Câți?

Mimi: Ai mei sau așa în general?

Chitrofan: Păi, las la aprecierea d-voastră

Mimi: Pentru ceace o să discutăm, n-are relevanță! Vreau să vă mărturisesc sincer că sunteți pentru mine o surpriză! Nu credeam să întâlnesc în persoana d-stră un bărbat atât de bine. Mi-au spus că a venit un conțopist urât, cocârjat și urâcios (*mimează tot ce spune)* și când colo descopăr un domn, un gentelmen, cum spun americanii! Ce mai, un ditamai voinicul care a fost pus să se bată cu dușmanii partidului, apropo, nu cumva sunteți antifeminist, tovarășe? Cunoașteți poziția partidului în problema emancipării și sprijinirii femeilor!?

Chitrofan: Cum ați spus că vă numiți, știți, nu prea le am pe astea cu teatru', …

Mimi: Spuneţi-mi doar Mimi. Mă mir că nu mă știți: sunt cunoscută la film și la televiziune. Apropo ați văzut vreo emisiune de a mea pe micul ecran?

Chitrofan: Îmi cer scuze, eu mai mult cu munca de teren, cu propaganda …

Mimi: Înțeleg, munciți mult! În altă ordine de idei am auzit că sunteți din Dolhasca!

Chitrofan: (*panicat)* Cine v-a spus?

Mimi: (*se mișcă lent, unduindu-se prin fața lui)* Se află dragă tovarășe. Părinții mei sunt din Fălticeni. Mama se numea, ca fată Sara Meir, era soră de frate cu celebra Golda Meir! Nu se poate să nu fi auzit de ea! A fost în țară, a vizitat-o pe mama, deși mama n-a vrut s-o vadă. Familia a făcut presiuni asupra ei să plece în Israel, dar a refuzat. E patrioată și comunistă din ilegalitate și eu la fel, deși nu sunt membră de partid. *(îl fixează în tăcere pe Chitrofan)*

Chitrofan: Iertați-mă, ce s-a întâmplat ? Dece vă uitați așa de fix la mine?

Mimi: Aveți un profil interesant, de actor american! Semănați aproape perfect cu tipul ăla de detectiv dur care-l întruchipa pe ecran Humprery Bogart. Dacă ați avea pălărie ați semăna perfect cu el. N-ați văzut Casablanca?

Chitrofan: *(bâlbâindu-se)* Am fost ocupat, știți, o vreme am fost la canal!

Mimi: La canal? Fascinant. Povestiți-mi: sigur ați fost deținut, se vede: vă ascult! *(Se lungește pe birou în fața lui. Chitrofan sare ca ars uitându-se speriat în jur)*…

Chitrofan: N-am fost deținut, am fost în colectivul de supraveghere!

Mimi: Și mai fascinant. Îi supravegheați pe dușmanii poporului! Aoleu, v-ați speriat, v-am agresat. Nu sunteți obișnuit cu femei fatale ca mine…

Chitrofan: *(naiv)* Sunteți fatală?

Mimi: Evident, nu se vede? Dar nu tot timpul!

Chitrofan: Iertați-mă acum jucați un rol sau sunteți chiar d-voastră?

Mimi: Ce întrebare? A fi sau a nu fi? Ce vreți să aflați de la mine? (*patetic, a luat de pe birou un coup papier și se joacă cu el)* Vă spun tot. Da, iubesc, sunt sfâșiată de iubire (*cântă*) „sunt o cârpă în amor”…Nu mai știu unde-mi e capul și cum să mă împart. Cred că am să mă sinucid*! (mimează gestul cu coup papier-ul)*

Chitrofan: *(sincer impresionat)* Nu cumva să faceți asta. Sunteți, tânără, frumoasă talentată, aveți o carieră, un soț extraordinar, admirat de toată lumea, *(încearcă să-i i-a coup papier-ul)*

Mimi: Lasăți-mă, lăsați-mă să mor (*se zbate și ajunge în brațele lui, la pieptul lui)* O doamne, (*sfâșietor)* Cum să mă împart în două? Spune-mi d-ta? Ziua îmi iubesc soțul, iar noaptea iubitul de taină, copilul ăsta superb și alcolic. Sunt asemenea doctorului Hyde și Jeckill. N-ați văzut filmul? Altă soluție decât să mă sinucid n-am și atunci am să-mi găsesc liniștea în somnul de veci!

Chitrofan: (*nestiind ce să mai facă. Deodată, îndepărtând-o ușor).* Am!

Mimi: (*derutată)* O doamne, stăteam așa de bine! Ce ai?

Chitrofan: Pălărie!

Mimi: Aveți pălărie? *(spontană*) Sunteți grozav, nemaipomenit. Puneți-o *(Chitrofan își pune pălăria*) Extraordinar ce asemănare izbitoare! Stați puțin, am o idee, hai s-o facem lată! Când am venit în teatru, soțul meu știind că directorul de atunci era amator de antichități, i-a adus în dar un pikup vechi cu un disc celebru, i-a să văd dacă îl mai găsesc. *(pe biblioteca din spate găsește un pikup-ul)* I-a te uită aparatul e aici, chiar și placa! E și în priză! Hai că vă fac o plăcere, o surpriză *(Aranjează brațul aparatului și în încăpere se revarsă "Fascinație")* N-o să mă refuzați! Lăsați hârțoagele și oferiți-vă o clipă de destindere *(Mimi îl invită la dans pe Chitrofan care acceptă după mai multe îndemnuri)*

Mimi: Haideți că nu mușc!

Chitrofan: Știți, la dans sunt cam bâtă, mai mult cu sârba! (*amândoi fac câțva pași de dans. Chitrofan. ca prin vis. Mimi cu voluptate, jucând un rol sau mai multe la un loc. Își petrece mâinile în jurul gîtului lui Chitrofan, îl mângâie ușor, apoi îl sărută)*

Mimi: Aoleu, mi-a venit așa deodată să vă sărut, sper să nu mi-o luați în nume de rău…Aoleu! vai de capul meu, mi l-am pierdut! Şi am așa, o premoniție, că ne vom înțelege foarte bine! Ştiți eu sunt vestită-n premonițiile mele: cu avionul cu care a căzut fostul director trebuia să sbor și eu, dar am avut o premoniție și am luat alt avion! Şi cu d-ta am o premoniție, dar te rog să nu te sperii (*în transă)* Peste maxim o lună nu vei mai fi aici! Liniște, nu cumva să mă tulburi! Vei pleca definitiv într-un oraș cu B, taci: Buzău, Brașov, București și vei fi…

Chitrofan: În București, sigur!

Mimi: O, Doamne, ai vorbit, m-ai trezit tocmai când te zăream!

Chitrofan : (*prins)* Unde?

Mimi: Dracu știe unde, dacă m-ai trezit!? Oh, tare mult aș vrea să ne faceți o vizită la București și poate îmi dați să văd și eu fotografia aia, știți la ce mă refer, știu că e secretă, dar poate mi-o dați să mă uit puțin la ea *(Chitrofan i-o dă),* A, se vede de la o poștă că e contrafăcută! Aș vrea să i-o arăt soțului, să vadă și el ce potlogării se fac, ca să-și pună ăi mari grade! Se vede de la o poștă că e vulgar contrafăcută. Au aparate sofisticate special pentru asemenea mistificări. Tatăl meu e director la o instituție care se ocupă cu achiziționarea unor

asemenea aparate din Vest. Vreau fotografia din motive umanitare. Dacă o vede Tarabagiu, care e nebun de gelozie, e în stare să-l împuște pe copilul ăsta, pe Traian, și nu vreau să am un soț criminal, mi-o dați? Mulțumesc. Sunteți un scump. Știu că mi-o dați că mai aveți copii!

Chitrofan: Sunteți foarte inteligentă

Mimi: Mi-ați plăcut de cum v-am văzut și sunt în stare să fac pentru d-voastră o pasiune și să vă divulg tot ce se întâmplă în teatrul ăsta!

Chitrofan: Nu e nevoie, avem oamenii noștii specializaţi

Mimi: Chiar nu m-aş putea achita de obligaţie, pentru că în mod sigur, voi fi chemată de urgență de Beligan Aș fi fericită să colaborez cu un om de calibrul d-voastră, arătați-mi și mie scrisoarea aia de care faceți așa caz, care-l încriminează pe tov. Lăzărescu

Chitrofan: (*O caută și i-o dă)* Trebuie să știți că fac un lucru nepermis când vă dau o piesă importantă incriminatorie, de la dosar*…(Mimi citește silabisind, râzând, comentând sonor cât va crede de cuviință regizorul și interpreta)* ”Și cei ce conduc sunt niște politruci, niște neghiobi”…(*cu nonșalanță bagă scrisoarea în poșetă)*

Mimi: Ce fals! Se vede de la o poștă că e confecționată!

Chitrofan: Vă contrazic! Scrisoarea e cât se poate de autentică.

Mimi: *(Mata-Hari*) Trebuie să vă bazați pe ceva, înseamnă că știți persoana căreia i-a fost adresată

Chitrofan: Evident!

Mimi: Și evident cine a sustras-o!

Chitrofan: Așa e, ați ghicit!

Mimi: (*dulce)* Atunci dați-mi voie să vă spun că omul ăla e un ticălos!

Chitrofan: Nu sunt de acord

Mimi: *(la fel)* Un om periculos de viclean!

Chitrofan: N-aveți dreptate!

Mimi: (*ca și cum i-ar spune: te doresc)* O Japiță ordinară!

Chitrofan: (*fâstîcit*) Nu cred în ruptul capului…

Mimi: (*tandră, uitând pentru o clipă cu cine vorbește)* De ce, scumpule, de ce?

Chitrofan: *(moale, tandru)* E un om care a vrut să ajute partidul să scape de toate lichelele, de toți mincinoși*…(ca și cum ar recita o poezie)*

Mimi: (*la fel)* Am împresia că până la urmă ne gândim la același om. *(sună telefonul*) Dacă nu răspundeți, răspund eu (*ridică receptorul)* Da, teatrul. Cum cine sunt eu? Dar tu cine ești, nenorocitule? Cum? Aoleu, iar am dat cu mucii-n fasole. Te vrea pe d-ta!

Chitrofan: Da să trăiți! *(se ridică-n picioare)* Da, chiar eu. În nici un caz la taifas. Eram în anchetă! Cum? Nu, nu e nebună. E o persoană drăguță și …amabilă cu care vom conlucra în viitor. Cum? Aha *(râde)*

Mimi: Ce zice, ce zice?

Chitrofan: *(cu receptorul la ureche)* Întreabă dacă deja v-am…racolat?

Mimi: *(încet)* Animalu! Evident că a spus compostat…

Chitrofan: *(la telefon)* N-am înțeles, dacă sunteți bun să repetați. (*Ascultă)*. Unde? La București? La C.C? (*se uită năucit la Mimi*) Nu știu cum să vă…am tăcut! Da, rezolv așa cum ați hotărât. Știu, doar m-ați pus să repet de atâtea ori! Da, nu mai pierd timpul! Îmi strâng lucrurile și vin la sediu. Să trăiți! (*A pus telefonul în furcă.)* Cu mult regret trebuie să întrerupem discuția. Sunt chemat urgent.

Mimi: Pun pariu că v-a comunicat și numele noului director al teatrului!

Chitrofan: Aveți un auz foarte fin! Ca să n-o mai lungim. Scurt. Dv vreți să aflați cine a sustras scrisoarea, nu-i așa?

Mimi: O, ar fi grozav dacă ați avea amabilitatea doar să-mi șoptiți la ureche

Chitrofan: *(Ușor spre urechea întinsă de Mimi)* E o întrebare foarte bună dar la care n-am să răspund… Cazul tov. Lăzărescu e clasat, asta e!

Mimi: *(mimând groaza)* Vai, nu se poate. Un om atât de bun, un camarad excelent, plin de haz, de comitet, face gazete de perete, îmi dați o veste tare nasoală! Vai, cât regret, începusem să ne înțelegem, credeam că suntem pe cale să descoperim un mister. Mă despart de d-ta ca de un prieten drag…

Chitrofan: (*își ia la revedere neîndemânatec, scapă servieta pe jos, vrea să plece).*

Mimi: (*strigă)* O clipă, tovarășe!

Chitrofan: (*se oprește-n prag)* Ce s-a întâmplat?

Mimi: V-ați uitat pălăria. (*pălăria era pe capul ei*)

Chitrofan: M-ați zăpăcit, m-ați făcut praf. *(vrea să plece)*

Mimi: Stați! Ați uitat să-mi spuneți dacă premoniția mea e adevărată

Chitrofan : Și d-voastră ați uitat să-mi înapoiați scrisoarea!

Mimi: Ca să vedeți ce zăpăcită sunt!

Chitrofan: Puteți s-o păstrați, e o copie! Noroc, tovarășa...

Mimi: Mimi Tarabagiu! (*Mimi iese aferată, împiedicându-se de portar care asculta la ușă…dacă va exista ușă:* Fir-ai al dracului de tâmpit, mă spionezi?

Chitrofan. (*își pune ordine în lucruri, scoate Pikup-ul din priză, își îmbracă haina și vrea să plece. Deschide ușa, dacă va fi ușe și inspectează dacă e cineva)*

Portarul: (*apărând din senin în urma lui)*. Mă căutați, aicia sunt!

Chitrofan: *(speriat)* Ptiu. Dar-ar dracu-n tine, ce m-ai speriat! Spune-i tov. Lăzărescu să vină pentru câteva minute la mine (*așteaptă îmbrăcat de plecare)*

(în întâmpinarea lui Mimi năvălesc Voicescu, G. P. M, Lulă, Tr. Pi)

Lulă, : *(venind în întâmpinarea lui Mimi)* Ei, l-ai făcut praf?

G. P. M: Pun pariu că l-a făcut nu praf, terci! Și eu în tinerețe făceam…

Voicescu:… rahatu praf. (*către Mimi)* Zi, odată nu ne mai fierbe…

Mimi: L-am perpelit ca pe jeratic. Zor nevoie să mă, aia, acolo pe birou!

G. P. M: Ce priapic taică! Și eu în tinerețe nu iertam nimic! Rupeam hainele de pe ele!

Mimi: A fost ceva de speriat, balamuc mare, gargară multă…

Lulă: Pipăială, mameleală?

Mimi: De toate. Dar l-am fentat. L-am lăsat să se aprindă, după care i-am dat cu flit, deși nu era de lepădat. Începusem să mă excit și eu! L-am pus pe jar.

Lulă: Bravo, m-ai răzbunat. Ești Mata Hari, ești Marilyn Monroe, ești…

Toți: Pentru Mimi de trei ori Ura, Ura, Ura

Mimi: *(aparte către Tr. Pârlog, care a ascultat tot)* Iubitule, nu e nimic adevărat…

Tr. Pârlog.: Știu nebuna dracului! Ești nemaipomenită când minți!

(*Apare.* **Vasile Cristian**: (*tare, din culise. Vorbește răgușit*) Copii, Adios Muchacios, a rividercii, (*apare, îmbrăcat elegant într-un costum cum se purta pe vremuri, culoarea oului de rață)* plec, vă părăsesc!

Voicescu: Ia te uită cine a venit!

Lăzărescu: Ia te uită ce costum de zile mari

Lulă: Nu te-am văzut niciodată așa elegant, barosane.

L**ăzărescu**: Te duci la nuntă?

Vasile Cr: Nu la nuntă la divorț. Locotentul Cristian Vasile dă ultima bătălie a vieții lui...

Lăzărescu: Ce bătălie nea Vasile?

Vasile Cr. Cu nevastă-mea! Pentru că, v-am spus, divorțez!

Mimi: De ce?

Vasile Cr.: Așa cere statul!

Voicescu: Ești nebun, ce te-apucat? Ai căpiat ? Ce zice d-na Rada

Vasile Cr.: Nu de ea divorțez. De Francisca Cristian, prima mea nevastă, de care am uitat să divorțez!

Mimi: Olala, auziți, a uitat să divorțeze, e bun ca banc!

Vasile Cr. Da, copii, când tăvălugul vieți trece peste tine uiți și cum te cheamă. Sunt treizeci de ani de când m-a părăsit luându-mi tot ce câștigasem: Casă, bijuterii, mobilă, dar mai ales inima… Ce femeie splendidă…și ce-am iubit-o, și ce-am iubit-o, ah, şi ce ticăloasă a fost! Ce știți voi, ce vremuri frumoase au fost, când se trăia numai pentru plăcerea vieții…

Voicescu: Bre nea Vasile lasă, bre flașneta că o cunosc, o știu pe dinafară…Înseamnă că până acum ai fost bigam.

Vasile Cr: Bigam nebigam, am fost Vasile Cristian, solistul de muzică ușoară, artistul neperche, nu ruina de acum!

Voicescu: Deci recunoști că ai fost bigam?

Vasile Cr: Dacă sunt bigam am fost nevoit s-o fac. Viața, copii te obligă la

multe. Ea mi-a dat tot ce poate să-şi dorească un artist: glorie, bani, femei! Toate au fost la picioarele mele, ,dar, ah curva asta de viaţă (*imprecaţie teatrală cu pumnul spre cer)* cum m-ai înşelat, cum mi-ai furat tu cel mai neprețuit dar dat de Dumnezeu: Curva asta de viaţă mi-a luat tinereţea! Ah, curva asta de viaţă…Eram tânăr, inteligent, cântam seară de seară în cele mai selecte localuri, banii curgeau gârlă, femeile roiau în jurul meu, trăiam în hoteluri de lux, mă deplasam cu Alfa-Romeo, azi la Nisa, mâine la Biaritz, făceam înregistrări la Viena şi Budapesta, cazinourile din Constanţa şi Sinaia îmi erau ca şi casele mele, rulete, chemin de fer, poker şi nu observam că viaţa fuge, se rostogoleşte, trăiam ca-n vis şi când m-am deşteptat viaţa mea trecuse ca fulgerul şi când m-am dezmeticit din vârtejul succesului eram deja o epavă, epava Vasile Cristian. ce stă acum în faţa voastră, care nu este decât umbra bravului locotenent de altădată care a participat la asaltul Stalingradului!

Voicescu: Nu mai striga, vrei dracului să ne aresteze pe toţi? Ce-ţi veni aşa deodată să divorţezi? Cine te obligă?

Vasile Cr. Auziţi la el cine mă obligă? Mă obligă cizma opresoare, roşie…

Voicescu: Inchideţii gura! (*se repede la el încercând să-l oprească să vorbească.*

Vasile Cr. *(sare pe un scaun şi de acolo pe un birou)* Cisma opresoare a duşmanului din răsărit şi a legii..

G. P. M: Vasile ai înebunit, potoleşte-te?

Vasile Cr.: Cizma legii care ne ţine pe toţi sub pingeaua ei măi copii, cizma legii care mă obligă acum să mă căsătoresc la vârsta mea, ca să pot căpăta un apartament de două camere! Cizma legii..

Voicescu.: Scoteţi-l afară, dacă nu vreţi să avem necazuri!

Mimi: Lasă că-l potolesc eu*...(se suie la el pe birou)* Dragule, scumpule, ştii cât ţin la d-ta…Eşti sigur că Francesca mai trăieşte? Ea e Zaraza?…

Vasile Cr. (*tresare o clipă ca secerat*) Zaraza! Cine a pronunţat numele de Zaraza? Cine a pronunţat numele ăsta? (*coboară ajutat de Mimi, eventual. Se duce pe rând agresiv la cei din scenă)* Tu? Tu? Tu? De ce vreţi să-mi sfârtecaţi sufletul ? De ce

vrei să mă omorâți?….Zaraza, n-a fost iubire, n-a fost o femeie, a fost o nălucă, o fata Morgana, un suflet, o disperare! Sufletul tuturor femeilor pe care le-am iubit. Dacă aveți un dram de milă nu-i mai pronunțați numele, nu-mi mai aduceția aminte, a fost pentru mine coșmarul vieții mele, care s-a transformat în cântecul pe care-l știți..

Mimi: (*înduioșată)* Ne-a Vasile, nu știu cum să-ți spunem ca să ne crezi

Vasile Cr.: Spune copilo, spune, vorbele tale îmi mângâie inima mea bătrână…

Mimi: Noi te iubim, foarte mult, te apreciem nespus, dar înainte de a pleca, fi generos și fă-ne un dar: mai cântă-ne odată, Zaraza!

Vasile Cr. O, dragii mei, cum aș vrea, cum aș vrea…Din toată inima aș vrea, dar nu mai pot. Ar însemna să-mi dau duhul aici în fața voastră înainte de a îndeplinii ultima datorie a ostașul Cristian Vasile, căci Vasile mă cheamă după tată, care pleacă la ultima sa misiune să se despartă de o fostă și mizerabilă iubită, ca să se căsătorească pentru o cameră în plus, după care o să - mi pun pirostriile, oficial, la primărie, cu baba Rada, doi moșnegi, două jucării stricate, cum zice poetul, iar voi o să ne fiți martori! Nu mai pot întârzia, faceți-mi loc! Asta la Vista! (*Pe ultimele lui cuvinte Tr. P. și Mimi urmați de ceilalți încep să cânte murmurând* ***Zaraza,*** *în timp ce V. Cr. ascultă pironit, evident emoționat, cântecul după care iese din scenă)* Ai în ochi patimi dulci și ai trupul de șarpe e felin / gura ta e un poem de nespuse dorinți / Sânii tăi un tezaur divin…

Toți: La revedere nea Vasile, să te întorci sănătos…

Voicescu: …și la pungă gros!

Toți: (*râsete)* A uitat să divorțeze, formidabil! *(Apare Lăzărescu și Eduard)*

Voicescu: *(către Lăzărescu)* Auzi? Situația în ceea ce te privește e nasoală. Chitrofan vrea să-ți vorbească!

Lăzărescu: (*aproape plângând)* Vor să mă dea afară din partid. Ce să fac?

Eduard.: N-o să fii membru de partid. O să fii ca și mine!

Lăzărescu: Dacă n-o să fiu membru de partid, n-o să mai fiu director!

Eduard: N-o să fii director tu, dar poate o să fiu eu!

Lulă: Ne-am dat dracului! Auziți fraților Fuche vrea să fie director…

Mimi: Bă, nasolule, vrei să fii director?

Tr. Pîrlog: *(către Lăzărescu)* Stați așa! Adică ai abandonat ? Luptă domnule. Du-te acolo și apără-ți cauza! Ia-te de piept cu el, bagă-l în mă-sa, de bandit, cum am făcut eu!

Eduard: Nu te duce!

Lulă: De ce să nu se ducă?(*discuție aleatorie între cei prezenți dacă să se ducă sau nu)*

Eduard: Te rog eu, nu te duce

Tr. Pârlog:Terminați cu prostiile, cu tâmpeniile! Du-te, domnule, nu numai pentru d-ta, ci și pentru noi. Eu dacă ajunge Fuche director, plec din teatru!

Lăzărescu: Mă duc, (*dar stă pe loc)* Voi ați vorbit ceva cu el?

Tr. Pârlog: N-am vorbit, ne-am bătut.

Lăzărescu: Vai de capul tău. Cu ăsta ai ales să te bați tu? Nu știi cine este?

Lulă: Știu, e sopârlos rău.

G. P. M.: Du-te băiete, oricine ar fi! Îţi urez noroc!(*Îl strânge-n brațe)*

Lăzărescu: Mă duc nu m-aș mai duce *(Stă pe loc)* Să mă așteptați.

Eduard: E nebun, se duce-n gura lupului! (*pleacă furios*)

Mimi: Noi îți ținem pumni scumpule *(către Tr. P)* Se duce degeaba!

Tr. Pârlog: (*Îl ia și-l împinge de spate și-l conduce spre biroul unde se găsește Chtrofani care tocmai pleca)* Uf, am obosit, dați-mi o gură de votcă.

Mimi: Nema votcă!.

Tr. Pârlog: Mi-e sete!

Mimi: Bea apă dacă ţi-e sete!

Tr. Pârlog: Bună idee. Lulă dă-mi niște apă! (*Lulă îi întinde o sticlă din care sorbise de mai multe ori până atunci)*

Tr. Pârlog: (bea) Bunăăă!…(*îi dă sticla lui Lulă care bea o gură*)

Lulă: Bunăăăă *(trece sticla lui G. P. M care bea și el o gură*)

G. P. M: Bunăăăă! *(vrea să i-o înnapoieze lui Tr. Pârlog)*

Mimi: *(agață sticla)* Ia să văd și eu ce apă beți voi acolo! (*bea)* Bunăăăă! *(se desmeticește)* Dar e votcă!…(*râsete ca de o glumă bună)*

Tr. Pârlog: Ai spus adevărul, vino să te pup!

Lăzărescu: *(Lăzărescu a ajuns în biroul unde este Chitrofan)* Salut! Vin de la partid!

Chitrofan: Nu mă interesează de unde vii! Te anunț oficial: conform dispoziți ilor superioare, am încheiat cazul tău. Comisia e lămurită!

Lăzărescu: Nu era normal să stați de vorbă și cu mine?

Chitrofan: Nu era nevoie, faptele sunt clare, iar eu n-am nici un amestec!

Lăzărescu: *(aţâţat)* Aha, n-ai nici un amestec și probabil nici nu mă cunoști, ai?

Chitrofan: Da, nu te cunosc!

Lăzărescu: Atunci, probabil, ai uitat că în urmă cu câtva timp m-ai luat și m-ai dus la intâlnire cu alegătorii, la Roman?

Chitrofan: Cazul e clasat !

Lăzărescu:..și deși eu ți-am spus că trebuie să mă întorc repede, d-ta te-ai pus pe chefuit cu niște tovarăși și numai după insistențele mele ai lăsat băutura și am pornit spre Piatra unde am ajuns cu câteva clipe înainte să înceapă spectacolul, de te-a văzut și tov prim secretar în ce hal erai de beat!

Chitrofan: Cazul e clasat, am fost pedepsit și reabilitat ca element de nădejde ce sunt, așa că, la revedere

Lăzărescu: Vreau să-ți mai spun un singur lucru : soacră-mea te cunoaște!

Chitrofan: Mi se rupe în paișpe că soacra d-tale mă cunoaște!

Lăzărescu: Asta am vrut să-ți spun și am plecat!

Chitrofan: Ura, și la gară! Stai așa, cine-i soacra d-tale?

Lăzărescu: Lilica, mătușa d-tale!

Chitrofan: Lilica, mătușa mea e soacra d-tale?

Lăzărescu: Lilica, soacra mea, e mătușa d-tale. Și a făcut un memoriu! La revedere!

Chitrofan: Stai așa, ce te grăbești?

Lăzărescu: Nu mă grăbesc! Probabil ești curios să aflii ce a scris soacra mea și mătușa d-tale în memoriul acela!

Chitrofan: Ei, ce-a scris? Nu putea să scrie decât bazaconii

Lăzărescu: Mai pe șleau, blestămățiile pe care le-ai generat!

Chitrofan: I-auzi! Continuă!

Lăzărescu: Câte nelegiuri ai făcut!

Chitrofan: Continuă!

Lăzărescu: Cum ai obligat țăranii cu pistolul să intre în colectivă, cum i-ai amenințat, cum ți-ai bătut joc de niște fete din comunele de lângă Lugoj, unde aveai sarcină să raportezi că s-a îndeplinit colectivizarea, și cum ai fost bănuit de a fi omorât un om la Făget și a trebuit să fugi de acolo…Asta scrie în memoriu soacra mea, așa că, la revedere.

Chitrofan: Toate astea le-a scris în memoriu mătușa mea?

Lăzărescu: Toate astea le-a scris în memoriu soacra mea și îl va depune la Comitetul Central

Chitrofan: (*încordat)* N-o să-l depună! Mătușa mea n-o să-l depună! Îți garantez!

Lăzărescu: Soacra mea o să-l depună! Îți garantez!

Chitrofan: Ascultă, vreau!

Lăzărescu: Știu ce vrei! Vrei să o opresc pe soacra mea să depună memoriul!

Chitrofan: *(ca pentru sine)* Da, adică nu…adică da…în orice caz…ce dracu mi se întâmplă, de ce trebuie să mă lovesc acum de d-ta, tocmai când sunt pe cale să avansez, nu știu. Ce ghinion, ce ghinion! Dacă află tov Șotângă de toate astea mă nenorocește și eu l-a munca de jos nu mă mai întorc! Cum să fac, cum s-o întorc? De ce dracu mi-ai ieșit în cale? Am raportat că am găsit un element care s-a strecurat în partid și acum nu mai pot da înapoi. După ce se rezolvă cazul ăsta tov Șotângă va pleca la capitală, la C. C și mă va lua cu el. Și te întreb cum să ia un element cu asemenea biografie?

Lăzărescu: De unde să știu eu? N-ai mărturisit, n-ai scris în autobiografie?

Chitrofan: Scrie pe fruntea mea tâmpit? Ascultă Uite ce e: nu există decât o singură cale: să nu depună memoriul și să te lași dat afară din partid

www.cimec.ro

Lăzărescu: (*revoltat)* Cum să mă las dat afară din partid? Eşti nebun? Asta înseamnă moarte sigură.

Chitrofan: Ei, la dracu, dar sunt atâția care nu sunt membrii de partid.

Lăzărescu: Sunt, dar nu sunt luați în considerație. Cei mai valoroşi oameni sunt membrii de partid, așa am învățat eu în Institut, în orele de marxism…

Chitrofan: Numai prostii ați învățat acolo, adică nu, ai dreptate, dar acu condițiile s-au schimbat. Poți lucra în domeniul d-tale fără să fii membru de partid. Ce, Rebengiuc sau Caramitru **e** membri de partid?

Lăzărescu: . Toți oamenii de valoare sunt membri de partid!

Chitrofan: Băi artistule, las-o mai moale cu valoarea, tovarăşu…

Lăzărescu: (*încăpățânat)* N-o las: (*recită din poezia lui G. Lesnea)* "Partidul e în toate, în cele ce sunt şi în cele ce mâine vor râde la soare, e-n pruncul din leagăn şi-n omul cărunt, e în viața ce veşnic nu moare"…

Chitrofan: Băi, actorule, nu poți niciodată să te desprinzi de meseria asta nenorocită, a ta?

Lăzărescu: Până la moarte, nu! (*încăpățânat)* La salarii, la prime, întâi nu se analizează și activitatea de partid?

Chitrofan: Se analizează, dar se pot face şi excepții! Uite, lasă-mă să-ți explic situația. *(febril)* Între timp mi-a mers mintea! Chestiunea e deja tranşată. S-a hotărât. Şi ce s-a hotărât nu mai poate fi dat înapoi. Ştii doar: partidul nu greşeşte. Va avea loc o şedință cu tot activul de partid din regiune ținută de tov. secretrt Şotângă unde d-ta o să fii criticat, demascat, înfierat!

Lăzărescu: Cum aşa, eşti nebun?

Chitrofan: Aşa bine, cum auzi! Aşa s-a hotărât!

Lăzărescu: Aha, înțeleg şi d-ta o să intervii şi o să mă aperi!

Chitrofan: Nu, eu o să te acuz cel mai tare!

Lăzărescu: Cum aşa? De ce?

Chitrofan: Că aşa s-a hotărât! Aşa e piesa, ca să fiu mai pe înțelesul d-tale!

Lăzărescu: Aha, şi eu am să mă apăr şi am să dau totul pe față!

www.cimec.ro

Chitrofan: D-ta nu te vei apăra, din contră îți vei pune cenușă-n cap!

Lăzărescu: îți bați joc de mine?

Chitrofan: (*Serios)* Ascultă-mă cu atenție și nu mă-ntrerupe: colegii te vor infiera și vei fi dat afară cu succes din partid (fericit) Ce zici?

Lăzărescu: Ești complet nebun!

Chitrofan: Nu-s nebun de loc! Ai răbdare!

Lăzărescu: N-am nici un fel de răbdare!

Chitrofan: Uite, ăsta-i defectul vostru, al artiștilor: n-aveți răbdare! Uite ce va urma: D-ta ești dat afară din partid

Lăzărescu: Așa, eu sunt dat afară din partid! Ce urmează?

Chitrofan: Urmează că eu plec cu tov Șotângă la Bucureşti!

Lăzărescu: Și eu rămân în rahat!

Chitrofan: O vreme!

Lăzărescu: D-ta știi ce înseamnă să fii în rahat o vreme?

Chitrofan: Știu, am fost!

Lăzărescu: Și acum ai ambiția absurdă să mă vezi și pe mine în raha?

Chitrofan: Ai răbdare: De acolo din poziția în care voi fi, voi telefona aici ca absolut nimeni să nu se atingă de d-ta.

Lăzărescu: Și ei o să te și asculte

Chitrofan: Să dea dracu să nu asculte de cineva din aparatul de partid superior! Stai aici, o vreme, până când eu îți aranjez să vii în București!

Lăzărescu: *(sincer sufocat)* Când?

Chitrofan: După câteva luni maximum un an. Batem palma?

Lăzărescu: *(zăpăcit, transpirat)* Și nevasta?

Chitrofan: Se aranjează . Tot un post de secretară! Ce spui?

Lăzărescu: Ce propui d-ta e o mânărie, ceva scandalos, crezi probabil că-s bătut în cap să accept așa ceva!

Chitrofan: Altă soluție, n-ai! Nu e! Indiferent ce vei face d-ta, ce vei spune, nu te va crede nimeni! Tăvălugul a fost pornit! Când pornește un asemenea tăvălug,

nu tine seama de cadavre. Mă ajuți, te ajut, altfel te distrug! Gândește-te bine la situația d-tale și ce am vorbit, nu trebuie să știe nimeni. Nici soția d-tale!

Lăzărescu: Ce propui d-ta e ceva științifico fantastic!

Chitrofan: Ești artist și pe scenă ai capacitatea de a abstractiza! Acum ai posibilitatea să joci un rol în viață. Gîndește-te că Sorge n-a fost Sorge de la început…(*telefon)* Da, tov secretar, am închis cazul, așa cum ați dorit! Vin imediat. În zece minute sunt la d-voastră. Ascult. Așa voi face. Îl anunț și-l… muștruluiesc bine. Aveți încredere în Chitrofan …*(pune telefonul în furcă)*. Actorule, fi pe fază, gongul a bătut de mult și în curând se va ridica cortina !

Lăzărescu: *(excedat)* Să se ridice dracului odată!

Chitrofan: Cheamă-l pe tov Eduard să-l muștruluiesc bine, că așa vrea tov. Șotângă după care am plecat! Există o ieșire în caz de incendiu?

Lăzărescu: Da, prin spate. (*râzând, golit de tensiune*) Pe acolo ies personajele care vor să-și ascundă adevărata identitate!

Chitrofan: Pe acolo am să ies eu!

Lăzărescu: (*după el)* Piei drace…(*Își face cruce)* O Doamne, ce când nu mi-am mai făcut cruce? Doamne, de ce mi-ai trimis încercarea asta? Ce să fac, ce să fac? Am copil de crescut și știu că nu-mi va fi ușor, că mă așteaptă zile, săptămâni, poate luni, de chin, de strâns din dinți și nici n-am certitudinea că așa se va întâmpla. Cel mai dureros e că o să părăsesc teatrul în care am petrecut atâția ani, care de fapt este viața mea, şi care mi-a dat atâtea satisfacții! Dar, dacă n-am altă cale, o să-mi duc singur crucea! Unde or fi ceilalți? M-au părăsit? (*apar din culise Lulă, Voicescu, m.g.m, Tr. Pârlog, Eduard)*

Voicescu: Ei, l-ai făcut praf? Eşti în cer sau la pământ?

Lăzărescu: Pe dracu, i-am spus ce am avut pe suflet.

Mimi: Oho, atunci a fost încăierare mare! Și el ce-a zis?

Lăzărescu: (*improvizând)* Mi-a zis şi el multe. Ați avut dreptate. E dat dracului! Chisăliță m-a făcut. Eduard du-te la el, a primit ordin de la Șotângă să te muștruluiască!

Eduard: De ce numai pe mine?

Lăzărescu: Fi liniştit şi pe mine m-a muştruluit! (*Eduard a ieşit rapid)*

Mimi: Am o premoniție: Să știți că pe limbricul ăsta îl numeşte director!

Tr. Pârlog.: Lasă astea, zi-ne ce i-ai zis și ce ți-a zis?

Lăzărescu: Aș vrea să mă laud în fața voastră că am câștigat. Că voi fi director, dar aș mințI. Acum m-am lovit de adevărul crud, ceea ce teoretic știam de mult, că numai pe scenă adevărul și dreptatea câștigă întotdeauna. În viață am constatat că nu e așa. În viață e nasol de tot. Dacă n-ai pile, n-ai susținători și dacă nu stai drepți și fața mai marilor zilei, nu câștigi oricât te-ai zbate! Nu vă spun o noutate, știți și voi asta! Acum n-am câștigat! Acum peste teatrul care am fost nevoit să-l joc a căzut cortina! Acum va începe pentru mine viața adevărată pe care mă voi străduii să mi-o trăiesc cu ce mi-a mai rămas în suflet: adică cu speranța că va fi mai bine și la vară cald, cum ne place nouă să glumim! Așa că nu fiți triști și gândiți-vă, la ce spune Scarlet O Hara: că și mâine e o zi! (*se duce la portar care-i dă două cutii în care se găsesc cismele italienești și iese din scenă)*

Eduard: (*Intră la Chitrofan*) Am auzit că m-ați chemat. Vreau înainte de toate să-mi cer scuze pentru tot scandalul care s-a iscat și să vă asigur că vom lua toate măsurile ce se cuvin…

Chitrofan: (*rapid)* Am două probleme cu d-ta : Prima: am sarcină de la tov Șotângă să te muștruluesc.

Eduard: Muștruluiți-mă

Chitrofan: Băăă, scârța scârța pe hîrtie, îți bați joc de mine ? (*Îl imită maimuțărindu-se)* Muștruluiți-mă…Băăă, bagă-ți mințile-n cap că aici în țara asta muncitorimea e mare și tare și voi entelectuali sunteți niște căcați cu care ne ștergem noi la cur cum vrem, ai înțeles?

Eduard: Vă rog să-mi permiteți să protestez împotriva acestui limbaj!

Chitrtrofan: Cum ați vrea voi să vi se vorbească? ”Dragă tovărășele, vă rugăm respectuos să nu mai jucați piese cu cai verzi pe pereți din care clasa muncitoare să nu înțeleagă mai nimic?” Spune, vreau să te aud?

Eduard: Noi nu jucăm decât piese care au primit aprobarea celor în drept. Noi încercăm să ne aliniem politicii culturale a partidului, respectând intocmai directivele date de secretarul general al partidului tov N. Ceaușescu…

Chitrofan: Bine, las-o moartă că n-am timp de demagogie! A doua problemă. Îți transmit confidențial ordinul tovarășului Șotângă că ai fost numit directorul teatrului! Felicitări și la mai mare. Mi-a zis că ești dat dracului dă dăștept, da nu pari! Nu zici nimic? Ce faci te clatini? Ascultă, bă, nu juca teatru cu mine (*Eduard se clatină, Chitrofan. îl sprijină),* Bă, ești nebun, vrei să mă sperii? Aoleu, nenorocitule, ai făcut pe tine! Bă, trezește-te, *(îl zguduie, îi dă palme)* Vrei să chem salvarea? (*Îl așează ca pe un sac pe un scaun și ridică receptorul și face numărul de la salvare)* Aloo, salvarea!

Eduard: Nu mai telefonați, mi-am revenit! A fost o mică slăbiciune de moment.

Chitrofan: Ce m-ai speriat, băi, artistule! (*își strânge lucrurile și vrea să plece_*

Eduard: Vă rog să transmiteți tov Șotângă toate mulțumirile mele…

Chitrofan: Am să-i transmit!

Eduard: De asemenea, vă rog să transmiteți că nu vom precupeți nici un efort ca să înșel încrederea ce mi s-a acordat…

Chitrofan: Bine, am să-i transmit…

Eduard: De asemenea vă rog să transmiteți felicitările mele și ale întregului colectiv al teatrului pentru modul strălucit cum ați rezolvat această chestiune!

Chitrofan: *(plictisit*) Bine, bine, transmit, dar acum mă grăbesc

Eduard: De asemenea să vă mulțumesc d-tră personal pentru curajul…

Chirofan: Bă, esti într-o dungă? Oprește-te! Gata! Ţi-am spus că mă grăbesc. Spor la treabă și băgați-vă mințile-n cap! *(pleacă rapid, dar în ușă se ciocnește cu Portarul)* Piei din calea mea drace!

Eduard: *Fericit se duce spre biroul directorului)* Colegi, fraților, unde sunteți?

Toți: (*l-au așteptat la ușă)* Ei, te-a făcut pilaf, animalu, nu-i așa? Te muștruluit de a ieșit untul din tine..

Eduard: (*aproape plângând)* A țipat la mine și în final mi-a spus…

Voicescu: Că te dă afară!

Eduard: Nu, că de mâine..

Tr. Pârlog:: Te dă pe mâna miliției și scăpăm de tine!

Eduard: *(emoționat*) Nu, că de mâine

Mimi: Am o premoniție: o să fii directorul teatrului!

Eduard: De mîine s-a hotărât să fiu director! (*se duce la fiecare și-i îmbrățișează pe rând*.) Doamne, eram să mor acolo, ce momente, ce momente!

Tr. Pârlog: Săracu, cred că deliriază!

Lulă: Se crede director! E un început de delir de grandoare…

Eduard (*fericit)* Știu că nu vă vine să credeți, nici mie nu-mi vine să cred ce mi se-ntâmplă, dar sunt atât de fericit că nu mă mai întreb dacă e adevărat sau nu…

Tr. Pârlog: Nu-i așa că ai primit să fii director?

Eduard: Cine n-ar fi primit? Care din voi n-ar fi primit? (*caută eventualele microfoane și va vorbi ca pentru ele)* Am dat asigurări că în conformitate cu directivele partidului și ale secretarului său general tov Niculae Ceaușescu ne vom strădui să facem din teatrul nostru un focar de cultură, care prin repertoriul său să servească unui singur scop: educației socialiste, comuniste, a oamenilor muncii, principalii noștri spectatori…(*după primele fraze apare portarul care le face semne și unul câte unul îl părăsesc pe vorbitor și vin spre el și pe rând, furișindu-se afară)* în acest scop am dat asigurări că împreună vom face o revizuire a repertoriului: sunt piese bune, le păstrăm, nu sunt piese care să corespundă educației pe care trebuie s-o dăm poporului, le vom scoate. Vom face numai spectacole care să dovedească fierbintele nostru atașament, pentru că trebuie să înțelegem că până la urmă cel care comandă opere de artă, implicit piesele de teatru, este clasa muncitoare, țărănimea, poporul nostru…de aceea vom căuta să facem totul sub semnul artei pentru a ne îndeplini misiunea față de națiunea noastră socialistă, față de cauza socialismului în lume! … *(Undeva, dintr-un colț al biroului, de abia zărit se află Olariu care-l îl aplaudă…Toți care au fost în biroul directorului sunt acum în proscenium unde Portarul le distribuie, hârtie igenică, dero, țigări, măsline etc iar Mimi și Tr. Pârlog. încep să îngâne un cânticel pe versurile lui N. Labiș care l-a cântat la Tv. Anda*

Călugăreanu) ”**O parte din noi ne-am învins / greșala, minciuna și groaza / dar mai e un drum de necuprins / până-n zarea ce-și leagănă oaza / Generații secate se sting / Tineri râd către stelele reci / cine-și va pierde credința-n izbândă / pe aceste mereu mișcătoare poteci / Cine din noi va muri / înainte ca trupu-i să-i moară?/ cine-o să-și lepede inima-n colb /insuportabil de mare povară / Noi nu niciodată / noi nu niciodată / noi nu niciodată…** (*toți reiau refrenul în cor, în timp ce Portarul împarte nestingherit suluri de hârtie igenică din baloturi, cutii cu Dero din bakst-uri, pachete cu cafea Alvorada și țigări, primind bani, în timp ce lent se lasă….* ***Cortina***

* * *

N. a: Deși piesa are la bază o întâmplare reală, personajele și desfășurarea situațiilor însă sunt pură invenție, iar unele asemănări de nume sau situații cu altele reale sunt cu totul și cu totul întâmplătoare…

Totuși trebuie știut: G. P. Mijea, a fost condamnat la 5 ani închisoare că a spus un banc ”dușmănos”(exact bancul pe care îl spune în piesă). A fost eliberat după trei ani, ca recompensă pentru ”bună purtare”

Ionescu Lulă: trăiește sub alt nume. Întradevăr conform declarațiilor din piesă, n-a mucezit în țară și a încercat, împreună cu un prieten și cu un vapor, să treacă fraudulos granița. A fost condamnat la moarte, pedeapsă comutată în închisoare pe viață. A fost eliberat după evenimentele din Decembrie 89.

Vasile Cristian: După o carieră formidabilă ca șansonetist, cântăreț, îmbolnăvindu-se ajunge regizor tehnic într-un teatru. A murit la Sibiu în 1964 .

Mitică P: A fost dat afară din Institutul de teatru şi a făcut doi ani de închisoare pentru că a a ascultat bancuri reacţionare şi n-a reclamat…

Traian Pârlog: După o serie de succese în teatru sfârşeşte alcolic.

Mimi Tarabagiu: După moartea soţului, a plecat oficial din ţară. Trăieşte din expendiente le New-York. A revenit în ţară de câteva ori. A scris o carte: „O simplă vizită” unde povesteşte legătura ei sentimentală cu soţul ei

Lăzărescu: (cu alt nume) A fost dat afară din partid, a ajuns la București și a fost angajat preparator, apoi asistent și profesor într-un institut de artă, după ce, în prealabil a fost primit în partid. Dosarul lui nu s-a mai rejudecat niciodată.

(Piesa e scrisă în memoria anilor de atunci și a victimelor ceaușismului).

***

Alo, alo, alo salvarea!

sau

Între două nu te plouă

(Două tablouri populate cu zece leşinuri)

Personajele:
Sofica: vârsta senectuţii, dar cu poftă de viaţă
Alfred: la fel.
Matilda: la fel în ceea ce priveşte vârsta.
Vanda: fata Soficăi.
Armand: băiatul lui Alfred,
Tănase Ciotu: medic.
Smaranda: de etnie romă

O sufragerie cu o canapea extensibilă într-un apartament în România de azi. Pe un dulap se află trei urne funerare, pe care scrie vizibil: ***Gogu, Mama, tanti Clara.*** *Pe un perete un tablou cu o ramă deosebită)*

Sofica: *(vorbeşte la telefon cu fiica ei de la New-York)* Scumpa mea ascultă ce poezie a scris mama ta! Ştiu că n-ai timp de aşa ceva, că eşti într-o întâlnire de afaceri şi că m-ai rugat de mii de ori să nu te mai sun la birou, că acolo, la New-York, se munceşte, nu e ca aici în România! (S*trigând)* Draga mea, frumoasa mea, iartă-mă, dar n-am cui să citesc, n-am cu cine să conversez, să socializez, Alfred n-are timp de mine, e nervos, e urâcios, nu e ca Gogu şi sunt singură, singură, ca păsările cerului! Alo! a închis…

Alfred: *(alături cu televizorul deschis şi în faţă cu câteva foi, scrie un articol)* Nu mai zbiera, mă conturbi cu ţipetele tale!

Sofica: Eu nu zbier! O doamnă nu zbiară. Învaţă chestia asta!

Alfred: Nu mă pot concentra şi trebuie să termin articolul despre plagiat!

Sofica: Telefonez unei prietene la Paris. Dacă te deranjez du-te dincolo…

Alfred: Acolo nu e televizor. Ai fi sărăcit, dacă mai cumpărai unul.

Sofica: De ce n-ai cumpărat tu unul?

Alfred: Eu sunt un pensionar cu o pensie mică!

Sofica: Am observat, scumpule, că şi pensia o ai mică*…(râzând ghiduş)* Iartă-mă, nu m-am putut abţine să nu fac gluma asta îndoielnică…

Alfred: Nu înţelegi că trebuie să scriu articolul ăsta ?

Sofica: Vrei să-ţi spun ceva? Pe mine politica mă lasă rece!

Alfred: Pentru că eşti o ignorantă!

Sofica: Aşa, fă-mă ignorantă! Aşa-mi trebuie! Gogu nu mi-ar fi vorbit aşa!

Alfred: Gogu şi iar Gogu! M-am plictisit să aud chestia asta! De câţiva ani zile mă lupt cu un mort care este infailibil! M-am săturat, înţelegi, m-am săturat! *(rupe hârtia pe care a scris şi iese furios)*

Sofica: *(strigă după el)* Unde te duci? Unde fugi? Ce am spus ? Că, Gogu, mă asculta, da, mă consilia, mă sfătuia? Ce să fac dacă aşa era? *(singură, către public*

mângâind urna pe care scrie Gogu) Of, Doamne, n-am noroc, ce pot să fac? Cel mai bine ar fi dacă aş avea curajul să mă sinucid. Dar nu pot să-i fac fiicei mele figura asta, ei, căruia i s-a sinucis soţul. L-am îngrijit pe Gogu 16 ani. A fost un soţ bun, care mă iubea, cu toate că avea, din tinereţe, un ochi de sticlă, iar în ultimii ani, era aproape orb, şi că în final, a avut un anus contra naturii şi că în timp ce îl îngrijeam a trebuit să mă ocup de mama mea şi de mătuşa mea care, deşi nu erau oarbe, erau doar sclerozate: una se credea Nebuna din Chaillot, iar alta grădina Semiramidei! Şi pe ele le-am ars după dorinţa lor, ca şi pe Gogu, şi cenuşa lor stă în urnele de pe dulap. A fost un coşmar! Cu groaza singurătăţii în suflet, gândurile mi s-au îndreptat către domnul pe care l-aţi văzut ieşind furios pe uşă. Nu-i aşa că arată splendid la cei 70 de ani şi ceva ai lui? Aţi fost martori! El mă acuză pe mine că-s isterică şi el face scene*! (În timp ce vorbeşte, se uită într-o oglindă)* Arăt oribil. Riduri! De unde or fi apărut? Să fiu bărbat nu m-aş atinge de o femeie ca mine, nici să mă omori! Vorbesc tâmpenii, nu s-a atins de mine decât foarte rar. Am fost colegi la un institut de istorie, de unde eu am fost dată afară ca incapabilă, din cauza, am aflat mai târziu, şi a unor referinţe date de el. L-am iertat când i-a murit soţia. Şi el a rămas singur, deşi are un fiu în America. M-am gândit să ne unim singurătăţile, deşi am fost acuzată de prietene că sunt o curvă*! (se duce la uşă o întredeschide şi ascultă)* Acum e în dormitor şi discută politică la celălalt telefon cu o vecină, de care sigur e îndrăgostit, discuţii care pe mine mă plictisesc. Se laudă că a fost ambasadoare, iar el e nebun după ea! (*ridică receptorul şi ascultă,)* Am avut dreptate! Cu ea vorbeşte „scumpul de el" (*uşa se deschide violent şi apare Alfred)*

Alfred: Ai înnebunit de-a binelea! Îmi asculţi convorbirile?

Sofica: Nu ştiam că vorbeai la telefon! Vream să sun la salvare. Am o criză!

Alfred: Iar? Altă criză? Ai mai avut una dimineaţă!

Sofica: Ce, ai pus normă la crize? Cred că mi-a crescut glicemia!

Alfred: Ţi-a crescut pe dracu!*(vrea să plece)…*

Sofica: Dacă pleci să te-ntâlneşti cu mumia aia de ambasadoare să ştii că pleci pentru totdeauna, pentru că eu mă omor!

Alfred: Cum i-ai zis?

Sofica: Mumie!

Alfred: Dacă îi mai zici odată mumie…

Sofica: Mumie! Mumie! mumie!

Alfred: *(ţipă)* Dacă nu încetezi, nu ştiu ce-ţi fac!

Sofica: Fă-mi! Vreau să văd ce eşti în stare să-mi faci! Că numai vorba e de tine! Că de vorbe de astea, sunt sătulă: (*imită)* „mămicule eu sunt mic tu fă-mă mare!" Cât să mai aştept să te faci mare?

Alfred: M-am făcut, dar fiecare dată ai că zis să o las mai moale…

Sofica: Te rog, fără vulgarităţi! Le urăsc!

Alfred: Atunci, nu mă provoca!

Sofica: Uite ce e. Vreau să aflu ce-ţi oferă mumia aia de ambasadoare ca să duci în limbă după ea? Sex?

Alfred: Iar? Să ştii că plec, mă duc!

Sofica: Bine renunţ la mumie. Molie e bine?

Alfred: Am plecat, eşti nebună!

Sofica: Da, sunt nebună! Da, vorba lui nenea Iancu, tâmplele mi se zbat, sufăr peste poate parcă sunt…

Alfred: Turbatăăăă!

Sofica: Exact! Oh, Doamne, din cauza nervilor pe care mi i-ai provocat cu mumia aia, sunt numai o apă. Mă duc să fac un duş*…(iese)*

Alfred: Du-te, învârtindu-te! (*plimbându-se agitat)* E nebună de legat! Şi mitomană! Ce pacoste! Nu mi-am dat seama de la început că e extrem de posesivă. Nu sunt obişnuit, nu suport. Nevastă-mea nu era aşa. Ieri, plec de acasă. Peste cinci minute îmi telefonează, că unde sunt? Cum unde sunt, tu-ţi gura mă-tii, n-am plecat nici de cinci minute de acasă, îmi stătea pe limbă să-i spun, dar bineînţeles, nu i-am zis, şi pur şi simplu am închis mobilul.. Da, mi-a

luat mobil. Eu n-am nevoie, dar ea special mi l-a dat, ca să mă controleze, paştele şi grija…(*se bate peste gură*) sunt sigur că acum, ascultă la uşă, sau se uită pe gaura cheii *(deschide brusc uşa)* Nu e! Probabil a fugit. Mi-e teamă să nu fac, dracu' un infarct sau o comoţie, să ajung o legumă. Şi peste toate, trebuie să termin articolul despre plagiat şi n-am scris un rând*... (şterge de praf rama unui tablou)* Scumpule, ştiu că nu eşti ce pari a fi…

Sofica: (*dincolo de uşă*) Alo, puiule, fii amabil şi adu-mi un prosop! Am uitat să-mi iau. Nu-l mai şterge de praf că l-am şters eu azi!

Alfred: *(se uită dezorientat în jur dar nu realizează unde ar fi prosopul şi explodează): …* De ce dracu nu vii să ţi-l iei singură?

Sofica : *(apare într-un halat de baie, cu un prosop pe cap ca un turban. Apasă pe butonul unui casetofon şi în încăpere se revarsă sonorităţile din „Lacul lebedelor")… (dulce)* Iubitule, nu e necesar să fii mitocan! Acum vreau să dansez. Te rog! Mi s-a recomandat ca după momentele de stres să dansez! (*Îl ia la dans. El se împotriveşte)* Hai, nu e greu, e un vals boston. Dă-l în brânză de articol! (*dansând singură*) Hai, nu fii brutal, că mă răneşti, ştii că sunt sensibilă! Ah, de ce oare nu m-am făcut balerină? Cu sensibilitatea pe care o am, sigur, aş fi reuşit! Hai, vino lângă mine, dă-l dracu de plagiat, care nu-i decât un surogat după ceva adevărat! Plagiatul nu-i nici crez, nici decalog, plagiatul e…plagiat, adică e ceva cam necurat, pentru că e identic copiat, după cel adevărat, care e un unicat, iar autorul va fi declarat neliterat pentru că... a copiat ! Hai, Lasă-te purtat de melodie, nu fi ursuz, eşti doar un bărbat care mi-a produs multe delicii…

Alfred: Când îţi produceam aşa zise delicii, nu eram ursuz?

Sofica: Te implor, fără mitocănii, ascultă muzica şi relaxează-te!

Alfred: (*după primele piruete se smulge*) De ce nu-l chemi, să danseze cu tine pe soţul verişoarei tale…

Sofica: (*valsând singură)* O să-l chem, iubitule. El nu este urâcios ca tine.

Alfred: Sigur că da! Ultima oară când dansai cu el te pipăia în lege, pe fund!

Sofica: *(valsând în continuare)* Da? Nu mi-am dat seama. Dacă aşa a fost ce vroiai să fac, eram transportaţi de muzică! Ah, muzica e divină!

Alfred: Să-i fi ars două perechi de palme nenorocitului de obsedat sexual! Recunoaşte că ţi-a plăcut!

Sofica: Crede-mă, nici n-am observat!

Alfred: De ce nu recunoşti?

Sofica: Ei, da, recunosc, mi-a plăcut, ce-i cu asta? De ce nu faci şi tu gestul ăsta dacă ai văzut că mi-a plăcut?

Alfred: Eu nu mă pretez la asemenea manevre obscene de elev seminarist!

Sofica: Eşti gelos pe o femeie bătrână ca mine? Înseamnă că ţii la mine, iubitule! Doamne, cât te iubesc! Haide iubeşte-mă, şi tu, fărâmă-mă cu braţele tale puternice de mascul viguros, loveşte-mă, dacă asta te ajută să fii potent! Eşti nervos!(*el caută ţigările)* Nu mai căuta ţigările, le-am ascuns. Nu mă asculţi, eşti cu gândul la nenorocitul ăla de articol despre plagiat, sau la mumia aia. Ah! ce-o urăsc! O urăsc atât de mult, că vreau s-o văd moartă!

Alfred: Pe dracu, nu se poate vorbi cu tine serios. Eşti nebună! Ah, *(se caută prin buzunare*) Paştele şi grij…(*se bate peste gură)* Iar mi-ai ascuns ţigările. Doamne, dau un cal pentru o ţigară! (*iese furios afară din casă)*

Sofica: Aiurea, zice că pleacă după ţigări şi o să vină după trei zile. Bărbaţii! O pacoste. Ce ne-or trebui nouă, femeilor bărbaţi, dracu' să-i ia! (*sonerie stridentă la intrare)* El trebuie să fie. S-a întors. De ce o suna că doar are cheie? (*deschide uşa prin care intră ca o zvârlugă Smaranda)*

Sofica: Ah, ce m-ai speriat, era cât pe aci să leşin!

Smaranda: Haoleu, ajunsei pă post dă spărietoare! Să-ţi dea Dumnezeu bărbat coios, că tare fromoasă eşti, bătu-te-ar norocu, ptiu *(o scuipă)*…Să mă trăznească ăl dă sus, dacă te mint! Mă îndreptă spre casa ta gândul ăl bun, da nu-mi închipuiam nici pă dăparte să dau aci dă o boieroaică ca d-ta, care am auzit că eşti dată-n paşte dă bună ce eşti la pat şi la alte drăcii şi poizii, ce le scrii la gazetă! *(în timp ce vorbeşte înaintează în cameră şi e cu ochii pe ce poate pune mâna, a lua:*

o scrumieră, o brichetă, un ceas, o lanternă) Hai, să-ţi gâciească ţâganca! În ce vrei? În ghioc? În cafea, în tarot, în bobi, în cărţi, care sânt dân străinătaţi, tocmai dă unde a înţărcat mutu iapa, dă la Karaci! Ai auzât mata dă Karaci? Acolo e patria gâcitorilor în stele, în pietre şi în buric, dă unde eu am diplomă dă asta ce se dă acu, dă meşterat! Am zăci dă daravele, pot să te fac arzoaie, să umble bărbaţii după tine-n limbă, să te dai în bambilici, pot să-ţi aduc bărbatu acasă dacă s-a uşchit după vreo fufă cu cracii dă doi metri şi ţâţele ca două baloane, pot s-o fac să se scarojească, să umble-n patru labe, să-i fac maţele coadă dă zmeu…

Sofica: *(impresionată)* Poţi să faci aşa ceva?

Smaranda: D-apoi cum? Eu am mii dă leacuri, că-s dă neam! Tatăl meu fuse împărat, da-l beli nenorocitul ăsta nou, îi tăie bergăţile, şi-i supse sângele ca să fie el împărat, lua-l-ar dracu dă sângeros, dă nu ştiu cum să-i mai zic!

Sofica: Lasă divagaţiile!

Smaranda: Le las ciumei dă divagaţii! Că, cât ar fie ele dă divagaţii nu folosesc la nimic! Avui o dată o divagţie dă asta pe la spate, pe la partea pe care noi ţiganii, dă etnie romă, îi zicem cur, şi nu scăpai dă ea dăcât cu bani grei! Mie spune-mi ce vrei? Franş, şi aia îţi fac! Pă loc! Să mă trăznească ăl dă sus dacă te mint! Ce mai tura vura, bagă daravera aia, dă ce doreşţi!

Sofica: Aş vrea să anihilezi pe cineva, poţi?

Smaranda: (*după o pauză*)…Hanichelez, mâncaţi-aş târtiţa, hanichilez, pă cine oi vrea mata şi cum oi vrea! Păi, pă câţi am hanichilat eu până acuma, ar trebui să fiu generălească sau mareşală şefă! Eu, am daru dă a face hanichilare dă la maica mea, care fuse marea Omida Daliturcii, cred că musai ai auzât dă ea. Da, ce grad vrei să aibă cineva ăsta dă vrei să-l hanichilezi?

Sofica: N-ai înţeles! Vreau să moară cineva!

Smaranda: Păi dă ce nu vorbeşti aşa, pă direct şi mă iei pă la spate! Nu te supăra, e bine şi pă la spate, dar mai cinstit e pân faţă! Persoana asta dă vrei s-o mierlească, ce e?

Sofica: Nu te interesează! Vreau ceva, de care să nu-şi dea seama nimeni de ce am pus la cale, o poţiune ascunsă!

Smaranda: Hai, că acu am priceput! Persoana e de la ăştia dân partalament. Vrei o d'asta cum zâseşi, ca să cadă guvernu'! Să aranjează, să face, ehei, să hii mata sănătoasă! Vrei cu flacără violentă sau cu ea infiderentă? Cu flacără violentă e scump din preţ, rău dă tot, cu ea infiderentă e mai ieftin!

Sofica: (*grăbită)* Hai să n-o mai lungim, cât ceri?

Smaranda: Nu prea mult, nici prea puţin, până la o mie dă mangoţi!

Sofica: Bani din ăştia noi?

Smaranda: Pă dracu, euroi, altfel tuşesc!

Sofica: Euro n-am, uite aici cinci sute!

Smaranda: Eu ziceam zece

Sofica: Zece n-am!

Smaranda: Dă cât ai!

Sofica: Poftim şase, nici un leu mai mult!

Smaranda: Dă opt să fie cu noroc!

Sofica: Uite şapte şi gata! *(scoate banii dintr-un sertar)* Dar vreau mai întâi să-mi arăţi ce faci şi cum faci

Smaranda: Persoana pe care vrei s-o dai în gât, vine aici?

Sofica: Sigur! *(are banii în mână)*

Smaranda: Păi stau aici, după uşă, şi-i dau cu un satâr în cap!

Sofica: Nu-mi convine, abia am spălat covorul! Şi n-am satâr, şi nu-mi place cu satârul, mă oripilează!

Smaranda: Nici eu nu mă horipileaz nici moartă cu ceară, cu lama, cu briciul, sau cu alte alea, mă las aşa cum m-o făcut mama cu mărar pă picere! Hai, dă biştarii, că-mi pierdui răbdarea!

Sofica: Nu! întâi îmi spui cum procedezi!

Smaranda: Dacă ţi-e milă de covor, hai să-i dăm cu şoricioaică. Am una bună dă tot! *(scoate o sticluţă)*

Sofica: Dă-o repede încoace! E eficientă?

Smaranda: Nu ştiu dacă e ficientă, dar decedează după trei zile!

Sofica: Ia banii şi pleacă! Am o vizită şi nu vreau să te vadă cineva.

Smaranda : Nu cumva îţi vine-n vizită regele Mihai? Ascultă, n-ai ceva ţoale, n-ai nişte tacâmuri dă argint? N-ai un ţucal mai simandicos, aoleu, stai nu mă-npinge că îţi zâc dă o afacere… Îţi cumpăr tabloul ăsta, barosan, îl iau pentru ramă, îţi dau bani buni, îţi dau cinci sute…

Sofica: E puţin, mai pune!

Smaranda: Şase, nici un ban mai mult…

Sofica; Şapte, şi e al tău!

Smaranda: S-a făcut! vin mai târziu să-l iau!

Sofica: Şi bani pentru tablou?

Smaranda: Când viu să-l iau, nu 'nainte, că nu suntem la curve!

Sofica:: Bine, vino când vrei, dar acuma pleacă!

Smaranda: *(Sofica o impinge spre ieşire)* Aoleu, ce bine mă-npungi! Aoleu ce furnicături îmi faci! Aoleu, dar ce năbădăioasă mai ieşti! Aoleu, ce te-ai băşicat aşa, aoleu, scuze că ţi-am stricat deranjul! *(Sofica a scos-o afară)*

Sofica: *(valsează cu sticluţa în mână)* Te aranjez eu pe tine, mumie, să nu mai poţi să zici nici pâs, cum a zis ţiganca! O să-i fac maţele coadă de zmeu!*…(o imită pe ţigancă)* S-o notez să n-o uit…

Alfred: *(reintră cu un vraf de ziare şi un calup de ţigări)* Fir ar ai dracului! Paştele şi gri*…(se bate peste gură)*, iar au scumpit nenorociţii ăştia ţigările! Dar i-am fentat! Am cumpărat cu jumătate de preţ de la o ambulantă! Sunt bucuros că i-am fentat! Dragă, asta înseamnă libertate şi comerţ liber! Măreşti preţu', înfloreşte piaţa neagră! Iar românu' inteligent, ca alde mine, se descurcă (*desface calupul şi apoi frenetic fiecare pachet în parte şi observând că nu sunt ţigări în ele le aruncă pe jos şi începe să le calce în picioare pradă unei crize de nervi)*

Sofica: (*neobservând lipsa ţigărilor)* Iubitule, te felicit, că te-ai lăsat de fumat!

Alfred: *(continuând să joace în picioare pachetele de ţigări)* Aşa, aşa, nenorocitele dracului, o să vă omor!

Sofica: *(începe să joace şi ea cu picioarele strivind pachetele de ţigări)* Aşa, nenorocitele dracului, nocivele Satanei, provocatoare de cancer! *(după un timp)* dar Alfred, unde sunt ţigările? *(ia cartoanele şi le cercetează atent)*

Alfred: (*extenuat)* Păi, asta e, că nu sunt!Am fost!

Sofica: Păcălit? Te-au escrocat? De unde le-ai luat? Cine ţi le-a vândut?

Alfred: Aici la colţ! De la o ţigancă!Ce ţară, Doamne, Dumnezeule! O ţară de hoţi, la toate nivelurile! Stai puţin. (*miroase prin aer)* A fost cineva pe aici? *(Sofica nu răspunde, Alfred ridică tonul)* Te întreb încă o dată: a fost cineva aici?

Sofica: Nu e nevoie să zbieri! A fost o ţigancă, care, auzi ce chestie, mi-a propus să-mi cumpere un tablou.

Alfred: O ţigancă? Ai dat drumul în casă la o ţigancă? După miros, trebuie să fie aceeaşi ţigancă! Ea mi-a vândut calupul! Ce tablou?

Sofica: Ala îngrozitor! Ăla pe care nu poţi să-l suferi!

Alfred: (*agitat)* I-ai vândut tabloul? Eşti nebună! Tabloul ăla?…

Sofica: Iubitule, nu fi nebun, tabloul e la locul lui (*il arată)* Uite-l!

Ai dreptate, e îngrozitor, hai să-l dăm jos!

Alfred: *(ţipă*) Să nu te atingi de el! *(o strânge în braţe)*

Sofica: *(sufocată)* Dragule, nu ştiu ce ai azi! Eşti tare ciudat.

(Sonerie la intrare. Amândoi rămân îmbrăţişaţi, speriaţi)

Alfred: *(în şoaptă*) Aştepţi pe cineva?

Sofica: Aştept moartea, pe cine dracu să aştept?

(Se duc amândoi spre uşa de la intrare)

Alfred: Uită-te mai întâi prin vizor! Sigur e ţiganca, vine după tablou…

Sofica: Nu ajung la vizor. Ridică-mă! *(Alfred încearcă s-o ridice de subţiori)*

Sofica: Au, mă gâdili, mă gâdili…

Alfred: Nu ştiam că eşti aşa de gâdilicioasă…(*deschizând uşa, după ce a realizat cine este dincolo)* Poftiţi, doamnă ambasadoare, poftiţi!

Matilda: (*aere de mare cucoană. Are o geantă mare)* Nu cumva deranjez?

Sofica: *(sec)* Ne-aţi surprins în toiul unei scene intime!

Matilda: Sper că nu v-am deranjat de la o partidă de sex?

Sofica: Avem tot timpul la dispoziţie pentru altele nenumărate!

Matilda: Nu mă îndoiesc, cu un mascul ca d-l Alfred!

Alfred: Să trecem peste acest incident. Luaţi loc! Tocmai vorbeam despre plagiatul la ordinea zilei *(au intrat şi s-au aşezat faţă-n faţă: pe canapea Sofica şi Alfred. În faţa lor, pe un fotoliu, d-na ambasador).*

Matilda: O, fascinant! Sunt vecina d-voastră, ambasador Matilda Hodoş!

Sofica: N-am înţeles prea bine: Hodoş sau Codoş?

Matilda: De obicei răspund clar unor asemenea insinuări: Hodoş, cu haş, de la hai sictir! Dar, bineînţeles, nu e cazul să vă răspund aşa d-voastră, care sunteţi o distinsă doamnă, poetă şi dramaturg. !

Sofica. Să trecem peste gargară asta de doi bani, şi ajungând la fond! Vă întreb cărui fapt datorăm vizita d-voastră? Vreţi să conversăm despre mărirea preţurilor, despre scumpirea benzinei, despre amputarea pensiilor, despre şpaga pe care o pretind cu neruşinare medicii?…

Matilda: Am să încep ex abrupto. După ce mi-am terminat cariera de ambasadoare în slujba statului român…

Sofica: O clipă! Am impresia că există o neînţelegere. Eu ştiam că soţul d-voastră a fost ambasador şi d-voastră aţi fost doar soţia lui.

Matilda: Eroare! În practica internaţională după moartea soţului, soţia devine, ipso facto, ambasadoare. Aşa, precum vă spuneam, datorită C. V-ului meu am fost aleasă de comitetul de bloc, preşedintă!

Sofica : „Sunt înmărmurită şi inima-mi zdrobită abia de mai palpită”, spune un vers din Cidul de Pierre Corneille

Matilda: Lăsând la o parte referirile livreşti, mărturisesc că şi eu am fost uimită de cinstea ce mi s-a făcut.

Alfred: Să trecem peste asta!

Matilda: Pe mine mă frământă anumite probleme ale locatarilor blocului şi ,în primul rând am sarcina de a-i depista pe delincvenţi.

Sofica: O, sunt realmente zdrobită!

Alfred: Sofica, potoleşte-te!

Sofica: *(ca şi cum n-ar fi auzit)* De măreaţa sarcină pe care o aveţi. Depistaţi-i doamnă, devenită subit, comisar Cattani! Dar, nu sunt lămurită: ce anume vreţi să depistaţi? Şoarecii, sau gândacii care ne-au invadat blocul? Cerşetorii care se aciuiesc prin mai toate ungherele?…

Matilda: *(sec)* Pe cei care locuiesc în bloc fără să fie trecuţi la întreţinere!

Sofica: M-aţi făcut fleaşcă, asta, vreau să spun, praf! Aveţi o misiune măreaţă. De acum, mor de invidie, pentru recompensele pe care le veţi primii. Probabil veţi fi avansată pentru râvna pe care o depuneţi. Veţi ajunge senator sau deputat! Dacă mai ajungeţi, având în vedere vârsta matusalemică pe care o aveţi…

Matilda: Mă fac că nu observ ironia d-voastră şi reiterez subiectul …

Sofica: De a prinde şi demasca şobolanii şi gândacii! Vreau să spun, pe cei care locuiesc ilegal, abstrăgându-se în mod ilicit de la plata întreţinerii. Şi aţi început cu mine! Sunt mulţi bărbaţi cu care vreţi să vă aculpaţi? Credeţi că e greu de devoalat ţinta? E limpede. Căutaţi bărbaţi cu care să vă puteţi satisface ulterior poftele perverse pe care le aveţi, sub acest paravan, nu altceva!

Matilda: Sunt de-a dreptul jignită de insinuarea d-voastră, cu care n-am mai avut de-a face în mediul intelectual în care am trăit!

Sofica: Spălând izmenele ambasadorului României în Republica bananieră Burghina – Fasso!

Matilda: Oh, quelle horror!

Alfred: Sofica, nu-ţi da poalele peste cap, fii o doamnă cum te pretinzi că eşti şi serveşte-o pe vecina noastră cu o *(către Matilda)* cafea?

Matilda: Exclus la ora asta! Nu vreau nimic!

Sofica: Nimic n-avem!

Alfred: Eventual o citronadă! *(către Sofica)* Fi amabilă şi serveşte-o pe d-na ambasador cu o citronadă…

Sofica: Nu sunt amabilă, dar o voi servii pe d-na cu o citronadă specială! Vă las să vă spuneţi micile voastre secrete, eventual să stabiliţi orarul viitoarelor întâlniri *(iese)*

Matilda:*(în şoaptă)* N-am putut răbda să nu te văd. Ai promis că telefonezi…

Alfred: Am promis dar nu s-a putut*…(din bucătărie se aud zgomote de farfurii sparte)* Un moment, scuză-mă, nu ştiu ce se-ntâmplă acolo. *(Iese)*

Matilda: (*singură)*Nu ştiu ce se-ntâmplă cu mine. Ceva misterios, o alchimie plăcută şi dureroasă în acelaşi timp. Inima îmi dă ghes, iar mintea mă opreşte să fac ceea ce fac. Nu mi-am iubit soţul! Mi-am reprimat sentimentul de dragoste! Ca fiică de demnitar antonescian am făcut o mezalianţă cu un fost ilegalist, om de mare viitor în partidul comunist, care a avut ambiţia să se căsătorească cu fiica unor foşti, şi la îndemnurile disperate ale mamei, care se gândea că prin această căsătorie ar mai putea să mai salveze ceva după venirea comuniştilor la putere, moşie, conace, vile, am primit să mă mărit cu un demnitar comunist. Doamne ce scandal a fost atunci în lumea bună! O, Doamne, ce coşmar am trăit în primele săptămâni ale căsătoriei noastre! Am avut ghinionul să găsesc în persoana soţului meu, un armăsar nesăţios, stătut în anii de puşcărie, care acum se folosea de trupul meu, fără să ţină seamă de mine, de inima şi sufletul meu…

Sofica: (*apare cu o tavă pe care se află un pahar cu un lichid incert, urmată de Alfred)* Mii de scuze! N-am găsit lămâie. E din aguride! După această întrerupere vă rog să fiţi amabilă să vă continuaţi nobila misiune. Ce rezultate palpabile aveţi până la ora asta, de exemplu? *(depune în faţa Matildei, protocolar, pe o tăviţă un pahar îmbiind-o să bea)* Vă rog!

Matilda: *(a gustat)* O, dar ce aţi pus în pahar de e atât de amar?

Sofica: Cianură!

Matilda: Bună gluma! Macabră! Care, însă, nu mă va împiedica să vă expun pe scurt, faptul că d-voastră, distinsă doamnă, aţi fost reclamată că îl adăpostiţi pe

fermecătorul d-voastră prieten, mă refer la d-l Alfred, fără să-l treceţi la întreţinere! Cred că n-am să beau, e prea amară…

Sofica: Asta-i culmea! Mi se pare că trăiesc într-un film de anticipaţie. D-l Alfred e un vizitator..

Matilda: Permanent şi nocturn!

Sofica: Dar de ce nu beţi? Vă rog să beţi! D-nul Alfred nu locuieşte aici…

Matilda: A fost observat că a venit seara şi a plecat dimineaţa!

Sofica: El are domiciliul în altă parte! Dar insist să beţi. Cum v-am spus Alfred locuieşte în alt cartier. Fiţi amabilă şi beţi.

Matilda:O să iau o gură! (*gustă)* A fost văzut de oamenii binevoitori (*grăbită, gâfâit)*, De aceia vă propun să-l iau eu în spaţiu pe d-l Alfred, plătindu-i întreţinerea, deoarece eu am destule fonduri.

Sofica: *(vexată)* Alfred, ai auzit ce propune d-na? Nu-mi vine să cred! Auzi, are fonduri! O, doamne, ce mârşăvie! Ce oroare! Resping cu indignare asemenea propuneri ruşinoase şi nedemne, care se bazează pe o minciună sfruntată. Eu nu sunt o miloagă. Am destule, fonduri şi conturi în bancă, lichidităţi în lei şi valută cu toate că am o pensie mizerabilă.

Matilda: Vă asigur că n-am vrut să diminuez valoarea averii d-voastră!

Sofica: Lăsaţi-mă să termin! Prin bunăvoinţa fiicei mele, de la New-York pe care cu neruşinare o mulg!

Matilda: (*nerăbdătoare)* Se cunoaşte, tot blocul o comentează!

Sofica: Ştiu! *(explodează)* Că la nici o lună de la decesul soţului meu l-am adus în casă pe d-l aici de faţă, dar beţi dracului nenorocita asta de citronadă!

Matilda: Iau o gură *(Îşi înmoaie iar buzele)* Dar lăsaţi-mă să vă exprim propunerea mea care este cât se poate de elegantă şi onestă reprezentând un mod amiabil de a rezolva chestiunea!

Sofica *(sufocată*) Îmi propuneţi un mod amiabil? Ah! simt că mă sufoc, simt că în subsidiar este altceva, simt că vrei să mi-l răpeşti. Ah! nu mai pot să respir, cred că mooor, apă, te rog scoate-o afară, mă deprimă, mă… *(leşină)*

Alfred: Ai întrecut măsura!

Matilda: Crezi că a observat ceva? (*cercetează atentă paharul cu citronadă*)

Alfred: Evident. Ajută-mă să o întind! Sună la salvare!

Matilda: I-ai spus, i-ai comunicat?

Alfred: Ce să-i comunic, nu înţeleg? Te rog, sună la salvare!

Matilda: Alo, salvarea, salvarea! Ăştia când ai nevoie de ei, nu-i găseşti nici mort. Alo salvarea! Sunt sigură că a pus ceva nociv în paharul acesta! Iartă-mă, vreau să ştiu dacă i-ai comunicat că o părăseşti?

Alfred: N-am avut prilejul! Ai o obsesie, lasă dracului paharul ăla şi telefonează! Nu vezi că nu mai respiră. O, Doamne! ce împiedicată eşti!

Matilda: Ce să fac? Nu răspund şi gata! Doar ştii că nu mă descurc deloc în asemenea situaţii! Vai, eşti atât de nostim când te înfurii!

Alfred: Spui tâmpenii. Dă-mi telefonul! Alo, salvarea, salvarea! Ai zis că ai prins-o? Unde e?

Matilda: Ţi-am spus eu aşa ceva? Dragul meu eşti…

Alfred: Taci dracului din gură! Salvarea, nu cumva să închideţi, vă rog să trimiteţi o ambulanţă în strada Îndrumării din Florească! Cum nu puteţi? Ce dacă sunteţi aglomeraţi?…

Sofica: *(slab)* Nu mai chema pe nimeni, că n-am nici pe dracu*! (se ridică, se duce la uşă şi o deschide)* Vă rog să părăsiţi imediat această încăpere, acest apartament, altfel chem poliţia.!

Alfred: Sofica, ai înnebunit? Vrei scandat? Potoleşte-te!

Sofica: Da, vreau scandal, da am înnebunit. Am înnebunit când mi-am dat seama cu cine am de-a face! Ce şarpe am strâns la sân! Vă declar pe amândoi că sunteţi jefuitori…

Alfred: Ştiu. De morminte! (*nervos, bea tot paharul, care-i fusese destinat Matildei)*

Sofica: *(Strigăt disperat)* Nu beaaaaa! *(se prăbuşeşte)*

Cortina

Tabloul doi

(În acelaşi apartament. În aceeaşi seară, mai târziu. Afred şi Matilda intră).

Matilda: Ai internat-o? De ce a durat atât de mult? Cum se simte?

Alfred: (*foarte agitat)* Lasă-mă să răsuflu! Nu-i e bine. Au apărut complicaţii: diabet, palpitaţii, tensiune oscilantă probleme cu stomacul, cu ficatul, cu bila. Mai vrei să-ţi mai înşir? Şi colac peste pupăză nici eu nu mă simt bine. Nu ştiu ce a fost în citronada aia de ieri…

Matilda: Păi a mărturisit: cianură!

Alfred: Prostii, tâmpenii. Te iei după toate nebuniile ei?

Matilda: Mă întreb cum a reuşit să supravieţuiască până acum cu atâtea boli şi cum ai putut d-ta să ai de a face cu o femeie tarată de atâtea afecţiuni?

Alfred: Te rog, termină cu frazele astea stereotipe. Realizează că mă aflu într-o situaţie gravă! Ar putea muri din clipă-n clipă. Sunt disperat, sunt pur şi simplu depăşit, sunt cu nervii în batistă. Şi, toate astea, numai din cauză că ai dat aici buzna, cu un pretext idiot, generând această situaţie tâmpită…

Matilda: Nu-mi închipuiam că e o persoană atât de instabilă psihic!

Alfred: Nu mă mai întrerupe. Dacă n-ai fi generat situaţia asta tâmpită…

Matilda: Tâmpită, ai spus?

Alfred: Da, tâmpită, am spus, în sensul că te-ai băgat ca musca-n lapte, ca să nu spun altceva! De fapt de ce te ţii după mine, scai?

Matilda: Bine, dar mi-ai dat să înţeleg că ai pentru mine o afecţiune cu totul deosebită şi numai atunci am cedat insistenţelor d-tale. De ce ai făcut asta?

Alfred: De ce, de ce? Ce nu spune un bărbat în momentele mai aprinse!?

Matilda: Adică,am fost nu o proastă, nu o naivă, ci o *(începe să plângă)* tâmpită. Nu meritam să aud aşa ceva! Asta îmi este răsplata pentru nenumăratele ore pe care le-am pierdut pentru consilierea politică a d-tale, pentru minunatele ore de

concordie amicală deasupra tuturor insinuărilor că întâlnirile noastre ar avea o conotaţie sexuală. *(răsuflă greu, se îneacă)*

Alfred: (*brutal*) Nu cumva să vrei să leşini şi tu! Mi-a ajuns una! *(ţipă*) Te rog să nu cumva să-mi faci aşa ceva. *(subit agitat)* Matildaaa, paştele şi grijania…

Matilda: *(protest)* Te implor fără imprecaţii

Alfred: Scuze, ţi-am spus că sunt foarte nervos. Nu cumva să-mi faci una ca asta, nu cumva să leşini!

Matilda: Dragule, îmi pare rău, regret mult, dar asta, chiar fără intenţie, sunt nevoită să o fac *(se prăbuşeşte pe canapea)* Iartă-mă!

Alfred: Matildaaaa! Of, Doamne, ce pacoste pe capul meu! Ce-mi trebuia toată nebunia asta (*se repede la ea care a dat ochii peste cap, o scutură, dar ea este moale. O abandonează şi se duce la telefon)* Alo, salvarea, salvarea! O, Doamne, nu răspund, când ai nevoie de ei! Sunt ocupaţi! Alo, salvarea! Salvarea! Alo! Aha, aţi răspuns. Vă rog, neapărat o ambulanţă, o doamnă a leşinat, neapărat o ambulanţă în Florească! Cum? A, eşti şmecher, mă iei la mişto, că Florească e mare. Ti-am spus clar în strada Îndrumării cinci, Nu mă contrazice că nu şi-am spus, sunt sigur că ţi-am spus…

Matilda: *(ca prin somn)* N-ai spus, iubitule! *(recade în leşin)*

Alfred: Taci din gură, nu mă contrazice! Nu vorbeam cu d-voastră, vorbeam cu altcineva. Ce importanţă are câţi ani are? E un om căruia i s-a făcut rău, a leşinat înţelegeţi? *(ţipă)* A leşinat, nu mai respiră, iar eu nu ştiu câţi ani are, pentru că femeia nu mai respiră şi s-ar putea ca, în timp ce d-ta îmi ceri o tâmpenie, să moară. Au, cred mi se face rău…

Matilda: Nu mai chema pe nimeni dragul meu, că mi-am revenit!

Alfred: (*stupefiat)* Când?

Matilda: Acum câteva minute!

Alfred : Şi mă laşi să strig inutil? să-mi bat gura de pomană, să mă enervez, să mă agit cu idioţii ăştia de la salvare care vor să ştie mai întâi vârsta bolnavului?

Auzi ce enormitate! Eu mă dau de ceasul morţii ca să te salvez …Ah, nu mai pot să respir*...(respiră greu)*

Matilda: Te-am auzit, dragul meu şi sunt impresionată de grija pe care mi-o porţi, de fervoarea de care eşti copleşit…

Alfred: Oh, Doamne, ce nervi îmi produci cu chestia asta, au, au, Doamne nu ştiu ce se-ntâmplă cu mine, mi-e rău…

Matilda: Nu mă speria, Alfred! Ce se-ntâmplă cu tine? (*Alfred se clatină, Matilda ţipă)* Alfreeeed, nu cumva să leşini! (*Alfred cade moale pe canapea)* Doamne, dumnezeule, ajută-mă să ies cu faţa curată din situaţia asta. *(îl zguduie pe Alfred)* Scumpule, nu-mi face una ca asta! *(îl pălmuieste)* Ţi-am spus, doar că nu mă descurc în asemenea situaţii! Ce să fac, ce să fac? A, să telefonez la salvare! (la *telefon)* Alo, salvarea, salvarea! Cum? Nu înţeleg, sunteţi chiar salvarea? Ah, ce noroc că v-am prins! S-a întâmplat ceva groaznic: un om a leşinat! Cum unde? Ce importanţă are unde? A leşinat în fotoliu! A, în ce cartier? În Floreasca, domnişoară, te rog, ca pe Dumnezeu să fii amabilă. E vorba de cineva foarte apropiat, un om minunat, staţi o clipă că nu înţeleg ce spuneţi. Mai aveţi o solicitare pentru o salvare în Floreasca pe strada Îndrumării? Da, aici e, dar aia s-a rezolvat, persoana respectivă eram eu, care mi-am revenit! Staţi, nu anulaţi! Acum e vorba de alt leşin! Al altei persoane…Nu, nu revocaţi primul leşin, retrimiteţi-l în continuare! Cum? Nu puteţi, că e o nouă sesizare? Bine, atunci reînnoiţi sesizarea celui de al doilea leşin, şi trimiteţi neapărat pe cineva competent, alo, a închis… Iubitule, să ştii că ai în mine o admiratoare necondiţionată! Doamne, ce frumos poţi să fii, ce trăsături distinse poţi să ai*...(zgomot de motor de maşină care opreşte, voci şi apoi sonerie violentă la intrare)* Ah, salvarea, au venit, au şi venit*...(deschide uşa*) Poftim, intraţi, intraţi!

Sofica: (*în pijama şi halat de spital)* Ce cauţi d-ta, în casa mea, târâtură? Nici n-am plecat de câteva ore şi te-ai şi te-ai instalat aici! Afară mumie nenorocită!

Matilda: Doamne, ai fugit din spital! Eşti nebună de legat!

Sofica: Da, sunt nebună, voi doi m-aţi înnebunit!

Matilda: De fapt vreau să spun că mă bucur că ai înviat. O minune, da, mă bucur nespus că ai venit. Dacă ai ştii ce rău mi-a părut că…

Sofica: (*îl vede pe Alfred)* L-ai obosit bine, de doarme atât de adânc ?

Matilda: Nu, draga mea, nu e ce-ţi închipui! Nici nu m-am atins de el. S-a enervat din cauza d-tale şi i s-a făcut rău. Sper din toată inima să-şi revină.

Sofica: Şi acum îmi spui, viperă, că e pe moarte? Nenorocito, l-ai solicitat la maximum! (*se duce la telefon şi tastează* 112)..Alo, alo, salvarea, salvarea!

Matilda: Am chemat-o, draga mea. Jur, că am telefonat. Am promisiuni că vor veni dintr-o clipă în alta!

Sofica: Atunci, te rog, să părăseşti imediat acest apartament! Voi prelua eu toate investigaţiile.

Matilda: Nu plec, până nu-şi revine!

Sofica: Ba ai să pleci, că de nu, am să te dau afară, în brânci!

Matilda: Îndrăzneşte! Dar te asigur că sunt o fiinţă fragilă şi suferindă!

Sofica: Cu orice risc te arunc afară! *(o împinge brutal, Matilda o împinge şi ea. Sofica recidivează. Matilda îi dă o palmă.*

Sofica: Ai dat în mine, ai dat în fabrici şi uzine! *(Îi dă două palme. Amândouă se clatină. Matilda se aşează în spatele unui fotoliu folosindu-se de el ca de un scut. Sofica o imită ducându-se în spatele canapelei*.)

Sofica: Eşti o bestie! *(aruncă cu o pernă în Matilda, care se ascunde după fotoliu. Matilda aruncă şi ea în Sofica, cu o pernă, dar care nimereşte într-o vază care cade făcându-se ţăndări) N*enorocit-o mi-a spart vaza! Ultimul cadou de la Gogu!*(aruncă cu un papuc, care o nimereşte pe Matilda, descumpănind-o)*

Matilda: *(urlă)* Nenorocito, m-ai orbit, nu văd nimic (*cade în spatele fotoliului)*

Sofica: *(după o pauză)* Ai amuţit? Te-am distrus, te-am dezafectat? *(iese de după canapea. Ducându-se spre fotoliu primeşte o pernă drept în faţă. Se prăbuşeşte pe canapea)* Au, japiţa dracului! Vrei cu tot dinadinsul să mă extermini?

Matilda: Cine a început? D-ta m-ai agresat prima!

Sofica: (*pe canapea ţinând în poală picioarele lui Alfred*) Ciumă, mumie!…

Matilda: Cine zice, ăla e!…

Sofica: Capsomano, l-ai omorât şi acum vrei să mă extermini şi pe mine?…

Matilda: Eu? Tu i-ai mâncat viaţa! Femeie infernală. Alfred stă cu tine numai şi numai din milă! Mi-a mărturisit asta de atâtea ori!

Sofica: Minţi, minţi, femeie vicleană care te-ai introdus sub tot felul de vicleşuguri între noi doi!

Matilda:, Între voi, nu era decât un teren viran, când am apărut eu!…

Alfred: *(voce slabă)* Nu vă mai certaţi ca proastele, chemaţi salvarea! Îmi e rău, rău de tot! Daţi-mi un calmant, daţi-mi un ceai, daţi-mi ceva…

Amândouă: Îţi dăm dragule, îţi dăm tot ce vrei.

Alfred: Of, voi nu mai puteţi să-mi daţi nimic din ce aş vrea eu! *(Zgomot de motor şi sonerie la intrare. Amândouă se reped la uşă, o deschid şi în încăpere intră un medic cu o valiză diplomat din care începe să scoată tot felul de instrumente)*

Medic: Unde este bolnavul?

Sofica: Nu mai este bolnav! S-a făcut bine!

Matilda: *(bucuroasă)* Şi-a revenit, şi-a revenit!

Alfred: (*abia auzit)* Eu sunt bolnavul! Nu le luaţi în seamă! Mint, nu sunt zdravene! Eu sunt bolnavul! Cred că am avut un preinfarct…

Medic: Vă rog, să nu vorbiţi! *(îi ia tensiunea, şi-i face rapid o injecţie, după ce a umplut seringa din diferite sticluţe şi fiole, totul extrem de rapid.)*

Alfred: *(şoptit)* Simt aici în coşul pieptului o durere, ca o gheară…

Medic: Vă rog, nu vorbiţi*...(este palpat, examinat, ascultat cu instrumente)*

Sofica: Era sănătos, eu eram cea bolnavă! Vă rog să-mi luaţi şi mie tensiunea pentru că am impresia că sunt pe cale să fac şi eu un infarct (*se clatină. Medicul o sprijină şi extinzând canapeaua o întinde pe Sofica lângă Alfred)*

Sofica: Ce fericire dragul meu, lasă-mă să te îmbrăţişez! (*vrea să-l îmbrăţişeze*)

Medic: Vă rog, să staţi liniştită! *(in timp ce-i ia tensiunea*) Îmi păreţi cunoscută. Mi se pare sau mă înşel? Cred că v-am mai văzut undeva?

Sofica: Am apărut la TV. în emisiunea din viaţa naţionalităţilor conlocuitoare!

Medic : D-voastră, n-aţi fost cumva internată la noi?

Sofica: Ba da, dar am primit o permisie de câteva ore pentru a regla anumite probleme familiare şi am promis că o să mă reîntorc imediat! După ce m-am internat mi se bătea ochiul stâng care de câte ori mi se bate…

Medic: *(în timp ce îi ia tensiunea)* Vă rog să staţi liniştită şi să nu vorbiţi! 20 cu 18!!! Nu se poate! Sunteţi nebună, aţi mâncat cretă, sau ce dracu? (*mormăind)* Aşa, va să zică, analgezic şi (*sparge mai multe fiole, trage conţinutul într-o seringă, o întoarce pe Sofica cu faţa-n jos, îi ridică fusta, îi trage chilotul şi cu dexteritate după o lovitură scurtă cu palma îi înfige seringa în fesă)*

Sofica: (*strigăt)* Ce-mi faceţi, ce-mi faceţi? Nu în fesă, nu în fesă! O să-mi rămână urme, o să fac un hematom*!* Brută, ce-a fost în fiolele alea? Otravă?

Medic: Analgezice şi Cefalosporină!

Matilda: *(se ridică*) Vă rog să fiţi amabil să-mi luaţi şi mie tensiunea simt că ameţesc, mi se împăinjenesc ochii, am o greutate în stomac, cred că am fost otrăvită cu o otravă extrem de puternică! Ah, simt că mă pierd! (*se clatină*)

Medic: *(o sprijină şi după o consultare rapid a pulsului o aşează lângă ceilalţi doi pe canapea)*Vă rog, să nu vorbiţi! (*tensiometru, fiole sparte, seringă umplută cu conţinutul unor fiole, Matilda e întoarsă cu spatele, ridicare de fustă, chilot tras brutal).*

Matilda: Fiţi amabil, neapărat în fesa dreaptă!*…(medicul se conformează, bătaie scurtă cu palma urmată de înfigerea seringii. În timp ce îi este injectat serul)* Minunat, încântător, aveţi o mână de aur*…(medicul o reîntoarce şi o aşează pe canapea lângă Alfred,*) Nu vă supăraţi, ce a fost în fiolele alea?

Medic: Analgezice, Cefalosporină!.

Matilda: Aţi reţinut că am fost otrăvită ieri…

Medic: Dacă ar fi fost otrăvită, azi eraţi la „Pătrunjelul”

Matilda: (*răsucindu-se)* Interesant. Ce-i acolo?

Medic: Un local pentru cei care pleacă în ultima excursie!

Alfred: Îmi e rău! Am să am mor şi n-am terminat articolul despre plagiat!

Medic: V-am rugat să nu vorbiţi! Nu mai are puls şi lui îi arde de un articol despre plagiat. Lăsaţi-l dracului de articol.*(Începe resuscitarea lui Alfred)*

Sofica: Nu-l loviţi, vă rog, nu-l loviţi! Îl doare! E foarte motivat. E un caz de clasic de mania grandorii. Crede că dacă nu scrie el articolul despre plagiat vine sfârşitul lumii!

Medic: *(dezolat, apăsând în regiunea inimii lui Alfred)* S-ar putea să nu mai fie cazul să-l mai scrie!

Matilda: Adică acesta e diagnosticul final d-le doctor?

Medic: Da, s-ar putea să nu-şi mai revină!

Matilda şi **Sofica:** *(încep să plângă)* Dumnezeule, nu se poate! E inuman! Alfred, nu ne părăsi, dragul nostru, înţelege că avem nevoie de tine. Cine va mai scrie articolul despre plagiat *(disperate)* Faceţi-i „Buş a Buş!"

Medic: (*continuând resuscitarea)* Buş a Buş se face doar la înecaţi *(contină resurcitarea)*… Nu mai plângeţi, uita-ţi-vă că-şi revine. Miraculos!

Alfred: Ce se-ntâmplă, unde sunt?

Medic: Între cele două! N-aţi scăpat!(*îl aşează în scaunul cu roţi)*

Alfred: Vă rog din suflet, salvaţi-mă, am atâtea lucruri de rezolvat de care acum nu-mi mai amintesc. Ceva urgent, presant. Amintiţi-mi…

Sofica: Îţi spun eu, un nenorocit de articol!…

Medic: Oh, bătrânii ăştia trecuţi de 70 de ani care nu vor să moară!

Matilda:Da, domnule, ne împotrivim cu îndârjire

Sofica: Dracu ştie pentru ce mai vrem să trăim…Aţi pus în cocktail şi drăcia aia de cefalopodă pentru el?

Medic: Cefalosporină! Nu mai am! Nu ne dau suficiente, dacă nu dăm şpagă…(*după ce îl mângăie tandru)* Bărbatul căreia dintre d-voastră este?

Matilda: Al nici uneia! Suntem două celibatare care-l disputăm pe domnul.

Medic: Şi domnul?

Matilda: Pendulează!

Sofica: Ştiţi vorba; între două, ştiţi vorba

Medic; Ştiu, nu-l plouă! Cunosc! *(iese cu Alfred)*

Sofica: Ne-a părăsit! Ce situaţie, ce situaţie! Ai observat că lui i-au făcut injecţiile în braţ iar nouă în fesă. Te întreb, de ce ? Nu ţi se pare suspect?

Matilda: Nu mi-am dat seama. Te rog, lămureşte-mă!

Sofica: De pervers! A vrut să ne vadă fundurile. Sigur că l-au excitat.…

Matilda: Crezi aşa ceva? Adică e posibil, după ce ţi-am văzut fundul

Sofica: Nici al d-tale nu-i mai prejos!

Matilda: Eu am altă părere. Medicul ăsta e dubios. N-ai observat cum îl pipăia pe fund când i-a făcut injecţia d-lui Alfred?

Sofica: I-a făcut injecţia în braţ!

Matilda: I-a făcut injecţia în fund!

Sofica: În braţ!

Matilda: În fund! Dar n-are rost să ne contrazicem!

Sofica: Chiar aşa. În altă ordine de idei, nu ştiu dacă ai ştiut, că soţul meu, care a decedat, avea un ochi de sticlă?

Matilda: Adică de fapt te privea doar cu un singur ochi! Ia să văd, cum îi apăreai *(îşi acoperă cu mâna un ochi. Deodată ţipă.)* Ah, te vedea monstruos !

Sofica: Termină cu tâmpeniile! Cum îţi spuneam, soţul meu deşi mă iubea era totuşi, cum să-ţi spun ca să înţelegi?

Matilda: Era un om cu un singur ochi! Soţul meu, fie-i memoria uşoară, însă avea amândoi ochii, adică cu alte cuvinte, era ambidextru!

Sofica: Cred că aţi vrut să spuneţi biocular!

Matilda: Tot ce e posibil, nu e cazul să facem acum semantică! Acum vă propun să fim ţepene, draga mea, trebuie să avem grijă de Alfred!

Sofica: Grijă de el, o să am eu. D-ta, nu te supăra, eşti o intrusă!

Matilda: Dar dacă acolo, la spital, ţi se-ntâmplă, Doamne fereşte, ceva? Am auzit că ai atâtea afecţiuni, eu te-aşi putea schimba!

Sofica: *(deodată cerşind afecţiune)* Dacă ai ştii ce bolnavă sunt, cum mă dor toate, maţele, carnea, braţele, pulpele, cu toate că fac regulat gimnastică şi sunt în tratamentul unui medic iridolog.

Matilda: Iridolog? Nu cumva vreţi să spuneţi ideolog?

Sofica: Am pronunţa corect! Eu am fost câţiva ani crainică la radio…

Matilda: În altă ordine de idei, iartă-mă că te-am întrerupt, te rog din suflet fi o clipă sinceră cu mine. Chiar ai vrut să mă otrăveşti, cum ai declarat?

Sofica: Indubitabil! Te uram atât de mult că vream să te văd, Dumnezeu să mă ierte, moartă! Am avut noroc, şi eu şi d-ta, că n-am avut cianură şi am folosit o falsă şoricioaică, care s-a dovedit a fi Aqua chioris!

Matilda: Deci dragostea pentru Alfred te-a orbit, ţi-a luat minţile. Te admir. Eu n-aş fi fost în stare de aşa ceva, deşi, şi eu îl preţuiesc pe Alfred nelimitat.Ce bine că eşti sinceră cu mine. Ştiind că scrieţi teatru, vreau să vă întreb ce părere aveţi de teatrul cruzimii?

Sofica: *(după o pauză)* Aşa odoronc tronc pot să-ţi spun, pe scurt, că teatrul cruzimii mă-ngrozeşte! Artaud e un nebun bezmetic! Şi vag homosexual! Eu visez la un teatru non aristotelic care să iasă din tiparele vechiului teatru defunct realist socialist, un teatru conceptualist. Am scris o piesă manifest cu acest subiect care se intitulează „Madam Flaubert sunt eu!"

Matilda: Fascinant! Înainte de a pleca din ţară prin anii '50, eu am fost extaziată de o piesă care s-a numit „Prostii sub clar de lună"…

Sofica: Vreţi să spuneţi „Proşti sub clar de lună!"

Matilda: S-ar putea, nu te contrazic, dar am impresia că momentul demarării noastre spre spital a sosit.

Medic: (*apare cu scaunul cu roţi se opreşte în faţa tabloului)* Cine e la rând?

Matilda: Cedez locul persoanelor mai în vârstă…

Sofica: Nu te laşi, tot a dracului eşti! (*medicului care o ajută să se aşeze pe scaunul cu roţi,)* Tabloul la care vă uitaţi e o amintire de familie. Vă interesează?

Medic: S-ar putea. Sunt colecţionar. Am o colecţie modestă făcută de-a lungul anilor cu ajutorul benevol al bolnavilor.

Matilda: Adică cum?

Medic: Simplu! Bolnavul era singur şi pe moarte Eu aveam grijă de el, şi el îmi dona mie un tablou!

Matilda: Înainte de a muri sau după?

Medic: N-avea importanţă decesul. Tabloul îl luam înainte!

Sofica: Şi ajutând azi un bolnav să moară, mâine un muribund să supravieţuiască câteva zile, v-aţi făcut cu o colecţie babană

Medic: Exact! Aţi intuit perfect!

Matilda: Nu e nevoie să reveniţi cu scaunul. Am să mă sprijin de d-voastră (*în timp ce ies*) Realizez, că mi-am uitat geanta cu buletinul! *(medicul împingând scaunul cu Sofica şi sprijinind-o pe Matilda iese, în timp ce vorbeşte)*

Medic: Am să revin să le iau după ce vă depun în ambulanţă…

(În apartament de pe o etajeră cade cu zgomot înfundat, o carte şi se aude clar pendula care bate ora pe care o va voi regizorul spectacolului! Medicul se reîntoarce rapid)

Medic: Unde o fi geanta şi haina în care a zis că e buletinul? A uite-le (*ridică volumul care a căzut şi-i citeşte titlul)* „Drama femeii cu barbă sau legea timidităţii universale", ce tâmpenie! Ţi se umple fundul de gânduri ce cărţi pot apărea! Când să mai citesc, dacă sunt într-o continuă cursă contra cronometru?. Şi mai suntem acuzaţi de şpăgari şi se fac şi filme pe socoteala noastră, ca mizeria aia de Domn Lăzărescu!(*îi atrage atenţia tabloul)* Tabloul ăsta mă atrage ca un magnet şi aş vrea să-l am în colecţia mea. *(cu o lupă în mână şi cu un coup papie în cealaltă, găsite pe masă, se suie pe un scaun ca să privească tabloul mai aproape încercând să zgârâie cu coup papier-ul un colţ al tabloului)* sub pictura asta cred e o alta!

Strigăte de afară: Tănase, ce faci, nu vii? Ai adormit?

Medic*: (vrea să coboar, dar alunecă, se dezechilibrează şi se prăbuşeşte cu zgomot)* Au, au, morţii mă-ti de tablou nenorocit! Vin, aveţi dracului, răbdare, Doamne, ce viaţă de sclav pot să am! (*iese, şchiopătând, trântind uşa.)…*

(Se aude un claxon şi motorul ambulanţei demarând… Înăuntru e linişte şi se aude nelipsita pendulă, prezentă în toate casele care se respectă, bătând ora…pe care o s-o vrea regizorul! Dinspre uşa de la intrare se aude o cheie introdusă în broască după care uşa se deschide urmată de bufniturile unor geamantane trântite pe holul de la intrare. În acel moment începe

să sune telefonul, continuu, până când în final va apare o doamnă suplă, cu o eleganţă simplă, sportivă, care ridicând receptorul spune „Alo! Alo!…(*Dar se aude un declic)*

Păcat, a închis. Probabil, o să revină! (*spune persoana nou intrată punând receptorul în furcă, după care* îşi *aruncă pantofii din picioare şi se prăbuşeşte într-un fotoliu. Dar după câteva clipe scoate din geamantanul uriaş cu care a venit un calup de ţigări şi o sticlă de whiski. Rupe în două calupul, desface un pachet îl desfoliază scoţând o ţigară superlong. Toarnă din sticla de Whiski într-un pahar găsit la întâmplare, îşi aprinde o ţigara cu propria-i brichetă, după ce în prealabil soarbe o înghiţitură de whiski.Mai scoate o agendă, o consultă şi formează la telefonul din apropiere un număr*):

- Alo, Miron, sunt Vanda! Telefonez din Bucureşti! Acum am sosit de la aeroport! Dar am o surpriză: mama nu-i acasă! Ştii ceva? Cum? Ei, lasă-mă-n pace! Cum aşa, doar ieri am vorbit cu ea? Ţi-a telefonat de la spital, s-a internat? La ce spital? N-a apucat să-ţi spună. O, doamne, ce coşmar! Dar Alfred, domnul cu care coabita, ştii cumva numărul lui de telefon? Cum? Şi el s-a internat? Formidabil! Ascultă, eu am venit pentru o afacere. Stau o jumătate de oră şi plec neapărat la o întrunire! Dacă te mai sună, află la ce spital s-a internat! Da, sunt parţial restabilită şi, ca femeie singură mă pregătesc să ies pe piaţă, ca să folosesc o expresie de telenovele. Pa, mai vorbim, şi sigur o să ne vedem *(sonerie violentă la intrare. Vanda deschide uşa).*

Vanda: Oricine aţi fi, intraţi, (*reintră în cameră urmată de un bărbat necunoscut care trage după el un mare geamantan cu roţi)*

Necunoscut: (*un bărbat matur, cu un aer enigmatic. Vorbeşte rar ascunzând o timiditate funciară. Acum pare derutat)* Iertaţi-mă, îmi cer mii de scuze, nu cumva să fi nimerit în altă parte*?(se caută prin buzunare, se dă înapoi şi se împiedică de geamantanul cu care a venit şi cade pe spate)*

Vanda: *(râde)* Ah, iertaţi-mă, lăsaţi-mă să vă ajut! (*el îi respinge ajutorul. Ea, se împiedică în geamantanele din hol şi cade peste el.)* Mii de scuze, îmi pare nespus de rău, am impresia că v-am zgâriat. Vă curge sânge din nas!

Necunoscut: *(pipăindu-se)* Nu cred. Ah, da! Aşa e! Dar n-are importanţă!

Vanda: Ba da, v-am lovit, vă curge sânge din nas…(*încearcă să se ajute unul pe altul, dar alunecă amândoi şi se prăbuşesc peste geamantane)* Doamne, ce carambol. Ne-am prăbuşit amândoi!

Necunoscut: Ca cele două turnuri gemene*! (cu greutate amândoi se ridică)* Mii de scuze, că am dat buzna declanşând adevărată o ciocăneală! Eu sunt…

Vanda: Oricine aţi fi, vă rog să vă întindeţi pe canapea! Trebuie să oprim hemoragia! Vai de mine, v-aţi rupt pantalonul şi v-aţi zgâriat la genunchi! (*se pipăie la cap)* Doamne, şi eu cred că m-am lovit zdravăn la cap!

Necunoscut: Eu sunt, daţi-mi voie!

Vanda: V-am rugat nu vorbiţi! *(scoate din poşetă şerveţele şi i le îndeasă pe rând în nas. El mormăie nemulţumit)*. Ne lămurim mai târziu!

Necunoscut: (*căutându-se prin buzunare, cu şerveţelele făcute sul în nări, a găsit o hârtie pe care o consultă)* Cred că am nimerit bine! Scuze că am venit neanunţat, fără nici un telefon în prealabil. Vin direct de la aeroport!

Vanda: Fiţi liniştit! Şi eu am venit de la aeroport, acum câteva minute.

Necunoscut: Eu vin de la Chicago!

Vanda: Şi eu de la New-York! Bănuiesc cine aţi putea fi!

Necunoscut: Eu am certitudinea că sunteţi Vanda! Fiica d-nei Sofica!

Vanda: Iar d-voastră cu siguranţă sunteţi Armand, fiul d-lui Alfred!

(*îşi strâng mâinile, după care se îmbrăţişează frenetic, deconspirând că până acum au jucat o* ***mică comedie****)*

Armand: Ce situaţie! Se poate spune că e o întâlnire de gradul trei!

Vanda: Sau mai curând o aterizare forţată!

Armand: Iubită doamnă, demult vroiam să vă cunosc! Ştiu atâtea lucruri despre cariera d-voastră extraordinară din Statele Unite, din povestirile bătrânului meu tată, că sunt pur şi simplu copleşit, dar acum, cunoscându-vă personal vă declar că nu pot să-mi abţin admiraţia faţă de fermecătoarea d-voastră persoană, de care sunt îndrăgostit mort copt!

Vanda: Încetaţi, vă rog! Se vede că sunteţi contaminat de vechea galanteria românească! Vă informez că am venit în România pentru câteva zile pentru nişte contracte şi mai ales pentru a mă întâlni cu scumpul meu iubit care, care, ca un nesimţit, a pierdut avionul, aruncându-mă într-o disperare nebună, ca atunci când eram adolescentă! (*iarăşi îmbrăţişare frenetică)*

Armand: Dar eu, dar eu, când am văzut avionul decolând, şi eu nu eram în el, am crezut că moare ceva în mine şi pentru câteva clipe am avut impresia că înnebunesc de-a binelea! Draga mea, iubita mea, frumoasa mea zână din poveşti pe care Dumnezeu mi te-a scos în cale ca pe o minune! *(o strânge-n braţe pătimaş şi o pipăie pe tot corpul)*

Vanda: Am să te rog să fii amabil, să slăbeşti o clipă strânsoarea, că mă sufoc. Poţi să foloseşti cuvinte potrivite, nu e necesar, doar acţiuni fizice!

Armand: Mii de scuze, dar focul ce arde în mine este, jur, devastator!

Vanda: Am mai auzit asemenea declaraţii în telenovele. Fii mai personal *(îmbrăţişare frenetică, replica se spune printre sărutări gâfâite)* Doamne ce clipe am trăit în avion, când mi se părea că dacă nu te întâlnesc, am să mor!

Armand: *(exaltat)* Dar eu? Doamne, cât am suferit la gândul că te-am pierdut, iubita mea, frumoasa mea zână din poveşti pe care d-zeu mi te-a scos în cale tocmai când vroiam să-mi iau zilele *(iar îmbrăţişare frenetică)*

Vanda: Te-am rugat să nu mai pomeneşti acest subiect, ştii că sunt sensibilă la problema asta, ştii doar ce mi s-a întâmplat!

Armand: Ai dreptate, sunt un prost! Bucuria de a te întâlni, de a te iubii este atât de mare, atât de imensă încât mă comport ca un netot, ca un elev şi nu-mi găsesc cuvintele. Lasă-mă să te privesc, eşti atâta de frumoasă!

Vanda: *(fredonând)* „Şi atât de dragă îţi sunt", cunosc romanţa, schimbă placa. Nu uita că am vârsta pe care o am!

Armand: Cum să te conving că te iubesc, că sunt copleşit de sentimentul acesta, care a năvălit peste mine, de care credeam că nu mai sunt în stare?…

Vanda: (*cu delicateţe, îi astupă cu una din palme gura)* Ştiu dragul meu, nu-mi explica, pentru că şi eu sunt invadată de acelaşi sentiment misterios!

Armand: O Doamne, ce fericire, nu merit!

Vanda*:…(reluând)* Acelaşi sentiment misterios de a regăsii ceva din tinereţea mea atât de romantică. Şi cu toate împotrivirile mele, de femeie matură, totuşi am o vârstă…

Armand: Ce vârstă? Arăţi fantastic?

Vanda: Nu ştiu cum să numesc ceea ce se întâmplă cu mine!

Armand: Îţi jur că este iubire!

Vanda: Nu sunt convinsă, deşi este un sentiment care mi-a invadat inima, trupul viscerele, transformându-mă într-o altă femeie pe care n-o cunosc, care mă înfricoşează. Vanda pe care o cunosc a dispărut şi a apărut o altă Vanda…

Armand: Mai frumoasă, divină!

Vanda: Mai hulpavă, grăbită să înfulece ultimele firimituri pe care viaţa i le mai oferă!

Armand: Scumpa mea, să ne iubim cât suntem încă tineri!

Vanda: Nu mai suntem tineri Armand, lasă caterinca! Amândoi ne-am aruncat într-o aventură de care îmi e teamă, că ar putea sfârşi prost, cu efecte devastatoare pentru amândoi!

Armand:(*exaltat)* Vanda, jur pe ce am mai scump în clipa de faţă, jur pe viaţa mea, jur pe viaţa ta, care e mai valoroasă decât a mea, că eşti pentru mine tot ce reprezintă lumea, că eşti tot ce mai vreau de la viaţă!

Vanda: *(iarăşi îi curmă şirul vorbelor acoperindu-i cu delicateţe gura)* Nu jura Armand, îmi este frică de jurăminte care se spun şi se duc cu aceeaşi viteză cu care au fost rostite! (*Armand bolboroseşte sub mâna ei)* Te-am rugat să ai răbdare cu mine*…(Se aude totuşi sub mâna ei întrebarea bolborosită a lui Armand)*

Armand: De ce, de ce?…

Vanda: Pentru că mi-e teamă. Un sentiment de frică m-a cuprins când mintea mi-a fost cuprinsă de fericirea pe care mi-ai dat-o…

Armand: *(frenetic*) Deci mă iubeşti, mă iubeşti?

Vanda: Da, scumpule, da, dragostea mea!

Armand: *(În genunchi, îmbrăţişându-i picioarele)* Jur pe ce am mai sfânt că dacă aş muri în momentul de faţă n-aş regreta!

Vanda: Şi cu mine se întâmplă la fel dragul meu! Capul îmi vâjâie, ochii mi se împăinjenesc, pielea mi se zbârleşte, uite cum arată, *(îi arată)* sunt tot timpul fierbinte şi nu am decât un singur gând: să fiu în braţele tale! Dar*...(îmbrăţişare frenetică)* O clipă, lasă-mă să respir! Mă, mă sperie fericirea!

Armand: Draga mea, te las, dar de ce te sperie fericirea? Doar am hotărât ceva, nu? Am hotărât cu bună stiinţă, amândoi, să ne căsătorim, nu?

Vanda: Da, aşa am hotărât, dar mi-e teamă că ne grăbim!

Armand: *(o ia în braţe şi se roteşte cu ea)* Nu ne grăbim, ne iubim, ne iubim, ne căsătorim, aferim, e sublim, ne căsătorim!

Vanda: (*ţipă excitată*) Lasă-mă, lasă-mă, nu fi nebun, ameţesc!

(uşa se deschide şi apar Sofica, Alfred şi Matilda. Ţipete de surpriză din toate părţile)

Sofica: (*ţipăt)* Vandaaaa!

Vanda: Mamăăă!

Armand: Tatăăă!

Alfred: Armand, băiatule!

Matilda: D-le Armand, d-ră Vanda! Cât mă bucur! Omagiile mele! Nu mă cunoaşteţi, dar o să aflaţi despre mine!

Sofica: *(către Matilda)* Ne laşi! Copila mea, când ai sosit? Ai găsit cheia sub preşul de la uşă? Ce fată deşteaptă! Ce frumoasă eşti, mamă! Cât stai?

Alfred: Ce surpriză! Nu m-ai anunţat! Eşti al dracului de secretos!

Armand: O să-ţi povestesc, bătrâne!

Vanda: Alfred, ce bucurie să te întâlnesc! Mamă, o să ne lămurim mai târziu. Stau câteva zile *(îmbrăţişări, sărutări. Matilda se duce de la un grup la altul)*

Sofica: *(Matildei*) Nu observi că eşti în plus? Dispari! *(către Vanda*) Ce întâlnire neaşteptată! Ştii a fost ceva de beleaua lumii. Ni s-a făcut rău la toţi trei şi pe

toţi trei ne-au internat!

Vanda: Dar cum de v-au dat drumul?

Sofica: Printr-o minune, de la cel de sus, altfel nu pot spune! Ne-am restabilit toţi trei! Deodată n-am mai avut nimic! Nici tensiune, nici dureri, nici sufocăti şi în concluzie ne-au declarat simulanţi şi ne-au trimis pachet acasă pe toţi trei. Cu noi era şi d-na Matilda, vecina!

Alfred: Dar unde e?

Sofica: Apare ea. Nu scăpăm de ea. Ea e ca o râie

Alfred: Sofica, ciocul mic! Nu ascultaţi ce spune, e o vecină extrem de interesantă. Ne-au dat drumul din lipsă de paturi. E criză! Cunoaşteţi! Şi la voi e criză. Vom primi tratament acasă, ambulatoriu!

Vanda: Ai dreptate, oriunde te duci e criză. Vă anunţ că şi în Groenlanda a ajuns criza: nu mai e gheaţă! Se spune că s-a topit calota!

Sofica: Cu toată criză, eu am să vă devoalez ceva extraordinar!

Alfred: Scumpa mea, ciocul mic!

Sofica: Nici o scumpă, nici un cioc! Noi, aici, am format, ad-hoc, celebrul triunghi conjugal. Eu soţia, Alfred cocoşul, d-na care a dispărut, amanta!

Vanda: Mamă, nu se poate, mă sperii! Ai un haz extraordinar. E adevărat ce spune, Alfred?

Alfred: Îţi cunoşti mama, ştii ce-i poate pielea, bate câmpii, fantazează!

Vanda: Ce spui, Armand, de chestia asta?

Armand: Sunt pur şi simplu înmărmurit! E veselă viaţa în România dacă la vârsta lor le arde de dragoste. Chiar vă iubiţi în trei? Eu cred că glumiţi!

Matilda: (*a revenit cu o sticlă de şampanie şi o tavă cu pahare pe care le pune pe o masă, după care destupă sticla în aplauzele tuturor, după care umple paharele*)

Toţi: Şampanieeee!*...(se ciocnesc paharele*)

Alfred: Dragi mei, meine damen, und Herren, Lady and Gentelmens, Tavarişci, daţi-mi voie să vă prezint pe vecina noastră, distinsa ambasadoare Matilda Hodoş care ne-a făcut onoarea să ne acorde prietenia ei*!*

Matilda *(în mijlocul grupului, face câteva reverenţe elegante murmurând:* Merci, Danke schon, Thank you, Graţia, Muchos Gracias, Burunmabumba…

Armand: *(Aplauze)* Încântat, dar ce înseamnă Burunmabumba?

Matilda: Mulţumesc în limba papuaşilor zuluşi.

Toţi: Burunmabumba! *(râsete, veselie, aplauze)*

Vanda: Dar ce vecină interesantă aveţi!

Armand: Omagiile mele d-nă ambasador!

Sofica: D-na e ambasador cum sunt eu Papa de la Roma!

Alfred: Sofica, te conjur, ciocul mic. Ne ciondănim altădată

Armand, Vanda: *(veselie*) Altădată, altădată o s-o facem şi mai lată..

Toţi (*în cor)* O s-o facem şi mai latăăăă! *(se răspândesc prin încăpere)*

Sofica: Vai, şampania asta m-a ameţit!

Vanda: Vai, pe mine m-a turtit

Armand: În acest moment de concordie, când inima tresaltă de preaplinul bucuriei, daţi-mi voie să vă fac şi eu un anunţ important!

Vanda: Armand, nu, te implor!

Armand: (*ameţit)* Ba da draga mea, lasă-mă să fiu fericit! Eu şi d-ra Vanda, aici de faţă, vă anunţăm că ne vom uni destinele, adică ne vom căsători, zilele astea, aici, în România!

Sofica: Mamă, m-ai lăsat mască!

Matilda: (*entuziastă)*) Felicitări, vă urez noroc şi fericire, să vă iubiţi, să vă înmulţiţi şi să prosperaţi. Vă invidiez! Ah, ce potrivire, ce potrivire!

Alfred: (*după o pauză)* Stai puţin să mă dezmeticesc! Să nu-mi spuneţi că va-ţi cunoscut acum şi că tot acum v-aţi hotărât să vă căsătoriţi? Când aţi pus ochii unul cu altul, prima oară?

Armand: Ne-am văzut prima dată acum o lună, la un colocviu!

Vanda: În Texas. Un coup de foudre fantastic, mamă!

Armand: *(entuziast)* Tată, a fost ceva fulgerător!

Sofica: Vai, mamă ce nebunie! Cum de nu mi-ai spus nimic !

Matilda: Ce romantic! M-aţi emoţionat adânc…

Sofica: Taci dracului din gură, nu te mai amesteca!

Alfred: *(agitat)* Am înţeles, v-aţi cunoscut, v-aţi iubit şi nemaiputând trăi unul fără altul aţi hotărât să vă puneţi pirostriile! Aşa este?

Armand: Da tată, simt că renasc, o iubesc şi vreau să fie soţia mea!

Alfred; Deci cu alte cuvinte, te-nsori?!

Armand: Da,, mă însor, înţelege că mă-nsor!

Alfred: Înţeleg că nu sunt tâmpit, ştiu ce-nseamnă! Şi eu am fost însurat. Aşa ai apărut tu pe lume. Dar cu cealaltă soţie din America ce faci?

Armand: *(descumpănit)* Ea e acolo, noi suntem aici! O să divorţez!

Alfred. Aha, divorţezi! Când?

Vanda: *(trăsnită)* Armand, eşti însurat?

Armand: Draga mea, omisesem să-ţi spun!

Vanda: (*lovită)* Omiseseşi să-mi spui?

Armand: Programasem să-ţi spun după ce ne căsătoream

Vanda: Programase-şi să-mi spui după căsătorie…

Armand: Da! Ce mai conta, iubita mea!

Vanda: Ai dreptate! Iubita ta s-ar fi măritat cu un bigam. Ce mai conta!

Armand: Bigam! Bigam! E, acolo, un cuvânt, de speriat copiii!

Vanda: Ai cumva cunoştinţă, cumva, că lucrul acesta e interzis de lege?

Armand: De anumite legi, dar noi venim dintr-o ţară liberă, noi doi suntem oameni liberi, deasupra acestor legi idioate şi meschine!

Vanda: Uite, la asta nu m-am gândit. Mulţumesc că mi-ai deschis ochii!

Alfred: Aha! Sunteţi deasupra legilor. Bravo, dar i-ai adus la cunoştinţă d-rei Vanda că ai şi doi copii?

Sofica: Na beleaua! Doamne iartă-mă!

Vanda: Şi asta ai omis să-mi spui Armand? Eşti fenomenal! *(plângând*) Te rog să piei din ochii mei! *(pradă unei crize de nervi)* Nu mai vreau să te văd. Nu mai vreau

să-ţi văd mutra mincinoasă! Mamă, alungă-l de aici, alungă-l! Simt cum mi se face rău, nu mai am aer (*către Armand care a vrut să se apropie de ea)* Nu cumva să te apropii de mine că nu ştiu ce-ţi fac *(Armand nu ţine seamă de avertisment şi vrea s-o îmbrăţişeze. Vanda, îl loveşte între picioare. El se îndoaie de mijloc şi se prăbuşeşte gemând.)*

Armand: *(ţipăt dureros)* Vandaaaa, ce mi-ai făcut? M-ai lovit în…testicole? Au, au… (*se svârcoleşte)*

Vanda: *(strigăt)* Nu cumva să mai îndrăzneşti să te atingi de mine vreodată!

Alfred: Nebuno, mi-ai omorât băiatul!

Vanda: (*strigă)* Mamă, alungă-i! Îi urăsc!

Sofica: *(cu furie*) Plecaţi amândoi din casa mea! Mi-aţi înnebunit fata! Fata mea, scumpa mea fată! Of, Doamne, Dumnezeule, cum de am căzut amândouă în mrejele unor escroci sentimentali?

Alfred: *(strigă)* Sofica, măsoară-ţi cuvintele

Sofica: *(furioasă)* Să nu cumva să îndrăzneşti să strigi la mine că te fac praf, animalule! Pentru fata mea fac moarte de om! *(calină)* Da, draga mea, a scumpa mea! Vino la pieptul meu

Vanda: Mamă, cu ce-am greşit? M-am îndrăgostit de el. Am crezut că mi l-a trimis Dumnezeu. Cu ce sunt vinovată, nenorocita de mine? Nu vreau în ruptul capului să răpesc bărbatul unei alte femei. Nu vreau să-i las pe copii lui fără tată! Decât să fac aşa ceva prefer să mor!

Sofica: Draga mea, scumpa mea, cum ai putut să cazi într-o capcană de asta? În braţele unui brigand!

Matilda: Bigam, draga mea. E tot cu B, dar e o deosebire!

Sofica: Pentru mine e tot una! Un vânător de fuste! *(marţială)* Ascultă, renunţă la el! Nici Dumnezeu din cer nu te poate obliga să trăieşti cu un sperjur!

Vanda: (*ţipă cu lacrimi)* Nu pot mamă, îl iubesc!

Sofica: Dă-l dracului mamă de bocciu, de nasol, de pocit!

Alfred: Sofica, nu-mi insulta băiatul!

Sofica: De namilă, de matahală! Ascultă, nu mai eşti la vârsta şi în situaţia de a face compromisuri. Eu, în locul tău, ia-şi da un picior drept undeva…

Vanda: I-am dat, n-ai văzut? D-ta însă ai 80 de ani şi eu am doar 50 şi vreau un bărbat, înţelegi?

Sofica: Ai să găseşti în America! Sunt zeci, sute de bărbaţi, care să te vrea. Eşti frumoasă, deşteaptă şi ai o situaţie de invidiat, ai curaj, încearcă.

Vanda: Am încercat, dar acolo mai toţi sunt homosexuali! Te rog, nu mai vreau să-i văd pe amândoi, aici. Auzi, ce nume imposibile pot să aibă: Armand şi Alfred! Mi se face greaţă numai când le aud! Parcă am fost oarbă şi surdă! Ascultă, ori îi dai afară, ori nu mai ştiu ce fac, devin iresponsabilă, urlu, lovesc, sparg! Au, ce se-ntâmplă cu mine? Cred că, au, au, văd negru…îmi e rău, apă, apă…mamă ajută-mă*…(leşină)*

Sofica: (*strigă)* Nu, nu, iubita mea, nu-ţi pierde curajul, nu leşina! (*o târăşte şi o aşează canapea. Către Matilda)* Ce stai de lemn tănase, cheamă salvarea, nu vezi ce nenorocire se-ntâmplă! Ah, ce pacoste pe capul oamenilor! De n-ar exista în viaţă oamenilor, iubirea, ce simplu ar fi totul!

Matilda: (*Care între timp telefonează la Salvare)* Trezeşte-o. Dă-i palme…

Sofica: Mai bine îţi dau ţie un picior drept undeva…

Matilda:*(agitată)*Alo, salvarea, alo, salvarea! Răspundeţi fir-aţi ai dracului de mameluci, de jigodii!!!

Armand: *(în patru labe se duce spre Vanda, dar Sofica îl rostogoleşte)*

Sofica: Las-o în pace, nenorocitule, nu vezi în ce stare ai adus-o!

Vanda: (*se trezeşte. Ca prin vis)* Lasă-l mamă, mi-a făcut atât de bine dragostea lui. E atât de cald, de pasionat! Ajută-mă, te rog, să merg la baie*…(Sofica o ajută să ajungă la baie)*

Armand: *(Îşi schimbă direcţia de atac)* Tată înţelege că nu mai pot trăi fără ea! O iubesc. Dacă n-o să mă mai vrea, am să mă omor!

Alfred: Zevzecule, gândeşte-te la copii, la soţia legitimă! Ai înnebunit?

Armand: *(izbucneşte***)** Da, am înnebunit! Nu mai sunt om, nu te mai văd, nu mai văd pe nimeni, nu am pe retină decât chipul ei *(urlă)* Cred că am orbit! Mai am puţin şi mă prăbuşesc şi mental şi fizic. De ce trebuia să-i spui că sunt însurat? De ce, de ce? Ce ţi-a folosit? Uite ce ai generat! Îmi vine acum să te strâng de gât *(se repede la el şi-l scuturǎ, strângându-l în acelaşi timp de gât)* Bătrân comunist nebun şi sclerozat!

Alfred: *(sufocat, se zbate)* Nu mă strânge! Au, mă sufoci! Sofica, unde eşti, salvează-mă! E nebun! Fă ceva! Dragostea l-a smintit, i-a luat minţile!

Armand: (*continuând să-l strângă de gât, în timp ce Alfred se zbate*) Înainte de a o întâlnii pe ea am vrut să mă omor constatând că nu sunt decât un ratat care nu-mi mai îmi găseam rostul în viaţă: Da, ce ştii tu? Nevasta mă complexa, copii îşi băteau joc de mine, dar ea, minunea asta de femeie mi-a redat pofta de viaţă, m-a făcut să retrăiesc. Ah, dacă nu te-ai fi amestecat! Dacă n-ai fi intervenit cu tâmpeniile tale, cu legea şi alte prostii cu care mi-ai chinuit copilăria! De ce şi pentru ce*? (îl strânge de gât)*

Alfred: *(sufocat)* Soficaaaa, mă omoară!

Sofica: *(apare şi rapid ia o urnă de pe dulap şi-l loveşte cu ea în cap pe Armand care se prăbuşeşte).*

Alfred: (*revenindu-şi, respiră cu greu, se pipăie, după care constatând că Armand e leşinat, ţipă)* Soficaaaa, ce ai făcut? L-ai omorât, nebuno! Matilda cheamă repede salvarea! Au, au, mă înăbuş, nu mai pot să respir, acum chiar nu mai am aer, mă sufoc! (*umblă bălăbănindu-se prin cameră, Sofica vrea să se ducă la Armand, Alfred se interpune, se luptă cu ea)* Lasă-l în pace criminalo! Doamne, cu ce am greşit să mă pedepseşti în halul acesta: să mă omoare fiul meu! Armand fiule, trezeşte-te*…(îi dă palme, îi zgâlţâie)*

Armand *(se trezeşte)* Ce mai vrei de la mine, bolşevicule? Lasă-mă-n plata domnului! *(Îl împinge brutal şi se duce clătinându-se spre baie*

Sofica: Nu te duce la baie. E fiica mea acolo!

Armand: Dă-te la o parte, vrei să fac pe mine?

Matilda: Ce palpitant! Ca în tragediile antice! *(la telefon)* Alo, alo, alo salvarea! Urgenţa! Răspundeţi nenorociţilor!

Sofica: Nu m-ai rugat să te salvez? Te-am salvat! Acum, omoară-mă!

Alfred: Cred că fac o embolie, mi se înceţoşează vederea! Matilda, cheamă salvarea! Mi-e rău, vai de mine, ce se-ntâmplă? Mă, mă prăbu… cad…

Matilda: *(Alarmată, la rândul ei, ţipă)* Alfred, nu cumva să leşini! (*îl sprijină*) Am chemat nenorocita asta de salvare, dragul meu. Aşteaptă! Am primit asigurări că vor veni dintr-o clipă în alta! *(ţipă)* Nu leşinaaaa! D-nă Sofica, fă-i ceva că leşină! *(Alfred suflă greu. Se clatină.* ***Sonerie la intrare.*** *Sofica îl lasă pe Alfred şi se repede la intrare. Alfred se prăbuşeşte în genunchi pe canapea. Sofica se întoarce disperată şi-l sprijină. Îl întinde pe canapea)*

Sofica: Alfred, iubitule ce te-a apucat? *(îi frecă tâmplele)* Matilda deschide nenorocita aia de uşă. Trebuie să fie salvarea. *(Matilda deschide uşa. Apare Smaranda)*

Smaranda: Mânca-v-aş, venii să iau drăcovenia aia dă tablou, cum mă înţelesesei cu doamna, pentru care îi dădui arvună!

Sofica: (*cu Alfred în braţe*) Eşti nebună? Ce arvună? Nu mi-ai dat nici o arvună

Alfred: (*slab)* Sofica, asta e aia care mi-a vândut calupul de ţigări plin cu cartoane. (*vrea să se ducă la Smaranda. Sofica îl reţine*). O omor!

Sofica: Alfred, eşti nebun? Vrei să mori? Las-o dracului în pace! Paciaura dracului, din cauza ta, iubitul meu era să facă un infarct! Matilda repede-te în ciuful ei. (*Matilda se repede la ea. Smaranda ia un scaun şi se apără).*

Smaranda: Nu cumva să te atingi de părul meu că abia m-am coifat, Haoleu, să mă trăsnească ăl dă sus dacă cumva m-am dat la beşleagă ăsta! Lu' ăsta nu i se ridică nici cu macaraua

Sofica: (*îl lasă pe Alfred şi se repede la Smaranda)* I-ai vândut cartoane în loc de ţigări, te reclam la poliţie

Smaranda: Aşa să faci, da nu pă mine, pă ăia de la guvern, care fură de stinge! Ascultă, dacă nu vrei să vinzi tabloul eu mă lipsesc dă arvună şi plec! (*se duce spre uşă. Matilda se interpune)…*

Matilda: Ce arvună? Eşti nebună! Nu pleci de aici până nu dai bani înapoi de ţigări, care erau cartoane!

Smaranda: Haoleu, eşti beată, ce cartoane, ce bani? (*sonerie la intrare)*

Alfred: Deschideţi odată că trebuie să fie Salvarea!

Smaranda: Ho, că deschid io! (*Smaranda deschide uşa*).

Medic: (*cu un scaun cu roţi)* Scuze de întârziere, aglomeraţie mare în trafic! Acum pe cine mai internez? (*o vede pe Smaranda în uşă care n-a apucat să iasă şi se repede la ea)* Nenorocito, de când te urmăresc! Acum am pus laba pe tine, nu-mi mai scapi. Tu le-ai vândut bolnavilor calupuri cu cartoane în loc de ţigări care au ajuns la mine. Am o debara întreagă cu cartoane în loc de ţigări, *(Începe s-o alerge prin cameră. Ea se duce în spatele canapelei)*

Smaranda: Şi mata m-ai înşelat pă mine, când ai trimis nişte musări să mi le revândă! Să te trăsnească ăl dă sus, să-ţi pice mâna aia cu care înţepi oamenii*…(după ce au ocolit de câteva ori canapeaua medicul a prins-o)* Nu pune mâna pă mine că ţip, zbier, muşc dă beregată*…(îl muşcă, îl zgârâie*)

Medic: Au, m-ai muşcat, m-ai zgâriat, nenorocit-o, te omor…(*Smaranda scapă şi se refugiază în pat lângă Alfred. Medicul îşi şterge sângele de pe gât)*

Smaranda: Apără-mă moşule dă belitul ăsta dă doctor*…(îşi ridică fustele şi-l încalecă pe Alfred*) şi dă nebunele astea dă concubine ale matale, că am să-ţi fac ce bucurii oi vrea mata. (*încearcă să-i deschidă cureaua de la pantaloni)*

Sofica: Dă-te jos de pe el, neruşinato! *(o apucă de un umăr))*

Matilda: Scoală de pe el jigodie!

Medic: (*se urcă-n pat şi o apucă pe Smaranda de păr.)* Te-am prins! Acum eşti în mâinile mele, afurisito. Puşcăria te mănâncă: ultraj fizic faţă de martori!

Smaranda: *(scoate de la piept o agrafă cu un ac mare şi-l înţeapă pe medic, în mână, care îi dă drumul, ţipând)* Ho, nenorociţilor care aţi tăbărât pe o amărâtă ca mine! *(către medic)* Ho, nu mai urla că nu te-am omorât! Ho, că plec ca din puşcă din casa asta dă mafleri, dă maimuţoi, dă marghioli! (*sare din pat, le îmbrânceşte pe Matilda şi Sofica şi dintr-un salt a ajuns la uşă)* Nu mai vreau să am dă a face cu nişte amărâţi

ca voi, nişte trenchea-flenchea trei lulele, nişte caiafe dă informatori ce sunteţi, nişte bulangii dă găozari! Mi-a zis mie mama că cu românii nu se face afaceri că te-nşală mai rău ca ţiganii*...(iese în fugă din casă, trântind uşa)*

Medic: *(enervat la culme)* Morţi mă-sii de nenorocită! De putoare! De, de, scroafă! Uitaţi ce mi-a făcut! Ce dinţi, ce muşcătură, cred că mi-a făcut o rană serioasă, curge sânge şiroaie…*(respiră greu)* Mii de scuze! *(scoate un tampon de vată şi-şi tamponează gâtul)*

Matilda: Doamne, sunteţi alb ca varul!

Medic: Cred că mi-a crescut tensiunea!

Sofica: Sunteţi roşu ca racul! Şi vă clătinaţi! Nu cumva să leşinaţi!

Medic: M-a enervat jigodia asta din cale afară!*(scoate tensiometrul. Îl înfăşoară în jurul braţului şi pompează, în timpul ce se explică)* Mă explic, să nu par nebun: bolnavii ştiind că sunt fumător cumpără de la ea sau de la altele, la repezeală, că vine poliţia, cu jumătate de preţ, calupuri în care nu sunt ţigări, ci cartoane…am primit zeci de calupuri cu cartoane*...(a terminat de pompat, către Matilda)* Cât arată?

Matilda: 18 cu şase! E bine!

Sofica: (*în şoaptă)* Eşti capie? E dezastru*! (timidă)* Să chemăm o salvare d-le doctor?

Medic: Asta ar mai lipsi, ca să mă fac de rahat! Un medic de salvare care trebuie el salvat! O rezolvăm. Am mai avut stări de astea! Le stăpânesc. Daţi-mi un pahar cu apă. *(Sofica îi pune apă dintr-o garafă aflată pe undeva, medicul scoate din trusa sa câteva pastile şi le înghite cu un pahar cu apă. Stă câteva clipe cu ochii inchişi într-o stare de relaxare totală)*

Sofica: *(în şoaptă Matildei)* Eu cred că trebuie să telefonăm rapid la Salvare! *(merge la telefon, formează numărul şi spune destul de încet)* Alo, alo, alo Salvarea!

Medic: (*sare deodată agil în picioare)* Ia să vedem ce se-ntâmplă aici? Oho, cunoştinţe vechi! Iar m-aţi chemat? Cred că vă place de mine, nebunilor. Acum, care din voi s-a deteriorat?. Pe cine trebuie să mai internez de data asta ?

Alfred: (*stins de pe canapea)* Pe mine. Cred n-o mai duc mult, sunt epuizat!

Medic: A, simpatia mea, d-l care între două nu-l plouă! Dacă v-aş spune că şi eu sunt epuizat n-o să mă credeţi! Ptiu, ce-a putut să mă enerveze jagardeaua asta *(îl examinează pe Alfred: Tensiune, injecţii calmante, etc)* De când o urmăresc! Pe cine luăm la rând?

Sofica: Ocupaţi-vă, vă rog, mai întâi de fiica mea, care are o criză de nervi, e la baie*...(strigă)* Vanda, mamă, ai făcut pişu? Iertaţi-mă, pentru mine e tot copil! (*apare Armand urmat de Vanda. Amândoi de abia merg. Sunt aşezaţi pe două scaune. Medicul trece pe rând de la unul la celălalt)*

Matilda: *(în şoaptă către celor doi)* Nu cumva să spuneţi că veniţi din străinătate că vă jupoaie. (*către medic)* Domnul a suferit o lovitură dură!

Medic: *(constatând)* O, s-a lăsat şi cu lovituri între intelectuali! Minunat! *(constatând)* O, dar e serioasă, cine v-a aplicat-o? *(vată, dezinfecţie, etc)*

Armand: (*Slab, stins)* Viaţa mi-a aplicat-o, d-le doctor, viaţa, mi-a dat lovitura! Viaţa ne dă toate loviturile! Au, mă doare!

Medic: Până vă însuraţi vă trece!

Armand: Si mă lăudam că am capul tare *(către Vanda)...*Vanda să nu uiţi că te iubesc şi dacă mă alungi am să mă omor..

Vanda: Ia-ţi adio de la mine, mincinosule, escrocule sentimental!

Medic *(în timp ce îl transportă afară)* Am impresia că asist la scena balconului din Romeo şi Julieta. Sigur, sunteţi din străinătate. Sunt colecţionar. Vă propun o afacere: vând la un preţ modic o brăţară dacică (*iese cu Armand)*

Sofica: *(Vandei)* Bine i-ai zis nemernicului, trombonistului…

Vanda: Îl iubesc mamă, îl iubesc şi nu ştiu ce am să mă fac!

Sofica: Nu e rău ca mascul *(Vandei, în şoaptă)* Nu cumva să le arăţi paşaportul. Dacă află că eşti din străinătate, o să ia şi pielea de pe tine. (*către medic care a revenit*) Uitaţi-vă la ea ce frumoasă e. E fata mea. De abia s-a trezit din leşin!

Medic: A, lume nouă, bonjur! D-ră sau d-nă (*tensiometru)*

Vanda: În situaţia asta nu mai contează!

Medic: Dar nu staţi deloc bine cu tensiunea! E mare de tot! (*sparge fiole, injecţie în braţ))* Ce s-a întâmplat?

Vanda: Ce să se-ntâmple? O simplă decompresie din cauză că am fost minţită şi manipulată*...(este aşezată în scaunul cu roţi)*

Medic: Doar pentru atât? Stimată d-nă sau d-ră, ce s-ar întâmpla dacă tot poporul român care e minţit şi manipulat de ani de zile ar leşina? *(În timp ce o conduce afară cu căruciorul)* Sunt sigur că veniţi din America! Am ochiul format la străini. Eu sunt colecţionar de artă şi vă propun o afacere. Vă vând la un preţ modic o mică statuetă de un Brâncuşi necunoscut *(ies amândoi)*

Alfred: Scumpa mea Sofica, poate n-am să ajung viu la spital şi vreau să-ţi fac o mărturisire, până vine medicul.

Sofica: Stiu ce vrei să mărturiseşti: că m-ai înşelat cu Matilda

Matilda: Nu-i adevărat. Dragul meu Alfred, să ştii că am să-ţi păstrez o amintire veşnică

Sofica: Eşti nebună, l-ai înmormântat deja?

Alfred: *(medicului care a revenit)* D-le doctor, nu ştiu dacă am să rezist până la spital şi vreau să fac prietenei mele o mărturisire

Medic: *(care îl ascultă pe Alfred)* Lăsaţi mărturisirea. D-voastră, prezentaţi raluri acute şi o greutate în a respira. Aveţi 20 cu 8, e grav. Dacă nu plecăm rapid, o să muriţi*...(îl aşează în căruţ şi vrea să plece cu el)*

Alfred: Tabloul ăsta… (*arată spre tablou)…*

Medicul: *(pornit cu Alfred spre ieşire se opreşte)* Ce-i cu tabloul?

Alfred: *(după o pauză)* E ceva foarte important sub el.

Medicul*:* Un Rembrandt, un Renoir, un Van Gogh (*Medicul a ieşit cu Alfred)*.

Sofica: (*strigă după medic*) D-le doctor, nu ne-aţi spus cum vă numiţi?

Medicul: *(De afară)* Ciotu!

Sofica: Ai auzit? A zis Ciomu!

Matilda: A spus Ciotu!

Sofica: Am auzit Ciomu!

Matilda: Doamne, nu cumva o fi ăla care a tăiat penisul unui pacient, hai şi noi după ei, să-l păzim să nu-i taie…

Sofica: Ori că il taie, ori că nu, tot un drac e! (*agitată, strigă)* Ai auzit că în spatele tabloului se găseşte un Rembrandt?

Matilda: A spus Van Gogh!

Sofica: Mor să aflu e rahat e acolo. (*Afară* se *aude maşina salvării demarând. Sofica se suie pe un scaun şi scoate tabloul din perete)* Ajută-mă, nu fi mototoală, of, ce dracu o fi găsit Alfred la tine? Nu tu ţâţe, nu tu fund, eşti ca o scoabă!

Matilda: Între noi a fost o comuniune spirituală!.

Sofica: Ei, nu mă înnebuni! Vrei să spui că nu te-a compostat niciodată?

Matilda: Vaginamente! Te rog, fără intimisme! *(din spatele tabloului se desprinde un carton pe care e pictată „Ţiganca cu sânii afară" al lui Zogu Zaharescu*)

Sofica: (*sus pe scaun)* Doamne sfinte, ce-i asta?: „Ţiganca cu sânii afară" !

Matilda: Pictura de gang a lui Zogu Zaharescu! Extraordinar!

Sofica: Ce kitsch ordinar! Cum dracu o fi ajuns aici?. *(se dă jos de pe scaun)* Sânii ăsteia parcă au silicoane. Ai mei săracii*...(îşi controlează sânii)*

Matilda:Nu te mai pipăii că sigur ai noştri au ajuns bretele! Kitsch-ul ăsta s-ar putea să valoreze o avere. Dacă nu-ţi place, dă-mi-l mie!

Sofica: Mă crezi tâmpită? (*aşează cartonul cu Ţiganca pe canapea).*

Matilda: (*febrilă)* Ascultă, o să facem curat amândouă mai târziu! Acum, hai să ne ducem după ei la spital cu un taxi! E unul vis-a-vis. E în joc bărbăţia lui Alfred!

Sofica: Nu eşti proastă deloc! Să mergem după ei, hoaşcă bătrână!

Matilda: Râde ciob de oală spartă!

Sofica: *(se îndreaptă spre uşă, undei o împinge brutal afară din casă pe Matilda)*

Matilda: *(protestează)* Mă dai afară în brânci?

Sofica: (*închizând uşa în urma Matildei)* Da, vreau să am ultima replică! (*agitată către un Dumnezeu imaginar în timp ce trage perdelele, aranjează canapeaua şi fotoliile*) Doamne, vezi şi tu ce nebunie se poate întâmpla din cauza unui sentiment, cu

care ne-ai blagoslovit! *(îngenunchează*) Tu care stai acolo sus şi veghezi, ajută-ne, dă-ne minte să ieşim cu faţa curată din afacerea asta! Ştiu ce ai să-mi spui! Că toate astea se-ntâmplă atunci când bătrânii se cred încă tineri şi de fapt nu mai sunt decât nişte putregaiuri*! (vindicativă*) Dar îţi jur că nu ne lăsăm, nu abdicăm orice ar fi! Fie viaţa cât de grea, tot e bună de ceva bătrâneţea!…*(iese trântind uşa. De pe perete cade iar o carte şi începe să bată pendula ora pe care o va stabili regizorul,în timp ce încet se lasă* **Cortina!**

***

(Variantă scurtă)

MIRCEA ŞEPTILICI
sau

Ultimile două ore din viaţa unui artist.

Piesă în 4 tablouri

Personaje:

Mircea Şeptilici: actor, autor, ziarist, pictor
Lucia Sturza Bulandra, *actriţă, directoare de teatru, membră în comitetul de luptă pentru pace, membră fondatoare a Institutului Român pentru relaţii culturale cu străinătate, membră în comitetul de apărare a copilului, membră ARLUS, membră în asociaţia femeilor democrate E.T.C*
Vasilica Tastaman: actriţă.
Marieta Luca: actriţă
Ionescu-Dangerous: ziarist.
Tantzy Căpăţână: actriţă.
Benedict Dabija: actor.
Bob Boleslav: regizor tehnic
Sorin Popa: scenograf

Primul Vizitator
Al 2-lea Vizitator.
Un poliţist canadian

Anul 1989. Montreal. O sală dezafectată de la periferia orașului.

În proscenium un afiş anunţă că ***Mircea Şeptilici*** *emigrant din România invită publicul să-i viziteze expozitia.. Într-un spaţiu obţinut cu ajutorul unor cortinete, în mijlocul unei hale dezafectate, un bătrân de 77 de ani îmbrăcat ca un om de serviciu (tichie în cap, şorţ) aranjează pe trei dintre cortinete, tablouri punând pe fiecare un bileţel:* ***Reţinut.*** *Un tablou cade. Bătrânul îl agaţă din nou şi pleacă. Din spaţiul închis se aude căzând alt tablou.*

Bătrânul: (*face gestul cu degetele care alungă ghinionul şi se duce în spatele cortinetelor)*

Ionescu: *(gazetar, apare în faţa cortineloor., febril, agitat)* Alo, e cineva pe aici? Nimeni? Cucu! Nu e nimeni? Expoziţie fără expozant Alooo! *(Se duce în spatele cortinetelor.)* E cineva aici? Nimeni? *(Strigă)* Fraţilor din România şi din toată Cilibia. Din Galaţi până-n Sascut, vă…

Bătrânul: *(Uşor filat. I se aude doar glasul)* Vă salut. Ce doriţi?

Ionescu: Ce doresc? Asta-i culmea! Îl caut pe prietenul meu Mircea Şeptilici pentru care am scris la Bucureşti zeci de cronici, cu care am făcut foame. Unde umblă ? Expoziţia se deschide peste o oră şi autorul, pardon, pictorul lipseşte.

Bătrnul: *(apare mormăit)* Deschiderea expoziţiei e anunţată pentru mâine…

Ionescu. Şi el nu este aici?

Bătrânul: Ba da, un moment, aşteptaţi, am să-l chem. *(se întoarce cu spatele, aruncă tichia şi şorţul, îşi îndreaptă statura. Transformarea e uimitoare. Arată de 60 de ai)…*Eu sunt Mircea Şeptilici! Cum ai zis că te numeşti?

Ionescu: Ei, asta-i bună, nu mă ştii, nu-ţi mai aminteşti de mine…?

Mircea Şeptilici: *(rotindu-se în jurul lui Ionescu)* Cum să nu-mi amintesc! Îmi amintesc că te-ai pretat să scrii, cu ani în urmă, despre mine nişte inepţii penibile, că am fost un criminal, vinovat de moartea unei fiinţe nevinovate …

Ionescu: Mi se cerea, aveam multe bube. Știi, trecutul meu legionar. Și tu la fel. Știi doar, fuga eşuată din 47.Vroiau să te distrugă, să te scoată din viaţa artistică. Aveai duşmani, erai, talentat, incomod, elegant, cu mare succes la femei…

www.cimec.ro

M.S: Şi tu coadă de topor, le ai făcut jocul, scârnăvie! (*Se repede la el, luându-l de reverele hainei*) Ar trebui să-ţi aplic o corecţie s-o ţii minte*! (Ionescu se smulge şi fuge în jurul cortinetelor…M.S aleargă după el cât va permite condiţia fizică a interpreţilor. La un moment dat M.S se opreşte, se intoarce, şi-l aşteaptă pe Ionescu care se loveşte de el. Urmărire gen Tom şi Jery)*

Ionescu: (*gâfâind)* Hai să uităm totul! Te rog. Suntem aici pe meleaguri străine doi români pribegi, vorba lui nea Iancu, mai mult s-au mai puţini oneşti…

M. S: A dracului puşlama mai eşti! Ce învârteşti, ce şmecherii pui la cale?

Ionescu: Scriu un fel de cronică mondenă la câteva ziare de aici şi din Toronto. Mi-am închipuit că pot să te ajut să vinzi câteva tablouri luându-ţi un interviu…

M.S: Nu dau interviuri puşlamalelor!

Ionescu: N-ai pic de milă faţă de un confrate care vrea să câştige o pâine?

M.S: *(după o clipă)* Ce vrei să afli? Te previn că n-am bani să te plătesc…

Ionescu: Lasă, ne înţelegem! Eventual îmi dai un tablou, uite pe acesta! *(ia de pe tablou un bileţel)* Ce e deja reţinut? Aha, te ţii de smecheriii! *(scoate un mic reportofon pe care-l porneşte)* Dragi ascultători, vă vorbeşte Jack Dangerous din Montreal. Sunt cu microfonul într-o hală dezafectată de la periferia Montreaului, unde cunoscutul actor, regizor, scenograf, pictor originar din România, Mircea Septilici, omul care în urmă cu 50 de ani a avut o contribuţie esenţială la aducerea pe scenă a piesei „Steaua fără nume! .Cum a fost de fapt?

M. S: Steaua a fost un astru norocos! În ciuda mizeriilor războiului şi a legilor antisemite, noi artiştii continuam să ne stimăm și să trăim pentru teatru dovedind că arta şi prietenia sunt uneori dincolo de…

Ionescu: …Legile-n vigoare, ştiu cunosc…

M.S: Nu ştii! Te faci doar că ştii, uitând că ţi-ai trădat…

Ionescu: Prietenii, ştiu! Regret, dar trebuia să trăiesc!

M. S: Nu e vorba numai de prieteni, dar ai călcat în picioare orice urmă de…

Ionescu: Morală! Ştiu recunosc! (*Opreşte reportofonul)*

M. S: Tot șmecher ai rămas. Când nu-ți convine oprești reportofonul!

Ionescu: Nervos, ca-n tinerețe!îmi placi*!* Îi dau drumul *(porneşte reportofonul)* Aici nu există opreliști. Aici e libertate!

M. S: Atunci, în 1944, Sebastian, ne-a citit mie şi Norei două acte din „Steaua fără Nume" care ne-au fermecat şi am decis să realizăm cu orice risc spectacolul!

Ionescu: Care din cauza legilor rasiste ale regimului Antonescian nu putea să apară pe scenă , Mihail Sebastian fiind evreu. Dar datorită curajului d-tale…

M.S: Şi altor ca Beligan, Soare Z Soare, avocatul Enescu, treci mai departe!

Ionescu: Deci omul încărcat cu o formidabilă activitate teatrală a venit din iadul comunist şi a cerut azil politic aici în lumea liberă…

M.S: Ai început cu stângul: **N-am cerut azil politic**.*(Ionescu opreşte reportofonul)*

Ionescu: Cum aşa? (*Porneşte reportofonul)* Ştim din surse sigure că nemaiputând suporta viaţa grea ai trecut fraudulos frontiera şi ajutat de oameni de bine ai ajuns la Montreal unde ai găsit prieteni, printre care şi cel ce vorbeşte acum.

M.S : Minciuni! *(Ionescu opreşteiar reportofonul)* Ce faci? Nu-ți convine? Pornește reportofonul! (*Ionescu se execută)* Am venit aici cu un contract prin ARIA să pun în scenă o piesă! Mă scuzi, că nu mă conformez scenariului d-tale…

Ionescu: *(scrâşnit)* Lasă gargara *)*. Acum se stie că aşa zisul contract cu ARIA a fost o poveste de adormit vigilenţa securităţi! Sintetizând, după prima încercare de evadare din anul 1947 ai fost marginalizat jucând în piese care proslăveau regimul şi pe cei doi dictatori şi te-ai gândit că cea mai bună soluţie pentru d-ta ar fi să părăseşti ţara în care te-ai născut şi ai creat…

M.S: Bla, bla, limbă de lemn! N-am fost marginalizat! (*Ionescu opreşte reportofonul*)

Ionescu: Se cunoaşte! (*porneşte reportofonul*) Ai jucat până în ultima clipă, piese cu problematica comunistă şi ai făcut filme cu substrat propagandistic, penibil şi ai avut emisiuni la radio şi televiziune, infuzate tot de acelaşi spirit…

M.S: (*Întrerupându-l)* Îţi lipseşte un nasture la cămaşă. E cumva din România?

Ionescu: (*enervat*) E de la Harods! M-a costat 100 de dolari…

M.S: Ai că e din România, de la Cocor! Porneşte domnule repotofonul!

Ionescu: *(înciudat)* Lasă băşcălia. Erai ca să zic aşa pe val, făceai parte din crema societăţi artistice cu care propaganda de partid se mândrea…

M.S: N-am fost membru de partid ca d-ta! Porneşte domnule reportofonul!

Ionescu: *(se face că nu aude)* Am fost doar o perioadă. Trebuia şi eu să trăiesc

M. S: Până te-au dat afară cu picioare în fund!

Ionescu: *(înfundat)…*Deşi nu erai membru de partid, erai considerat un tovarăş de drum. Asta aduce a colaboraţionism. Ţi-o spun prieteneşte. *(porneşte reportofonul.)* Te întreb la clipa sincerităţii: ai făcut pactul diavolului, cu securitatea înainte de a venii aici, stimate Mircea Şeptilici?

M.S: *(trist)* Mă, tot jigodie ai rămas! (*Ionescu opreşte reportofonul*)

Ionescu: Iar, îmi strici reportajul! Dar aprecierea o iau drept compliment!

M.S: Mă, tot neam de târlă ai rămas! Ştii ce ar trebui acum să fac?

Ionescu: *(naiv)* Habar n-am!

M. S: Ar trebui să-ţi ard o mamă de bătaie!

Ionescu: Ha,ha, doi moşnegi care se încaieră pe vechile concepte. Am devenii ridicoli, dacă nu chiar caraghioşi!

M. S: Ţi-ar place lichea patentă să afli ce m-a determinat să emigrez? …

Ionescu: Mulţumesc! Elegantă apreciere!

M.S: Ai juisa de plăcere ca tabloidele să anunţe mâine că am venit aici ca să refac reţeaua de spioni, de informatori ai noilor şefi ai securităţi nu-i aşa?

Ionescu: *(înecându-se de bucurie)* Oho, ar fi o bombă! Mamă, mamă ce bombă!

M. S: *(gâtuit de emoţie)* Ei bine n-am să-ţi fac plăcerea asta!

Ionescu: Păcat! Pierzi o şansă să fi în centrul atenţiei opiniei publice canadiene!

M.S: Înţelege că eu n-am fugit dintr-un regim în care minciuna era pe plan central ca să vin, aici în lumea liberă, la care am aspirat o viaţă întreagă, spre care s-au îndreptat visurile mele şi ale compatrioţilor mei, ca să mă comport ca un arivist oarecare dornic de publicitate!

www.cimec.ro

Ionescu: Nu înţelege greşit. Aici e o altă lume..

M.Ş: Dă-mi voie! Vreau neapărat să înregistrezi asta*...(Ionescu porneşte reportofonul)* Dacă aş spune că am plecat pentru că n-am mai putut să mă PREFAC, m-ai crede? Dacă ţi-aşi spune că pâinea albă pe care am mâncat-o am înghiţit-o cu noduri amintindu-mi de deţinuţi de la canal, lângă care am dat cu târnăcopul, m-ai crede? Dacă ţi-aş mărturisi că în că în timp ce jucam în piese inepte, mi se ivea în faţă privirea tâmpă si iscoditoare a anchetatorului, că în clipele de dragoste, îmi apărea în minte figura torţionarului? Şi atunci fugeam în baie umpleam cada şi nu doream decât să mă înnec! De frica fantomelor închisorilor care îmi tulburau viaţa! Îngrozitoarele fantome ale puşcăriilor!

Ionescu: Te cred: *(opreşte pe furiş reportofonul*) Eu n-am fost inchis?

M.S: Iar ai închis reportofonul…lasă-l domnule dacă zici că aici e libertate *(Înfierbântat)* Dar nu numai neputinţa de a mă putea preface, cât mai ales SCÂRBA pe care o simţeam în fiecare clipă a existenţei mele. Duceam o viaţă

Ionescu: Ştiu, cunosc! Duceam o viaţă dublă…

M.Ş: Nu dublă ci triplă: Una spuneam, alta credeam şi alta făceam!

Ionescu: Frumoase explicaţiile d-stră scumpe maestre, dar dă-mi voie să nu te cred. După multe prudenţe specifice celor ce vin din lagărul socialist, maestrul Şeptilici a declarat că a părăsit România pentru că, n-a mai putut să se prefacă! Formidabilă mărturisire! Maestrul mă asigură că în România sunt, mii de oameni care rabdă şi se prefac. Dar noi ştim că a făcut acest gest pentru a o scoate din ţară pe fiica sa, un exemplar feminin de o frumuseţe rară….

M.S: Da, fiica mea a visat cu pasiune, de mică, să trăiască în America!

Ionescu: Si eu am visat, dar am fost obligat să mă mulţumesc cu Canada!

M.S: (*amuzându-se)* Şi americanii şi-au dat seama ce hahaleră eşti.

Ionescu: (*netulburat)* Deci datorită devotamentului d-tale de tată, ţi-ai sacrificat, viaţa tihnită lângă soţia ta, cariera, şi ai pornit ca şi altădată, în 1947, pe drumul spinos al exilului, pentru a îndeplini o dorinţă filială. Dar scumpe maestre, mai

trebuie să mai devoalăm un mic adevăr ascuns cu grijă în cutele devotamentului paternal, fiica d-tale, nu lucra la ambasada americană ?

M.S: (*sec, infundat*) Eşti bine informat!

Ionescu: Prin natura meseriei. Tot aşa ştim din surse de încredere că la ambasada americană nu putea lucra orişicine, fără să semneze un acord de colaborare cu securitatea! (*aproape strigat)* De unde putem trage concluzia că fiica d-stră, d-le Mircea Şeptilici, a fost, o informatoare notorie!

M.S: Ai întrecut orice limită a ticăloşiei, am să-ţi aplic o mamă de bătaie să n-o uiţi toată viaţa. *..(îl atacă, dar Ionescu îi scapă. Atunci îi aplică un plonjon la picioare)...*

Ionescu: Săriţi mă omoară pictorul asasin, emigrantul fioros, tatăl unei foste colaboratoare a securităţii române…*(Apare Marieta, actriţă, emigrantă din România..*

Marieta: (*tare)* Ce se-ntâmplă aici? Lupte de tauri sau coridă între cocoşi?

Ionescu: Aţi venit la timp distinsă doamnă. M-aţi salvat din ghearele acestui moşneag coleric şi nevropat care nu suportă adevărurile!

M. S: (*către Ionescu*) Nu taci Ionescule? *(Îi aplică o scurtă lovitură în plex)*

Ionescu: Auuuu, dacă nu mai dai o să tac!

M.S: Draga mea îl mângâiam puţin pe nemernicului acesta! *(e la podea. La fel şi Ionescu)* Dacă ai ştii ce minciuni, a putut să inventeze despre fiica mea. Am să-l dau în judecată! (*se repede iar la Ionescu)*

Marieta: Alo, stai liniştit, ce faci, ai luat-o razna *(Îl opreşte cu greu*)

M.S: .(*Marietei)* Am să-l fac să regrete amarnic! Ai cunoscut-o pe fica mea?

Ionescu: Fica ta are sigur interdicţie de la FBI să părăsească S. U. A! (*Marieta îl ţine să nu se repeadă la Ionescu care îl aşteaptă mimând manevre pugilistice)*

Marieta: D-le, te rog să încetezi, că dacă nu, cunosc eu un domn pe care o să-l ia mama dracului dacă nu tace…*(În şoaptă)* Are probleme cu inima…

Ionescu: (*În şoaptă)* Pare sănătos tun.

Marieta: *(la fel , în şoaptă)* Pare, dar nu e! Mimează!

Ionescu: (*tot în şoaptă)* M-am prins! *(tare)* Distinsă doamnă, vă declar salvatoarea vieţi mele! (*Îi sărută mâna)*

Marieta: D-le, poţi apela mereu la mine, când vei fi bătut! Sunt o mamă a răniţilor!

M.S: Marieţico să nu cumva să crezi minciunile sfruntate ale banditului ăstuia!

Marieta: *(Îl scutură de praf.)* Ce copilărie! Doamne, oameni în toată firea! Pentru ce atâta gălăgie? Nu trebuie să uiti că nu mai eşti tânărul care juca rugby la echipele bucureştene! Dar ca să nu mor proastă, vreau să ştiu din ce v-aţi luat? *(către Ionescu)* Cum aţi spus că vă numiţi?

Ionescu: Jack Danjerous!

Marieta: Eşti Danjerous cum sunt eu doamna Engels! Ia spune cum îţi zice?

Ionescu: (*bleojdit)* Ionescu!

Marieta: *(mimând mitocănia)* Ionescu! Dar, dă unde eşti tu, bă, Ionescule?

Ionescu: (*perplex)* Din Bucureşti!

Marieta: (*jucând bădărănia*) Şi de unde eşti tu, bă, Ionescule din Bucureşti? Din Grand, Colentina sau din Tei?

Ionescu: (*Blocat)* Din Văcăreşti! Dar de ce întrebaţi?

Marieta: Păi, vii tu tocmai din Văcăreştiul ăla puturos să dezgropi rahatul şi să inventezi o chestie cu securitatea?

M.S: Aşa Mariţico, arde-l la cotoaie!

Marieta: Păi, ştii tu ce viaţă chinuită am avut noi actorii din România, de ne-am fi luat lumea-n cap, şi am poposit pe meleagur, unde neam de neamul nostru, nu s-ar fi gândit să ajungă?

M. S: Aşa Marieţico, arde-l pe bibicu încliftat!

Marieta: (*de neoprit)* Publicul ne-a catalogat cu expresia: ei, artişti, noaptea veseli ziua trişti, dar nu-şi închipuiau ce viaţă chinuită eram obligaţi să trăim ca să ne facem meseria: sălile mizerabile, neîncălzite, fără cabine, unde ne dezbrăcam şi îmbrăcam, claie grămadă, doamne, numai când îmi amintesc de anii aceia mă apucă groaza! Şi peste toate, eram obligaţi să suportăm demagogia de partid mincinoasă despre egalitatea şanselor!.

Ionescu: Stiu, cunosc…

Marieta: Cunoşti pe dracu, nu eşti femeie ca să ştii!

Ionescu: M-a ferit Dumnezeu!

Marieta: Poţi să-l pupi pe Dumnezeu în fund pentru că nu eşti femeie ca să fii tremurat, dacă ai rămas însărcinată sau nu! Ai măcar habar câte sarcini am pierdut din cauza emoţiilor? Şi toate nenorocirile astea numai pentru simplu fapt că majoritatea dintre noi au iubit şi iubesc teatrul cu pasine, fără speranţă, deznă-dăjnuiţi! Deşi îmi iubesc ţara, nu m-aşi mai întoarce ca să zic aşa, nici moartă! Doar dacă, moare Ceauşescu! *(Cruce mare)*

M.S: (*Cruce şi mai mare*) Dă Doamne! *(De închină popeşte exagerat)*

Marieta: Mâine, mă întorc, dacă moare Ceauşescu! (*se închină)*

M. S: *(popeşte)* Dă doamne! (*se închină*) Draga mea, vă ştiu, vă cunosc ce entuziaşti aţi plecat la drum! Tineri şi curaţi la suflet şi visaţi, ca şi generaţia mea să schimbaţi cu talentul vostru teatrul din temelii. Pentru noi teatrul nu era o meserie, un divertisment, ci o chemare divină!

Marieta: Şi până la urmă am eşuat pe meleaguri străine. Noi, şi d- ta maestre am fost nişte nişte fluturi care ne-am ars aripile la focul puterii! Doamne, numai când mă gândesc mă apucă disperarea şi încep să plâng, iertaţi-mă, (*Ionescu închide reportofonul)* Ce faci m-ai inregistrat? O, dar eşti ceva de nesuportat, un maniac! Ascultă, ştii bancul cu guma?

Ionescu: Habar n-am…

Marieta: Sterge-o!

Ionescu: Vreţi să râd de bancul ăsta?

Marieta: Râzi, nu râzi, mi se rupe, aşa că întinde-o!

Ionescu: Aş întinde-o, dar nu mă lasă conştiinţa!

Marieta: Conştiinţă! Să râneaşti în noroi, asta numeşte d-ta conştiinţă!

Ionescu: Şi dacă nu vreau? Uite nu vreau. Nu vreau nici s-o întind nici s-o şterg!

M.S: Are dreptate. Ori cât am ascunde adevărul până la urmă, tot iese la suprafaţă, aşa că să-l lăsăm să-şi facă meseria. Acum, la vârsta pe care o am, încep să cred că cel mai important în viaţa oamenilor e ADEVĂRUL!

Ionescu: Puteţi să mă alungaţi, dar n-am să plec de aici până nu mai aflu o chestie asupra căreia planează un mister.

M.S: Vrei, amănunte picante despre fiica mea, am să ţi le dau!

Ionescu: Fii liniştit, cazul e, ca să zic aşa, deja clasat! Se cunoaşte totul!

M.S: Vrei să-ţi descriu momentele de laşitate ale vieţii mele când stam cu braţele încrucişate asistând cum colegul meu de suferinţă Carandino, era jucat în picioare, de către un incult torţionar? Hai, spune ce mai vrei afli, că acum mi-a trecu supărarea. Ai jigodie, curaj, în ce hazna mai vrei să intri?

Ionescu: Vreau să aflu ceva de care n-ai vorbit niciodată: *(porneşte reportofonul) C*e s-a întâmplat atunci în anul 1947 când ai încercat prima oară să evadezi din România? Ce demon te-a îndemnat să iei în piept o primejdie atât de mare? Ce gânduri şi sentimente te-au ambalat, ca să porneşti pe un drum atât de periculos? Omul pedant, meticulos, politicos, din faţa noastră, ascunde oare o fire de aventurier mascată în artist şi concetăţeni nu şi-au dat seama?

M.S: Aş putea să-ţi spun că tot omul de când se naşte trăieşte aventura descoperii eului lăuntric, aventura aflării adevărului adevăratei noastre identităţi, dar nu vreau să trec drept erou de operetă şi nici Avram Iancu în papuci, vreau să-ţi spun că artistul e un aventurier al gândului şi nu un căcănar, care stă cu fundul la sobă aşteptând ca alţii să-i servească masa! Asta cred eu, că îl deosebeşte pe artist de omul simplu! El este de fapt un iniţiat, asemenea marilor iniţiaţi, care, de la Moise, Buda şi Isus Cristos au împins lumea înainte!

Ionescu: Lasă gargara, adevărul…

M.S: (*din rărunchi)* Adevărul e că de când mă ştiu am aspirat, am dorit să plec, să fug să evadez din lumea strâmtă, cum mi se părea România anilor postbelici

Marieta: (*aplaudă)* Maestre, mi-ai luat vorbele din gură, lasă-mă să te sărut…

M.S: La vârsta mea primesc cu bucurie sărutul unei femei frumoase (*către Ionescu*) Da, locuiam pe strada Dianei şi visam că stau în Montmartre! Jucam la Alhambra sau Atlantic şi visam să joc la Comedia Franceză! Dar lucrurile s-au întâmplat simplu, cum de fapt sunt toate pe pământ, naşterea, vieţuirea şi

moartea! …Era după abdicare regelul, terminasem de montat la teatrul Municipal **Insula** lui Mihail Sebastian, avusese loc deja procesul şi execuţia mareşalului Antonescu, urmate de fraudarea revoltătoare a alegerilor şi în România primele semne ale dictaturii proletariatului începuseră deja să se facă simţite, iar fiara proletcultismului îşi arăta primii colţi…*(Pe ultimele cuvinte se stinge lumina. Cortinetele sunt întoarse. Pe spatele lor sunt desenaţi pereţi unei camere de apartament…În proscenium peste afişul care anunţa expoziţia va apare altul pe care va fi scris:* ***Prima Evadare:*** **Anul 1947. Bucureşti!** *O cameră. Tantzy Tantzy, cum scriu programele* ***Teatrului Atlantic*** *a cărui directoare era exersează un cuplet sărind o coardă).*

Tantzy : (*cântând cu accent rusesc*) „Sunt o puică de drac, agăţată-n copac, gaida hopa, gaida gopa, toată lumea e a mea, gaida gopa”…

M. S : (*Un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, o frumuseţe masculină, năvăleşte în casă. Gâfâie. A alergat)* Dă drumul la radio. Transmit un comunicat, am auzit la parter. Fii atentă*! (deschide radioul)* **Voce crainic radio**: *Printru-n decret, adunarea deputaţilor a hotărât ca tovarăşul Iosif Visarionovici Stalin să fie declarat cetăţean de onoare al României, tovarăşul Viaceslav Molotov cetăţean de onoare al oraşului Cluj, iar Andrei. Vâşinski primeşte ordinul Carol I, în gradul de cavaler de mare cruce. Înmânarea ordinului de cetăţen de onoare ai României conferit tovarăşului Iosif Visarionovici Stalin a avut loc la ambasada sovietică în prezenţa primului ministru dr. Petru Groza…*(*Închide aparatul de radio)*. N-au nici un pic de frică de ridicol. Nişte slugoi ai ruşilor! Şi America ce face?

Tantzy: Face şi ea ce poate!

M. Ş. Nu înţeleg ce se-ntâmplă!

Tantzy: Eu nu te înţeleg pe tine. Ai fost intodeauna un om de stânga, taică-tu deşi s-a dus la conservatori era un om provenit din mica burghezie…

M.S : *(agitat)* În curând va începe marea vânătoare. *(frenetic*) Ţara asta a devenit o închisoare. Au închis graniţele, l-au împuşcat pe mareşal, au falsificat alegerile! Trebuie să o ştergem cât mai e timp. Ai promis că mergi cu mine…

Tantzy: Până la capătul pământului iubitul meu, dar avem de realizat noua revistă şi nu uita că eşti director de teatru. Avem atâtea de făcut!

www.cimec.ro

M. S: . Crezi că au să mai tolereze teatrele particulare? Au adus un regizor care a studiat la Moscova, mare sculă de partid, unul care-l chiamă Negreaţă…

Tantzy: Auzi ce nume de artist.

M.S: Că al tău e mai breaz: Căpăţână! Când le-am propus **Soţul Ideal** au zis că acum vor piese sovietice. Se repetă **La telefon Taimiru**l

Tantzy: Şi baba ce zice

M.S.: Te-am rugat fără mahalagisme. Ce să zică? E fericită. A întinerit şi joacă cum îi cântă partidul. Lumea o adulează, iar ea se simte bine în postura de directoare, cu subvenţie de la stat, dar de fapt sforile le trag alţi şmecheri…

Tantzy: (*începe să râdă)* Auzi**…*(iar râde)***…iartă-mă nu mă pot abţine, cred că e ceva nervos! Am auzit ieri o epigramă care zice..(*râde cu lacrimi*)…zice

M. S: Pentru numele lui Dumnezeu ce zice?

Tantzy: N-a c-am uitat-o! Era de Ion Manu!

M.S: A, Manu, e nebun de legat, în fiecare zi născoceşte una cu ea!

Tantzy: Stai că mi-am amintit…!Cu poporul faci pe tandra / ţii grozav să fi Bulandra / Când poporul lua bătaie,/ îţi plăcea să fii Sturzoaie / Sturza eşti sau Bulăndroaie, după timp şi după ploaie" Nu-i grozavă?

M.S: *(râzând)* E nebun de legat! Şi eu ştiu una, dar dar te previn că e dură: „Municipiu-i zice divă, / medici hipertensivă / clericii îi spun: colivă / Iar istoricii: Arhivă! (*Râd copios amândoi)*

Tantzy: Aoleo, mă doare burta! De mult n-am mai râs cu atâta poftă!

M.S: *(Sec)* Scrofa-i moartă-n coteţ şi noi râdem. Pot fi arestat din clipă-n clipă!

Tantzy: Prostii, pentru ce?

M.S: Ai uitat că am semnat protestul oamenilor de cultură că Alice Voinescu a fost indepărtată de la catreda de la conservator.?

Tantzy:. Lista au semnat-o o sută de oameni. N-o să vă aresteze pe toţi!.

M.S: Ai uitat că am fost la mitingul PNŢ. Crezi că n-am fost filaţi?

Tantzy Ascultă, tu poţi fi acuzat, că ai fost şi ai rămas filo evreu, iar acum evreii

sunt la putere. Dar ce te priveşte tot ce se-ntâmplă? Tu eşti artist! Un bărbat frumos, deştept cu succes la femei, una s-a sinucis pentru tine!

M.S: (*Tulburat)*Te rog nu-mi mai aminti! Simt că înnebunesc când îmi amintesc!

Tantzy: Crezi că pe mine nu mă apucă spaima? A fost prietena mea cea mai bună. Eram nedespărţite…Când i-au scos corpul din lacul Cismigiului am leşinat! Dacă nu erai acolo să mă prinzi în braţe mă prăvăleam şi eu în apă…

M.S: (*Patetic, furios)* Doamne, dumnezeule, ce obicei de prost gust sa te sinucizi. Ca midinetele din melodramele ieftine!

Tantzy: Nu-l mai invoca pe Dumnezeu în care nu crezi. Nu uita un amănunt: s-a sinucis pentru că ai părăsit-o!

M:S: Am părăsit-o pentru tine!

Tantzy: Nu, nu ţine mincinosule! Eu am vrut, ca o buna samariteancă ce sunt, să-ţi oblojesc rana. Că erai disperat! Mi-a fost frică să nu te sinucizi şi tu…

M.S: Aşa de bine m-ai oblojit că ai ajuns în patul meu…

Tantzy: Nu fi cinic! Fi bărbatul cavaler de care m-am indrăgostit şi pe care-l visează majoritatea femeilor de azi. Aminteşteţi cum strigai, că vrei să mori! Şi eu ce făceam? Alergam ca o nebună în miez de noapte la tine şi te găseam zvârcolindu-te pe jos, ţipând că nu mai vrei să mai trăieşti…

M.S: Hai, că exagerezi…

Tantzy: Exagerez? Te hrăneam cu de-a sila, că ajunsese-şi ca un ţâr, îţi goleam sticlele de coniac în chiuvetă, te îndopam cu tranhilizante şi te adormeam legănându-te ca pe un copilaş!

M.S: Şi mă trezeam cu tine goală alături!

Tantzy: Nu numai goală dar şi satisfăcută

M.S: Te rog fără mahalagisme!

Tantzy: Haide, să nu ne mai certăm, doar ne iubim! Nu?Hai, vino şi sărut-mă! Hai, vino si fă-mă să simt că trăiesc!

M.S: Iubito, fii fată cuminte, pentru că vreau să-ţi citesc un text pe care l-am scris pentru un tine. Ascultă-l (*Îi dă o foaie de hârtie pe caree scris un text*) Eşti

singură într-un hol de cinema şi îţi aştepţi iubitul. Filmul a început şi el n-a venit, dar mai ai speranţe că o să vină. Citeşte, prima strofă!

Tantzy: Într-un hol de cinema am întâlnit, nu înţeleg, pe cine am întâlnit?

M.S: Dragostea!

Tantzy: O ce romantic! Îmi place, se potrivește!

M. Ş: Atunci intră în rol…

Tantzy: Nu, nu pot aşa, deodată…(*rapid îşi pune un mantou)*

M.Ş: *(strigă)* Nu ai nevoiede nimic! Simplu, simplu de tot! Ai o frumuseţe expresivă n-ai nevoie de adjuvante! Ia doar o poşetă pe care ai s-o strângi la piept, ca pe iubitul tău. *(îi aranjează părul şi ţinuta))* Fără nimic, doar tu cu sufletul plin de speranţe că iubitul tău, care e în Siberia, trudind, va venii…

Tantzy: Iubitul meu e aici! E real!

M.Ş: Aşa e, dar acum îţi aştepţi iubitul pe scenă, iubitul imaginar! Uită o clipă de mine. Gândeşte-te la femeile simple care şi-au aşteptat soţii, iubiţii plecaţi în război! Trebuie să poţi, fă un efort!

Tantzy: Dacă mă gândesc la tine nu fac nici un efort…

M.Ş: Bine, gândeşte-te la mine, dacă asta te ajută!

Tantzy: (*fredonează căutând melodia)* Cinema, cinema…Într-un hol de cinema te-am întâlnit pe d-ta! D-ta sau tu, îmi este dor de d-ta…

M.S: (*cu frenezie*) Doamne ce nebună eşti! Citeşte şi cântă ce am scris!

Tantzy: Pe ce melodie? Pot pe imnul URSS?

M:S: *(râzând)* Hai fi înţelegătoare. Trebuie să schimbăm registrul. Acum, după războiul ăsta nefericit, publicul vrea să vadă pe scenă oameni adevăraţi, nu marionete. Situaţii veridice, nu drame edulcorate de buduoar! Nu te-ai săturat să joci comedioare ca **Firfirică?** şi **Dece nu mă săruţi**?

Tantzy: Chiar, dece nu mă săruţi?

M:Ş: (*O sărută dulce)* Hai, curaj iubito!

Tantzy: (*Cântă improvizând melodia*)"Iubitul meu departe a plecat / într-un război neaşteptat / să înlăture pe inamici / pe comunişti şi bolşevici*"...(se opreşte brusc)* Eşti nebun, vrei să ne aresteze*?*

M.S: Ai dreptate, m-a luat valul! Cântă strofa doua…

Tantzy: „Acum singură îl privesc / Şi numai la el mă gândesc / Să vie iar, nu ştiu ce-aş da *(Improvizează)* Că într-un hol de cinema /Te-am cunoscut pe d-ta..(*Aruncă mantoul de pe ea şi se aruncă în braţele lui)…*

M.Ş: Doamne ce nebună poţi să fii! (*Se aud bătăi în uşă. Amândoi tresar speriaţi)* Aştepţi pe cineva? Cumva un bărbat?

Tantzy: Eu? Pe cine să aştept? Tu eşti şi ai să fi bărbatul vieţii mele! *(iarăşi bătăi în uşă)* S-ar putea să fie lăptăreasa*…(tare să fie auzită*) Coană Marghiolo lasă laptele la uşă, nu pot să-ţi deschid, sunt dezbrăcată…

O voce bărbătească de dincolo de uşă: Nu e lăptăreasa e poşta…

Tantzy: *(amuzată)* Auzi, că e poşta! (*În glumă)* Câţi sunteţi?

Vocea de dincolo de uşă: Doi.

Tantzy: *(Jucând dezamăgirea*) Doar doi?

M.S : Termină cu prostiile (*O dă la o parte şi deschide uşa. Pătrund doi bărbaţi, cu mutre de conspiratori. unul înalt şi slab iar celălalt mic şi gras)*

Primul bărbat: Sărut mâinile scumpă doamnă!

Al doilea bărbat: Sărut mânuşiţile scumpă şi distinsă doamnă !

(către M.S): Liberte, egalite, fraternite!

Primul: (*în şoaptă)* Dreptate şi frăţie! *(Tanţi râde sgomotos)*

Tantzy: Vai în ce situaţie m-aţi prins, aşa cam dezgolită! *(încearcă să îmbrace repede un halat, nu reuşeşte şi i-l aruncă în cap lui M.S)*

Primul: Nu vă formalizaţi, scumpă şi distinsă doamnă, v-am văzut şi mai desgolită, l a Atlantic Bar!

M.S: Terminaţi cu mascarada. Ce vreţi?

Primul: Cum ce vrem? (*Către către celălalt*) Auzi ce vrem…

Al doilea: Ciudată întrebare. D-ta ce vrei?

Tantzy: Cine-s nebunii ăştia şi ce vor de la tine?

M.S: Asta vreau să aflu şi eu. Deci domnilor ori sunteţi mai clari…

Primul: Ori ce?

M.S: Sunteţi oameni inteligenţi, oare nu ştiţi ce va urma?

Primul: Nu, n-avem idee!

M.S: Nici nu bănuiţi! Deloc?…

Amândoi: Deloc, deloc!

Tantzy: Nu mai rezist, intru să fac un duş. Nu cumva să te enervezi şi să-i baţi!

Primul: Mii de scuze scumpă şi distinsă doamnă.

Al doilea: *(ca un ecou)* Mile excuser s'il vous plaire madam!

Tantzy: Lămureşte-te odată cu ei…(*intră unde se bănuieşte că este bai***a.**

M.S: Atunci mă văd nevoit…

Primul: Să ne dai afară! (*către celălalt)* Ai auzit, vrea să ne dea afară?

Al doilea: Pe noi? Imposibil!

Primul: Ce tupeu!

M.S: Terminaţi cu şmecheriile…

Primul: Ai mai spus asta odată…

Al doilea: Nu-l enerva, ştii doar că e violent…

M.S: Sunt un om paşnic!

Primul: Şi pe Brănişteanu şi Basmagian cine i-a bătut?

Al doilea: Exagerezi. I-a luat doar la palme!

M.S.: *(stăpâninu-se)* Domnilor dacă mai pronunţaţi un singur cuvânt…

Primul: Am înţeles, ne dai afară…

Al doilea: Nu e nevoie plecăm şi singuri!

M.S: E cel mai nimerit lucru pe care puteţi să-l faceţi!

Primul: (*Către al doilea)* Si misiunea noastră?

Al doilea: Dă-o dracului! Nu vezi că e nebun!

Primul: Plecăm, nu e nevoie să ne îmbrânceşti…

Al doilea: Nu e nevoie să ne sictireşti!

Primul: Plecăm si o să transmitem mesajul d-tale acolo unde trebuie!

M. S: *(furios)* Plecaţi dracului să vă ia de jagardele!

Primul: Fără insulte, fi domn cum te pretinzi.

Al doilea: Fără invective! Suntem în misiune*!* A bon entendeur salut! *(ies)*

M. S: *(după ei)* A la bonne heure, idioților! Hai, că am scăpat de ei!

Tantzy: (*din baie)* Hai vino şi tu . (*Vrea să-l tragă spre ea în baie. M.S se sbate).*

M.S: Ţi-am spus că n-am chef de nebunii…

Tantzy: De ce frumosul meu, de ce iubitul meu, de ce?

M. S: De ce, dece, pentru că n-am chef

Tantzy: N-ai chef pentru că te gândeşti la altcineva! Da, da, te cunosc eu bine! Gândurile-ţi fug la puştoaica aia care a intrat aseară în linia de balet! Am observat aseară cum ţi se scurgeau ochii după ea…

M.S: Te rog fără mahalagisme! Eşti doar o doamnă, comportă-te ca atare! *(Tantzy îl înlănţuier. M.S. se lasă sărutat. Deodată iar bătăi în uşă)* Dacă sunt caraghioşi ăia îi omor! (*Deschide violent uşa)* Dumnezei voştri de nenorociţi, vă fac pilaf

Primul: (*din uşă*) Numele Alexe, îți spune ceva?

Al doilea: Sau Nicoliţă Teodoru?

M.S: Intraţi imediat înăuntru! (*Cei doi se execută)* Tanţi, serveşte-i pe domni cu un coniac. Staţi jos! (*Cei doi rămân în picioare)*

M.S *(strigă):* Am spus să staţi jos. (*Cei doi se execută)*

Tantzy: (*Intră cu o servantă cu pahare şi o sticlă de coniac, cu aerul de"grand dame")* Ma Chery, nu te enerva, sunt atât de inofensivi…

M.S: (*Toarnă în pahare. E incordat.. Fiecare a luat un pahar în mână. Ciocnesc în tăcere).*

Primul: Liberte egalite şi…

M.S: *(Strigă*) Gura!

Tantzy: Iubitule fără nervi! E aşa de amuzant! E ca într-o piesă de teatru!

M.S: Gura! *(După o pauză)* De unde veniţi?

Primul: Din Sfinţi Apostoli…

M.S: Te pleznesc!

Al doilea: De la Paris!

Primul: Cu Expres Orient!

Al doilea: Să luăm legătura şi să-ţi înmânăm mesajul marelui maestru!

M.S: (*întinde mâna spre ei)* Plicul, hârtia, împuternicirea!

Primul: Verbală…

M.S: Chiar te pleznesc!

Al doilea: (*scoate dintr-un pantof un plic şi il dă. M.S rămâne cu mâna întinsă.)*

Primul: /s*coate dintr-un alt pantof alt plic. Il înmânează lui M.S).* Pot să vorbesc?

M.S: Ciripeşte!

Primul: În plic este itinerariul pe care trebuie să-l urmaţi, ca să treceţi graniţa si lista persoanelor care vă vor ajuta. Aveţi la dispoziţie 48 de ore!

Al doilea: Dacă întârziaţi nu mai găsiţi călăuzele. Marele Maestru…

M.S: Nici un cuvânt mai mult! Misiunea d-stra s-a încheiat. Nu ne-am văzut, nu ne cunoaştem, iar ce urmează să fac, d-stră trebuie să-mi promiteţi că ve-ţi fi…

Amândoi: Mormânt! (*salută în tăcere şi părăsesc incăperea)*

(*Cei doi rămaşi stau câteva clipe nemişcaţi, după care se reped pur si simplu unul la altul, îmbrăţişându-se explodând de bucurie):* Paris, Champs Elizee, Tur Eifel, Montmartre, Folies Bergere, Luvru, Comedia Franceză, Doamne, Dumnezeule ce ne aşteaptă *(încep să danseseze fericiţi un fel de Can-Can fredonând sansoneta A Pari…A Pari, după care încep să arunce în câteva valize înbrăcăminte)*

Tantzy: Stai aşa! *(gâfâie de efort) D*e ce te-a-i schimbat deodată când au spus? Ce a spus, că m-am zăpăcit! Ce-au spus?

M.S: Nu mai ştiu, habar n-am!

Tantzy: Aiurea, nu ştii! Trebuie să-mi spui! Ştii că nu sunt tâmpită! Spune-mi ce ţi-au spus? Vreau să ştiu!

M.S: Mi-a spus: Zexe!

Tantzy: *(furioasă)* Mircea, nu mă minţii de la obraz! Plec cu tine într-o aventură. Îmi las carieră, mamă şi tot ce am! Nu mai sunt o fetiscană! Ştiu că acolo nu sboară câini cu covrigi în coadă! Ţi-am promis că vin cu tine şi mă voi ţine de

cuvânt, dar am dreptul să ştiu adevărul! Cine erau caraghioşii ăştia, din partea cui au venit, ce mesj ţi-au transmis şi cum de ai incredere în ei?

M.S: O doamne, femeile! Ei bine a spus: Alexe! Alexe e omul cu care am pus la cale această fugă în amănunte. Vom fi un lot mare de peste 20 de oameni…

Tantzy: Doamne, 20 de fugari. Ai încredere în Alexe ăsta ?Alexe şi mai cum?

M.S: N-are rost să ştii mai mult. Are recomandări serioase!

Tantzy: Dacă cu toate recomandările o să ne înşele?

M.S: Imposibil. E un om sigur!

Tantzy: Dacă e un provocator?

M.S: Exclus! Ce inters ar avea? Nu sunt un personaj politic de prim rang**:** Iubito nu mai avem ce aştepta aici! Americanii n-au venit şi nici n-au să mai vină! I-am aşteptat destul. Acum Ruşii sunt aici stăpâni! Nu vreau să am gura aurită, dar aici va fi o vale a plângerii!

Tantzy: Dar iubitule, e foarte riscant!

M. S: Ascultă-mă bine: fiecare dintre noi are o şansă. Asta e şansa noastră pe care ne oferă viaţa! Avem de ales: ori să stăm aici şi să mucezim, cu frica în sân că vom fi arestaţi, îndurând demagogia, năvala arivişţilor şi privaţiunile umilitoare care vor urma…

Tantzy: Doamne, ce mult te iubesc!

M.S: *(parcă n-o aude)* Când vom ajunge să ne ferim şi de umbra noastră şi ne vom cenzura şi ce gândim, ca în Rusia, sau…

Tantzy: Sau ce iubitule?

M.S: Sau plecăm spre lumea liberă care ne chiamă, ne doreşte, ne momeşte! Am asigurări că mă aşteaptă o funcţie înaltă în lumea de dincolo de cortina de fier, care ne aşteaptă cu toate libertăţile ei şi…nu mă-ntrerupe (*Aproape sufocat de emoţie)* dacă nu plecăm acum, când încă mai suntem tineri, când? *(Strigat*) Când?

Tantzy:(*La aceiaşi intensitate*) Dacă nu vom putea trece graniţa, şi ne vor prinde?

M.S: Dacă vom eşua vom fi enigma pe care urmaşi vor trebui s-o dezlege! Cu talent şi curaj, care sunt dumnezeii nostrii, înainte Tantzy! Esti o femeie

curajoasă Tantzy! Ai talent cât zece actriţe! Curaj Tantzy! Vorbeşti franţuzeste perfect! Teatrele pariziene ne aşteaptă, iar gloria este…

Tantzy: Ştiu după colţ!

M. S: Nu, după graniţă! Gândeşte-te, poate alta oczie nu va mai exista!

Tantzy: Atunci, cu Dumnezeu înainte iubitule!

M.S: Cu îndrăzneală înainte Tantzy (*se îmbrăţişează şi după câteva clipe încep să cânte şi să danseze după un şlagăr la modă:* ***Ma la gamba, Ma la gam ba, Ma la gam baaaa!*** *Şi încet se stinge lumina, iar după o pauză în care cortinetele s-au reaşezat formând, o porţiune din scena unui teatru, se reaprinde lumina. În prim plan pe un afiş va stă scris* **Bucureşti 1954. Teatrul Municipal**! *La un difuzor se aud glasuri.* ***O voce*** *strigă:* A venit d-na Bulandra.: Loc, loc, faceţi loc.

D-na Bulandra: *(într-un căruţ cu roţi împins de Bob, regizor tehnic. E legată la un braţcu o faşă)* Vreau la scenă, în scenă am spus şi să vină la mine Dabija şi Vasilica!

Bob: Am trimis după el, vine imediat. Vasilica nu-i de găsit. Cum vine o aduc la d-stră! Azi sunteţi tare veselă

D.B: Mulţumesc Bob. Fii amabil, spune-mi ce era agitaţia de la intrare?

Bob: Salariaţi vor să vă ureze sănătate! Au fost îngrijoraţi de viaţa d-stră. Ştiţi în urma accidentului. Au pregătit un frumos buchet de flori. (*O cortinetă este dată la o parte şi se pot zării câteva persoane cu flori în mâna: Cabiniere, femei de serviciu.)*

D.B: Flori nu! Încă n-am murit! Transmite-le că le mulţumesc pentru flori, pentru gândurile lor bune, dar nu tolerez manifestări de idolatrie şi mai ales lipsa de la locul de muncă. De asemenea spunele că-i iubesc

Bob: (*Către grupul salariaţilor)* Acum la muncă!*(Bob scoate un carneţel)*

D-na Bulandra: Ce ai pe listă?

Bob: Vă aşteaptă cineva foarte cunoscut!

D-na Bulandra: Mă faci curioasă? Cine? *(Bob îi şopteşte la ureche)*

Bob: Vine direct de acolo, ştiţi d-voastră de unde.

D-na Bulandra: Cum arată? Vreau să spun arată rău?

Bob: O să-l vedeţi, e aici.

D-na Bulandra: De fapt ce-a fost cu el?

www.cimec.ro

Bob: A vrut să fugă şi l-au prins acum cinci ani…

D-na Bulandra: Ah, ce mă enervezi, ştiu asta…

Bob: (*confidenţial)* A fost o cursă, o capcană atras de…ştiţi şi d-stră de cine! Se zicea că masoni i-ar fi oferit o situaţie înaltă în străinătate! Alţi bârfesc, că doar dorul de aventură, mirajul occidentului…

D.B: Roagă-l să mai aştepte puţin *(scoate din poşetă o oglindă. Îşi aranjează coafura, care, e o perucă*)…Cum arăt? Vreau să spun ca fizionomie?

Bob: Excelent, ca la treizeci de ani!

D-na Bulandra: Linguşitorule…(*enervată)*, Ah i-am spus coafezei că zulufii nu merg nici cu vârsta, nici cu calitatea mea de director. Azi sunt foarte veselă… O să-ţi spun mai încolo. Ce mai ai pe listă?

Bob: Trebuie să vă amintesc să nu uitaţi că astăzi mergeţi în audienţă la tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej!

D-na Bulandra: La Ghiţă? Iar? Azi pentru ce mă mai duc? Ce mai trebuie să cer? Am ajuns o pomanagioaică!

Bob: Aveţi scris aici (*Îi întinde o hârtie)*. Planul de mărire a scenei, a cabinelor şi schema organizatorică, salariile, pentru care trebuie să cereţi o suplimentare.

D-na Bulandra: Pentru aşa ceva am mai fost la Ghiţă. A aprobat.

Bob: Aşa e, dar cei de la Sfatul Popular tărăgănează lucrările…

D-na Bulandra: Şi eu mă duc acum să-i torn! Nu-mi place să fiu pârâcioasă.

Bob: Cred că tovarăşului Dej o să-i facă plăcere să vă revadă!

D-na Bulandra: Bine, lasă asta. Ascultă, nu l-am văzut pe Mircea de câţiva ani. Am emoţii de cum mă v-a găsii! Am îmbătrânit mult Bob?

Bob: Din contră, aţi întinerit!

D-na Bulandra: Linguşitorule. Doamne, ce minunat e să te am lângă mine! (*descoperă printre hârtiile pe care i le-a dat Bo, una)* Asta ce mai e?

Bob:Lista comitetele instituţiilor şi asociaţilor din conducerea căror faceţi parte.

D-na Bulandra: Aşa, va să zică, sunt în Comitetul de luptă pentru pace, în consiliul ARLUS, în comitetul UFDR, în comitetul pentru apărarea copilului,

Hait, sunt membră fondatoare a institutului cultural român pentru relaţii cu străinătatea, şi membră în asociaţia pentru Naţiunile unite! Habar n-am avut! De asemenea membră în consiliul ştiinţific al Institutului de teatru…

Bob: Aţi uitat că sunteţi membră şi în sfatul pionerilor!

D-na Bulandra: Şi deputată! Parcă aş fi Zaharia Trahanache! Cred că eşti convins că toate aceste îndatoriri, eu caut să le îndeplinesc cu conştiinciozitate! *(În culise se aude vocea lui Benedict Dabia)*

Benedict Dabija: Ura şi la gară…Să trăiţi şi să-nfloriţi tovarăşe Bulandra.

D-na Bulandra: D-le Dabija, îți atrag atenția că pe vremea mea nu existau tovarăși!

Dabija: Ba da, doamnă: Marx şi Engels! Eu vă respect ca pe mama, ca pe bunica…

D-na Bulandra: *(sec)* Mersi de compliment! Lasă temenelele şi tămâierile. Înainte de a mă respecta pe mine, trebuie să te respecţi pe tine!

Dabija: Credeți-mă am căutat cu tot dinadinsul să mă respect, dar nu reuşesc! Îmi fac autocritica!

D-na Bulandra: Îţi baţi joc de mine? Crezi că dacă ai talent poţi să-ţi permiţi orce. Am spus-o şi o repet: nu suport mitocănia, minciuna şi mai ales beţivii!

Dabija: Nici eu! Pe unul care a spus despre d-stră că…

D-na Bulandra: Benedict nu te întinde la caşcaval! (*pauză)* Ce-a spus despre mine? Nu cumva nesuferitul de Manu a mai făcut o epigramă?

Dabija: Nu una, ci sute. Are un ciclu: **Babaiada!**

Bob: Nu-l luaţi în seamă doamnă, glumeşte. De fapt vă iubeşte!

D-na Bulandra: Astăzi sunt veselă şi pot să-ţi iert obrăzniciile. Natura îmi dă semnale că sunt încă tânără!

Dabija: Extraordinar, sunteţi un fenomen!

D-na Bulandra: Sunt, adevăr grăita gura ta, aia scârboasă, Benedict.

Dabija: D-nă, nu vă luaţi de gura mea: Cu ea mănânc, cu ea vorbesc!

D-na Bulandra: Și spui porcării! Ce mizerie ai scornit că ar fi zis stimabilul

nostru coleg care s-a întors din marea ţară a socialismului victorios încântat de ce i-au oferit acolo, tovarăşi ruşi?

Dabija: Toate le aflaţi! Păi el a zis că ruşi i-au oferit tot ce a ce a cerut şi eu l-am întrebat dece n-a cerut atunci Basarabia?

D-na Bulandra: Erai beat?

Dabija:, Ca toată lumea! Am greşit: trebuia să-i intreb pe tovarăşii ruşi, dar nu i-am întâlnit ! .

D-na Bulandra: Eşti tare isteţ. Poate poţi să-mi răspunzi şi la întrebarea: Cine o să trebuiască să intervină la autorităţi să nu ia în serios o asemenea afirmaţie?

Dabija: D-nă, am greşit, vă rog în genunchi! (*Îngenunchează)* Jur că nu mai fac!

D-na B: Uite-te la el, Bob, parcă e un copil. Pleacă de aici că m-ai supărat!

Dabija: Nu plec! Eu vă iubesc şi tocmai vream să vă cer…

D-na Bulandra: N-am! Bani pentru beţivi n-am! Pleacă!

Dabija: Doamnă, ordonaţi, nu suntem prea hămesiţi, doar de o votcă să ne daţi şi vă zicem, să trăiţi!

D-na Bulandra: Nu te obrăznici!

Dabija: Demult vream să vă întreb ceva: d-stră n-aveţi sânge, n-aveţi dorinţi?

D-na Bulandra: Am dar pe toate le pun în slujba creierului!

Dabija: Aha, deci e adevărat ce se spunea că, dar nu mai zic nimic…

D-na Bulandra: *(suspicioasă)* Ce se spunea?

Dabija: Nu vă spun, că o să vă supăraţi şi o să mă ocărâţi…

D-na Bulandra: Te rog foarte mult să fii un băiat ca lumea, dacă nu poţi fi un domn şi să-mi spui ce se spune despre mine…

Dabija: Nu scoateţi un cuvânt de la mine, ştiţi vorba aia gura bate…

D-na Bulandra: *(marţial)* Benedict!

Dabija: Nu suntem prea hămesiţi, o votcă de îmi daţi, eu vă spun tot ce doriţi!

D-na Bulandra: Bob, dă-i viciosului ăsta de o votcă nu mai mult.*(Bob se execută).* Acum deşartă sacul…

Dabija: Se zicea că atunci când vă…asta, cum să-i zic…când vă dorea..

D-na Bulandra: Stai că te-am prins cu minciuna. Cine mă dorea pe mine? Am fost o femeie serioasă şi o soţie model, nu-mi amintesc să fi avut vreun fleurt…

Dabija: Cum cine? Soţul d-stră d-l Tony, cine altcineva?

D-na Bulandra: *(Plictisită)* Da, ce se întâmpla?

Dabija: Îi spuneaţi să se ducă să facă un duş! Adică să-şi pună pofta-n cui!

D-na Bulandra: *(Vivace, caldă)* Da, scumpul de el, cât l-am chinuit! Acum îmi pare rău! Dar el, era un domn. De fiecare dată când îi refuzam dorinţele îmi spunea: Cum vrei tu mamă şi după aceia mâncăm! Ah, ce viaţă minunată am dus amândoi! Mă înţelegea dintr-o privire şi eu îl pricepeam…

Dabija: Într-o ochire!

D-na Bulandra: Eşti incorigibil! Gata, am terminat cu tine. Stai pe aproape. Ai să cunoşti un domn…

Dabija: Mai sunt domni în ţara asta, ai că vreţi să mă aiuriţi…

D-na Bulandra: Află că mai sunt. Azi o să cunoşti pe unul dintre ei. Poate ai să înveţi ceva…din experienţa lui. Poate o să înveţi unde duce nesăbuinţa!

Bob: Doamnă nu vă puneţi la mintea lui! (*Ben pleacă în culise)*

D-na Bulandra: Ai dreptate, eşti mai înţelept ca mine. Unde e Bob? Adu-l. *(din spatele cortinetei se desprinde M. Şeptilici. E slab, tras la faţă, hainele îi atârnă. Are în mână o valiză din carton şi pe faţă acelaşi zâmbet fermecător)*

Mircea Şeptilici: Omagiile mele sincere Doamnă. Vă rog să primiţi acest bucheţel de floricele pe care le-am cules de pe câmp: o floare unei flori!

D-na Bulandra: O floare cam veştejită dragă Mircea. O, doamne, ce dar minunat! Mă impresionezi ca întodeauna! Ai fost şi ai rămas un domn. Lea-i cules cu mâinele astea cu care desenezi? Lasă-mă să le văd. (*M.S întinde mâinile. Le ia şi le pune pe obraji ei)* Te felicit că ai revenit la viață în eșalonul artiştilor.

M.S: Vă rămân îndatorat.

D-na Bulandra: De asemenea te mai felicit că ai fost cavaler şi ai luat asupra d-tale vina salvând-o pe partenera d-tale

M.S: Vă mulţumesc! Vin direct…

D-na B: Ştiu de unde vii…

M.S: Vreau să vă rog…

D-na B: Ştiu ce vrei să mă rogi…

M.S: Aş vrea…

D-na B: Ştiu ce vrei*...(Pauză)* O să mă gândesc! O să mă consult cu tovarăşii din conducere! Pentru că între timp, doamne cum au trecut anii, în tara noastră s-au schimbat enorm de multe! O să-ţi dai seama, şi, fiind un om inteligent, ai să apreciezi ce minuni adevărate se întâmplă în toată ţara!

M.S: *(Slab)* Ştiu, s-au umplut închisorile!

D-na Bulandra: *(Ca şi cum nu l-a auzit)* Da, s-au golit, dacă ţi-au dat drumul! Nu-i aşa Bob? Ce zici, cum am putea să-l ajutăm pe Mircea?

Bob: Teatrul nostru sprijină echipele de amatori din întreprinderile din capitală. Vă sugerez că poate ar fi bine să se ocupe de chestia asta cu amatorii.

D-na Bulandra: Spui prostii, el trebuie să se urce pe scenă. Asemenea exemplar uman nu trebuie să se piardă cu nici un chip (*Cu lacrimi în ochi)M*ă uit la el şi parcă-l văd pe Tony! (*rapid lucidă)* Da, ai dreptate, pentru început să se ocupe şi de amatori (*Îi face cu ochiul lui Bob*) Ca acoperire! Dar destul despre chestia asta. N-ai găsit-o pe Vasilica? Doamne ce nebună! (*către M.S)* Nu-ţi închipui câte probleme am cu fata asta!. O tânără actriţă extraordinar de talentată şi de spontană, dar are un defect. Dispare mereu. O căutam trei zile pentru o înlocuire şi n-o găsim! *(Gălăgie în culise).***Vocea Vasilichii Tastaman în culise**: Lasaţi-mă în pace, brutelor! Ce înseamnă asta? Ia mâna de pe fund măgarule! Şi nu mă ciupii! Au, mă doare! (*e împinsă în scenă, cu ţinuta în neorânduială, ciufulită, jumătate dezbrăcată)* Ce e asta? Nu cumva sunt arestată? Nu mă lăsaţi nici să mă-mbrac? Fi-ra-ţi ai dracului de jagardele, de janghinoşi! O s-o încurcaţi mârlanilor, o s-o luaţi în bot şi o s-o îmbulinaţi! O să fie vai de cojocul vostru! Mă duc la d-na Bulandra şi am să vă reclam! *(strigă*) Doamnă Bulandraaaa…

D-na Bulandra: Aici sunt d-ră Vasilica! Te căutăm de trei zile!

Vasilica: *(pocăită)* Am fost la o mătuşă!

D-na Bulandra: Te-au căutat acolo și nu te-au găsit.

Vasilica: Am două mătuși! Am fost la cealaltă!

D-na Bulandra: Te-au căutat și acolo!

Vasilica: De fapt am fost la un unchi care stă departe, tocmai în…

D-na Bulandra: Și acolo te-au căutat. Vreau să-mi spui clar unde ai fost?

Vasilica*: (reticentă*) Nu pot să vă spun…

D-na Bulandra: Domnișoară Vasilica începi să mă enervezi. Vreau să știu neapărat unde ai fost. Te somez să-mi spui unde ai fost?

Vasilica: (*ca o răsuflaresinceră)* Am fost…să mă fut!

D-na Bulandra: Oho, quelle horor! *(Pauză*) Scuze! Am fost indiscretă! *(aparte către Bob)* E tânără și are necesități. Te rog să lași la secretariat o listă cu toți amanți pe care îi ai, cu adresele respective și orele când efectuzi operația pe care ai pomenit-o, ca să te putem găsii la nevoie! Şi acum gata am terminat cu d-ta!

V: D-nă vă rog să aveți răbdare două minuțele: nemernica de mine vrea să vă roage ceva. vreau să vă spun ce am pe suflet. N-am cui să spun și n-are cine să mă povățuiască, cine să mă învete ce vrea viața asta de la mine că nu mai știu să mă descurc cu …nu știu cum să zic, ca să mă înțelegeți! Am o mare amărăciune pe suflet! Sunt o fată proastă de la Brăilița! Ştiți am fost un copil, fără părinți, cu puțină școală și dacă n-ați fi fost d-voastră binefăcătoarea mea poate m-așI fi omorât! Lumea e tare rea doamnă! Numai d-stră, cu mintea d-stră, și cu puterea pe care v-a dat-o Dumnezeu, numai d-stră mă puteți ajuta!

D-na Bulandra: Nu cumva ai rămas însărcinată?

Vasilica: Nu, deloc. Nu știu de ce, dar nu rămân! Problema ce vream să vă zic e e că mai toți bărbați din teatru cu care mă întâlnesc, cu care repet, și colegi și mașinişti și electricieni vor să…ştiţi d-voastră ce…

D-na Bulandra: Mă faci curioasă. Ce vor de la tine, o biată făptură?

Vasilica: Să se culce cu mine asta vor! Şi eu nu știu ce să mă fac? Chiar cu toți nu pot! Nu, că nu mi-ar plăcea, dar spuneți și d-stră, chiar cu toți? E just asta? Ce sunt eu? Mașină de plăceri? Au născocit și o poezie despre mine!

D-na Bulandra: O poezie? Bravo asta-i ceva foarte frumos

Vasilica: Ba nu e. E o porcărie!

D-na Bulandra: Atunci nu vreau să o aud. Te povățuiesc nici d-ta să n-o asculți,

Vasilica: *(plângând*) N-o ascult, dar ei nu se lasă! Cum trec pe lângă unii bărbați din teatru încep să - mi spună poezia…"Vasila Tastaman ciugulea"…

D-na Bulandra: *(violent)* Te rog oprește-te, nu vreau să aud vulgarități. Întodeuna m-am opus cu îndârjire vulgarităților. Ele sunt o plagă de care orice tânăr actor trebuie să se ferească…A fost o vreme când un cunoscut om de teatru a vrut să mă oblige să spun o replică care suna cam așa: "! Puțin îmi pasă de gloaba ai de armăsar care se balegă pe blazonul familiei! Qell horeur! Am refuzat. M-a amendat. Am suportat cu stoicism amenda, dar n-am cedat.

Vasilica: N-ați spus replica deloc?

D-na Bulandra: Ba da! Dar am îndulcit-o : "Puțin îmi pasă de armăsarul acela care stă cu coada-n sus și nechează pe blazonul familiei" Nu s-a râs, dar am păstrat bunacuviință, care trebuie să stea la temelia oricărui teatru. Du-te, draga mea copilă. Pentru prima problemă îți dau un sfat: Căsătorește-te! Pe vremuri îndemnam tinerele actrițe să aibă un amant cu bani pentru a le cumpăra toaletele. Acum le îndemn, având în vedere noile cerințe ale guvernului și ale partidului, să se căsătorească. Mărită-te. Dar cu un bărbat solid.

Vasilica: Ca să mă bată?.

D-na Bulandra: Nu, care să-i ciomăgească pe cei care vor atenta la onoarea d-tale. Pentru a doua problemă voi da dispoziții că cine te va mai apostrofa cu poezioara respectivă să fie amendat. Bob să ai grijă ca anunțul să apară la gazeta de perete a teatrului!

Vasilica: Mulțumesc, sunteți întradevăr binefăcătoarea mea. Dar cine să mă ia pe mine, o sărăntoacă, fără părinți, fără casă, știți că dorm într-o cabină!

D-na Bulandra: Nu te mai plânge. Ai două lucruri de mare preț.

Vasilica: Care doamnă?

D-na Bulandra: Tinerețe și talent! Nu le irosi. Și acum du-te **Vasilica**: Să vă dea d-zeu sănătate*...(Iese după ce face o reverență și sărută mîna d-nei Bulandra. I se aude vocea către cei din culise)* Aha. Fi-ți- ai dracului de labagii, v-am aranjat. Dracu o să vă ia dacă vă mai aud pe vreunul spunând porcăria aia…

D-na B: Bob, Fă-mă să înțeleg: ce ciugulea?

Bob: Banana!

D-na Bulandra: Banana? Banana e un fruct sănătos! Ca să vezi. Se plânge că e săracă, dar nu-i plac bananele. Tare ciudat! (*În culise se aud vociferări):*

Voce în culise: Trebuie să intru la d-na Bulandra cu acte. E nevoie de semnături

D-na Bulandra: Auzi Bob, sunt reclamată urgent. Transportă-mă acolo. Mircea aşteptă-mă *(Bob şi D-na Bulandra ies în culise. Rămâne în scenă Mircea.S.)*

Dabija: *(apare din culise)* A fost greu nene, acolo la pârnaie, la mititica?

M.S: Greu, e un cuvânt necunoscut acolo…

Dabija: Mie frică să nu ajung și eu acolo. M-au chemat la Miliţie şi m-au ţinut câteva zile. Dar cred că au de gând să poprească pentru mai mult timp… am o gură cât o şură şi când gândesc ceva vărs afară din mine, scuip. Un coleg de al nostru după ce s-a întors din turneu din Uniunea Sovietică

M.S: Nu-mi spune cine, nu vreau să ştiu…

Dabija: Repeta la noi în teatru într-o piesă şi odată, fir-ar mama ei a dracului de zi, ce mi-o fi venit să-l întreb: **Dece n-ai cerut nene Basarabia!?…**

M.S: Am auzit! Foarte grav, dacă nu te salvează îngerul tău păzitor, o să te înhaţe pentru câtva timp. Dacă scapi cu câţva ani mulţumeşte-i lui Dumnezeu!…

Dabija: *(Îşi dă cu pumni-n cap*)Şi la ce vă gândeaţi voi acolo la mititica?

M.S: Unii se gândeau numai la femei, alţi cum să evadeze! Castele de nisip!

Dabija: Şi d-ta nene?

M.S: Ai văzut vreodată o coridă?,(*Ben neagă)* nici, la film*?(Ben neagă*) Acolo toreadorul, ştii cei ăla?

Dabija: Hai, că nu-s venit cu pluta!

M. S. Toreadorul stă cu o cârpă roşie în mână şi aşteaptă taurul. Taurul însă nu

vede nimic altceva decât pânza aia roşie! Eu, asemenea taurului care nu zăreşte decât fâşia roşie de catifea, nu vedeam decât culoarea roşie a cortinei!… (*ermetic)* Şi visam!*!(Trage aer în piept*) să revin în teatru! Înţelegi Ben! Să… mă sui pe scenă, să o sărut, să mângâi catifeaua cortinei!

Dabija: Atunci ce facem nene cu gândurile noastre? Eu sunt om de la ţară, la mine ce am în guşă, e şi-n căpuşă!

M.S: Uită-le! (*Încet, înăbuşit)* Înghite-ţi gândurile Ben, altfel o să dai de dracu! N-are nimeni nevoie de eroi! Acolo de unde vin nu rezistă nimeni! E un malaxor necruţător. Nu-ţi fă iluzii! **Trebuie să ai curajul de a tăcea**

Dabija: Greu sfat nene.! Ascultă, ai unde să te duci?. Dacă n-ai unde să pui capul jos, vin-o la mine. Acum nu vrei să mergem la una mică?…

M.S: Mulţumesc nu. Trebuie să mă desmeticesc. Am crezut că plecarea din spaţiul strâmt al celulei îmi va aduce libertatea, dar cred că m-am înşela!

Dabija: Adică cum?

M. Ş: Vezi tu, lumea liberă la care am visat acolo mi se pare acum meschină, îngustă, mizerabilă, cu interesele fiecăruia, mărunte… Lumea spre care am tânjit acolo în închisoare era altfel! *(din rărunchi)* Liberă, liberă! Fără hotare!

Dabija: (*Se uită la el şi nu înţelege)* Şi vrei să te întorci la închisoare?

M:S: Hai, că esti nebun deabinelea!

Dabija: Ai bre, că n-o fi dracu chiar atât de negru! Hai să bem o votcă, aici la Cireşica şi să ne veselim… acum îţi trebuie o gagică. Ştiu eu una numai bună!

M.S: *(indârjit)* Nu pot Ben. Trebuie să duc o scrisoare a unui coleg de detenţie-care mai are mulţi ani de stat acolo - la sora lui… ***(Bob şi D-na Bulandra, revin)***

D-na Bulandra: Aşaa, am revenit…(*Către Bob, şmecheră*) vezi că e cineva la cortină. *(Bob se duce spre culise. Către M.S, rapid, conspirativ)* Ai de gând să rămâi, te-ai stabilit? Ţi-au ieşit gărgăunii din cap?

M.S. Fiţi liniştită, **teatrul va fi de acum tara mea!**

Bob: (*revenind)* Nu e nimeni doamnă…

D-na Bulandra: Mi s-a părut! *(către M.S*) nici nu ştii câte sunt pe capul unei biete

femei ca mine. Am de semnat multe apeluri pentru pace şi chiar (*râde)* adeziunea la congresul vegetarian mondial care se va ţine în India…unde sunt invitată

M. S: Sunteţi vegetariană?

D-na Bulandra: Sunt, dar mănânc şi carne…

M.S: Dar de ce sunteţi într-un căruţ.?

D-na Bulandra: Mi-am rupt mâna şi m-au aşezat în căruţ. Dar să vorbim lucruri serioase. Vreau să-ţi arăt amintirile mele la care lucrez de mai mulţi ani …Sunt insemnări modeste, fără valoare literară! Mă destăinui ţie, pentru că sunt convinsă că ai să mă înţelegi perfect! Doamne, ce mult îmi aminteşti de Tony!

M. S: Mă măguliţi, nu merit!

D-na Bulandra: Ştii bine, eu am fost departe de a fi comunistă! Pentru că nu-i cunoşteam pe comunişti, pentru că de la moartea lui Tony care venise să se adauge zbuciumului amar pe care îl trăisem odată cu întreaga ţară în anii războiului, trăiam retrasă, sub zăbranicul tristeţii şi dureri…Dar pe măsură ce timpul trecea, am început să deschid ochii, să aplec urechea la …ăăă…

Bob: La vuietul de şantier !

D-na Bulandra: Aşa, aplecasem urechea la vuietul de şantier ce cuprinsese întreg pământul patriei, mulţumesc Bob şi…

Bob: Şi treptat aţi fost cucerită de viaţa nouă!

D-na Bulandra: Mulţumesc Bob, da viaţa nouă, care vestea primăvara unor prefaceri, care iradiind năvalnic din toate părţile, pătrundeau în restriştea izolării mele, doamne, ce mult îmi aminteşti de Tony, dar poate te plictisesc?.

M.S: Deloc, sunt lucruri la care am meditat şi eu acolo în recluziune…

D-na Bulandra: (*nu l-a auzit)* Astăzi eu nu mai sunt acea care am fost odinioară.

M.S: Cum aşa? Nu înţeleg…

Bob *(Aparte către M.S)* Nu te băga! Aşa e d-nă Bulandra, v-aţi schimbat!

D-na Bulandra: Odată cu toţi ceilalţi oameni, m-am schimbat, înfrângând în mine prejudecăţile pe care le dobândisem vrând nevrând. În lumea în care m-am

născut, pe care n-am iubito…salvează-mă, Bob

Bob: *(care-i ştie pe dinafară discursul*) Nu v-a fost uşor!

D-na Bulandra: *(Preia, spontan, creator*) Da, nu mi-a fost uşor, să mă adaptez, dar adeziunea mea faţă de noile realităţi a fost totală …ăăă…şi acceptând conducerea teatrului Municipal, am acceptat în toţi anii aceştia care s-au scurs…

Bob: Aţi acceptat invitaţiile de participare la manifestările de interes obştesc!

D-na Bulandra: Aşa e, nu mai repet, că sigur te plictisesc!

M.S: Deloc, aveţi în faţă un elev sârguincios! Acolo, în recluziune, a luat contact cu metoda de reeducare a profesorului Macarenko!

D-na Bulandra: Da interesant. Am uitat ceva Bob? A da…Prin realizările colectivului teatrului nostru m-am străduit să merit apelativul de **artistă cetăţeană**,de aceia am mulţumit partidului şi guvernul pentru toate distincţiile şi decoraţiile pe care mi le-au oferit, inclusiv ordinul muncii, precum şi titlul de artistă a poporului cu care am fost răsplătită! Dar destul cu confesiunile…

Bob: *(Şoptit)* Audienţa!

D-na Bul.: Fir-ar al dracului, am uitat de Ghiţă! Să mergem, Dabija, unde eşti?

Dabija: Aici, nu suntem prea hămesiţi, o votcă să ne daţi şi vă zicem să trăiţi.

D-na Bulandra: Eşti incorigibil! La revedere Mircea! Să nu uiţi că scena e viaţa ta! Doamne cât de mult semeni cu Tony …*(Bob şi D-na Bulandra ies din scenă)*

Dabija: (*uitându-se după d-na Bulandra*) **Domnule, parcă-i vie!**

(*se stinge lumina şi se reaprinde descoperind cortinetele care au revenit la poziţia din tabloul prim, cu afişul care specifică:* ***Montreal 1989 două ore mai târziu!****)*

M.S: Aşa a fost! Fuse şi se duse! (*S-a aşezat într-un colţ pe un taburet, chircit)* Eşti mulţumit d-le Ionescule ? Acum poţi să scrii o carte sau un scenariu de film…

Ionescu: Ai adus-o bine din condei! Ai povestit cum ţi-a convenit.

Marieta: Cum era de fapt d-na Bulandra?

M. S: Era *(îl apucă râsul)* un histrion inimitabil, care însă ştia să aprecieze talentul! Era o vânătoare de talente! Când descoperea unul, nu se lăsa până nu-l aducea în teatru. Dar indiferent câte faţete ar fi avut, eu mi-o amintesc cu

tandreţe, alături de cel care m-a luat cinci ani mai târziu în Teatrul de Comedie, Radu Beligan, deschizându-mi o altă traectorie!

Ionescu: (*febril, a deschis reportofonul).* O amintire vitriolantă ne-a furnizat maestrul Şeptilici despre marea doamnă a teatrului românesc, atât de idiolatrizată şi tot atât de ironizată de unii contemporani! Şi dacă pentru propaganda oficială ea a reprezentat actorul cetăţean, pentru mulţi alţi, ea fost poate primul omul de cultură care a făcut pactul diavolului cu puterea, pact care a fost urmat, ca să zic aşa, cu frenezie, de zeci, sute de intelectuali străluciţi!

Marieta: Ascultă, mă enervezi, cu pactul d-tale, fir-ar al dracului de pact! Ce trebuia să facem noi, artiştii tineri, care vroiam să facem teatru? Să ieşim în stradă? Au ieşit unii în 57 la revoluţia maghiară şi ce au reuşit să facă?

M.S: Ani grei de închisoare!

Marieta: Am avut colegi care au protestat ca Omescu şi Mavrodineanu care au semnat apelul lui Goma. Ce au realizat?

M.S: Unii a emigrat, alţii au fost marginalizaţi…

Ionescu: Dar măcar unul din marii noştri actori, dacă ar fi..refuzat să joace

Marieta: Eşti nebun! Ar fi murit de foame

Ionescu: Dar toţi nu ştiau cum să se mai gudure pe lângă putere, ca să-i facă artişti emeriţi şi ai poporului şi să joace în piese mincinoase care au pervertit ani de zile poporul…ca ”Pentru fericirea poporului” şi odioasa “În valea cucului” …

M.S: Nu chiar toţi. Marioara Voiculescu a refuzat să se urce pe scenă şi să joace. Doamne cât am admirat-o, dar n-am avut p puterea s-o urmez! (*Alert, viguros*) Acum gata cu amintirile, gata cu nostalgia, e boala rea de inimă a bătrânilor. Dă gata mai rău decât infarctul! Acum avem de lucru. Peste trei zile avem iar spectacol. Unde sunt ceilalti?.

Marieta: Mi-au telefonat că nu pot venii la repetiţie, aşa că amânăm……

M.S: Nu amânăm! S-au tipărit afişe, programe, s-au anunţat prietenii, spectatorii. Trebuie să jucăm şi vom juca. Ce spun americanii d-le Ionescule?:

Ionescu: Spectacolul trebuie să continue! **The show must go on…**

M.S: Marieţico avem o scenă amândoi: La premieră s-a întâmplat o bulibăşeală : în loc să intri normal pe uşă te-ai prăvălit în scenă cu uşă cu to!

Marieta: Ştiu, se blocase uşa! Ce era să fac?

M. S:. Atunci am avut noroc că publicul s-a amuzat. Aici, nu avem uşi cu care să te prăbuşeşti! Ia să vedem cum ai să procedezi? Improvizează! Cum se comportă un personaj ca baba Safta? Ce sentiment o domină? *(pedagogic, ca Marius Chicoş Rostogan*) Nu-i aşa că e curioasă?

Marieta: (*atunci descoperă. Ca Bulă*) Daaa!

M. S: Nu-i aşa că iscodeşte?

Marieta: (*ca Bulă*) Daaa!

M.Ş : Nu-i aşa că nu stă o clipă locului, e ca un copoi?

Marieta: Daa, sigur că da! Ca un copoi, umblă şi vrea să afle! Spionează!

M. S:, (*în spatele cortinelor s-a costumat. Pe ultima replică, când îşi pune o broboadă devine o altă* ***babă Safta***. (Marieta, *tot timpul s-a ţinut după el neobservând manevrele lu*i) Şi bini că ti văd! Ptiu, da şe tinerică arăţi maică. Nu te-am mai văzut de când mă spovidii părintele Pafnutie! Mare pişicher! Mă întrebă dacă am rămas însărcinată şi dă-i cu mâna pe sub fustele mele, neruşinatul! Dar, parcă că ţi-a phierit graiul?

Marieta: Rămasei perplexă! (*În fundul sălii se aud glasuri):* Dar ce se petrecece acolo? *(A apărut un domn mititel în vârstă, sfrijitt, agitat, urmat de un poliţist)*

Sorin Popa: Am informaţii că aici repetă! (*către poliţist):* Monsieur policier, avez vous l' amabilite de m' accompagner, pour etre present quand je veux donner la citation a monsieur Şeptilici, je veux te traduire en justice parce qui je il a utilise au theatre, un texte sans mon consentement. Tu comprends?

Poliţist: Biensur, aleez, ale, vas-y, courage moi je suis a cote de vous.

Sorin Popa: *(Către cei prezenţi.)* Atenţie la toată lumea. Unde este d-l Şeptilici?

M. S: (*Ca baba Safta*) Dar şe trabă ai matale cu el? :

Sorin: Mă numesc Sorin Popa şi sunt însoţit de d-l poliţist …

M.S: Aracan di mine maică! Ptiu, că tare mai spăriet! Zugravu aista, pi cari l-ai

numit, nu e maică! O plecat, s-o dus! Şi m-o lăsat pi mini şi pi sora mea giamănă să păzesc zmângălelile aistea! Vinii mata mâini…

Sorin P: *(suspicios*) Ascultă, eu parcă te cunosc de undeva?

M. S: Pi mini? Fugi da ici că şuguieşti*! (Sorin dând ocol personajului Safta descoperă pantalonii şi pantofii lui Şeptilici)*

Sorin: Trebuia să-mi închipui. Jos masca d-le Şeptilici. Eşti demascat! Ai auzit cine sunt şi probabil ştii de ce sunt aici însoţit de un poliţist.

M.S: Da, dragă Sorine, ştiu cine eşti şi bănuiesc de ce ai venit!

Sorin Popa: După cum ştii sunt urmaşul legal şi testamentar...

M.S: Al tatălui tău, marele om de teatru Victor Ion Popa, autor al piesei Take Ianke şi Cadâr. Cunoaştem, nu trebuia să vii până aici ca să ne reamintești.

Sorin Popa: Monsieur la policier il ne me laisse pas lire! Au făcut pur şi simplu un masacru …

Poliţist: Olala, un massacre! Une situaţion grave! Crime avec premeditation! *(Către Şeptilici)* Pas vrai?

M.S. C'est un malentendu! Il m'acuse que j ai intervenu brutalement dans j ai ilimine quel que pasages a son avis, importantes!

Poliţist: Sans sa permission est un delict! (*cătreŞeptilici*) Qui a'ete massacre? (*Marietei)* De que s'agit-il

Marieta: Zice că, pardon, parle …aaa…complicaţion…situaţion, nasoală.

Poliţistul: Nazol? C est quoi sa? aaa..je ne comprends…

Sorin Popa: Silance! Declar în prezenţa unui martor official, (*către poliţist)* Allo!

Marieta: (*Îi dă un ghiont poliţistului*) Alo, vous te parle!

Poliţist: Pardon?

Sorin P: Silance! Deci, reiau: pentru infracţiunea de a juca ilicit două spectacole fără aprobarea mea, v-am dat în judecată, iată citaţia care vă cheamă la proces în calitate de inculpat. Neavând un domiciliu stabi, atestat de departamentul de poliţie al oraşului Montreal, sunt obligat de lege să ţi-o înmânez personal. *(Întinde citaţia de la process. Nimeni nu mişcă. Toţi stau nemişcaţi.)*

Sorin P: *(poliţistului)* Le papier, Monsieur. Donez lui le papier. (Dă-i citaţia)

Poliţistul: Moi? Pourques? C est a vui donner (Pentru ce eu? Dă-i-o d-ta)

Sorin: Comment vous refusez de lui donner la citaţion (Refuzi să i-o dai?)

Poliţistul: Pas pas mes attributions (Nu intră în atribuţiile mele)…

M.S: Măi Sorine, de ce faci tu tot tărăboiul ăsta? L-am cunoscut pe tată-l tău, era un om generos. L-am iubit, Sorine!

Sorin P. Să nu amestecăm lucrurile. Aici e vorba de afaceri!

Poliţist: (*A înţeles şi el ceva*) Bain! Les affaires sont les affaires!

Ionescu: Fi atent maestre! Citaţia nu trebuie să ajungă în mâna ta: Fentează-l!

M.S: (*Disperat, zăpăcit*) Cum dracu să fac?

Ionescu: N-ai văzut **Charlot Boxer?** Nu sta pe gânduri, treci în spatele lui…

Marieta: (*aţâţată*) Treci în spatele lui*…(M.S , ţopăind ca un boxer trece în spatele lui Sorin. care se trezeşte în faţa cu Ionescu.care îi obstrucţionează trecerea, tot ţopăind. Sorin P. se întoarce brusc şi dând cu ochii M.S vrea să-i înmâneze citaţia*

Ionescu: (*Strigă)* Fentează-l maestre! Cu joc de picioare!

Marieta: *(Ţipă)* Fentează-l Mâşule…(*M.S,, ţopăind trece iar în spatele lui Sorin. care de data asta o are în faţă pe Marieta! (Sorin întorcându-se se împiedică, se clatină, Marieta, îl sprijină şi îl aşează pe un taburet adus de Ionescu.)*

Poliţist: Qescu se passte? (Ce se-ntâmplă?)

Marieta: Ne jucăm de-a baba-oarba! Aaa… jouons… leapşa pe ouate!

Poliţist: Pardon, compred pas?

Marieta: Cum se spune în franceză Mâşule?

M.S: Un sont de Cache-cache! *(Ţopăie în continuare în aşteptarea lui Sorin P.)*

Ionescu: Time aut! E groghii (*aduce un taburet şi îl aşează pe el. M. S. şi Sorin P. Stau alăturaţi pe taburete gâfâind. În spatele lor Ionescu şi Marieta le fac vânt cu batistele)*

M.S: Am pus-o de mămăligă! Ce mai facem acum?

Ionescu: S-a terminat repriza întâi. Va urma epilogul! Deocamdată, pauză!

Marieta: Fii atent Mâşule, şmecheru vrea să-ţi paseze citaţia! Ţi-o pune în mână! Nu-l lăsa! (*Sorin vrea să-i paseze citaţia lui M.Ş. Ionescu o ia şi o bagă-n gură)…*

Ionescu: *(Cu hârtia în gură*) Gata, ia-o de unde nu-i!

Sorin: Nenorociţilor, hoţilor, bandiţilor, daţi-mi citaţia că altfel vă dau în judecată! (*plânge de furie)* Comuniştilor, comuniştilor, co…(*se îneacă de furie)*

M.S: (*izbucneşte în râs*) Hai, că eşti scump! Hai, că ai haz! Acum te recunosc! Dacă tu ai ajuns să mă faci pe mine communist eşti cel mai mare umorist al acestor zile! Bravo Sorine, aşa te vreau! Vino să te îmbrăţişez! Te iubesc*!*

Sorin: (*Vrea să-l respingă***)** Stai, îţi baţi joc de mine?

M. S: D-zeule, doar ştii că te iubesc! Ştii, de câte ori ţi-am trimes pachete la închisoare! (*Îl îmbrăţişează*) Doar ştii cât m-am sbătut, pe lângă d-na Bulandra pentru piesa tatălui tău. (*Catre Ionescu*) Daţi-mi citaţia, scuipă la mine în palmă ce-a mai rămas din ea. (*Ionescu se execută. Către poliţist*) Consigne je ai pris conaissance de la citation (Consemnează că am luat cunoştinţă de citaţie)…

Poliţist: *(Ia ghemotocul şi vrea să-l desfacă, dar nu reuşeşte şi îl aruncă)* Sa c est pas citaţion! Se un…boule du papier! (Asta nu e citaţie). Je ne peut pas confirmer ca

Marieta: Ce zice? Nu înţeleg. Ăsta n-are dicţie deloc!

M.S: Zice că nu poate să consemneze. Sorine, ca să nu pleci de aici cu mâna goală, eu am la mine 500 de dolari cu care trebuia să plătesc nişte furnizori. Ţi-i dau ţie şi o să văd de unde o să mai fac rost de alţi bani…

Sorin: (*emoţionat)* Mulţumesc, dar nu pot primii! Lasă, să fie de pomană în amintirea tatălui meu, iar d-ta să fii sănătos!

Toţi: Aşa să fie! Bravo Sorine, eşti la înălţimea lui taică-tu! Eşti un boier…(*Veselie mare)* Pentru Sorin Popa de trei ori ura, ura, ura!

Sorin: Am venit aici să vă fac praf şi plec ca un rahat.. *(Marietei.)* Vă urez succes! (*pleacă plângând. Poliţistul întârzie în faţa Marietei)*

Marieta: Ăsta ce-o mai vrea?

Poliţist: Madmoaiselle vous ete bien foutu, je voudrrais vous revoir!

Ionescu: D-l poliţist ar vrea să te… mai întâlnească…

Marieta: Ei asta-i bună! (*Dulce)* Monsieur Policier, du-te învârtindu-te…

Poliţist: Coment?

Marieta: Vas dans le petit oiseau de ta maman!

Poliţist: Avec plaisir ! *(Poliţistul salută elegant. Pleacă cântând:Je ne regrette rien…)*

Marieta: Scena cu Sorin m-a năucit! Observ că şi d-ta nu te simţi prea bine…

M.S: Nu, nu, mă simt perfect, a fost o copilărie! *(vesel)* Ce ar fi dacă ne-am decupla la cele mai mici împotriviri ale soartei. Ce a însemnat scena asta pe lângă ce-am îndurat în închisoare? Un fleac!

Ionescu: Atunci povesteşe-ne ceva din detenţia de la canal…

Marieta: Niciodată nu te-am auzit vorbind de ce ai îndurat acolo.

M.S: N-ar fi rău să ne despărţim de trecut râzând, cum spune Lenin.

Ionescu: (*pornind reportofonul)* După spectacolul penibil, dat de fiul unui mare om de teatru şi el victimă a regimului communist, îl rog pe maestrul Septilici pe care l-am supărat acuzându-i fica de a fi fost colaboratoare a securităţii, să ne povestească de suferinţele îndurate ca deţinut la canalul Dunăre, Marea Neagră unde şi-au lăsat oasele mulţi patrioţi români, care au preferat să moară decât să facă pactul cu sinistra securitate! Cât de greu a fost maestre?

M.S: (*râzând)* N-a fost greu deloc! Mie, la canal, spre deosebire de ceilalţi deţinuţi mi-a fost mai uşor!

Ionescu: *(opreşte reportofonul*) Nu cred o iotă din ce spui şi cred că trupurile morţilor de acolo se răsucesc în morminte dacă te-ar auzii…

M.S: S-ar răsucii în morminte dacă aş minţi! Dacă m-aş împăuna cu ceva ce n-am trăit. Sigur, a fost greu, dar n-am îndurat ce au indurat ceilalţi, pentru că am avut norocul să fiu privilegiat!

Ionescu: Aha! *(Jubilează)* Ce servicii le-ai făcut ca să ai un regim privilegiat? Îi spionai pe ceilalţi deţinuţi, îi turnai?…

M:S: Spionaj, turnătorie, ce cuvinte goale, cu aureolă, dar necunoscute acolo! Mă uit la voi, vă aud, dar nu vă înţeleg! Ce importanţă are curajul, dacă, Mircea Vulcănescu a acoperit cu corpul său, trupul unui coleg de celulă ca să nu răcească, dacă el a murit? (*Strigat)* Acolo, tot ce contează e să supravieţuieşti, nebunilor! Dar acolo mie mi-a fost bine, pentru că mi s-a întâmplat o minune…

Marieta: Asta-i bună, ne bagi în science-fiction! Ce minune?

M.S: Normatorul de la şantierul de la Capul Midia unde eram repartizat avea o iubită la Constanţa şi n-avea timp de grafice şi ştiind că eu mâzgălesc hârtia m-a luat sub aripa lui ocrotitoare! Şi desenul, a fost biletul meu de favoare cu care am traversat toată perioada. Stam în baraca administraţiei şi făceam grafice, diagrame, tabele, liste, referate în timp ce colegii mei dădeau cu târnăcopu*!* Eşti lămurit? Eşti mulţumit? Dar acum vreau să mă lămuresc şi eu cu ceva care îmi stă pe creier. Domnule Ionescule, poţi fi o clipă, un om de caracter?

Ionescu: Nu conta pe mine mai mult de cinci minute!

M. S: În 47 înainte de a încerca să fug din ţară m-au vizitat cu un mesaj doi indivizi. Am o bănuială că ai fost unul dintre ei!

Ionescu: Am fost. Primisem însărcinarea asta de la…

M:S: Ştiu, am aflat! De la *…(arată cu mâna la epoleţi)…*

Ionescu: Acum gata totul a trecut. A fost ca un vis rău. Ducă-se pe pustiu!

Marieta *(lui Ionescu***)** Nu ştiu cum te mai rabdă pământul!

Ionescu: A fost paşaportul şi biletul meu de avion! Te rog iartă-mă!

M. S: Te-am iertat. Toţi, avem momente de laşitate, să nu fim neîndurători! Am să vă relatez o situaţie în care şi eu am fost un laş…

Ionescu: *(Porneşte reportofonul)* Dragi ascultători veţi auzi în premieră o mărturisire zguduitoare …

M.S: După canal am avut domiciliu forţat într-un sat din Bărăgan. Stam în nişte bordee mizerabile la un ţăran şi ne hrăneam cu ce da Dumnezeu, cu ce avea omul în ogradă, aveam vecini foşti miniştri, magistraţi….

Ionescu: Cunosc! Gazetari de dreapta, preoţi, frontierişti, sionişti, masoni, ţărani anticolectivişti, delicvenţi arestaţi pentru omisiune de denunţ…Ştiu…

M.S: Viaţa asta liniştită, era bulversată duminica, când venea un sergent major.

Ionescu: Cunosc, am trecut pe acolo… gata am tăcut!

MS: Şi sergentul ăsta major avea un tabiet. Ne aduna în mijlocul satului, se suia pe o ladă şi începea să ne înjure de mamă, de toţi sfinţi, pe care-i lua la rand…

Marieta: Ei şi..vă înjura şi gata! Ar fi fost rău dacă vă lua la bătaie!

M.S: Aşa e.! Ne-ar fi înjurat şi ar fi plecat, dar de fiecare dată după ce ne înjura bine de tot, ieşea în faţă Niculae Carandino! Aţi auzit de el?

Ionescu: Cum să nu: ziarist, cronicar dramatic, traducător, director general al teatrelor, director al teatrului Naţional, condamnat…

Marieta: Eşti o enciclopedie ambulantă! Acum gura!Zi mai departe Mâşule?

M.S: Mai departe o să vă arăt pe viu. Pe loc, mi-a venit o ideie să înscenez pentru voi situaţia de atunci din satul de ”vacanță obligatorie” improvizând. Eu voi fi sergentul major Bolovan, tu domnule Ionescule, vei fi Carandino, iar Marieta, va privii neputincioasă, ca mine, atunci.…

Ionescu: Stai! Nu-l ştiu, pe Carandino.Habar n-am cum ar fi procedat…

M.S: Trebuie să spui doar atât: ”Dece ne înjuri, ştii tu cine suntem noi?” Poţi?

Ionescu: (*fălindu-se*) E un fleac pentru mine! Nu mă cunoşti?

M.S: Să te aranjăm. Carandino era mai scund şi mai lat în umeri ca tine..(*Ionescu se îmbăţoşează*) Stai cuminte! Nu trebuie să joci un trup, ci o atitudine morală, aşa că stai degajat. Unde ţie cravata? Trebuie neapărat să ai cravată.

Ionescu: Acolo în sat Carandino purta cravată? *(M. S îi aranjează o cravată)*

M.S: Neapărat. Fără cravată nu se poate, ai să vezi de ce!. Eu mă duc în culise să aranjez personajul! (*le face cu ochiul şi pleacă în culise)*

Ionescu: *(Marietei)* Hai, că va fi amuzant! Am să-i trântesc câteva replici de am să-l las cu gura căscată! Hei, (*către culise)* ce faci, te aranjezi mult?

M.S: Ai răbdare, îţi pregătesc ceva ce n-ai să uiţi toată viaţa. *(apare M.S.: Cizme, mustaţă, păr zburlit peste ochi. Are în mână un baston de poliţist.. Trânteşte jos o ladă şi se suie pe ea. E beat. Răcneşte)* Mă aşteptaţi paştele şi grijania voastră dă bandiţi, dă hoţi şi escroci, dă malagambişti, dă duşmani ai poporului, dă capitaliştii anglo americani care aţi supt sângele poporului!

Ionescu: (*către Marieta.)* Formidabil, grozavă transformare...Şi eu ce fac?

Marieta: Nu ştiu, descurcă-te! Ai auzit că trebuie să spui o replică…

M.S: (*către Ionescu)* Tu ăla de colo, de ce paştele mătii nu eşti atent la ce zic io, şi vorbeşti în front, ai? De ce mă nenorocitule? Drepţi, culcat..(*Ionescu ezită. Şeptilici, alias sergentul major îi aplică o lovitură cu bastonul care-l îndoaie)*

Ionescu: Au, ce faci, mă doare, ai spus că e doar o joacă…

M.S: *(dezlănţuit)* Te doare? Ia auzi la el: Îl doare! Dar pe mine nu mă doare să ard gazul pe lângă voi?(*Îl apucă de cravata şi-l roteaşte lovindu-l cu bastonul în cap)*

Ionescu: Nu da domne ăsta e un cap de om…

M.S: Neee, spurcăciune, ăsta e cap de jigodie, adică tărtăcuţă! *(Îl loveste iar)*

Ionescu: *(zăpăciti)* Alo, domnu', nu da domne, ai zis că ne jucăm…

Marieta. (*Se amuză)* Au nu mai pot…de atâta râs!

M.S: A, îţi arde joacă, cristoşii mătii de cioflingar, de scârţa, scârţa pe hârtie, lasă că-ţi dau eu ţie joacă, să n-o uiţi toată viaţa*...(Îl loveşte, îl sgâlţîie.. Ionescu a devenit moale ca o păpuşe în mâinile lui M.S)*

Ionescu: Auuu, înţelege domnule că mă doare, asta nu mai e joacă!

M.S: Dar cine ţi-a spus ţie hoţomanule, banditule că eu mă joc?

Ionescu: Păi, nu aşa ne-am înţeles?

M.S: Cum să mă înţeleg eu, sergentul major Bolovan cu un bandit cu tine?

Ionescu: Aşa ne-am înţeles, jur, uite d-na e martoră!

M.S: *(tot feroce)* Îmi amintesc jigodie, dar tu nu trebuia să-mi spui ceva?

Ionescu: Ce să-ţi spun? N-am să-ţi spun nimic..

M.S: (*Iar îl i-a de cravată şi-l învârteşte)*Şi dece paştele şi grijania mătii nu vrei să spui tu ceva? Faci cumva grevă, hai, ai să auzim ce ai de spus?

Marieta: Zi domnule replica…

Ionescu: (*zăpăcit)* Care replică?

Marieta: Că, de ce ne înjuri…

Ionescu: Zic, dar nu mai da în mine: Dece ne înjuri?…

Marieta: (*Îi suflă)* Ştii tu cine suntem noi..

Ionescu: Ştii tu cine suntem noi?

M.S: N-am auzit. Zi mă mai tare, parcă n-ai mâncat azi..

Ionescu: (*zăpăcit repetă))* Zi mai tare, parcă n-ai mâncat azi…

Marieta: (*suflă)* Fără, parcă n-ai mâncat azi…

Ionescu: Fără parcă n-ai mâncat azi…

Marieta: Nu mai pot, mor de râs…

M.S: (*imitându-l pe Ionescu, râzând)"*Fără parcă n-ai mâncat azi", auzi ce replică! Hai vino să te pup că eşti tare scump!

Marieta: (*râzând în hohote)* Eşti de comă Ionescule.

Ionescu: După ce m-a bumbăcit de m-a tăbăcit! Vreau să ştiu de ce râdeţi**?** Ai înscenat toată aiureala asta ca să mă ciomăgeşti pe mine?

M.S: Deloc! Ca să-ţi arăt cât am fost de laş. Bolovan îl bătea de-l snopea pe Carandino şi eu stăteam pasiv şi priveam…cum a stat acum Marieta!

Marieta: (*râzând în cascade*) Scumpul de el, auzi nu ştie de ce râdem. "n-ai mâncat azi, fără n-ai mâncat azi*"(iar râsete)*

Ionescu: Acum ai fost activ nu glumă: m-ai bătut de m-ai răgezit!

M.S: (*râzând*) Arta cere sacrificii Ionescule! Te-am lovit tare. Îmi cer scuze!

Ionescu: Ce să fac cu scuzele, mă doare tot corpul? Mi-ai făcut şi vânătăi

M.S: *(vesele*) Te rog, iartă-mă. Până te-nsori îţi trece! Doamne de mult n-am râs cu atâta poftă. Am râs de multe ori în viaţă dar ca acum niciodată! Parcă nu-i a bine. (*râzând in continuares se clatină*) hopa, ce-i cu mine! Tu, ce-l de sus, vrei să mă atenţionezi cu ceva? (*către Marieta şi Ionescu)* Nu-i nimic, mi s-a părut!…şi…(*râde)* doamne ce bine-i să visezi (*iar se clatină*) Hei, tu cel de sus, aim impresia că ai ceva de spus? Vorbeşte mai clar…

Marieta: *(Crede că e o joacă)* Ei, ce ţi-a spus, cel de sus?

M.S: *(În uşor delir)* Cel de sus? A, nimic n-a spus…a rămas acolo…sus..(*Se prăbuşeşte)* Iertaţi-mă, mie rău…

Marieta: *(strigă)* Mâşule, lasă gluma, lasă teatru, nu te juca!(*îngenuchează lângă el)*

M.S: Teatru, ce glumă bună! Ce loc minunat! Ce grădină a desfătărilor! Unii o numeau o groapă hâdă! Dar pentru mine a fost o bucurie, un vis, **a fost ţara mea**! Doamne, câte satisfacţiii mi-a oferit! Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi rezistat

acolo la închisoare! (*cu glas tremurat)* Tu, cel de sus, care acum mă încerci, dacă m-ai lăsa să mai joc un spectacol, ar fi OK-ey! Doar ştii… m-am născut în teatru, am trăit în teatru şi… aş fi vrut să mor tot în tea…nu vă alarmaţi…nu e nimic grav…nu mor…s-ar putea doar să-mi schimb modul de viaţă! Anunţaţi pe soţia mea că…am plecat…. *….(Se sfârşeşte)*

Marieta: Alerg la un telefon să anunţ o salvare…

Ionescu: (*Îngenucheat îi ia pulsul, îi desface gulerul, îl pipăie).* Cred că nu mai e nevoie. Nu mai are puls. Nu-mi vine să cred (*E siderat)* S-a dus, chiar a plecat…

Marieta: *(Plângând îi ascultă inima după care îi închide ochii)* De data asta a reuşit să evadeze definitiv! Ştiam că aşa se va întâmpla. Prea s-a agitat, prea şi-a dorit să ajungă aici. Era ca un cal pur sânge în galop. Te rog dă un telefon la numărul ăsta, la soţia lui*…(îi întinde o carte de vizită0)* Bănuind ce i s-ar putea întâmpla, de câte ori ne întâlneam, pedant cum era, îmi dădea o carte de vizită cu adresa şi numărul de telefon unde locuia. Du-te, eu am să-l veghez *(Aprinde o lumânare)* Parcă doarme, Doamne, ce mândreţe de bărbat*…(o podideşte plânsul)* Dormi liniştit scumpe maestre, ai fost un prinţ printre oameni*!* Comedia s-a terminat Ce păcat că din viaţă nu se poate ieşii decât în felulul ăsta…tragic! *(încet,în timp ce se stinge lumina trage cea de a patra cortinetă şi dacă este, se lasă*

Cortina

(P.S: Mircea Şeptilici a murit în Noiembrie 1989 într-o staţie a metroului New-yorkez. Am imaginat varianta asta, cum desigur se bănuieşte, din necesităţi scenice)

Piesa s-a citit, în cadrul "Clubului Dramaturgilor" a Uniunii Scriitorilor din România, Luni 28 Martie 2011, ora 17. 30 în foaierul Teatrului de Comedie, cu următoarea distribuţie:
Mircea Şeptilici: Vl. Găitan.

D-na Bulandra: Stela Popescu
Ionescu- Dangerous: Adrian Fetecău
Tantzy Căpăţână: Delia Seceleanu
Benedict Dabija: Andrei Necula
Bob: Candid Stoica
Marieta: Virginia Mirea
Primul vizitator: Şerban Georgevici
Al doilea Vizitator: Grigore Grigore
Sorin Popa: Eugen Racoţi
Un poliţist: Felix Dumitrescu

Regia: Candid Stoica

***

Dosarul Curvelor
sau
Paula și Teodor
sau
Căsătorie eşuată!

Personaje

Paula: actriţă.
Teodor: autor.
Pacoste: prieten cu Teodor
Nelu: prieten cu Paula. Medic.
Dr. Ricşa: Medic. Prieten al actorilor.
Telefonista : de la Piatra Neamţ. Visează la un actor.
Demetriade: secretar literar.
Actorul comentator: poate fi jucat de oricare dintre bărbaţi)

(Scena e împărţită în două spaţii de joc de două cortinete. În faţa lor apare actorul comentator. Undeva între cele două spaţii de joc pe un practicabil mai înalt vor interveni Telefonista şi Demetriade).

Actorul: Bună seara! Stimaţi domni şi stimate doamne...*(Din culise se aude vocea actorului care îl joacă pe* ***Pacoste,*** *care e şi sufleur)*

Pacoste: Ininvers.

Actorul: Invers ce?

Pacoste: Stimamate do do amne şi sti sti maţi domni...

Actorul: *(Se face că nu observă bâlbâiala*). Scuzaţi, obişnuinţa. Stimaţi spectatori. direcţiunea teatrului m-a însărcinat să vă anunţ că astă seară se joacă...

O voce: *(din sală)* Fără piesă...

Actorul: Cine a spus replica asta? *(Pauză)* Nimeni n-are curaj să recunoască? Eroare. Astă seară se va juca...

O voce (*din sală*)*:* Fără piesă!

Actorul*: Iar? Cineva are o obsesie. Dezmint....Acum (*vorbeşte rapid de frică să nu fie întrerupt). se va juca fără un actor. Cel care trebuia să joace unul din roluri n-a venit. Nu mă întrebaţi de ce, că nu ştiu. Până la ora asta n-a sosit! Poate s-a îmbolnăvit, poate l-a chemat la la Radio, la televiziune...Televiziunile sunt o calamitate! Când te cheamă pe tine, e nemaipomenit! Când îl cheamă pe un coleg e o nenorocire! Veţi întreba: n-are mobil? Are! L-am sunat, dar o voce declară că abonatul nu poate fi contactat! Nu vrem să vă trimitem acasă pentru că, nu ştim dacă vă mai prindem altădată! Aşa, că, după cum observaţi, a căzut măgăreaţa pe mine! Piesa pe care o s-o vedeţi, de fapt nu e o piesă! Autorul o numeşte scenariu epistolar! Ce-ţi e şi cu autorii!. Cehov era încredinţat că a scris comedii, A. Baranga credea cu tărie că a scris drame! Deci relunând ideia, piesa, trecând peste considerente estetice, are o calitate: Nu cere costume, nu pretinde decoruri! Tot ce se vede, e o improvizaţie! Chiar sufleorul, după cum se aude, e improvizat, pentru că, nu suntem convinşi, că o asemenea piesă ar putea trezii interes din partea unui public larg. Mă şi mir cum de aţi venit atât de mulţi!

Bănuiesc că sunteţi rude sau prieteni ai autorului, sau s-o fi anunţat că la final se vor distribui tricouri, pixuri sau pungi cu alimente! Vă previn că ce vom reuşi să vă arătăm, trebuie privit ca o repetiţie generală! În partea stângă, cum priviţi d-stră, se află camera Paulei..*(Deschide cortineta. Către culise)* Paula şi mai cum?

Pacoste: *(Apare cu textul în mînă)* Aatât!

Actorul: Deci se numeşte Paula Atât. Ce nume e ăsta?

Pacoste:. Ddo doar aatât, Ppapaula!

Actorul: Am înţeles. Doar Atât Paula. *(Paula a intrat în scenă)* Ai intrat prea devreme *(Paula face o mină mirată şi iese din scenă)*. Paula, personajul! E actriţă. E îndrăgostită de frumos, de teatru, de partea poetică a lucrurilor! Are un temperament ardent şi o ideie fixă: vrea să se mărite cu Teodor, cel care va evolua în partea dreaptă...

Pacoste: *(încearcă să-l ajute)*Aa ffăcut uun... do do

Actorul: Ta taci! Dacă spun asta nu vor mai avea nici o surpriză. (Trage cortineta) Aici e camera unde am să evoluez eu, Teodor! *(Către Pacoste)* Cum mă mai cheamă?

Pacoste: *(Spune numele de familie al interpretului lui Teodor).*

Actorul: Nu pe mine. Pe personaj?

Pacoste: Aatât!

Actorul: Şi pe ăsta tot Atât? Sunt căsătoriţi?

Pacoste: (*Suflă disperat).* Nn-aree nu nu mme...

Actorul: Cum, n-are? Am înţeles: are nume, dar autorul nu vrea să-l facă cunoscut. Teodor e scriitor?

Pacoste: (suflă) Mammare

Actorul: Mamamare a cui? Vorbeşte clar.

Pacoste: Nnu, mmammare, mamare aadiică bababan!

Actorul: Adică celebru, am înţeles…Criticii susţin că a ironizat, a persiflat, a demascat, a înfierat, a tăiat în carne vie, scuzaţi limbajul de lemn – obişnuinţa - multe din viciile lumii în care a trăit. Altceva ce-a mai făcut?

Pacoste: Aaltceva nn-a ma mai tătăiat!

Actorul: E îndrăgostit etern de genul femenin. A fost dependent de el, cum este azi la modă să spui. Deşi e poet, vede partea tenebrosă a omului! Aici trebuie să mă opresc. Declar sincer că am uitat ce trebuie să mai spun! Şi ce v-am spus până acum nu garantez că e din piesa asta! S-ar putea să fie din altă piesă. Însă ce se va întîmpla, că totuşi se vor întîmpla multe, ştiţi şi dv-stră câte se pot întîmpla între un bărbat şi o femeie când se iubesc. Da, vor fi şi scene sexi! Da, autorul a avut curaj să introducă şi asemenea scene...Observ deja că vă sticlesc ochii şi simt cum vi s-a ridicat...adrenalina! Autorul mai declară cu mîna pe conştiinţă că tot ce se va petrece pe scenă este, absolut adevărat. Sau a fost. Susţine că personajele au existat, au trăit, i-a cunoscut, a respirat acelaşi aer cu ele, în acelaşi timp precizează că nu este vorba despre o descriere realistă, encomiastă, ”ter a ter” ci una imaginativă! *(Către Pacoste care-i face semne disperate)* Ce e? Spune tare, avem în faţă spectatori inteligenţi, care ştiu ce înseamnă teatru...

Pacoste: *(Bâlbâindu-se*) Aaa cţii unea sssse de de sfăăă...desfă de sfăă…

Actorul: î*i pune o mînă pe umăr)* Uştor! N-a, că m-am bâlbâit şi eu! Am vrut să spun: Uşor! Deci vrei să spui că acţiunea se de de sfă fă, na, că iar mă bâlbâi, eşti contagios, se petrece în secolul trecut! E important de precizat, pentru că atunci s-au petrecut lucruri şi fapte pe care azi, cei tineri, nu le pot înţelege! Acum, neştiind ce să mai spun, mă retrag, urînu-vă vizionare calmă, pardon plăcută!

Pacoste: Şşi eeu ce ce ffa fa c?

Actorul: Ştii bancul cu guma?

Pacoste: Nnu...

Actorul: Şterge-o! *(Pacoste pleacă)* Ca să vedeţi ciudăţenie! În viaţă nu e bâlbâit. Mă retrag! Nu e nevoie să aplaudaţi, dar dacă simţiţi nevoia faceţi-o, nu vă jenaţi! *(către Paula)* Acuma intri! *(Actorul se retrage în culise. În spaţiul din stânga se aude sunând un telefon. Apare Paula gâfâind. Are într-o mână o geantă de voiaj şi în cealaltă un teanc de scrisori, pe care le aruncă pe unde se nimereşte. În fund de tot, un paravan şi o canapea După Paula, încet, aproape neobservat, a aparut Nelu.*

Are o în mână o sacoşă burduşită cu pachete şi o damigeană. Stă o vreme în picioare după care se aşează înr-un colţ pe un taburet. Îşi aprinde o ţigare).

Paula: (*ridică receptorul)* Alo, alo, na! A închis! El trebuie să fi fost! Şi a închis! Aşa-mi trebuie, dacă umblu creanga! (*În timp ce vorbeşte adună şi aranjează lucrurile de prin cameră unde domneşte o dezordine complectă: Sutiene, rochi, chiloţi, fuste, aruncate peste tot. Aşează cu grijă, la vedere, o pălărie bărbătească pe care o călcase în picioare).* Ce-mi trebuia să merg la Caluiapa? Auzi ce nume de sat...

Nelu: Cine te-a pus?

Paula: Cine m-a pus, cine m-a pus? Dracu m-a pus!

Nelu: Ce n-a fost bine? Aţi mâncat, aţi spus bancuri, aţi ascultat radio Şopârliţa, v-am pus discuri cu Aznavoir, aţi mers pe picioroange, aţi cântat marşul căcănarilor...(*Fredonează : Trageţi la Pompe…)*

Paula: (*agitată)* Ce să spun mare distracţie! Marşul căcănarilor! Şi să asist cum se-nbată colegii! După care li se scoală şi vor să ne reguleze, ca şi cum asta ne dorim! Să vină peste noi nişte nătăfleţi, duhnind a băutură ieftină! Înţeleg să bei o şampanie, un coniac fin, să ai o discuţie intelectuală...(*brusc potolită)* Ce ai acolo?

N**elu**: *(Caută un loc pentru damigeană)* Vin, de la pacienţi. Aţi mâncat, aţi băut ca sparţii, aţi vorbit, de aţi făcut spume la gură, de Ionescu, de Becket, de unul Kafka, aţi bârfit, v-aţi certat şi deodată ai plecat!

Paula: Prostii, tâmpenii! (*deretică în continuare).* Trei zile am lipsit şi s-a aşezat un praf să-l tai cu cuţitul. Şi mă laud că stau într-un oraş de munte, lu-ar-ar dracu' de oraş! Îmi blestem ziua, când m-am decis să viu aici să fiu împreună cu colegii de institut. (*Nelu scoate o sticlă)* Acolo ce mai e?

Nelu: Coniac**!** De la pacienţi! Mi-ai mai spus! Ai fost repartizată la Constanţa, ai refuzat şi te-ai angajat la estradă, dar te-ai plictisit şi ai venit aici.

Paula:*...(Sună telefonul. Se repede la el).* Alo, tu eşti Teodor? Nu? Scuzaţi-mă, d-na Serena. *(către Nelu în şoaptă)* D-na Serena la telefon, o cunoşti...

Nelu: Mda! *(mormăit)* O cotoroanţă!

Paula: *(Lui Nelu)* Un om minunat! *(La telefon)* Aştept un telefon de la iubitul meu. Nu închideţi. Dacă vrea să mă găsească, mă găseşte el. Ştiţi cum sunt bărbaţii

când li se scoală...*(Îi ia lui Nelu şapca de pe cap şi o aruncă pe canapea. Îl ciufuleşte. Nelu scoate din plasă un calup de Kent. Paula îl întreabă în şoaptă)* Oho, Kent, de unde?

Nelu: (La fel) De la pacienţi!

Paula: Cât?

Nelu: Gratis

Paula*: (La telefon)*. Nu mai ştiţi, aţi întrerupt activitatea de când cu ciclu şi aţi descoperit altă faţă a dragostei, tandreţea! Ce frumos! Şi eu tânjesc după tandreţe, dar vă spun sincer, vreau şi puţină...tăvăleală! iertaţi-mă, poate am devenit vulgară...Sunt nervoasă pentru că nu mai vine! De cînd?

Nelu: De la sfîntu' aşteaptă!

Paula: *(Lui Nelu în şoaptă)* Termină cu observaţiile idioate! Acolo ce mai e?

Nelu: O plăcintă! De la o pacientă. O bătrînă!

Paula: (*Se dezbracă, aruncă pantofii în timp ce reia convorbirea).* Nici nu mai ştiu de când. Dar aţi înţeles greşit. Nu m-am referit la ciclu! El vine! Iubitul meu nu mai vine, dracului cu actele, ca să ne căsătorim! Cine-i fericitul?

Nelu: Amantul de carton!

Paula: *(Către Nelu*) Ai vrea să ai tu un carton aşa tare! *(În telefon)* Nu v-am spus? Nu se poate. E un geniu! Nu, nu exagerez. Dar e modest! Se jenează să recunoască asta...Ştiţi ce mi-a spus odată când l-am acuzat că îi e frică să accepte că e un geniu? „Nu mi-e frică. Am văzut eu şi oameni proşti şi nu mi-a fost frică!" Nu e genial?.

Nelu: *(Ca pentru el)* Un gogoman înfumurat! (*scoate din sacoşă un teanc de casete audio. Pune la casetofon o caseta. Se aude* ***Tristă Veneţie****)*

Paula: *(Acoperind receptorul)* Te pleznesc? *(În receptor*) Dacă-l iubesc? Sunt nebună după el! Nu e chipeş, e chiar caraghios. *(Lîngă Nelu, îl mîngîie. Nelu stă impasibil)* Dacă mă iubeşte? Desigur! Dar nu carnal, ca toţi mitocanii. *(Îi dă lui Nelu o pălmuţă peste ceafă)* Mă iubeşte, ca să zic aşa, spiritual, pentru că, spune el, îl, nu, nu, n-aţi înţeles. Nu-l excit. Îl inspir! E timid! Nu îndrăzneşte să pună mâna pe mine. *(S-a aşezat pe unul din genunchii lui Nelu)* Cîteodată îi spun de la obraz: Pune omule mâna

pe mine, că am ţâţe, cur şi alte alea *(Nelu pune mâna pe fundul ei*), Nu tu, boule! Cum se termină, dacă nu-l excit?

Nelu : *(în şoaptă cu ochii închişi, excitat)* Cu o labă!

Paula: *(către Nelu)* Ce scârbos poţi să fii. (*În telefon)* Dv-stră întrebaţi? Cu experienţa d-stră de atâţia ani de căsnicie? Aţi rămas o naivă? .Alo, ce-s pârâielile astea? De unde telefonaţi? De la Veneţia? *(Cu pasiune)* Ah, toată viaţa am visat să ajung la Veneţia! Dacă trece viaţa şi n-apuci să vezi Veneţia, degea ai trăit-o! Visez că stau în piaţa aia mare şi să mă uit la Fontana de Trevi! Nu-i acolo? Cum aşa? Ce porcărie! (*către Nelu)* Auzi, au mutat-o?

Nelu: Pe cine? *(Scoate alte pachete de Kent ditr-o sacoşă)*

Paula: (*În şoaptă către Nelu)* Pe dracu ghem, ignorantule! *(La telefon)* Pardon, am confundat. Fontana e la Roma! N-am fost, nu mi-au dat viză jigodiile! Nu eşti căsătorită, nu-ţi dau drumul! E teama asta că rămân! Alo, iar păcăne! Ne înregistrează panaramele dracului, ăştia dela coperativa Ochiul şi Timpanul, fira-ţi-ai dracului...ce-o-ţi vrea să aflaţi?..Nu, n-am rămas însărcinată, aţi înţeles greşit! Le e frică să nu rămân acolo, în străinătate! Tâmpiţi! Ce să fac eu acolo cu limba?... *(Nelu scoate alte pachete de Ken*. În şoaptă) De unde-s alea?

Nelu: De la pacienţi…

Paula: Pe de-a moaca?

Nelu: Of course! *(pleacă la baie)*

Paula: *(în receptor)* Iertaţi-mă, vorbeam cu Nelu de la spital. Nu-l ştiţi? El mă ajută să-mi aştept viitorul soţ. . Cum l-am cunoscut pe iubitul meu? Simplu: după un spectacol m-a invitat la restaurant. Şi pentru că se uita pierdut la mine, l-am întrebat: Ce te holbezi? (spre) Vrei să te culci cu mine? Spune-o, nu mai umbla cu fofârlica!

Nelu: *(care ia de bună invitaţia*) Mai intrebi? *(Vrea s-o îmbrăţişeze*)

Paula: *(Îl fentează*) Vrabia mălai visează! Nu de tine e vorba! *(La telefon)* Apropo, ce face soţul? Aţi plecat singură! Nu staţi mult că aici curvele sunt în activitate! Aveţi dreptate, o femeie căsătorită e totuşi o femeie căsătorită! Nu îndrăzneşte

nimeni să te ciupească, să-ţi facă propuneri! Nu ştiţi? Nu v-a făcut niciun bărbat propuneri?

Nelu: (*Scoţând alt calup de Kent din sacoşă*) Trebuie să fii nebun să faci propuneri la o purtătoare ilegală de sex ca asta?...

Paula: *(Către Nelu)* Vai, ce oroare! Aprinde-mi o ţigare. Alea tot de la pacienţi?

Nelu: Nu, de la bolnavi!

Paula: Degeaba?

Nelu: Nu, de-a moaca?

Paula: (*În receptor)*.. Relund discuţia vă consideraţi o proastă, că vremea sexului trece! Vai de mine ce aud! Neapărat trebuie să ne vedem! Până atunci, cu ajutorul celui de sus, voi fi căsătorită şi vă invit la nuntă! Vă sărut, vă iubesc din toată inima! *(A pus receptorul în furcă, după care ia o scrisoare).* Ce-s cu toate rahaturile astea?

Nelu: Ţi-am spus, de la pacienţi...*(scoate alte calupuri de Kent).*

Paula: Şi le-ai adus aici casă nu le găsească la tine? Nu eşti prost de loc... Înţeleg că primeşti...cum se numeşte asta? Şperţ, mită, bacşiş. Ţigări, băutură dar plăcintă? Cine ţi-a adus plăcintă? Probabil o gagică!

Nelu: Da, una de 80 de ani! Nu face pe proasta, au început să se ia de noi!

Paula: N-am timp de problemele tale, le am pe ale mele...Ia să vedem ce mi-o mai fi scris nemernicul, ce minciuni îmi mai înşiră! *(Către Nelu care e ocupat să scoată din sacoşe un salam de Sibiu, o rotiţă de caşcaval, o sticlă de ulei, etc, pe care le aşează într-un colţ).* Scrisoarea asta a venit ieri.... Nu trece o zi să nu primesc o scrisoare de la el...

Nelu: *(Mormăind)* Femeia asediată cu scrisori, la margine de pat!

Paula: Eşti vulgar, te urăsc! Scrisorile astea mă hrănesc, dacă am lăsat un teatru din capitală, unde sute de spectatorii mă admirau, că au rămas crăcănaţi toţi, uzind că vin aici, amăgindu-mă că o să fac teatru cu T mare! Şi am făcut...

Nelu: Rahatu' praf...

Paula: *(Nu l-a auzit*) Nu înţelegi nimic din sufletul meu... Am lăsat paiete,

strasuri, toalete, schimbam zece rochii într-un spectacol, colegi inteligenţi şi talentaţi... (se desbracă rămîne în furou) Eram o vedetă! După spectacol mă aşteptau admiratori care mă invitau la Athene Palace! (*apare după paravan, cu perucă, cântând în ritm de french-cancan:* ***Fetiţele vesele de la cabaret nu fac din amor o tragedie...)*** şi am venit aici să stau într-un amărât de apartament, să joc pe Marghioliţa, (replicii din **Deşteapta pământului** de V. I. Popa, cu accent moldovenesc) ”**Mare parascovenie am păţit. Am chicat cu cracii-n sus şi mi-am giulit chicioarele şi-s toată o belitură. Când m-a vedea mămuca ce durdură am păţit am să ajung halancă nu alta...”** Ce zici, ce talent am? Nu zici nimic, taci, mutulică! O doamne, ce vremuri am trăit! Iar aici merg la o cârciumă plină de beţivi şi obsedaţi sexuali...

Nelu: Cine vorbeşte de obsesie sexuală…

Paula: Înţelege că eu îmi doresc pasiune, simţire, sentiment adevărat, nu o simplă împreunare de corpuri. Înţelege că am dat cu piciorul la o viaţă strălucitoare, ca o vită. Şi ce-am găsit? Proşti, tâmpiţi, demagogi care umblă după himera celebrităţi, care nu vor decât să bea şi să se culce cu câte o ştoarfă! Şi curve, doamne, nu credeam că poate să existe atîtea curve, care cum vine un regizor dela Bucuureşti, şo pe el! Te-ai trezit? Cum ai auzit de ştoarfe, au început să-ţi sticlească ochiii...Ah, înebunesc că trebuie să mă satisfac cu scrisori! *(Desface o scrisoare).* Dragă Gabriela! E nebun! A uitat cum mă cheamă! Ştii cine-i Gabriela?

Nelu:(*absent)*Sora dela salonul de boli infecţioase...

Paula: E eroina piesei pe care a scris-o pentru mine, rodul dragostei noastre! Doamne, ce clipe am trăit atunci, ce nebunii am făcut, ce proastă am fost, cum m-am lăsat amăgită renunţînd la un bărbat de mare viitor...Pe Gabriela trebuia să o joc eu...

Nelu: La horă.?.

Paula: La Bucureşti, ignorantule! Din cauza conspiraţiei curvelor, a bisericuţelor şi a găştilor din teatru, a jucat-o o anonimă! Doamne, numai când îmi amintesc mă apucă furia! (*Aruncă scrisoarea şi cîteva obiecte din cameră Desface o*

sticlă de votcă. Bea un pahar. Îi dă să bea şi lui. Nelu refuză). Nu bei? Ai o întîlnire cu vreo pacientă?

Nelu: Am consultaţii! Şi sunt ingrijorat. Au inceput să se ia de noi. **Paula**: Prostii! Ah, trebuie să mă liniştesc! Şi de telefon am nevoie ca de aer. Uite n-are ton! *(Nelu ia telefonul)* Un bărbat înteligent, un geniu, nu poate să mintă în halul ăsta... I-a să văd ce mai scrie...*(parcurge scrisoarea.)* Cred că e nebun! Scrie că şi-a uitat aici pălăria. Auzi ce grijă are el! Nu-i pasă că eu mă dau de ceasul morţi să vină, să se adune de pe drumuri şi din cârciumi, pe el îl fute grija pălăriei!

Nelu: (*Mormăit)* Normal... asta-l fu... (*Ia pălăria şi şi-o pune în cap. Se uită în oglindă)*

Paula: Las-o, nu-i de nasul tău. *(Paula vrea să-i ia pălăria. Nelu se opune. Se hârjonesc, se aleargă şi cad amândoi pe pat gâfâind.El vrea s-o îmbrăţişeze. Ea ţâşneşte spre telefon*) Trebuie neapărat să vorbesc cu el.Vezi dacă mai functionează. *(Nelu ia telefonul bate în furcă, ascultă după care îi înmânează receptorul)* Funcţionează?... Alo, merge... *(formează un număr)* Ai o mână de aur...

Nelu: *(Pleacă iar spre baie, mormăind, somnolând)* Nu numai mână!

Paula: Laudă-mă gură! *(În receptor*) Alo, vreau o comandă cu casa scriitorilor de la Mogoşoaia! De unde să ştiu eu numărul? Caută-l, că de aia eşti acolo! Alo, a închis nenorocita! M-a lăsat cu ochi-n soare. *(Se învîrte prin cameră, cântând: „Amoru-i un copil pribeag ce-n veci nu poţi să-l stăpineşti.”..eventual cîţva paşi de dans)*. De ce eşti îngrijorat?

Nelu: Ţi-am mai spus: cu colegul meu Vasile e nasol! *(Pune pe telefon o pernă. Vorbeşte conspirativ*). ...tuşeşte rău! E grav! Va fi obligat să stea în spital patru ani! A avut o operaţie grea! A avut însă noroc că l-au băgat la gastrită, că dacă-l băgau la ulcer, nu scăpa nici cu 12 ani! I-au făcut radioscopie peste tot şi i-au găsit sute de globule... verzi! Şi altele galbene! Şi... pietre... la rinichi!

Paula: Ai, că baţi câmpii...cum aşa?

Nelu: A dormit neacoperit şi a răcit!

Paula: (neatentă) N-avea şi el o plapumă?

Nelu: Avea, dar era nesemnată de şeful contabil! A vrut el să dea toţi microbii pe şeful contabil, dar n-a ţinut pentru că îl operează şi pe ăla săptămâna viitoare! Şi a mai făcut o prostie: a vrut să bage streptococi în buzunarul ălora!

Paula: Cum aşa? Poţi umbla cu strep…cu microbi? Ai că vrei să mă aiureşti…

Nelu: S-a svonit că va venii un medicament salvator, dar nu ştiu dacă va intra şi el în medicamentul ăsta, că el a mai zăcut odată de boala asta! De asta eu umblu, cum, umblu! Că dacă eşti mai altfel te vede! Şi te spune la...şi se află la... şi încep să te întrebe de unde?

Paula: Ai că aiurezi! *(Intră în baie. Sună telefonul. Nelu ridică receptorul)....*

Nelu : (*În receptor)* Îmi daţi casa scriitorilor ? Ce să fac cu ea?

Paula: *(Revine, se repede şi-i smulge receptorul)* Casa scriitorilor Mogoşoaia? Eu am cerut-o! Dă-mi telefonul! *(În partea cealaltă a scenei la telefon se găseşte Pacoste care răspunde la telefon cu o voce schimbată. Alături de el Teodor scrie. Între ei o sticlă de votcă şi mult fum)*

Pacoste: Da, caca sa scri scriii torilor! (*Teodor îi face semne că nu vrea să vorbească)*. Rere ce p ţia e dudusă la co co mplex. Ss-a bă bă gat ci ci sme ita ita lien eşti! Eu Ss..unt scri scrii, autorul Si si mu mu lescu, *(către Teodor)* Ai c că ooo aaiureeesc! zăpă

Paula: Iertaţi-mă, n-am auzit...

Pacoste: (*Cu efort)* Si si mulescu...

Paula: Am înţeles. N-am auzit de d-stră*...(către Nelu*) Tu ai auzit de Simulescu?

Nelu: *(În şoaptă)* A scris romanul: **Bivoliţa pe frînghie**!

Paula: Nu v-am citit, dar am auzit lucruri bune despre romanul d-stră Bivoliţa şi Frânghia... N-aţi scris aşa ceva? De ce, c-am auzit că e bun... *(Nelu râde. Paula îl dă o palmă)...* Ce scrieţi acum?...

Pacoste: Acum? Poezii be...be... sti stii aliste! *(Către Teodor)* Ai că o zăă ă…aiuresc **Paula:** Nu înţeleg, cum vine asta? Adică elevate... stilate...

Pacoste: Do do ar be be stiale!

Paula: Nu cumva sunt poezii de alea cu muie şi alte porcării?

Nelu: *(I-a luat telefonul, imitând-o pe Paula)* Nu-i aşa că sunt sensibile, de iubire? Şi că vreţi să ne vedem ca să mi le citiţi şi să discutăm?

Pacoste: Ar ff bi bii ne…(Către Teodor) ..Ce zi zi ci, le aiurim?

Teodor: Nu vezi că sunt ocupat?Nu observi că scriu?

Pacoste: Su su nt oocu cu pat...scriu!

Nelu: (*Imitând-o pe Paula)* Nu vă tentează o şedinţă între patru ochi şi-o votcă? Şi după aceia să trecem la aparate?

Pacoste:(*Către Teodor)*Aauzi, vor la apaaparate. Gagata le-am agăagăţat!

Teodor: Trebuie să fie nişte vagaboande, închide dracului telefonul!

Pacoste: Aş fii fe fe ricit , ddar aacu cum su sunt bo bo lnav...

Paula:*(smulge telefonul)* Hai să nu mai facem gargară degeaba, că-s ocupată, aşa că ce am putea face noi prin telefon ar fi un soi de labă! Nu întrerupeţi, d-ră, Ai fost la cisme şi acum odoronc tronc te bagi pe fir, de ce te bagi pe fir?

(Undeva, sus intre cele două spaţii de joc a apărut telefonista de la Piatra Neamţ).

Telefonista de la Piatra Neamţ: Ce cisme? N-am fost la cisme. Colega mea de la casa scriitorilor e la cisme! Eu am fost la pipi…

Paula: Vreau să vorbesc cu soţul meu şi a intervenit altcineva, d-l, dracu ştie cum îl cheamă, care scrie poezii catastofale!

Pacoste: Papardon, bbeestiale!

Paula: Mă rog, tot un drac, dar d-le te rog să închizi. Eu îl caut pe iubitul meu. Un mare dramaturg care scrie o piesă pentru mine..

Nelu: (*tare, dar cu voce schimbată*) Şi pentru mine!

Teodor: *(Oprindu-se din scris)* Alo, mă deranjezi! Cine e?

Pacoste: Ţi-am spuspu, zis: do doă admi admi gagici! Hai să le aa zăzăpăcim!

Teodor: (*În şoaptă)* N-am timp de prostii! Nu-s aici pentru nimeni. Îmi e rău!.(*iese în culise. Se aude cum vomează violent)*

Pacoste:: Dd-nul pe pe ca care îl că căutaţi e ocupat…

Paula: Adică ce face?

Pacoste: Vă spuspun dar vă rorog săsă nunu vă susupăraţi…

Paula: Înţeleg, face pipi

Pacoste: Nunu, vavarsă…

Nelu: Ce zice?

Paula: Că vomează. Îşi bate joc de noi. Şi nu vrei să mi-l dai la telefon?

Pacoste: Ba da, dar nu e aici!

Paula: Adică, unde e ?

Pacoste: Înn aaltă pa parte…

Paula: D-le, dacă nu vrei să-l chemi te rog să închizi.(*către Nelu)* Ce nesimţit!

Pacoste: Nnu sunt..ne ne...simţit !

Paula: Cum? N-ai închis? Domnişoară dacă mai eşti pe fir, am cerut casa scriitorilor şi a intrat un domn care mă agasează...

Pacoste: Nn-aam iin trat să *(Apare Teodor)* Aarăţi mamai bibine!

Teodor: (Sec) Am vomat!

Paula: Ce tâmpenie, am cerut casa scriitorilor şi a răspuns altcineva! Care-mi spune că vomează!

Pacoste: E adevărat. Vă dau cuvântul de onoare că vomat!

Paula D-le, asta nu mă interesează! Te rog să închizi. Eu vreau să vorbesc cu soţul meu. D-tale îţi arde de altceva! Vreau să vorbesc cu cineva de la recepţie.

Pacoste: *(Cu vocea sa)* Nu nu e ni ni meni! Rece ce pţionera a fu fu fu...

Paula: Ai grijă, să nu cumva să spui o porcărie...

Pacoste: Nu, aa fu fu s-a duus la co co mplexul din ssat că s-au bă băgat cicisme itaita ita ita, mărog cicisme!. Aţi intrat pe fir la o cameră..

Paula: *(Cu intuiţie de femeie).* Ascultă, lasă vrăjeala şi cheamă-l pe soţul meu...

Pacoste: Să văvăd, dadacă pe aaici e sosoţul d-stră (*Către Teodor)* Eşti aici?

Teodor: Ţi-am spus că nu sunt aici!

Pacoste: Aa zizis că nunu ee aaici…

Paula: Poate e cu d-l Preda în restaurant. Dă o fugă până acolo să-l chemi

Pacoste: Esti aici sau esti plecat? (*Teodor face semne că a plecat*) Zice că a plecat...

Paula: Cine zice?

Pacoste: D-l... care aa pleplecat...(*Teodor îi dă o palmă după ceafă)*

Paula: Unde a plecat?

Pacoste: Unde ai plecat?

Teodor: În neant!

Pacoste: In nea ne ne ne ne aaan…

Paula: Nu te mai strădui, am înţeles: la Neamţ! Pa şi pusi!

Nelu: *(râzând)* Adio şi un praz verde!

Teodor: *(ţipă)*Termină cu prostiile, închide telefonul că te ia mama dracului!

Pacoste: Nnu mmai pot con con vorbi....

Nelu: (Intervine, imitând-o pe Paula)..Nu vrei să mai vorbeşti cu mine că... am o voce melodioasă care-l te poate transpune în sfere siderale...

Pacoste: Vră vră jeje ală! Babananal. Scu, scu, Iertare! *(Teodor închide telefonu*

Paula: (râd ca de o glumă bună). Scu scu,scu, ierta ta tatre…S-a întrerupt când ne distram mai bine. (*Oprindu-se din râs, bătând în furca aparatului).*Alo, alo, ce s-a întâmplat?

Telefonista de la P.N: Ce să se-ntâmple, a închis telefonul! Vă evită!

Paula: Vită eşti tu!

Telefonista: Ce aţi spus, n-am auzit?

Paula: Mai bine*! (Trânteşte telefonul*) Era acolo bestia! Sunt sigură că era acolo şi se amuza pe socoteala noastră nenorocitul!...

Nelu: Aiurea, era un beţiv, *(a găsit un dosar pe care începe să-l răsfoiască)*

Paula: Era acolo, şi n-am putut vorbii cu el din cauza glumelor tale idioate! Ah ce mă enervezi? Era acolo...

Nelu: Cine e vinovat? *(O imită)* La revedere stimate domn...Pa şi pusi...

Paula: Era acolo şi eu proasta am făcut pe deşteapta! Ah, mi se strânge inima de ciudă...Cum să fiu aşa de proastă... Îl mai aştept astăzi şi gata. (Către Nelu). Nu vine, pa tăticu...I-o scriu*...(Nelu aşează dosarul lîngă el şi-l răsfoieşte pe furiş*). I-a să vedem ce scrie în scrisoarea asta. (*Desface alt plic).* „Iubit-o, te rog înşală-mă cu

cine vrei, dar nu mă înşela iubind metafizica. Cine iubeşte metafizica e capabil de orice. Şi de ignoranţă, şi de crimă, şi chiar să cumpere tablouri”.. **Nelu:** *(Răsfoind dosarul)* Tâmpenii, bate câmpii*(Îi ia scrisoarea. Citeşte în continuare).”*Iubit-o, cine nu iubeşte clipa, râvneşte eternitatea... iubit-o lasă tăcerea să te’nvăluie şi nu căuta adevărul”.. E sifilitic!

Paula: E complect nebun şi vrea să mă înnebunească şi pe mine cu vorbe, să mă aburească, cum m-a aiurit când a plecat...

Nelu: *(Citeşte coperta dosarului găsit).* Ce e? O piesă de a lui? **Dosarul Curvelor?**

Paula: Cine ţi-a dat voie să umbli în lucrurile mele...(Vrea să-i ia dosarul. Se luptă. Chiar se lovesc. Nici unul nu-l obţine. Ajung să se ţină în braţe. Rămân câteva clipe îmbrăţişaţi. Amândoi sunt excitaţi. O parte din hârtiile din dosar s-au împrăştiat pe jos). Dă-mi drumul brută... uite, mi-ai lăsat semne... E un dosar cu unele colege care în loc să-şi facă meseria cinstit, pentru un rol îşi oferă trupul şi sexul... drept spagă!

Nelu: Cui?

Paula: Nu fă pe prostu’! Directorilor, regizorilor, oamenilor cu influenţă...

Nelu: Ştii tu aşa ceva?

Paula: Absolut! Astea m-au împiedicat să ajung într-un teatru din capitală, astea m-au împiedicat să-mi valorific talentul pe care-l am, pe astea le urăsc şi am să le demasc...

Nelu: *(Slab*) Eşti nebună! (Culege de jos o foaie la intîmplare)

Paula: *(isterică)* Nebună, că nu sunt la Naţional unde mi-e locul? Nebună, că nu joc Lady Macbeth şi joc pe Marghioliţa? Că în loc să joc la Olimpia, ca Stela Popescu, joc la Roznov? După tine trebuie să-mi înghit soarta?...Ei bine nu! Mai bine mă las de teatru! Sau mă mărit cu Teodor! Neapărat!

Nelu: Şi ce obţii?

Paula: Pe dracu’ ghem! Obţin că voi fii doamna scârţ! Lasă dosaru’...

Nelu: Stai liniştită o clipă, te rog! E aici ceva ce n-am mai văzut... (*Are în mână mai multe file din dosar. O ţine pe Paula la depărtare cu cealaltă mână)*...Fişa unu: În urma unor declaraţii confidenţiale am aflat că tovarăşa Mia Stan a întreţinut

relaţii sexuale neprincipiale cu tovarăşi din Bucureşti, toţi oameni de prestigiu, care lucrează în domeniul teatrului, critici... *(Silabiseşte în şoaptă cîteva nume amuzându-se*) Ah, mor de râs! Şi Caramanlău, pe babalîcul ăla la ras? Ăstuia nici cu macaraua nu i se mai ridică! *(Din ce în ce mai amuzat)* Formidabil! Băieţii lucrau nu glumă! Fata asta e mama răniţilor! N-alegea! Silverstoiu, ăsta principialu, s-a întins la farmecele doamnei? A, şi un italian: Sugilami! Bravo! Cum ai reuşit? Ha, ha, eşti mare! Şi pe Nemţosu la ras? Dar ăsta e homosesual, cum spun ardelenii! *(stare de veselie)* Ai reuşi să faci o anamneză sexuală a doamnei respective! Nemaipomenit! Dar cum ai aflat?

Paula: Secret profesional.

Nelu: Dar Colac ăsta ce brânză de mahăr e? Unde lucrează?

Paula: E chelner la Lacto Bar...

Nelu: Şi cu ăsta? Eşti trăznet. Eşti Mata Hari! Dă-mi voie să te imbrăţişez...

Paula: Dar fără pipăială!

Nelu: Adică, steril!... *(O îmbrăţişează. Nelu îi pune o mînă pe fund)*

Paula: Am spus fără pipăială...*(Îl plezneşte)* Gata, nu vreau să mai citeşti...

Nelu:...Hai, nu fi urâciosă, te rog, doar asta *(altă filă)*

Paula: Bine, hai treacă dela mine...

Nelu: *(Citeşte)* Declaraţie: Subsemnatul Nelu Ciocu, medic la spitalul din localitate, prieten cu doamna Paula, recunosc în scris că m-am culcat cu tovarăşa Mia Stan... *(râde)* Ascultă, Nelu Ciocu sunt eu...

Paula: Da, care-i problema?

Nelu: E un fals. Declaraţia asta nu puteam s-o semnez decât dacă eram beat..

Paula: Aşa şi erai!

Nelu: Dacă mi-a fost smulsă când eram beat, n-are valoare! O rup!

Paula: Rupe-o, că am alta!

Nelu: Nu pot să cred că ai făcut asta!

Paula: *(Citeşte o declaraţie din dosar*) Subsemnatul Nelu Ciocu declar nesilit de nimeni că m-am bucurat de favorile sexuale ale numitei Agata Maria...

Nelu: Eşti nebună, n-am avut de-a face cu ea! Dacă am întîlnit-o odată...

Paula: Deci, te-ai întîlnit cu ea!

Nelu: La spital, credea că e însărcinată!

Paula: Cu cine?

Nelu: Dracu ştie cu cine! Ce acolo scrie numele bărbatului!

Paula: Deci, te-ai uitat în sexul ei! S-a notat.

Nelu: Prin natura meseriei!

Paula: Am declaraţiile a încă cinci bărbaţi care s-au culcat cu ea! Mora, regizor, Codea, regizor, Gincescu, regizor, Nădescu scenograf, Dinu Sivu, cronicar!

Nelu: Ce te interesează pe tine ce face ea cu sexul ei? E al ei!

Paula: Şi face cu el ce vrea! Ştiu! Îl spală şi e ca nou! Dar dacă m-au impiedicat pe mine să-mi fac meseria?

Nelu *(Violent)* Ele, te-au împiedicat?

Paula: *(Isteric)* Ele şi alte nenorocite! *(Incepe să plîngă*). Uite, am unspezece telegrame pe care o colegă le-a trimis lui bărbată-su în timp ce ea era cu amantul la mare în turneu. Telegrame în care declară că îi este dor de el şi în timp ce se culca cu altul! Unsprezece telegrame de iubire mincinoasă!

Nelu: Bine, dar am auzit că şi tu ai vrut să te culci cu bărbatul ei!

Paula: *(Rămîne o clipă stupefiată)* Am vrut, dar era impotent!

Nelu: Doamne, ce nebună poţi să fi!

Paula: Zi după mine: Să n-am parte de viaţa mea că n-am văzut-o pe nici una goală sau fără chiloţi.....

Nelu: Să n-am parte de viaţa ta că n-am văzut-o!

Paula: Nu a mea, prostule, a ta!

Nelu: Să n-am parte de viaţa mea că... Nu pot să jur! Le-am văzut în calitate de medic! Nu m-am culcat cu ele...

Paula: Atunci de ce ai semnat declaraţiile?

Nelu: (*Stupefiat)* Tu mă întrebi? Ştii bine, am semnat când eram ameţit, ca să scap de gura ta. Credeam că-i o joacă. Credeam că ai să te potoleşti. Dar observ

că ai luat-o în serios Te-ai îmbolnăvit! Eşti bolnavă grav! Boala de care suferi se numeşte delir de grandoare sau schizofrenie acută!

Paula: A, mă faci nebună, vrei să mă duci la spitalul nouă!

Nelu: Trebuie să te tratezi! *(Pleacă furios).*

Paula: (Strigă după el) Pleacă, laşule. N-o să mai primeşti nimic de la mine..Te-ai lins pe bot. Nu mai vezi...

Nelu: *(Deschide brusc uşa)* Ce să văd? Mă duci cu muia! Du-te-n brânză de nebună...(*Iese furios)*

Paula: Ce-o vrea? Să mă culc cu el? Cum să fac aşa ceva? Ce, eu sunt o curvă? Nici nu mă gîndesc. Ducă-se! Şi-a uitat şapca. Ce-o fi în capul lui de stă pe lângă mine? Probabil muci!Ălălalt pălăria, ăsta şapca, o să ajung să fac colecţie. Lipseşte un joben. Cred că am şi joben. *(scoate de sub pat un joben pe care-l aşează pe cap, admirându-se).* Şi nenorocitul ăsta de Teodor e laş! Ia să-i trântesc eu o scrisoare, să-l trezesc la realitate... *(Işi sterge lacrimile, după care ia un pix şi o coală de hîrti şi începe să scrie)* „Dragă Teodor, în urmă cu, nu mai ştiu cît timp, am pierdut noţiunea timpului,ţi-am propus un tîrg... *(Închide cortineta în timp ce în parte cealaltă apare Teodor).*

Teodor: (*Deschide cortineta citind scrisoarea Paulei. Are lîngă el manuscrise, cafea şi o sticlă de votcă din care soarbe pe îndelete. O cameră de la casa scriitorilor din Mogoşoaia)...* „Ţi-am propus un tîrg mizerabil, recunosc... Ţi-am scris să vii la mine, ca să scrii o piesă pentru mine. În schimb, în lipsă de altceva ţi-am oferit trupul meu. Ai acceptat, ai venit. Ţi-am făcut cu colegii la gară o primire triumfală. Dar tu, zăpăcit cum eşti, ai coborît pe cealaltă parte a vagonului, mototolit ciufulit şi fără pălărie. A trebuit să pierdem o oră ca să-ţi găsim nenorocita aia de pălărie de care faci atîta caz*.”..(Se opreşte din citit)* Aşa o fi fost?... „Te-am ţinut pe mâncare şi băutură câteva luni. Ţi-am ascultat cu răbdare poveştile din copilărie şi din armată. Deasemenea panseul că, chiar dacă *(Clatină din cap de cacofonie şi rectifică:)* deşi ai avut o copilărie nefericită n-ai devenit un pesimist. Am crezut că e al tău, ca să aflu, pe urmă, că nu e. Am

făcut pe prostuţa ca să nu te complexez. Te-am giugiulit, te-am mîngîiat, m-am lăsat regulată de tine şi când n-aveam chef, mimând orgasmul, ca tu să te simţi bărbat, să-ţi capeţi vâna şi să scrii nenorocita aia de piesă pentru mine. Odată, am uitat că am spectacol. Mi-au bătut în uşă şi m-au implorat să mă duc să joc, dar am refuzat pentru că tocmai atunci ţi se sculase şi*"...(Întrerupe cititul. Mototoleşte scrisoarea, toarnă din sticlă de votcă, bea un pahar. Începe să scrie).* Iubito, ascultă-mă: când am venit la tine *(Lumina se stinge şi se aprinde în partea stângă unde este Paula care deschide cortineta, citind, ăn timp ce se piaptănă).*

Paula „Când am venit la tine, de fapt n-am venit la tine". Au, iar m-a agăţat peria asta...O să rămîn cheală...(*Continuă lectura)* „Venisem să vizitez un oraş, care are închisoare pe strada Libertăţi, prin care trece un râu fără apă, care e oraş turistic fără un hotel ca lumea, care are echipă de fotbal în categoria C şi printr-o întâmplare, ne-am reîntîlnit! Eram disperat. Îmi fusese oprită o piesă. Neştiind încotr-o s-o apuc m-am abandonat în braţele tale şi am găsit în corpul tău o dulce alinare şi un extaz pe care-l nu-l poate produce decât adevărata fericire"... Ah, mi s-a făcut carnea de găină. Are un talent omul ăsta de a mă excita ceva de speriat! Am să-i scriu şi eu...(Ia hârtie şi pix şi începe să scrie) "Micuţul meu iubit scump şi drag. După cum prea bine ştii, se împlinesc câteva săptămîni de când ai plecat să aduci actele ca să ne căsătorim. Ca o proastă ce sunt, te-am crezut şi de atunci te aştept la gară cu Nelu. (*Paula închde cortineta. Teodor o deschide pe cealaltă citind în continuare scrisoarea Paulei)*

Teodor: ... şi în aşteptarea ta am complectat dosarul curvelor despre care ţi-am mai scris, cu câteva declaraţii a unor colege care au avut de a face cu tine la pat..şi nu ştiu ce să fac cu ele: să le trimit ca anonime soţilor s-au să le distrug? Îmi scri că să nu te-nşel cu metafizica. N-avea grijă. Nelu şi cu mine, seară de seară te aşteptăm, cuminţi la trenul de Bucureşti, dar tu nu vii, să dea dracu'n tine, de mameluc şi de aiurit"...E nebună, şi-a pierdut minţile! Trebuie s-o împiedic să facă o nebunie, altfel se-ngroaşe gluma! *(închide cortineta)*

Paula: *(Deschizând cortineta)* Nenorociţii, au întrerupt apa, canaliile dracului *(E în*

costum de baie, infăşurată într-un prosop. Pe cap un turban dintr-un prosop). Am rămas săpunită. Nu dau apă decât la anumite ore! Omul ăsta pe care-l aştept mă face să mă dezbrac de caracter şi să scriu insulte, eu care sunt o doamnă, o artistă de talent, nu o paparudă cu care, probabil, se culcă el în fiecare seară. Trebuie să vorbesc cu el neapărat, alfel înebunesc *(Formează un număr de telefon)* Alo (Numai miere) Drăguţă, fă-mi o comandă cu casa scriitorilor din Mogoşoaia şi eu am să te invit la un spectacol al meu...

Telefonista de la P.N: Cumva circ?

Paula: Nu scumpo, teatru, teatru! N-ai fost niciodată la teatru?...

T**elefonista:** Trebuia să merg cu scoala la o piesă ceva cu… Iadul

Paula: Nu cu Iadul domnişoară, cu infernul. **Orfeu în Infern** se numea piesa…

Telefonista: N-am văzut-o, că eram la Roman…

Paula: Am jucat şi la Roman. A fost un calvar. În sală erau golani de la şcoala de şoferi care strigau; „Arde-o la pingea, n-o lăsa, că e tânără şi vrea!”...

Telefonista:N-am fost! Nu m-o lăsat mama. Zâcea că n-am ce să caut la teatru că actorii is nişte dezmăţaţi, nişte beţivi şi nu mai zic că o să vă supăraţi.

Paula: Fii curajoasă d-ră, fii curajoasă *(Ţine receptorul cu umărul si-şi face unghiile cu ojă.)*

Telefonista: Vă zic, da să nu vă supăraţi: Nişte curvari! Na, c-am zis-o! Vă fac legătura, dar vă întreb ceva: e acolo, la teatru, un actor care–l juca înt-o piesă pe drăguţ, nu semănă cu ceilalţi. Adică, nu bea, nu fuma, toate fetele eram îndrăgostite de el. Ce s-o ales di iel?

Paula: Rău de tot. A fost dat afară din partid.

Telefonista: Ce blestemăţii o făcut?

Paula: Pipi contra vântului!

Telefonista: Şi nu s-o dus la doctor?

Paula: Aoleu, da eşti venită cu pluta! A fluerat în biserică!

Telefonista: Şi cum s-o aflat?

Paula: La turnat cel mai bun prieten!

www.cimec.ro

Telefonista: De ce? Cum aşa? Ziceţi-mi şi mie să nu mor proastă.

Paula: Prietenul ăla a pus mâna pe o scrisoare compromiţătoare. El scria unei persoane din străinătate ce se întâmplă pe aici şi s-a dus cu scrisoarea …

Telefonista: Pac la „Războiul". Am învăţat la scoală „Scrisoarea Pierdută"

Paula: Nu la Războiul, la Partid!

Telefonista: Ş-o să ajungă la închisoare?

Paula: Dracu ştie! Dar cu ce scop mă tragi de limbă?

Telefonista: Cu scopul să găsesc un un fir liber. Îl găsesc dar vă mai rog ceva!

Paula: Ghicesc! Vrei cisme italieneşti de la complex. De azi dimineaţă m-au sunat toate cunoştinţele, dar te dezamăgesc. Nici eu n-am reuşit să obţin.

Telefonista: Aoleu, păi dacă nici d-voastră cu relaţiile pe care le aveţi, n-aţi reuşit ce să mai aştepte o amărâtă ca mine! Hai, că vă fac legătura! Casa Scriitorilor, aveţi legătura cu Piatra! Vorbiţi, d-nă!

Pacoste: Nnu su su nt do do mni nă, su sunt po portarul.

Paula: Foarte bine! Tovarăşe, vreau să vorbesc cu soţul meu, cu d-l Teodor. Îl cunoaşteţi? Eu sunt soţia..

Pacoste: Ca care re?

Paula: Ce aţi zis? Aţi zis care? Cum care? Nu înţeleg!

Pacoste: Cecea cu copilu'? Pepentru ccare plă plăteşte pepensie alimentară?

Paula: Eroare! Încă n-am procreiat. Suntem la început de drum. Ştiţi d-stră că plăteşte pensie alimentară? Minte cu neruşinare! Aoleu, tovarăşe am impresia că eşti beat! Sunteţi o pacoste!

Pacoste: Aaţi ghi ghi cit…Aaşaşa mă che che aaamă?**.** Su sunt po po et. Su sunt po poetul Pa pacoste care ca ută dra dra goste!

Paula:...Vai ce amuzant!

Pacoste: Pa pa co co ste mă che che amă şi nn-am ta tată, n-aamm ma ma mă"

Paula: Ascultă, acum mi-a căzut fisa! N-ai fost acum câteva luni la Piatra? Nu beai seară de seară cu soţul meu? *(Pacoste tace*) Taci nenorocitule! Te-am dibuit. Crezi că am uitat ce mi-ai făcut? Când îl conduceam la gară pe soţul meu ai

venit beat şi te-ai dat la mine. Te-am respins, pramatie…

Pacoste: (*Excitat)* Daaaa, îmi amintesc…

Paula: Ai sărit la bătaie. Soţul meu, a intervenit. L-ai trântit. Nu s-a speriat. De acolo, de jos, mi-a strigat: Paula salvează-te! Am fugit în restaurantul de vizavi. Am găsit doi colegi, am venit cu ei, ţi-am sărit în spate, ţi-am bombardat capul cu zeci de pumni, dar n-ai avut curaj să te mai lupţi. şi ai fugit ca un laş! Îţi aminteşti?

Pacoste: *(Cu un oftat)* Îîmi aamimintesc!

Paula: Acum ce faci acolo?

Pacoste: Ghi ghi ce ce şte?

Paula: Nu cumva să-nchizi, auzi că te ia mama dracului! Ce faci rîzi? Mizerabile, dă-mi-l pe Teodor! Alo, alo, a închis jigodia! Se ţine scai de el, că are bani şi-l suge! Şi el prostul ca să aibă cu cine bea se lasă muls...*(Telefon)*

Telefonista: Alo, aţi vorbit? Vă taxez minimum trei minuţele

Paula: N-am vorbit d-ră.

Telefonista: Cum n-aţi vorbit, că v-am auzit…

Paula: Am vorbit, dar nu cu cine trebuia. De ce să mă taxezi dacă n-am vorbit?

Telefonista: Degeaba vă inervaţi! Nu vrea să vorbească. Am ascultat convorbirea. V-am mai spus că vă evită şi v-ţi supărat! M-aţi făcut vită…

Paula: Scuze domnişoară sunt enervată!

Telefonista: Vă înţeleg. Am avut în familie tot aşa un caz. Un nenorocit! După ce a… pi sora mea, ştiţi d-vstră ce… ca să-şi facă poftele… ş-a fugit ş-o lăsat-o!

Paula: Zi pe nume d-ră, că amândouă suntem intelectuale! A lăsat-o însărcinată?

Telefonista: N-au ajuns aşa di diparte. Dar a sărutat-o, a pipăito, a mamelito, cum zâc golanii, s-a folosit de sora mea ca un şnapan, şâ după ce ea s-o măritat s-o ţinut iar după ea! Şi-a divorţat-o, animalu'! Bărbaţii îs nişte porci!

Paula: Nu toţi domnişoară! Gândeşte-te ce ne-am face fără ei, luai-ar dracu'..

Telefonista: Auziţi! Eu cred că vini. I-am auzât vobind între ei,

Paula: Trebuie să vină! Vine, simt eu că vine, nenorocitul, pramatia! Mă duc să-l aştept. Mai fac o încercare.....*(Formează un număr)* Spitalul? Fiţi amabilă, daţi-mi-l pe d-rul Nelu dela reanimare. Da, aştept. Alo, Nelu, vino să mergem la gară să-l aşteptăm pe Teodor. Nu pot să stau singură în gară...Ieri unul, înainte să vii tu, m-a ciupit de fund. Haide, fi înţelegător, ca întodeauna, şi n-o să-ţi pară rău... Ce-ţi dau? Să dea dracu' să nu vii... că o să vezi tu ce scatoalce-ţi dau. (Pune receptorul în furcă) Ce tâmpiţi sunt bărbaţii... Cei dau? Ce să-i dau? O femeie nu poate să-i dea decât ce are.. (Se îmbracă, se fardează fredonând) Trebue să iau o figură de femeie neajutorată cum îi place lui...(Fredonează un cuplet pe care îl cânta la teatrul de revistă): „Sunt o fire emotivă, din nimica mă roşesc...mă şi bâl, mă şi bâl, mă şi bâlbâi cînd vorbesc"...Ce succes aveam cu textul ăsta..*(Face cîţva paşi de dans în stilul dansatoarelor dela estradă şi pleacă închizând cortineta).*

Teodor (*Deschide cortineta. Se duce la masa improvizată şi scrie. În jur file de manuscris, fum de ţigări şi sticle goale. Tuşeşind intră pâş, pâş* ***Pacoste****. Figură de om peste care au trecut multe necazuri. Se împiedică de un scaun cade).* Ţi-am spus să nu mă deranjezi!

Pacoste: S-a fă fă cut se se ară şşi mi-e fo foame şi şi se sete.

Teodor: Rabdă!

Pacoste: Su su ntem pepe ge ge antă!

Teodor: Tu ştii una şi bună: Bani şi iar bani...De unde să iau? Ce, eu sunt fabrică de bani ca barzii care scriu versuri patriotice?...

Pacoste: Dede cece nu înîncecerci?

Teodor: N-am îndemînarea lor la pupat funduri. N-am loc de ei. Sunt mulţi şi flămânzi. Ce zici de asta? **„**Trăim cu toţii în ţara mândră-n care / Poporul este pe deplin stăpîn / Ni-i unic ţel şi aripă de soare / Partidul Comunist Romîn / Şi dacă-n suflet azi ni se-ntretaie / frumos trecut şi viitor / e că ni-i Ceauşescu Nicolae / Părinte drag şi bun conducător" E bună?

Pacoste: *(Sincer)* E bu bu bu unăă!

Teodor: Ce păcat că a scris-o altul! Un copil. A apărut într-un ziar... Nenorociţii le pervertesc mintea!Şi nu mai avem de luat bani de niciunde? Cu banii dela **Sportul** ce-am făcut?

Pacoste: S-au păpăpat la Beberlin cu fefetele. Te-ai dat mare. Ai cocomandat

şaşampanie pentru tot localul şi lălăutari!

Pacoste: Numai e nici de sămânţă! Nici pentru pensie alimentară.Te-a dat în judecată nevastă-ta. Vrea o nouă evaluare a veniturilor! E Nanasosol dde totot!

Teodor: Incearcă să împrumuţi de la doctorul Sănătescu...

Pacoste: Am mmai luat şi nu i-am dat în apoi. Avem să-i dăm ci ci nci mii..

Teodor: Te învăţ o şmecherie: îi spui aşa: d-le doctor, Teodor vă iubeşte la nebunie, sunteţi un mare scriitor, un medic formidabil. După care îl întrebi cât avem să-i dăm...

Pacoste: De ce ce să-l maimai înîntreb da da că ştiu?

Teodor: Aşa e şmecheria. El o să-ţi spună: cinci mii! Atunci tu îi zici că dacă ne mai dă o sută, îi dăm înapoi cinci mii o sută de lei! Ai înţeles? Repetă!

Pacoste: D-le doctor vă învăţ o sme o şme hoţie!

Teodor: Nu-i spui asta. Asta ţi-am spus-o eu! Tu îi spui restul! Spune restul

Pacoste: aamimicul meu e momo rt după d-stră şi zice să-i daţi o sută...

Teodor: Prost mai eşti Pacoste! Făcut grămadă!

Pacoste: Ce-am gr gr eşit?

Teodor: Am să-ţi scriu cuvânt cu cuvânt. *(Scrie pe o hârtie)* Azi ai luat ceva la bord? Vin-o mai aproape! Nu vrei? Am înţeles: eşti groghii!

Pacoste: Adică?

Teodor: Adică turtă... *(A terminat de scris. Îi dă hârtia).* Citeşte...

Pacoste: (*citeşte, silabisind) St* st amate du du le morcov...

Teodor: Ce tâmpenii citeşti? Eşti chior? Scrie clar: Stimate domnule doctor

Pacoste: Ai un scris ico inco coco şibil!

Teodor: Incognoscibil! Gata, m-am plictisit de tine. Du-te chiar acum la el. Şi să vii imediat să-mi spui ce ai făcut..Ce mai stai? Plângi?

Pacoste: Ce de de ştept eşti tutu şi ce pro pro tolomac su sunt eu! *(iese)*

Teodor: Ce vremuri! Stau cu piesele în sertar şi nu le joacă nimeni! S-au speriat! De ce? Nici ei nu ştiu! Spun că n-au acţiune! Ah, ce-i urăsc pe domnii ăştia care măsoară o piesă cu centimetrul. Că e prea lungă, că e prea subtilă, că

e de neiînţeles, că nu e cum s-a mai scris...*(Telefon.).* Ţi-am spus să nu mă mai deranjezi! Pardon, d-le Demetriade credeam că e altcineva! Care-i povestea? Mă iubiţi atât de mult că-mi telefonaţi zilnic?

Demetriade: Enorm tovarăşe Teodor! Colectivul de actori ai teatrului întruniţi într-o şedinţă m-au delegat să vă transmit că având în vedere noile cerinţe ale partidului ar fi bine, ar fi indicat, chiar n-ar strica de loc să vă gândiţi dacă nu la schimbări de fond, atunci la mici…

Teodor: Schimbări. Am făcut? Altele nu mai fac! Aţi schimbat şi titlul. Ceva cu proşti! Înţelegeţi odată pentru todeauna că personajele piesei nu sunt proşti! Sunt canalii, smecheri, îndrăgostiţi, cuceritori, posesivi, dar nu sunt proşti...Înţelegeţi că aici nu e vorba de făcut schimbări. Aici e vorba de făcut în pantaloni! Nu eu, voi! Ştiu, a fost la spectacol un tovarăş din conducere... *(Pârâeli în receptor)* nu dau nume...*(Alte pârâieli)* nu sunt tâmpit! Deci personajul cu nume cenuşiu a văzut spectacolul şi a plecat fără să vă spună un cuvînt şi voi aţi căpiat! Alo, s-a întrerupt! *(Pune telefonul în furcă. Telefonul sună iar)* Da, s-a întrerupt tovarăşul Demetriade...ptiu, dara-ar dracu-n tine, Pacoste, ce vrei? Spune omule lămurit! Te deranjează la ureche cum mă exprim. Nu pe tine? Pe alţii? Dă-i în mă-sa! Stai aşa. Care alţii?. Spune lămurit, dacă nu poţi, închide dracului telefonul.! *(A trîntit puternic receptorul în furcă).* Paştele şi grijania lui de parazit, mă calcă pe nervi. *(După citeva secunde sună telefonul. Îl lasă să sune. După un timp ridică furios receptorul)* Te ia mama dracului dacă mai...da, tovarăşul Demetriade, s-a întrerupt şi nişte pisălogi din străinătate mă sâcâie să... da, da *(Minţind)* să le dau o piesă. Am sertarul plin!

Demetriade: Să nu faceţi prostia, pardon gafa asta! Daţi-ne-o nouă, fiţi patriot! D-stră sunteţi un produs al noii socetăţi care înfloreşte..…

Teodor: Înfloreşte atât de bine că pe unii îi pârjoleşte! Piesele mele le voi da, de acum, numai în străinătate! Tot mă acuză diverşi neica nimeni că sunt Ionescu doi! Dacă sunt Ionescu doi, atunci să mă joace străinătatea! Sunt destui regizori români care şi-au luat tălpăşiţa şi care-mi solicită piesele şi care văd în

mine un Beckett de-andoaselea! *(Ciocănituri. Uşa se deschide. În prag apare Pacoste.).* Scuzaţi-mă, un moment...(Către Pacoste) Ce vrei? *(Pacoste are în mână un carton. Îl întoarce. Se vede scris mare cu majuscule:* **Telefon ascultat. Caută scrumiera**!. *(Pacoste caută o scrumieră)* Am revenit. Am înţeles bine? Regizorul nu vrea schimbări?.

Demetriade: (*Oftând)* Din păcate se opune oricăror ingerinţe în actul artistic.

Teodor: Halal băiat! Ori va capota ori va ajunge departe!

Demetriade: Tovarăşul director Ciocârlie sugerează că mici retuşuri ar putea depăşii momentul actual al neînţelegerilor…

Teodor: Mă faceţi să râd *(râde cu sughiţuri)* Ştiţi de ce?

Pacoste: Nuuuu...

Teodor: Taci dracului din gură...scuzaţi, vorbeam cu femeia de seviciu care caută o scrumieră! Tovarăşul director Ciocârlie o să sboare şi o să vină alt tovarăş şi mai principial, care o să scoată pur şi simplu piesa din repertoriu! *(Pacoste s-a băgat sub masă. Se loveşte cu capul de masă. Exclamă:* ***Paştele Mă-sii!***

Demetriade: Am auzit o înjurătură, sau mi se pare?

Teodor: A fost o exclamaţie că, mi-a dat cafeaua în foc!

Demetriade: Cafeaua bat-o vina, ea ne salvează de la multe. În altă ordine de idei am auzit că sunteţi supărat pe mine.

Teodor: Întristat! Aţi scris în caietul program că sunt urmaşul lui Caragiale...

Demetriade: E adevărat. D-stră duceţi mai departe cu succes filonul nestemat al humorului născut pe plaiurile pământului românesc!

Teodor: Iertaţi-mă, dar e gogomănie! Nu sunt urmaşul nimănui. Ca şi Caragiale, am apărut din neant, dar vouă vă e teamă să vorbiţi de neant! (*Pacoste caută pe jos în patru labe. Este călcat pe mîini de Teodor. Strigă:* ***Paştele măsii!.)***

Demetriade: Iar am auzit o înjurătură, iar v-a dat cafeaua-n foc?

Teodor: Să lăsăm cafeaua si să revenim la problema care vă presează. Luaţi altă piesă, Ştiu una bună de tot: „Într-o noapte de vară" pe care autorul, făcând schimbările necesare a numit-o ulterior: „Recolta de Aur"! Vorbiţi cu el. Sigur

o reface şi a treia oară! Am auzit că vrea s-o numească „Arcul de Triumf„ sau cum să câştigi bani scriind farse”....(*Pacoste găseşte scrumiera sub un maldăr de manuscrise. O întoarce, o pipăie şi exclamă:* ***Paştele mă-sii!.)***...Nu acum n-am mai vărsat nimic! Am vărsat mai înainte! În fine, revenind la teatru şi la problema cenzurii...

Demetriade: Îmi permit să vă atrag atenţia că oficial nu există cenzură..

Teodor: Ştiu, tovarăşe, că nu mai există, de aceia sau inventat vizionările!

Demetriade: Sunt sigur că ştiţi că şi Shakespeare a făcut schimbări!

Teodor: Cum să nu ştiu! Îi cerea regina! Ştiu, era o scorpie, o incultă, care-şi bagă nasul peste tot, care plătea poeţi să-i scrie ode encomiastice! Era o persoană rea şi invidioasă, care nu da declaraţii: **Evita!**...

Demetriade: Nu mai pot vorbi. Şi mie mi-a dat cafeaua-n foc..

Teodor Înţeleg! Vă mai spun ceva: lumea merge înainte, dar un alt Shakespeare n-a mai apărut! Ştiţi care e problema cea mai gravă? Dar vă rog să-mi promiteţi că nu mai spuneţi la nimeni (*Pacoste mugeşte în surdină:* ***Nuuu!****. Începe să se gâdile.)* Toată viaţa e o luptă!

Demetriade: Cum spune şi cântecul atât de îndrăgit: „Hai la lupta ce mare”

Teodo*r**:* Toată viaţa e o luptă pentru un costum mai bun*! (Pacoste răsuflă uşurat)...*alo, alo. A închis amărâtul! (*Pune receptorul în furcă).* Pacoste, ce lume, ce oamenii...*(Pacoste s-a oprit să mai caute şi notează într-un carneţel.*) Nu mai nota. Sunt tâmpenii! E din Caragiale. O spune Tipătescu! Tovarăşul Demetriade e un om cumsecade, îmi este milă de el...

Pacoste: (*Omorînd o insectă între unghii, care a apărut din senin pe el)* Mie nu!

Teodor: Ai dreptate, mila n-are ce căuta aici!.Pe spinarea unor asemenea oameni se suie arivistul, dictatorul! Tovarăşul Demetriade, e însă mic. Cântă cum îi cântă D-zeul ăl mare! Să nu-mi spui că n-ai făcut rost de bani de la dr-ul Sănătescu...

Pacoste; Nn-a meme rs şme şme chestia!

Teodor: Nu te cred. I-ai spus tot ce te-am învăţat?

Pacoste: (Pe jos, căutînd în continuare) Cu cu m mi-ai sscriis: *(Recită ca pe o poezie)* D-le doctor su su nteţi un ma ma re artist, pri pri amicul mmeu Teodor, vă iubeşte la nenebunie, ştie că are la d-stră o dadatorie mare. Cât are să vă dea? ”De ce întrebi”, mi-a spus el. Pentru că dacă îi mai daţi o sută, datoria se va mări cu încă o sută...

Teodor: Până aici e bine.

Pacoste: Nn-a fofost bibine de deloc. Când l-am întrebat cât avem să-i dăm a zis că nunu mmai ai la el ninici o dadatorie şi...mi-a tătăiat mamacaroana! Am jujucat pro pro, nasol rorolul acesta!

Teodor: Pacoste, ai jucat bine, dar doctorul a fost mai inteligent ca noi....Dacă a zis că nu mai avem să-i dăm nimic e genial. Ar trebui să scrie teatru

Pacoste : Sscrie...

Teodor: Ştii tu că scrie?

Pacoste: Ro ro mânul s-a nă nă scut po poet, sscrie veve rsuri la clo colset! da dar vă va zînd căca ba ba nii din altă pa pa rte cucu rg, s-a fă făcut...dramaturg!

Teodor: Cine a spus prostia asta?

Pacoste: (*Spăşit)* Eu!

Teodor: Niciodată să nu mai spui asemenea neghiobii!

Pacoste:*...(căutând)* Aam găgăsit...

Teodor: Bani, unde?

Pacoste: Numai la bani visezi...Aici*...(Jos la încheitura zidului cu podeaua, a găsit un mic microfon. Vrea să-i rupă firul, dar renunţă. Aşează totul cum a fost*).

Teodor: *(Siderat)* Nenorociţii, canaliile...Când l-au pus? De ce?

Pacoste: „Nu cecerceta aaste lelegi, că eeşti nenebun dede le-nţelegi”...

Teodor: Nu eşti prost degeaba! (*Pentru microfon)* Viaţa e minunată! Deşi am avut o copilărie nefericită, nu sunt pesimist, nici misogin, iubesc viaţa, femeile şi mă străduiesc să arăt lipsurile care mai sunt în domeniul cooperaţiei şi unde anumiţi indivizi delapidează folosindu-se de lozincile socialiste! (Acoperă microfonul) De ce?

Pacoste: Le e fri fri, teamă. La cîr câr ciumă o iei razna...Ai spus despre, un di director de teatru, că n-are decît pa pa tru clase primare...

Teodor. Minciună. Am spus: Aserţiunea că Nino Răsaru, ar avea doar patru clase primare este o eroare! Du-te şi împrută bani de a d-l Jebeleanu. Sigur are. Pentru poemele pentru pace şi Hiroşima a luat destui bani!

Pacoste: A luat, aare da dar nu dă!

Teodor: Încearcă la Eugen Barbu.

Pacoste: A înţă înţă rcat bălaia. E su su părat foc

Teodor: Ştiu, am spus despre el că e un cadavru politic!

Pacoste: Aasta ll-a lălăsat rerece. Ai sscris că nunu se pripricepe la fofotbal.

Teodor: Du-te la Băieşu.

Pacoste: E fo fo c şi el! Ai spuspus dedespre el că ideia că ar fi înfluenţat de Shakespeare e falsă. Nu vrea să mai audă de tine! Popoate dde la actori. Unora le-a ieşit vorbe că sunt putrezi de bogaţi

Teodor: Lasă-i în pace. Nu vreau să intru în gura lor. Am să scriu la **Contemporanul** o tabletă despre...Oboseală!

Pacoste: *(controlînd într-un carneţel)* Nu te mai oboobosi ai scris, ai păpăpatat babanii.

Teodor: Atunci, despre fumat...

Pacoste: Ai scris Ss-au fu fu…luat..banii!..

Teodor: Despre timp...

Pacoste: A trecut, ss-au che chel tutu, dus! Scrie dedepre sinsingugurătate...

Teodor: Nu pot. O simt prea mult pe pielea mea. Ai încercat să iei un avans dela o casă de film? Promite-le că le scriu un scenariu.

Pacoste:. Tretrebuie babani în seara asta. Aavem ininvitaţi...

Teodor: Na beleaua! Pe cine ?

Pacoste: Oolga Oos os pătaru cucu o şleşle ahtă de colegi.. Iar te-ai dat mare...

Teodor: Superbă femeie! Viaţa e scena ei! E un fenomen...sculativ! Am spus o tîmpenie! I-am promis un rol...Cum i-am promis şi ăleia din Moldova.

Pacoste: Aoleu, aacocolo aarde cucu vâlvâl vătăi!

Teodor: *(Trist)* Trimite-i o telegramă. Scrie doar atât: Vin! (*Pacoste notează)*

Pacoste: De cît?

Pacoste: Cum de cât? Numai la vin ţi-e gîndul. Vin adică mă duc!

Pacoste: Când?

Teodor: Când fac rost de bani, când termin cu analizele. Ştiu că le-am făcut. Ştiu că au ieşit proaste. Ştiu că trebuie să fac altele, ştiu că trebuie să mă duc la cuţit, ah, mai bine ar fi să termin cu toate...

Pacoste: Când?

Teodor: Când o să mor!...Trimite-i telgrama şi pleacă (Pacoste nu pleacă)

Pacoste: Aa vevenit o ad adresă de de lala ju ju tribinal. Te-a dat în jujudecată un chechelner că aai îmm îm luat babani şşi nunu i-ai rest rest, dat înapopoi!; ar

Teodor: Când s-a întâmplat?

Pacoste: Când nu nu s-a du dus la un spec spec teatru căi ţi ţi se scu scu ridicase...şi n-a vrut săsă între intrerupă plăcerea la dodomnu'

Teodor: Balivene...sau, ştiu eu, s-ar putea să fie adevărat...(Pauză). Alceva?

Pacoste: Vine matracuca!

Teodor: (*subit speriat)* Nevastă-mea? De unde ştii? Jură-te!(*Pacoste se-nchină*). Deci, n-am scăpare! Să recapitulăm: vine Panseluţa, n-am bani de pensie alimentară, sunt dat în judecată de un chelner, sunt bolnav, sunt pe o listă ca amant, trebuie să mă căsătoresc...Ar fi bine, nu?

Pacoste: Nu, că ooo săsă fa fa ci cinci aa ni de închi închi, puşcărie pepentru bi bigamie!

Teodor*: (Din ce în ce mai agitat)* Atunci nu mai există decît o singură soluţie. Să mă sinucid. Nu vrei? Cu cine ai mai bea tu sugativă ce eşti! Acum lasă-mă. Sunt sătul de tine ca de mere acre... *(Pacoste pleacă).* Stai aşa. *(Se duce la el şi îi scoate de sub haină o sticlă de votcă pe care Pacoste o subtilizase).* Şi beţiv şi prost!

Pacoste: Dar tu tu nu nu bebei?

Teodor: Eu din beţie mă pot trezi, tu din prostie, niciodată! *(Îi ia sticla şi-l împinge afară. Dă pe gît ce mai era în sticlă).* Soluţia sinucideri nu trebuie exclusă. Dar trebuie pusă bine în pagină. I-a să vedem ce ar trebui? N-am mai încercat, dar logic cred că e necesar o frânghie! Pe care, însă, n-o am. Au fosr cazuri când unii sinucigaşi au folosit cureua de la pantaloni! *(Se clatină vizibil).* Da, o curea şi un cui în tavan! Curea am. Orice bărbat care se respectă are o curea... Să verificăm cuiul din tavan. Trebuie să fie trainic. Altfel cad în ridicol. Toată viaţa m-am ferit de ridicol... Acum legat cu şnurul va ştii grumazul meu cât ţine curul, a zis Francoise Villon (*Pe masă aşează un scaun. Scoate cureaua dela pantaloni care-i cad în vine. Nu observă. Vrea să se suie pe masă dar se înpiedică de pantaloni. Cade. Dă jos pantalonii, rămânând în chiloţi. Îşi pune cureaua în jurul gîtului. Se suie pe masă şi de acolo cu greu pe scaun. Încearcă să agaţe cureaua de cârligul din tavan care... nu există...)* Ce ghinion! Nu sunt condiţii! Vrei să te omori şi n-ai condiţii! Nu există cârlig, paştele şi mama lui de cârlig! Fără cârlig nu se poate strangula omul. Nici în chiloţi! Nu vreau să fiu găsit în chiloţi. Se spune că la spânzuraţi li se scoală chestia...*(Dezamăgit se dă jos de unde se urcase)...*De ce mă mai pot spânzura? (*Caută cu privirea)* Clanţa de la uşă! Mulţi sinucigaşi au reuşit cu clanţa..(*Cu cureaua în jurul gâtului se aşează în genunchi în faţa uşii. O leagă de clanţă. Îşi împinge capul cu putere în jos. Horcăie. Se sufocă, se sbate. Clanţa se desface. Cade jos lîngă uşe cu sgomot. Teodor deasemenea. Pauză. Gâfâie)* Iarăşi ghinion! E un semn. D-zeu, marele creator, se opune! Oare ce am scris despre sinucidere? Că e un act frivol şi polemizam, dacă îmi amintesc bine, cu cei care susţineau că sinuciderea e un act de libertate, că omul ar fi liber să-şi aleagă ziua şi ora morţii. Susţineam că e un lux, o formă de răsfăţ, pe care şi-l pot permite numai cei care n-au dat piept cu grozăviile existenţei! Doamne ce inepţii scriam! Acum îmi dau seama că sinuciderea poate fi şi expresia urii faţă de tine însuţi... Ah, ce frază am pronunţat! Îmi place! *(scrie.)* Ura, care se poate transforma în momentele de criză într-o dorinţă de auto distrugere! Parcă ar fi un citat din Montaigne! Dar se pare că la mine forţa de auto distrugere n-a ajuns la maximum! (*Bea un gît de votcă. Se aşează pe pat extenuat)* Ciudată e viaţa! De ce m-

au părăsit unele femei, de ce am părăsit eu altele? De când a năvălit în viaţa mea, ca un fulger, sexualitatea, de cînd am descoperit femeile, viaţa mea a luat-o razna....*(Trage cortineta. I se aude vocea)* Vino somn, pentru mine nu e tot una dacă oi petrece singur sau cu una...

Paula (*Deschide cortineta plîngînd. Vine din stradă. Încuie uşa. Se aude soneria)*Cine e?

Nelu: Eu Nelu Ciocu, ce nu mă mai cunoşti? Mi se mai spune Nelu Spargemitre...

Paula: *(Vorbeşte cu Nelu prin uşă).*. Vreau să fiu singură. Am de invăţat o poezie...

Nelu: N-a venit jigodia? (*mormăie o injurătură)*

Paula: Ascultă tu n-ai voie să-l înjuri. Fii domn! Nu uita că el e un geniu şi un geniu poate să-şi permită multe...Noi suntem nişte gângănii pe lângă el. Intră. *(Nelu intră)* Plâng de proastă. În gară, când te-ai dus după ţigări, un nenorocit mi-a arătat o sută. N-am ştiut ce vrea. Târziu mi-a căzut fisa că-mi oferă o sută, dacă mă culc cu el...Am ajuns să fiu evaluată la o sută de lei...*(Plînge în continuare)*...Nelu să nu mă părăseşti, te implor, mă auzi? Dacă mă părăseşti s-au mă-nşeli, mă omor, îmi dau foc! Acuma stai liniştit că trebuie să învăţ o poezie patriotică. Urmăreşte-mă. (*Începe să recite cu patos, dar din când în când se poticneşte):* **„Laudă ţie cer albastru al ţării, cer fertil / acoperit de flori şi de chipuri iluminându-se / Laudă ţie popor muncitor / Laudă ţie Partid Comunist Român / Soare în inima noastră aprins”..C**red că am sărit câteva versuri..

Nelu: N-are importanţă! A fost minunat, doamne ce frumoasă eşti! Cum te transfigurezi, parcă ai fi mama răniţilor! Cine o fi scris versurile?

Paula: Nichita Stănescu! Uite am sărit o strofă. Sunt nervoasă şi nu reuşesc să le învăţ! Hai s-o iau dela început.

Nelu: Dă-le dracului! Astea sunt versuri, asta e poezie? Un rahat cu mac!

Paula: Dar ce deştept te-ai făcut! Toţi vă pricepeţi la teatru! Ia să te văd pe tine cum ai s-o citeşti. Cred că am să mă prăpădesc de râs. Citeşte-o! Ai curaj?

Nelu: Pentru aşa ceva nu-ţi trebuie cuvinte. Fi atentă (Citeşte poezia înlocuind cuvintele) Ba bam, ba, bam, ba bam / Babababam, bababam daradam /

daradadam, daradrum, papapam, papapam, papapim / Papapim, papapam, durudim, durudam!!!

Paula: Bă, tu eşti dement dabinelea. Şi eu te iau în serios.Cum să fac aşa ceva?

Nelu: De ce vă place să jucaţi toate inepţiile?

Paula: Asta ne e meseria. N-avem altă soluţie. Tu cum te uiţi în toate sexurile?

Nelu: Prin natura meseriei!

Paula Ei, prin natura meseriei recităm şi jucăm tot ce ni se dă! Colegii mei cum recită la televiziune?. Stănculesu, Cozorici? Eu de ce să nu recit?...

Nelu: Ei mănâncă...caşcaval! Ca mulţi alţi! Îl mănâncă cu polonicul. Nu se sfiiesc. Îşi închipuie că îşi fac meseria recitând versuri neghioabe şi jucând în piese de doi bani! Tu n-ai nevoie să mănânci...

Paula: Căcat! Zii cuvântul adevăra, că doar eşti medic! Ştii ce? Poate că ai dreptate! Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar cum să scap!

Nelu: Simplu. Esti bolnavă. Îţi dau un certificat medical, te şi internez....

Paula: Eşti nebun? Pe Teodor cine-l aşteaptă?

Nelu: Eu! (Sonerie la uşă)

Paula: Să ştii că el trebuie să fie... Vai cum îmi bate inima... *(se repeade la uşă dar se opreşte. Vorbeşte cu un ton de om bolnav)* Cine e? Vorbeşte tare! Sunteţi comisionar? Ce comisionaţi, ăsta ce aduceţi? Flori? Pune jos buchetul! Am să-l iau mai tîrziu, acum nu mă pot deplasa...(*Nelu deschide uşa, găseşte un buchet enorm de flori, il pune în braţe).* D-zeule, mi-a trimis flori! Inseamnă că e în oraş. Puşlamaua bătrână ştie cum să se poarte. Doamne ce fericită sunt! Trebuie să mă aranjez, să-l farmec! Cum arăt?...

Nelu: (*râzând)* Ca o paparudă! *(Paula aruncă în el cu o pernă. Aruncă şi el cu alta)*

Paula: Am să-mi pun dezabieul ăsta transparent şi pe dedesubt nimic. *(după paravan, se dezbracă şi se-nbracă. Aruncînd sutienul şi chiloţii).* Voi fi bestială şi aţâţătoare ca o amantă nesăţioasă şi caldă şi liniştitoare ca soţie cuminte şi ascultătoare...(*A observat în flori o carte de vizită)* Uite şi-o carte de vizită! Ia să vedem ce scrie: **O floare unei flori!** M-a turtit, m-a umilit, m-a făcut o cârpă,

mai am puţin şi cad jos. Cum poate Dumnezeu să dea atâta fericire unei femei? *(Cântă: Sunt o cârpă în amor.şi dansează cu Nelu..)* Trebuie să mă duc la biserică, să aprind lumînări (*deodată cuprinsă de panică)* Şi n-am în casă o icoană la care să mă rog. Să dea dracu în ei cu marxismul lor cu tot, care ne-au rupt de credinţă, de biserică, obligîndu-ne ca în seara de înviere să venim la Institut ca să ne dea filme! Eram obligaţi, altfel ne criticau în şedinţe tov Cristache, tov Mârzea, mama lor de puşlamale, ce de avansuri mi-au făcut! Şi dacă nu veneai te excudeau! Numai eu ştiu cum am scăpat! *(aranjează florile într-o glastră)* Am fost o studentă studioasă chiar dacă golanii mă acuzau că mă duceam la examene cu fuste mini şi fără chiloţi! E adevărat, odată, la examenul de istoria teatrului m-am dus cu o bluză mai decoltată şi piticania de profesor a avut pretenţia că nu mă poate examina, dacă nu-mi acopăr decolteul cu batista lui...

Nelu: Ipocriţi ei, dar si tu îi aţâţai...

Paula: Chiar îmi ieşise vorbe că aşi fi alături cu morala...Dar i-am învăţat minte...Într-o şedinţă m-am ridicat şi le-am spus textual: tovarăşi care se laudă că s-au culcat cu mine să se ridice în piciore ! Nu s-a ridicat nimeni!

Nelu: Ce te făceai dacă se ridica toţi din prezidiu?

Paula: Mă, tu chiar crezi că eu sunt o depravată?

Nelu: Cred că doar gura e de tine! Esti o guristă demagoagă!

Paula:. (*Patetic)* Cine vorbeşte de demagogie! D-l doctor care ia mită de la bolnavi. E atât de neruşinat încât a luat plăcinta unei bătrâne! Ah simt că mă sufoc. Ce vremuri trăim, dacă am ajuns să nu mai fim sinceri unul cu altul! Şi eu care credeam că eşti integru. Eşti integru sau nu eşti?

Nelu: Sunt integru, dar mai fac şi compromisuri

Paula: Doamne, cum am ajuns! Când am început meseria asta îţi jur, eu şi colegii mei eram puri! Nu ne gândeam decât la teatru! Eram puri ca albastrul imaculatelor seninuri, cum spune poetul...

Nelu: Poveşti! Ai uitat lecţiile de indoctrinare, de şedinţele de excludere din timpul studenţiei... L-ai uitat pe colegul tău Fiscuteanu care a fost dat afară.

Paula: Pentru că el şi alti tolomaci au făcut pe o nenorocită o poştă, după care au povestit la tot institutul isprava lor...Auzi, să-ţi iei toate bacşişurile de aici. Cred că mi s-a ridicat tensiunea, trebue să fac un duş..Du-te cu D-zeu şi lasă-mă, lasă-mă în nefericirea mea *(Îl împinge spre uşă şi închide uşa).* Ah bărbaţii ăştia, mă enervează! Cred că o să ajung misogină de bărbaţi! Ah, doamne, am început să-l urăsc! Nu pentru că-l aştept ca o caraghiosă, ci pentru că eu, care eram o femeie cu personalitate, am început să mă comport ca fleoarţele din piesa lui. Cât a stat aici, deşi s-a jurat că n-a scris nimic, că, sanchi, n-avea inspiraţie, am dibuit manuscrisul unei piese: nişte indivizi dubioşi şi nişte curve ajung în rai şi se plictisesc că n-aveau ce fura! Una dintre femei sunt eu. M-a plagiat! Dar nu aşa ca mine, o femeie cu personalitate, inteligentă, fără prejudecăţi, ci o curvă nenorocită! A numit-o Camelia! *(închide cortine*ta)

Teodor *(Telefon. Mahmur deschide cortineta şi ridică receptorul.)*Alo da! Cum? Pacoste, dacă ai să vorbeşti clar am să te înţeleg. Ai făcut rost de o plecare peste hotare la un meci? (*Pauză)*.Cum ai reuşit? Le-ai promis că o să le aduc cadouri şmecherilor de la federaţie? Eşti mare, Pacoste! Ai făcut rost de balonul de oxigen de care aveam nevoie...Mă îmbrac rapid şi plec cu o ocazie, cu ce se nimereşte! Tu strînge tot ce-i aici, adună toate hârtiile într-un geamantan şi vin-o după mine..Vezi că e o scrisoare pe pat, trimite-o la Piatra. Nu uita să lipeşti timbrele! *(Pune receprorul în furcă)* Doamne dumnezeule, pe care de atîtea ori te-am nesocotit îţi multumesc că m-ai ajutat să ies din fundătura asta în care am intrat singur! Au, au ce o fi asta...au, au, m-a săgetat, m-a trăsnit.(*Se îndoaie, se ţine cu mîinele de burtă).* Nu-mi dau seama de unde e...Cred că e ficatul sau duodenul sau*...(Se încovoaie, se ridică, iar se încovoaie, se ridică, merge câţva paşi, după care se prăbuşeşte- Cu efort, reuşeşte să telefoneze. Abia vorbeşte)*. Pacoste cheamă o salvare.. mi-e răuuu, *(ţipă)* înţelege că mie rău... de tot... Mor... cheamă salvarea sau o maşină să mă ducă la un spital, altfel mor...*(*Se scoală, încearcă să meargă, dar iar prăpuşeşte. Strigă) Ajutoooor! (Întuneric. Sirenă a salvării.. Cineva pătrunde în cameră

şi strânge manuscris într-o pungă. Auzind sgomot rămâne nemişcat. Apare altcineva cu un gemantan în care strânge tot ce-a rămas. Vrea să iasă. În uşă se ciocnesc amândoi)

O voce: Cine eşti?

Altă voce: Ghici!

Pauză

Paula: *(Deschide cortineta, ca şi cum ar fi o fereastră. Are în mână o scrisoare*). Scrisoarea asta a venit acum de zece zile şi deabia azi am găsit-o. Se vede clar că a fost deschisă! Bestiile, acum ne deschid şi scrisorile! "Iubit-o / Eu sunt primul filozof / venit din tagma derbedeilor / mânjit în egală măsură / de duhoarea şi tristeţea materiei / Şi chiar aşa înglodat în datorii şi-n fuste / Timpul se aşează la picioarele mele ca o pisică siameză / foarte ciudat, dar numai eu am vrut să fiu fericit / numai eu mă tem de certitudini / cum se tem alţi de cancer / dar tocmai eu voi murii cel mai greu / eu care mă visam / stingându-mă blînd ca un amurg" Ce-o însemnînd asta? Am nişte presimţiri...că i s-a întîmplat ceva rău, s-a îmbătat şi a dat o maşină peste el... Ce să fac? *(Formează un număr la telefon. În spaţiu dintre cele două cortinete undeva sus apare Telefonista)* Ah e ocupat, ocupat… Spitalul?.:,

Telefonista: Greşeală aţi nimerit la 02. Vreţi să vă dau casa scriitorilor din Mogoşoaia? *(Telefonista vorbeşte în dulcele grai moldovinesc)*

Paula: A, d-ta. Nu, acum îl caut pe doctorul Nelu

Telefonista: Cari Nelu?

Paula Cum care Nelu că doar nu sunt mai mulţi. Nelu Ciocu.

T**elefonista**: A, ala care v-o trage…(*râde inocent)*

Paula: Cum? Mai spune odată dacă ai curaj!

Telefonista: Nu pot, mi ruşine!

Paula: Nelu, care mi-a trage, ai? De unde ştii d-ta că mi-o trage?

Telefonista: Tot oraşul vuieşte...

Paula: Esti femeie, pardon d-ră, de unde să ştie oraşul cu cine te culci d-ta?.

Telefonista: Eu nu mă culc cu nimini, dorm singurică.

Paula: Esti abstinentă?

Telefonista: Nu, ficioară şi vreau să fiu ca lacrima când voi merge la altar?

Paula: Bravo d-ră! Vreau să-ţi spun o poveste. Cică o fecioară a ajuns în rai la D-zeu care a pus-o să mulgă vacile raiului.

- Eu am fost cuminte de ce mă pui la vaci, l-a întrebat ea pe Dumnezeu?

- Ţi-am dat-o ca s-o dai, nu să vii cu ea îîîn rai. Vacă ai fost, la vaci să stai, i-a răspuns D-zeu! Ai înţeles? Nu? Atunci nu mai e nimic de făcut cu D-ta..

Telefonista: Nu pricep undi bateţi, dar am priceput că vrieţi spitalu' cari îi ocupat. Aşteptaţi olecuţă că vă găsesc eu un fir şi vi-l scot şi din gaură di şarpe pi poama di Neluţu al d-stră. Aveti legătura…

Paula: Doamne, peste ce nebună am dat! Alo, tu eşti Neluţule? Ce bine! Auzi, telefonista mi-a spus ceva oribil! Că tot oraşul ştie că mi-o tragi! Te rog dezminte. Nu poţi. De ce? Că te vor considera un bulangiu, dacă nu te lauzi că mi-ai tras-o, că o freci de pomană pe lângă mine! Neluţule, nu te coborî la asemenea limbaj suburban. Tu eşti un domn, te-ai născut în Bucureşti, te rog din suflet deziminte. De ce? Că aşa vreau eu! Promiţi? Bine! Ştii ce? Lasă-i în aia mă-si, iar noi, hai să plecăm pentru câteva zile, undeva. Vino şi ia-mă cu maşina. Nu mai pot să stau în casă. Simt că mă sufoc. Dacă vine animalul am să-i scriu că-i las cheile sub preş, sau la o vecină! Auzi, *(râde ca de o şotie)* îi scriu că am plecat la Veneţia, ca să pleznească de ciudă! *(Închide cortineta)*

Teodor: *(Pacoste deschide cortineta. Descoperim un hol de spital. Teodor într-un scaun cu roţi reciteşte, o scrisoare a Paulei. În spatele lui Pacoste.).* Iubitule mic şi scump. Ţi-am lăsat cheile sub preş şi am plecat la Veneţia! Pe seară revin"...ha ha, are haz puştoaica" Veneţia! Ciudat, nu-mi amintesc decît că de acolo am cumpărat o pălărie mexicană, care era prea mare şi am schimbat-o cu una de cow-boy... *(În reverie)*.. De cîte ori am călătorit n-am urmărit nici un scop, nici un obiectiv turistic, m-am lăsat în voia vieţii, dintr-o călătorie iubind cel mai mult ...întoarcerea! N-am călătorit ca să mă îmbogăţesc spiritual, sau ca să devin mai bun, am călătorit din grosolana bucurie de.a călătorii... *(scrie pe un caiet aşezat pe*

piept. Pixul îi este fixat de mînă cu scotch. Scrie murmurînd cu greutate) Iubit-o de unde te duci, te rog....să-mi aduci ceva frumos...(*Adoarme)*

Paula: *(desfăcând cortineta citeşte)* „Iubit-o, de unde te duci te rog să-mi aduci ceva frumos...Adu-mi ce va frumos din Paris /Adu-mi ceva frumos din Copacabana /Adu-mi ceva frumos din Tokio, Adu-mi ceva frumos din Mozambic / Adu-mi ceva frumos din Londra / Adu-mi ceva frumos din Lisboa / Adu-mi ceva din Ciudad de Mexico... De unde te duci / Adu-mi ceva frumos". ... Mai bine n-o citeam. Mă iubeşte. Am citit primtre rînduri, e topit după mine! Of, o fi pentru mine sau nu? Că şi Eminescu i-a dăruit o poezie Veronicăi Micle şi nefericitul o scrisese umblînd după fustele uneia Poenaru! Câteva zile scăpasem de obsesia de a devenii d-na dramaturg Scîrţ! E şi greu să fii soţia unui geniu. Tot timpul trebuie să asişti la paradoxurile lui şi să te minunezi de ele. E obositor. Ultimul pe care mi l-a spus la despărţire a fost... Doamne, l-am uitat, l-am uitat, fir-ar mama lui al dracului de paradox! ..*(Ia file din Dosarul Curvelor şi un perforator. Aranjează declaraţiile în dosar).* Bărbaţii, nişte porci, iar femeile, bietele de ele, nişte, amărîte... Dar m-am hotărît. Le aranjez eu pe nenorocitele astea. Dosarul curvelor din teatru romînesc o să facă furori. Nu mi-e frică! Voi fi fără milă. Inflexibilă şi intangibilă. Ca Antigona! Cu cine s-au culcat, cu cine s-au mozolit, cu cine s-au mamelit! Ca să nu mai treacă drept femei cinstite, am să le demasc. Am făcut o listă cu toţi bărbaţii cu care s-a culcat fiecare. Este una care e căsătorită, dar nu pierde nici o ocazie să-i radă pe toţi care vin dela Bucureşti.. *(râde satisfăcută).* Am telegramele pe care le-am găsit aruncate la gunoi. Le-a trimis doamna când plecase la mare în turneu cu amantul după ea şi în fiecare zi îi trimeta soţului o telegramă de iubire în timp ce ea acolo, se mostrofocea cu altu'. (Telefon) Alo, da, Paula la telefon. Cine? Tovarăşul Colac de la Lacto Bar! Ce surpriză! Te sărut...Azi nu vin să mănânc. Nu de asta ai telefonat? Vrei banii de la o datorie contactată de Teodor. Eşti în eroare. Atunci când nu m-am dus la spectacol nu mi l-au imputat, s-a aranjat amiabil..Amiabil, dar s-a plătit reţeta cu bani împrumutaţi de la d-ta?

Formidabil ce mincinos pot să fii... Lasă balivernele! Te anunţ, să ştii, că eşti la mine pe o listă de amanţi ai unei doamne distinse din oraş. Nu ştii? Îţi spun eu acum. Ce face? Să mă şterg cu ea la undeva? O să mă sterg, dar o copie o să ajungă pe la soţul doamnei, care ştii unde lucrează şi atunci o să vezi d-ta dacă mai ai tupeu să vorbeşti cu mine aşa... Banditule, puşlama! Aha, acum vrei să te întâlneşti cu mine la drum de seară şi la un pahar de vorbă! Stai puţin. Îmi faci avansuri? Adică ai vrea să te culci cu mine? Spune-o, omule, lămurit, nu mai umbla cu fofîrlica. Şi eu îţi spun: Nix! Ai înţeles *(A trîntit telefonul).* Mârlanul. Gata, a găsit prilejul să sară pe mine! Jigodia încercă. Dacă se prinde bine! Dar ăsta e un mod de ai spune unei femei că o doreşti? Adu-i o floare, fă-i un cadou, scrie-i o poezie...Mi-a crescut tensiunea, iar mi se zbat tâmplele! Nu rezist la asemenea mojicii! Trebuie să iau un calmant.*(deschide un sertar şi scoate o cutie de pastile)* Ce ar fi dacă le-aşi lua pe toate? Aş termina cu toată zbaterea asta de pescăruş! Pentru că eu sunt o Nina Zarecinaia autentică, nu moftangioaice ca astea care mimează totul, pînă şi orgasmul! Ce înjositor pentru o femeie să mimeze plăcerea! Dacă înghit toate pastilele lumea m-ar considera nebună! O descreierată! Iau una! Hai, două! Ce spune Nina? Că trebuie să-ţi duci crucea! Care-i crucea mea? Să-l aştept? Îl aştept dar-ar dracu…Îmi mai dau o şansă...şi să vedem ce mi-a mai scris...*(Desface un alt plic*)**..."De cîte ori am iubit / Am fost un salahor nefericit / Ţineam în mână cerul, nu cumva să cadă stelele pe jos / Ţi-am dat şi taina înrobiri mele / Şi jugul meu / Şi jugul mei ţi l-am dat. Cînd mi-ai cerşit, tot eu ţi-am dat / Puterea de a iubii un altul**"..Ce înseamnă asta? Oare să fi aflat de Neluţu? Neluţu afară de faptul că mă ţine de mînă şi eu mă sprijin şi plîng pe umărul lui, n-a făcut niciodată un gest că m-ar dori cu adevărat...De ce ar dori pe mine o femeie stafidită de atîta şteptare şi abstinenţă, când el are pacientele lui la spital, care-i cad în braţe ca muştele! Femeile astea sunt ceva de speriat. Când vor ceva nu ţin cont că e pe scară, pe birou, în picioare, iar bărbaţii nu se mai uită cum arată femeia! Numai sex să fie! Doamne, ce gânduri îmi trec prin cap! Eu care eram o femeie pudică. Cum m-a schimbat viaţa şi anturajul. *(Telefon)* Alo. da, Paula la telefon *(Crede că e Teodor)* Cine să fie, iubitule? Îmi este foarte rău. Nu mă simt

bine deloc...Am palpitaţii, tâmplele mi se sbat, sufăr...cred că am tensiune! Cine? Doctorul Ricşa! *(Revine la vorbirea normală)...*De ce nu spuneţi de la început cine sunteţi? Dacă mi-au plăcut florile? (Dezamăgită) De la d-stră erau?... Da, nu mă simt prea bine. Cred că am dischinezie biliară, tensiune scăzută sau mărită! Telefonaţi de jos? Nu vreţi să urcaţi la mine să mă consultaţi? Aştept pe cineva, dar dacă nu staţi mult vă primesc*...(Încearcă să aranjeze, ce mai poate fi aranjat, în debandada din cameră. Se piaptănă şi-şi pune un capot elegant, gen Cleopatra. Sonerie).* Da, imediat, imediat*...(Deschide uşa)* Bună seara, d-le doctor. Bona sera, bona sera...(*Incearcă să imite celebra scenă din „Bărbierul din Sevilla”*).

Doctorul Ricşa: (*Apariţie vivantă. Genul bonom: Gras, chel, vioi. Îi ţine isonul*). Bona sera, bona sera seniorina...(*Imbrăţişare, sărutări teatrale)*

Amîndoi: Ce bine-mi pare, ce plăcere...

Dr. Ricşa: Ce plăcere să strîng în braţe o femeie frumoasă ca d-ta...

Paula: Şi a mea, deşi m-ai umplut de bale...**(Se şterge demonstrativ)** Ţi-am spus că te primesc doar pentru o vizită medicală...

Dr. Ricşa: Nici o grije. Te consult şi plec... *(Scoate tensiometru dintr-o mică geantă).* Ce frumoasă eşti, ce talentată! Să-ţi suflec mânecile. Unde preferi? Pe canapea?

Paula: *(Sec)* În cur, pe scaun! (*Se aşează. Doctorul îi suflecă mînecile).* Doctore mânecile, nu tâţele! Doamne ce libidinos poţi fii!

Dr. Ricşa: Libidoul e necesar în orice relaţie. *(Îi aranjează pe braţ tensiometrul. Capotul ei se desface. D-rul pe nesimţite bagă un picior).* Comportarea bărbatului faţă de femeie este cea mai normală comportare a omului faţă de om, a spus Karl Marx! Nu porţi sutien?

Paula: Doar pe scenă! Cum îţi spuneam.…

Dr. Ricşa: Pst. Nu vorbi: 14 cu 8! Minunat!

Paula: Auzi, scoate-ţi genunchiul dintre picioarele mele, că-mi faci vânătăi...

Dr. Ricşa: Scuze! Acum vreau să te ascult la spate! Nu-mi place cum hârîi! Dă halatul jos şi întoarcete cu spatele! Unde te duci?

Paula: Mă scuzi un moment. *(Se duce în culise şi revine cu un fund de lemn*).

Dr.Ricşa: Ce vrei să faci cu ăla?

Paula: Să te trăznesc, dacă cumva te dai la mine...

Dr. Ricşa: Se poate? Nu suntem oare prieteni?

Paula: Prieteni, prieteni dar tăvăleala e pe sentimente!

Dr. Ricşa: Eu sunt doar admiratorul d-tale! Eşti cea mai talentată şi frumoasă actriţă din câte am cunoscut eu. Ai credit la mine nelimitat! Pot devenii chiar bancherul tău...

Paula: Doctore, nu te-ntinde la caşcaval! (*Se dezbracă. Rămîne în furou. Ţine fundul de lemn în mînă. D-rul o ascultă cu stetoscopul. Discuţia următoare are loc în timp ce o examinează).*

Dr. Ricşa: Aşa, e bine, zi-i 33! *(Paula spune 33),* Încă odată! Aşa bine! Acum să te examinez şi în faţă! (*Pune stetoscopul în regiunea inimi)*

Paula: Au, e rece! Ia mâna de acolo...

Dr. Ricşa: *(Zimbind fericit).* Mă speriasem! Şi totuşi nu-mi place! Adică îmi place! Ai sâni frumoşi, dar buzele sunt prea vineţii! Eşti prea palidă. Trebuie să faci o electrocardiogramă. Vii mîine la spital...

Paula: *(Grand Dame)* Nu ştiu dacă am să pot! Ţine-ţi vorba... Am multe griji. D-voastră pot să vă spun. Mă mărit!

Dr. Ricşa: Cu dramaturgul?

Paula: Exact! Îl cunoaşteţi! De multe ori aţi băut cu el la Cireşica. E un geniu! Nu-i aşa că v-a făcut o impresie...

Dr. Ricşa: Detestabilă! Iartă-mă, că ţi-o spun fără menajamente. Are, într-o piesă, care a fost oprită, pasagii drăguţe, dar omul e un beţiv şi un afemeiat notoriu!

Paula: Glumiţi, nu-i aşa?

Dr. Ricşa: Dar de unde! Am fost martor la incidentul când te-a atacat un beţiv şi el nu te-a apărat. Disperată, ai intrat în restaurant să ceri ajutoare. Eu şi secretarul literar de la teatru am intervenit, altfel te-ar fi făcut praf banditul...

Paula: Sunteţi în gravă eroare d-le doctor! Lucrurile s-au petrecut altfel. E

adevărat că nenorocitul ăla, ne-a atacat aruncându-ne pe jos pe amândoi, dar de acolo, de jos, Teodor cu un curaj supraomenesc a strigat; **Paula salvează-te!** Nu vă daţi seama ce m-a îmbărbătat replica asta.Vă amintiţi ce-i spunea în Scrisoarea Pierdută, Tipătescu lui Zoe?: **Zoe, Zoe, fi bărbată**! Şi Zoe, ştiţi, a început să plângă, vă amintiţi?....Cu mine s-a întâmplat invers. I-am ars una beţivului între picioare, de s-a îndoit, după care i-am sărit în spinare. Când aţi apărut d-stră lupta era deja tranşată! Laşul era pus pe fugă. Nu eu l-am ridicat de jos pe Teodor, ci el m-a ridicat, pentru că namila mă scuturase din spinarea lui şi căzusem ca o sdreanţă! Ăsta-i adevărul.

Dr. Ricşa: Aud pentru prima oară varianta asta! Aşa cum o interpretezi, mă convingi. Ti-am spus: eşti atît de talentată, că ai putea emoţiona spectatorii citind o reţetă medicală! Dar adevărul e altul. Doar am fost de faţă!

Paula: Atunci ori erai ameţit, sau ai avut orbul găinilor, dacă îmi comunici cu nonşalanţă asemenea variantă! Dar să trecem peste incident...

Dr. Ricşa: Sigur! Doar n-o să ne certăm! Eşti atît de sculativă... Întinde-te! *(Dr. Ricşa o palpează pe abdomen)* Eşti un fenomen! Să ştii că dischinezia nu dă palpitaţii. *(Doctorul o palpează în continuare pe abdomen. Paula pare adormită)*

Paula: Mai aveţi ceva de constatat, că m-aţi pipăit în draci...*(îmbracă halatul).* Masajul ăsta abdominal a fost necesar? Aşa deci, în altă ordine de ideii, a plecat să aducă actele. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta...

Dr. Ricşa: (*Strângîndu-şi trusal)* Nu te supăra, dar eu cred că nu mai vine. Am fost la Bucureşti şi l-am văzut în compania colegei d-tale Olga Ospătaru...

Paula: *(Indignată*) Sunteţi un intrigant de cea mai joasă speţă, un Iago, cu aspectul de om cumsecade! Cum să cred că o femeie splendidă, ca Olga ar accepta omagiile unui amărît! Ah, m-a luat gura pe dinainte! Eu am acceptat să stau lângă el din cauză că vreau să-l adun de pe drumuri, din cârciumi, pentru că e bolnav doctore, cum ştiţi şi d-voastră, are o gastrită rebelă...

Dr. Ricşa: Lasă gastrita (*După o pauză)*Are ceva grav de tot! Pe scurt, n-o mai duce mult!

Paula: Nu cred! În ruptul capului nu cred. Minţi, minţi cu neruşinare! Vrei să mă desparţi de iubitul meu...(*Se repede la el şi-l loveste cu pumnii în cap, peste faţă, peste piept. D-rul nu protestează, nu se sbate, nu se apără. Pare fericit! A prins-o cu genunchii. E între picioarele lui. I-a înconjurat mijlocul cu braţele şi şi-a aşezat capul pe pieptul ei. Paula plînge cu suspine).*

Dr. Ricşa: Plîngi fetiţo, plîngi, asta îţi va face bine!

Paula: (*Plângând).* Asta ar fi culmea! Să vreau să fiu soţia unui muribund! Ce mă fac doctore, ce mă fac? Să ştii că am să mă omor!

Dr. Ricşa: *(râde)* Mă faci să râd. O femeie splendidă ca tine, o actriţă de mare talent, un temperament focos, vrea să se omoare! Ce nerozie! Şi pentru cine?

Paula: *(Strigat)* Pentru un geniu...

Dr. Ricşa: Rahat cu mac! Ţie îţi trebuie, nu geniu! Ceva tare şi palpabil!

Paula: (*Se smulge din îmbrăţişarea lui. E cuprinsă subit de veselie*). Toţi bărbaţii vă gândiţi la un singur lucru: Sex! Doamne, ce coşmar! Cum să scap de el?

Dr. Ricşa: Cu o glumă bună! Un tip intră într-o farmacie şi cere zece prezervative. Le plăteşte, le desface, le aruncă pe jos şi începe să le joace în picioare! Ce faci? îl întreabă farmacistul. Tipul răspunde: Aşa m-am lăsat şi de femei...*(Râde cu lacrimi)*

Paula: *(nervoasă).* Ce banc mizer şi misogin! Iartă-mă, n-am stare să ascult bancuri! Ce ar fi să mă inviţi la restaurant?

Dr. Ricşa: Cu cea mai mare plăcere! Acolo, o să-ţi spun ceva important

Paula: Vai de mine şi de mine, ce smecher şi pişicher eşti! Dar, să nu cumva să te dai la mine! Mergem, aşa, ca doi amici! *(Trece după paravan. Se dezbracă. Aruncă chiloţi sutien...doctorul priveşte pe furis după paravan, ea protestează formal.).* Nu cumva să mă ceri în căsătorie! Îţi spun de pe acum că te refuz! Ei, acolo, o pipăială treacă meargă, numai să nu te exciţi prea tare şi să vrei şi altceva! Nu te uita! O, doctore, oricît ţi-ar părea de ciudat l-am iubit ca o nebună, am iubit aerul pe care l-a respirat, am iubit tăcerile lui, am iubit părul pe care nu-l mai are...

Dr. Ricşa: Ai început deja să vorbeşti de el la trecut...

Paula: Da, şi de asta mă urăsc! Înseamnă că sunt o femeie incapabilă de marea

iubire! (*În timp ce vorbeşte se îmbracă).* Dar ce-o să zică iubita d-tale, colega Mădălina?

Dr. Ricşa: Nu vrea să mă mai vadă. S-a îndrăgostit lulea de Costică.

Paula: Aţi finalizat ceva cu ea, pînă acum?

Dr. Ricşa: Platoneală!

Paula: Mi-am dat seama! Auzi, îţi spun ceva confidenţial: Au fost criticaţi dur la teatru, iar lui i s-a interzis s-o mai vadă. Directorul l-a ameniţat că-l dă afară.

Dr. Ricşa: Se văd pe ascuns!

Paula: Nenorociţii! E grav. *(cu glas scăzut)* Cazul lor a ajuns pe masa primului secretar. Nevasta lui Costică aflînd că el o înşeală a pierdut sarcina şi s-a plîns...

D. Ricşa: Asta a fost anul trecut! Acum se văd iar!

Paula: Dacă se află că se-ntîlnesc, el zboară din partid şi din teatru. A jurat, ca un laş ce e, că renunţă la ea. S-a tîrît în genunchi în faţa directorului, mi-au spus colegii. Deci, acum calea d-tale e deschisă. Ai să te strecori pe crăpătura formată şi ai să-ţi împlineşti visul! Hai, că mi-ai deschis apetitul la bârfe. O să bârfim de o să ne doară fălcile (*Scoate un carton cu litere mari pregătit pentru asemenea situaţii)* Las un bilet în faţa uşii: **Sunt la coafor, vin imediat**! *(fredonează şi dansează cu doctorul, care-i ţine isonul:* ***„Să mergem la Maxim, acolo sunt intim. Fetiţe drăgălaşe...Plăcute şi golaşe.”.*** *Trage cortineta)...*

Pacoste cu o pereche de papuci în mână deschide a doua cortinetă

Teodor: (*Într-un scaun cu roţi, la spital.*). Unde mergem?

Pacoste: Lala ana ana lize. (*Pune papucii pe genunchii lui Teodor)*

Teodor: Cine mi-a dat papucii?

Pacoste: O fefemeie cacare zizice că nu ţi-i a dat la tittmp.Vrea să te te vavadă.

Teodor: Nu vreau s-o văd! Cele mai mari greşeli în viaţă le-am făcut când nu mi-am acceptat singurătatea şi am apelat la alcol şi la femei...Am fugit de singurătate aşa cum fugi de o carte plicticoasă sau de o femeie cu sîni mici! Te rog scrie...*(Pacoste scoate un caiet ăi notează)* „Nu mai am timp pentru moarte, nu mai am timp pentru minciună, nu mai am timp pentru ură, nu mai am timp pentru zbatere nebună”....

www.cimec.ro

Pacoste: **z**batere nene bună...cucu s sasau cu z?

Teodor: Scrie cum vrei...

Pacoste: Duupă aia săsă mă fafaci bobou, ignoignorant, anaanalfabet...

Teodor: Nu te fac, eşti! Ce zici, îmi dai? Hai, nu face pe prostul. Doar un gât...

Pacoste: Eesti nenebun? Vre vrei săsă momori?

Teodor: Dacă mă iubeşti, dacă ţii la mine, doar un gât...

Pacoste: Eeşti ceceva de spesperiat....Întâi iei papapast, bulinele...

Teodor: Vreau doar un pic! Dă-le dracu' de pastile! Le urăsc!

Pacoste: Viviaţa n-o urăurăşti, cucum ai dedeclarat de atîtea ori?

Teodor: Am minţit şi m-a pedepsit! Am iubit-o şi-o iubesc...

Pacoste; ...Cucu totoate că tete pră prăpădeşiti!

Teodor: *(slab, cîntînd)* Cu toate că mă prăpădesc! Doar un gât

Pacoste: Cece pipisălog poţi să fii... Ţiţin într-o mână cutia cu pastile, în ceacealaltă stisticluţa pepe care nunumai eu ştiu cum am pitit-o, ca să nu mi-o găgăsească ăştia! Ghiceşti sticluţa, ai nonoroc, tragi un gâgât! Nu, înghiţi pastila! *(Duce mîinile la spate)* Stâstânga s-au dreapta? N-am aauzit ninimic?

Teodor: *(Şoptit)* N-am spus nimic!

Pacoste: *(Plictisit)* Ai, bebea un gât şi gagata! Şi treci la papastile...

Teodor *(bea o înghiţitură, se strîmbă. Se ridică în capul oaselor şi strigă.)* Pacoste, fir-ar mama ei de viaţă că se rupe ca o aţă! *(Plînge)*

Pacoste: Făfă ră scandal, fără lalacrimi! Dacă te smiorcăieşti plec şi te las!

Teodor: *(slab)* Vreau să te întreb ceva? Când ai venit după mine la Piatra?

Pacoste: **(***cu gîndul în altă parte)* Când?

Teodor: Când am stat la Paula...

Pacoste: Cine, eu?

Teodor: Nu tu, eu! Am plecat la Bucureşti să aduc actele, ca să mă însor cu ea.

Pacoste: Cicine, eu?

Teodor: Nu tu, boule, eu....Când ne-am despărţit...

Pacoste: Noi dodoi?

Teodor: Nu mai pot să vorbesc mi se face rău, dacă mă-ntrerupi cu prostii... *(se acoperă cu pătura)* Dacă prostia ar face victime, am călca pe cadavre!

Pacoste: Ştştiam că plpleci şi n-ai săsă mai vii. Ştiştiam că o miminţi, cucum le-ai miminţit pe totoate. Mă-ndrăîndrăgostisem dede ea! O iuiubeam în tătăcere ca un nenebun! N-aveam cucuraj să-i spuspun. Dadacă pleplecai tretrebuia săsă plec şi eu. Mimi s-a uumplut iinima dede du du re jaale. Mi-a trătrăznit s-o săsărut, dadar te-ai vârât între mimine şi ea...şi s-a întâîntâ mplat ceceva grozav: mi-a sărit în spate ca o titigroaică! Dodoamne cece fefericit am fofost! I-am sisimţit ţâţele lilipite de spaspatele meu şi pupulpele ei în jujurul şoldurilor mele! Cred că am jujuisat ca uun şco sco elev...*(În timp ce Pacoste povesteşte Teodor recade în somnolenţă. De braţul căruciorului atîrnă o pungă cu medicamente. Pacoste caută în ea. Scoate o cutiuţă. O răstoarnă în palmă. Numără pastilele. Face acelaşi lucru cu altă cutie)* Nenenene norocitul! n-a luat ninici o papastilă. Mincinosul! Crede că duduce de nanas boala cucum a dudus toate femeile! Cece mai are aaici aascuns *(Are o intuiţie. Între spatele lui Teodor şi spătarul scaunului găseşte o sticluţă cu votcă şi nişte hârtii).* Aamărîtul...vrea neneapărat s-o mierlească! *(Citeşte o filă)*: Câcântece de*...(silabiseşte)* chi mi...nunu văd bibine, scrie ca dradracu! Trebuie să fie câcântece de ma la gagambist. *(Îndoaie foaia şi o bagă-n buzunar)* De ce-i arde lului în clipepele aastea*...(Către Teodor. Îl scutură)* Gagata!

Teodor: *(Trezindu-se).*Nota? Cât am de plătit?

Pacoste: Aaici sese plăplă teşte cu cu viaţa.! *(Închide cortineta)*

Paula: *(Întoarsă de la restaurant. Deschide cortineta. E ameţită şi obosită).* M-a adus până la intrare, dar la despărţire i-am spus că nu-i dau voie să intre.. Nemernicul! I se scurgeau ochii între ţâţele mele şi cu mâna mă pipăia pe sub masă! Ce obsedaţi sunt bărbaţii ăştia! l-am pleznit. Adică ce crede el că sunt de lemn! E linişte. Dacă ar fi şi în sufletul meu. Să fie adevărat ce mi-a spus că Teodor are după el o codiţă care informează, pe cine trebuie de gândurile şi planurile lui, dar mai ales de ce scrie şi nu publică! *(Sonerie).* Cine e? Doctorul Ricşa? Ne-am luat la revedere, ce mai vrei să-mi spui? *(Maşinal, deschide uşa de la intrare după care se luptă să o închidă. Uşa dela intrare e împinsă cu putere de cineva de*

pe hol. Paula speriată propteşte uşa cu un scaun pe care se aşează cu picioarele parale cu uşa. E ameţită şi nu-şi dă seama exact ce face. Prin spaţiul rămas între uşă tocul uşii apare o mînă care o mîngîie pe păr. Mâna coboară pe picioare. Paula se întinde voluptos şi scoate sunete de plăcere. După un timp se trezeşte din toropeală şi-şi dă seama ce se întîmplă. Impinge uşa cu putere. De dincolo se aude un urlet: ***Au mina mea!***

Paula: Te doare bestie libidinoasă! Ai vrut să profiţi de durerea unei biete femei, s-o ameţeşti cu tot felut de băuturi, şi în final să te ajuţi de mînă... Pleacă, nenorocitule! Nu vreau să te mai văd vreodată! Ce tâmpeniii mi-ai îndrugat, că lipsa fizică a unui coit duce la nebunie. Cei aia coit? N-am auzit niciodată, că aşa se numeşte un act sexual. Ştii ce? Te i-a mama dracului cu medicina ta, cu coitul tău şi dacă nu-ţi retragi mâna, împing de uşă până ţi-a rup! O tragi sau nu? Să fie clar: Nu mi-o tragi, ci-ţi tragi mîna din uşă! Promiţi? Dă-ţi cuvîntul de onoare. Mai tare. N-am auzit!

Dr. Ricşa: *(Se aude un glas plîngăcios)* Îmi dau cuvîntul de onoare!

Paula: Dacă ai curaj să intri peste mine te avertizez că te aşteptă fundul de lemn...(*Într-o clipa a luat fundul de bucătărie. Cu corpul şi cu o mână împinge uşa. În cealaltă mâna ţine fundul de bucătărie. Mâna din uşă se retrage încet cu gemete. Urmează o pauză. Curioasă Paula deschide larg uşa. Imediat se prăvăleşte peste ea un corp de bărbat. Paula îl loveşte cu putere cu fundul de bucătărie în cap. Corpul bărbatului se prăbuşeşete. Paula descoperă că e Nelu. Răcneşte ca o fiară.)* Neluţuleeee, dragul meu, dragul meu paznic, te-am omorât, nenorocita de mine.! (*Îngenunchiază lîngă corpul lui.).* Neluţuleeee, Neluţuleee ce mă fac eu fără tineeee, cine mă mai apără de bărbaţi pofticioşi şi priapiciiii, Neluţuleeee, că mi-am bătut joc de tine cum am vrut, că te-am dus cu muia tot timpul şi tu n-ai zis nici pâs, ai înghiţit totul, iar, oarba n-am văzut că te uitai cu jind la mine, credeam că-ţi sunt indiferentă...*(Se duce la uşă care rămăsese deschisă)* Plecaţi dracului de aici, ce v-aţi strâns ca la urs? Ce-ai zis? Mai spune odată? Nenorocito, crezi că eu n-am altceva mai bun de făcut decît să mă uit după de bărbată-tu? Ştii cu cine vorbeşti, ai habar cine sunt eu? Cum mi-ai spus*? (Iese pe hol.)**:***

O voce pe hol: Na, târîtura dracului! (*Se aude o lovitură)*

P**aula**: (*Apare plină de singe la tâmple, clătinîndu-se)* M-a omorît, nenorocita. mi-a spart capul, leşin, ajutor *(Clătinîndu-se cade lîngă Nelu. Se loveşte în cot.)* Au, au cotul, m-a săgetat cumplit, aoleo! Trebuie să telefonez la salvare. *(Formează cu greu văitându-se un număr de telefon)* Alo, Salvarea, Salvarea? Ce sunt proşti să răspundă! Beau cafele, se gagicăresc şi poate să moară omul cu zile! Alo, răspundeţi, nenorociţii dracului...

Nelu (*Se trezeşte din leşin)* Nu mai chema pe nimeni! N-am nici pe dracu! Am venit tocmai cînd doctorul Ricşa fugea sbierînd că i-ai rupt mîna. Am intrat dar cineva m-a lovit în cap cu ceva tare, am alunecat, m-am speriat, s-a produs o decompresie şi am leşinat! Mă doare îngrozitor capul! Cine m-o fi lovit?

Paula: (*Jos pe duşumea, îmbrăţişîndu-l***)** Eu!

Nelu: Nu se poate! Îţi fut o labă de nu te vezi**!**

Paula: Ai, fă-o**...**

Nelu: (*Vrea s-o lovească. Se răzgîndeşte).* Doamne, ce nebună poţi fi.!.Ce ochi poţi să ai, ce expresie! Mi se face frică când mă uit la tine! Pe tine cine te-a lovit?

Paula: Japiţele de pe hol.

Nelu: Le omor! Le bag în mă-sa! *(se scoală cu greu. Paula se luptă cu el să-l reţină).*

Paula: Te rog fi un domn. Lasă-le în plata domnului...*(Nelu intră în baie).*

Nelu: N-ai spirt? N-ai vată?

Paula: Le-am consumat pe toate! Îţi dau un tifon şi votcă. *(Se execută)).*

Nelu: (*O şterge profesionist dezinfectându-i locul unde a fost lovită).* Mmm, dar te-a aranjat nu glumă! Cred că v-a trebui să te cos...

Paula: (*Îi ia din mînă bandajul şi sticla. Îl şterge de sînge. Beau pe rînd din sticla de votcă...)* Eu sunt nenorocita care te-a lovit! Credeam că e doctorul Ricşa! Am ieşit cu el la restaurant!

Nelu: *(strîmbîndu-se de durere)* Cu caraghiosul ăla? De ce? *(o apucă de umeri şi o zguduie violent)*

Paula: De draci! Nu mă strânge aşa tare că-mi că-mi laşi urme…Ascultă, am aflat ceva care m-a siderat: Teodor, e grav bolnav! Ştiai? *(Nelu aprobă)* Şi n-ai

scos un cuvînt? Măgarule! De ce, de ce? Doamne, Când te-am văzut pe jos, am crezut că te-am omorât şi atunci, mi-am dat seama că te iubesc, animalule! Cât am vrut să te alung din planurile mele, dar văd că nu mă pot opune destinului! Ai habar ce-i ăla destin?

Nelu: Ceva care trebuie să fie mare şi măreţ!

Paula: Da, ceva care hotărăşte irevocabil soarta oamenilor..**(***ştergîndu-i sângele de pe tâmple***).**

Nelu: Da, aşa e! Uite, simt cum destinul umblă prin noi şi mă-ndeamnă să punem mâna pe el,altfel nu ne mai întâlnim cu ocazia asta… **(***Pus pe fapte mari. Cu elan*) Ascultă, lasă-le dracu de vorbe: Vrei sau nu vrei?

Paula: Nebunule, ştrengarule. Sigur că vreau *(Sare de gîtul lui. El o respinge)*

Nelu: Eu te întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine sau nu? Nu mîine, nu poimîine, azi?

Paula *(Descumpănită)* Aşa deodată? Stai să mă gândesc! Nu că n-aş vrea, dar ce am să-i spui lui Teodor? I-am jurat credinţă!

Nelu: Dă-l încolo de labagiu. Nu vreau să mai aud de el...Uite cum stă chestia: Cu şpagă am obţinut actele, am facut cererea de căsătorie şi dacă vrei *(Îngenuchează la picioarele ei)* să fii soţia mea, ne aşteaptă la sfatul popular, ofiţerul stării civile care este sora mea...

Paula: Ah, ah, ce fericire, ce fericire! Dar nu sunt îmbrăcată, nu sunt coafată, nu mi-am făcut manichiura, pedichiura, n-am rochie de mireasă şi ce-o să zică Teodor când o auzii...

Nelu: *(Strigă*) Dă-l în…aia a mă-siii!

Paula: Te-am rugat să nu fii vulgar...

Nelu: *(Distins)* Dă-l în moaşi-sa! *(O ia pe sus în braţe şi se îndreaptă spre uşe)*

Paula: **(***alarmată):* Nu sunt coafată, n-am o rochie ca lumea, nici unghiile nu mi le-am făcut, nici pe picioare nu m-am spălat, nu sunt pregătită, nu şi nu... .(Se zbate, scapă din braţele lui şi se duce după paravan. Acolo aruncă lucrurile după ea. Pasionată sincer)... vreau să ne iubim mai întâi... (Scoate o mînă de după paravan şi-l trage la ea. Nu li se văd decât picioarele. Nelu în genunchi între picioarele ei. Se aud bătăi violente în uşă).

O voce: Sunt de la teatru. Aveţi spectacol...Trebuie să veniţi neapărat

Paula: Să-l suspende! *(Către Nelu)* Nu te oprii, eşti fantastic, eşti Humphery Bogart, eşti Silvester Stalone …

Vocea: Tov. director a zis că dacă nu veniţi o să plătiţi spectacolul...

Paula: Orice plăcere se plăteşte,. pleacă dracului de aici! Ah, ah, de mult n-am simţit o plăcere atît de mare! Eşti minunat, eşti Nichita Stănescu, eşti Gary Cooper, eşti Humphrey Bogart,

Nelu: Cine?

Paula: Tu, boule!

Nelu: Să nu mă faci bou că te pleznesc...

Paula: Au, aşa, aşa...Pleznește-mă, dulcele mele orgasm!

Nelu: Nu aşa, cu bătaie nu vreau! Nu-mi place! Gata cu teatru! *(Iese de după paravan încheindu-şi fermoarul la pantaloni)* Îmbracă-te repede că ne-aşteaptă la sfat martorii...

Paula: *(Ieşind de după paravan. Lascivă).* Avem timp. Timpul se întinde înaintea noastră ca o pisică leneşă….

Nelu: ***(****Bărbat****)*** Am spus acum, acum mergem! *(A luat-o pe sus în braţe. Ea se sbate)*

Paula: Nu sunt îmbrăcată, dă-mi drumul...(A scăpat din braţele lui. Se îmbracă cântând frenetic după paravan) să pun sutien? (Nelu nu răspunde) am înţeles îţi place fără sutien, chiloţi? *(Nelu face un semn cu mîna)* Nu, asta nu! Fără chiloţi nu merg în ruptul capului...

Nelu: *(Uitîndu-se la ceas).* Pune ce vrei, dar grăbeşte-te!

Paula: Mai lasă-mă o secundă! Nu mi-am pus cercei, nu mi-am tras ciorapii, nu m-am rujat, nu m-am rimelat, mai lasă-mă un minut,,,

Nelu: (*O ia rapid pe sus în braţe şi se întreaptă spre uşă. Imediat se aude telefonul şi strigătul ei disperat de afară:* ***Telefonul! Vreau să ştiu cine e la telefon!*** *Apare Nelu cu Paula în braţe. Paula ridică receptorul). (Se deschide cealaltă cortină. Teodor stă pe un scaun cu roţi pe culoarul unui spital la u un telefon public. Are receptorul la ureche. Deja Pacoste a format numărul. Este acoperit de o pătură. Lîngă el va sta Pacoste)*

Teodor: Alo, Teodor la telefon. Vreau să vorbesc cu actriţa Paula...

Paula: Eu sunt actriţa Paula.! *(Pauză)* Cine ai spus că eşti?

Teodor: Teodor! .(*Pauză)* Vreau să-ţi spun că...

Paula: (*Repede)* Nu mă mai iubeşti! Ştiu, am priceput, nici eu nu te mai iubesc!

Teodor: Ce ai spus?

Paula: Ce ai auzit!

Teodor: Ai curajul să repeţi? Mai spune-o odată...

Paula: Nu te mai iubesc!

Teodor : Adică s-a sfîrşit?

Paula: Da, s-a terminat!

Teodor: Nu se mai poate face nimic?

Nelu: (Imitînd vocea Paulei) Nu se mai poate face nimic.

Teodor: Ce se petrece acolo?

Paula: Ai promis că te întorci în câteva zile! Au trecut câteva luni nenorocitule. Te-am iubit ca o nebună! Te-am aşteptat ca o disperată! Erai visul vieţii mele...

Teodor: Şi eu te-am iubit ca un disperat, dar am fost şi bolnav...

Paula: Acum eşti un străin pentru mine, un ticălos prefăcut, un afemeiat notoriu, un beţiv învederat! Dacă aşi putea, Doamne, te-aşi strînge de gât cu mâinile mele...

Teodor: Şi eu ma-şi strânge de gât dacă aşi putea! Am încercat, crede-mă

Paula: *(Deznădăjduită)* Nu te mai mai cred!

Teodor: Îţi retragi jurămintele de credinţă veşnică?

Paula: Îmi retrag jurămintele de credinţă veşnică! Îmi blestem şi ziua când te-am cunoscut şi am căzut în plasa ta de seducător ordinar!

Teodor Mi-ai luat o povară de pe suflet! Îţi mulţumesc din inimă. Sunt fericit!

Paula: Eşti fericit, bestie? Te blestem!

Teodor Nu mă mai blestema. *(Cu lacrimi)* M-a blestemat viaţa!

Paula: (*Pradă unei intuiţii)* Unde eşti acum?

Teodor: La un chef cu prietenii, cu fetele, petrecem!

Pa**ula**: Nenorocitule, vrei să te sinucizi? Nu ştii că eşti bolnav grav?

Teodor: Toţi suntem bolnavi! Tot veacul e bolnav!

Paula: Lasă vorbăria inconştientule!

Teodor: *(disperat)* Dacă ai renunţat la mine sunt liber ca păsările cerului. Ura! Am scăpat de pacostea iubirii!

Paula: Ai scăpat mincinosule, laşule..*(Plânge)* Închide telefonul...

Teodor: Închide-l tu! Nu plânge, iubito!

Paula: (Încăpăţinată) Nu mai sunt iubita ta! Închide telefonul...

Teodor: Închide-l tu...

Paula: Nu vreau! *(Către Nelu. Isterică)* Ia-mă de aici, nu vreau să-l mai aud, du-mă unde vrei! Fă-mă fericită!

Nelu: ***(****I-a luat telefonul****.*** *A luat-o în braţe****)*** Hai la primărie!

Paula: La ofiţerul stării civile, spre o nouă iubire, spre noul meu destin! *(Ies din scenă.. Spaţiul rămîne gol. Dincolo, Pacoste şi Teodor)*

Pacoste: Ha ha ide! To to ate au u uun sfâ sfâ, final! (*Ia luat receptorul şi la pus la aparatul instalat pe perete)*

Teodor: Nu-mi plac finalurile, mă pustiesc! Ştii, ea, Paula, e singura care mi-a spus că sunt un geniu! La ce cârciumă mergem, Pacoste?

Pacoste: La câr câr ciuma **Bi bis tu tu riul As as cuţit**!

Teodor: Am fost în atâtea cârciumi. Nu mai contează una-n plus... Ce-ai făcut cu manuscrisele?

Pacoste: Susunt în sisigu gu rararanţă şi... în dede pli plină sesecuritate!

Teodor: Aşi vrea să scriu câteva rânduri femeilor pe care le-am iubit...

Pacoste: Nnu e nnevovie!Tete vor iu iubi îîn con con tinuare. Dadacă mumutra ta li se va şterge din aamintire, vor rămîne cu piesele, cu popoeziile tatale, care vor fi eteerne! Curaj mamaestre, nu e dracul atât de negru!

Teodor: (*Cu nelinişte)* Ai vorbit cu chirurgul? I-ai dat plicul? A primit?

Pacoste: I-am dat. Aa priprimit.

Teodor: *(Şi mai neliniştit)* Dar cu anestezistul? Am auzit că ăsta e mai important...

Pacoste: Ii-am dadat. N-a priprimit! A spu spu, zis că te te ad ad adoarme de de ge ge, gra gra tis!

Teodor: (Agitat) Ce e gratis nu e bun! Dacă n-o s-o facă cum trebuie?

Pacoste: Mi-a dat cucuvîntul de oono oare căcă te vava adadoarmi bibi..bi bi, tetemeinic.

Teodor: Mulţumesc! *(Începe să rîdă frenetic)* Ascultă, azi noapte am avut un vis. Cineva bătea la uşă. Am deschis. Nu era nimeni. Chestia asta s-a repetat de cîteva ori. Se auzea o bătaie, deschideam şi nu găseam pe nimeni. Ultima oară însă am găsit.

Pacoste: (*Curios, naiv).* Ci cine era?

Teodor: Moartea! Dar însă era una mică, mică, cât un porumbel. „Ai venit?, am întrebat-o, mă iei? „N-am venit pentru tine, ci pentru şobolani" mi-a răspuns ea! Ha, ha, ha! (cu lacrimi) Mi-a promis că o să ia toţi şobolani care mi-au făcut viaţa un chin! Râzi, Pacoste, râzi, e poate ultima glumă pe care o auzi de la mine...

Pacoste: *(rîzind)* Bu bu nă glu glu mă! Ma maca ca bră!

Teodor: (*Agitat)* Pacoste, nu mă grăbi! Mai lasă-mă un pic, o secundă, o fâlfâire! Nu mă tem de moarte, ci de eternitatea ei! Cine a spus asta?

Pacoste: Cece impo impo rtanţă aare, cucum tete simţi?

Teodor: Ca-n cer! *(Strigă).* Mie fricăăăă! Du-mă acasă.

Pacoste: Dedevii riridicol! Pro proştilor le este frică! Vrei să fifi caca ei?

Teodor: (*Cu disperare)* Da, vreau să fiu ca ei! Ei sunt fericiţi în prostia lor! Vreau să fiu ridicol, vreau să fiu prost, vreau să mă umilesc, vreau să râdă lumea de mine, vreau să fiu laş, vreau să iubesc, vreau săăă trăăăăiesc! Ori cum, dar să trăiesc! Un geniu nu moare pe un pat de spital! Du-mă acasă, vreau să mor în braţele unei femei! Du-mă acasă! Vreau în braţele unei femei... *(Iese împingând singur scaunul, urmat supus de Pacoste)*

Pacoste: (*Închinându-se).* Ma ma re ţi-e gră gră dina tata doamne...*(iese cu el din sală. După câteva clipe se întoarce. Sus undeva la balcon, sau în fundul scenei, după posibilităţi, sau după preferinţele regizorului, apare statuia zâmbitoare, sau fotografia bine cunoscută cu pălărie de cowbay, a lui Teodor Mazilu. Pacoste face un efort teribil să nu se*

bâlbâie) Pa paula s-a sti stins di din viviaţă în 1979! Şi-a dadat fofoc în uurma unei sce scene dede gegelozie. A mumurit în chichinuri groaznice! Teteodor a mumurit în 1980 în uurma uunei ooperaţii! Dr. Ricşa a deddcedat în 1993 în uurma uunui stop cacardiac! Dr. Nelu Ciocu trătrăieşte, cu aalt nunume...**Dedespre momorţi nunumai de bibine,** spu spu zice uun aadagio lalatin**! Nunumai de bibine, dar adevărat,** aau adadăugat momoraliştii momoderni! *Iese plângând în timp ce încet se lasă)*

Cortina

***

Piesa s-a citit în cadrul „Clubului Dramaturgilot" al Uniunii Scriitorilor din România în ziua de Luni 19 Septembrie 2011 ora 17. 30 în foaerul Teatrului de Comedie cu următoarea distribuţie:
Paula: Delia Seceleanu
Teodor: Candid Stoica
Pacoste: Eugen Racoţi
Nelu: Andrei Necula
Demetriade: Mircea N. Creţu

Regia: Candid Stoica

Dosar

Candid Stoica a reușit cu un curaj nebănuit să închege pe scenă câteva momente extrem de dramatice din existența omului, artistului Mircea Șeptilici, atras de mirajul lumii libere, aducând astfel în atenția tinerilor de azi o figură cu totul şi cu totul remarcabilă a teatrului românesc**…(publicată eventual pe coperta a IV-a, ca reclamă)**
Radu Beligan

24 04 2011

UN NOU SUCCES AL ACTORULUI -. DRAMAURG
CANDID STOICA şi MIRCEA ŞEPTILICI

Candid Stoica dă lovitură după lovitură şi-n literatură. După sucesul cărţii de memololistică satirică unde ni se prezintă, cu frenezie dar şi precizie de jurnal halucinanta viaţă, a culiselor monştrilor sacri, din epoca turneelor de la Moscova, autorul ne desfată iar spiritul, cu doua piese de teatru: prima, despre un episod incendiar din viaţa lui Teodor Mazilu (piesă publicată în revista „Drama" a Uniunii Scriitorilor, 2009) şi–acum receidivează a doua oară cu evadările unui fost mare şi dinstins actor, **Mircea Şeptilici** spre lumea pe care o credea liberă. Prinţ al scenei, lord in viata cotidiană, fost puşcăriaş şi deportat politic, simbol al actorului interbelic, foarte ataşat de Mihai Sebastian şi tartor al punerii în scenă a comediei, bijuterie „Steaua fără nume" (a scris actul 3 din „Insula" dupa decesul dramaturgului), Mircea Septilici a disparut fizic, in metroul din Montreal unde emigrase - chiar in anul revoluţiei romîne de care nu s-a mai bucurat. Candid ni-l readuce de după cortinete în actulaitatea noilor generaţii. De ce o face ? Din respect față de om şi din de indubitabilă dragoste față de unicitatea şi farmnecul actorului. Candid Stoica cunoaşte bine legile teatrului si asta se vede în construcția piesei. Minuţios, ironic, sentimental dar și feroce în carcaterizarea personajelor de epocă, actorul dramaturg improvizează molieresc a la Versailles în decorurile Bucureştiului stalinst şi din locul ulimului refugiu. Așa era prinţul acesta al scenei. Cum ni-l restituie Candid: manierat, distins, causeur, si vivace-graseia uşor – un personaj la patru ace intelectuale, actor ideal pentru rolurile de „ gentalmen". L- am aplaudat de nenumuarate ori la Teatrul de Comedie şi m-am bucurat în 1978 de privilegiul unor încurajări ale maestrului Şeptilici, martor la debutul meu comediografic Apoi a disparut de pe scena. Evadase. Așa era și doamna Bulandra, voluntară, salvamontista pentru sine dar şi pentru teatrul ei, travestită în multiple ipostaze, incluisv în aceia de fi fost, prin mulțimea funcților

acordate de regim, într-un fel de Trahanache feminin. Excelent prinsă foarte mare actriţă într-n crochiu de acuaforte. Şi tânăra Vasilica e sugerată in doua replici aşa cum o ştiam: supertalentată şi nonconformistă. Nimc nu scapa ochiului vigilent al lui Candid. Valoarea piesei stă nu doar în estetic şi in meşteşug, ci și în forţa şi credibilitatea reconstiutuirilor de epoca care e absolut impresionantă: el ne vorbeşte succint despre teme mari nu prea abordate de noua dramaturgie: dictatură, gulag, Canalul Dunarea - Marea Neagră, Gheorghiu-Dej, închisori, deportări, laşităşi, acomodări, evadari, eroisme, oportunisme, vodca actorilor, emigraţie şi restauraţie. Tonul e când grav când comic întrepătrundu-se deseori: Tehnica scrieri de tip malaxor al evemninetelor e excelent aleasă Bravo Candid. Existența nu e doar o gluma bună ca şi teatru, spune un personaj. Aşa este: putem închide ochii în faţa realitaţilor, dar evadrea spre adevar se pare că nu mai e posibilă decât sub presiunea amintirilor.

Urcarea acestei piese de succes cert, pe o scenă, mai ales din Bucureşti, mi se pare un gest de *„..minima moralia*

Dinu Grigorescu
7 nov.2010

În rolul lui Mircea Şeptilici…

După un debut târziu, întârziat, dar absolut strălucitor, în proză, Candid Stoica îmi înmânează într-o seară, cu aceeaşi timiditate şi acelaşi umor dintotdeauna, o piesă de teatru. Îi ştiam din volumul "Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei" capacitatea de a auzi, de a reţine şi de a scrie replici memorabile, aşa că nu m-am îndoit de esenţa dramaturgicului, dialogul, în piesa sa. Rămânea să văd în ce măsură, teribilul său talent de evocator face casă bună cu o construcţie dramatică. "Mircea Şeptilici sau Ultimele două ore din viaţa unui artist" are şi evocare –în câteva tablouri, acţiunea se întoarce în timp dar şi în spaţiu -, dar are şi forţă dramatică. Mircea Şeptilici –cu care, înţeleg, Candid Stoica a fost bun prieten – îşi joacă la Montreal propriul rol, nu numai al vieţii ci şi al morţii în decorul, spaţiul expoziţiei sale. Prezenţa jurnalistului Ionescu-Dangerous –dispus la a ajusta realitatea pentru ca ea să fi conformă a ceea ce se "vinde" când e vorba de emigranţi români – este elementul de dinamică, în fapt cel care face să se rostogolească nişte fapte şi să le îndrepte către final. Un final discret, anunţat, dramatic, încă de la început prin căderea obstinată a tablourilor de pe peereţi!

Piesa lui Candid Stoica este o comedie amară a vremruilor comuniste, a vieţii unui mare actor, a emigrantului român, a teatrului românesc. Este o radiografiere când blândă, nostalgică a lumii teatrului când vie şi necruţătoare, nu cu marii noştri actori, ci cu păcatele lor (ale unora) până la urmă omeneşti.

Textul e savuros. Îmi pun însă o mare problemă pentru momentul punerii ei pe scenă: ce actori se vor fi încumetând să-o joace pe Mircea Şeptilici, Lucia

Sturza-Bulandra, Tanţi Căpăţână ori Marieta Luca? Mă joc un pic cu imaginaţia, chiar dacă nu îi am foarte bine în memorie pe toţi, şi mi-i închipui jucându-şi rolul propriei vieţi. Fascinant, nu? Dar, readucându-mă la realitate îmi şi zic că şi din această imposibilitate e piesa lui Candid Stoica un recviem pentru cei plecaţi, dar niciodată uitaţi.

Constantin Stan ("Luceafărul de dimineaţă"

O piesă excelentă şi un nou dramaturg

Piesa domnului Candid Stoica despre actorul Mircea Şeptilici este o reuşită reconstituire a perioadei în care acest actor special şi-a desfăşurat activitatea, o fidelă incursiune în meandrele vieţii sale şi, nu în ultimul rând, o excelentă frescă a epocii traversate de Mircea Şeptilici. Personajele piesei sunt bine conturate şi au, într-un termen extrem de potrivit, „*carne pe ele",* îşi desfăşoară relaţiile clar, fără ambiguităţi şi reuşesc să convingă spectatorul. Totul este extrem de documentat, de bine articulat într-o intrigă captivantă şi colorată de prezenţa unor figuri memorabile, cum ar fi aceea a Luciei Sturdza Bulandra. Ritmul piesei are valenţe cinematografice, este antrenant şi plin de substanţă. Cine nu are nici o idee despre omul Mircea Şeptilici, despre viaţa sa plină de evenimente tumultoase, dramatică de fapt în cel mai propriu sens al cuvântului, sau despre epocile tulburi prin care el s-a străduit să lase urme luminoase, va afla lucruri surprinzătoare, uneori incredibile, dar poate tocmai de aceea, cu mare impact la un public divers. Tinerii pot învăţa de ce sunt oamenii mai în vârstă atât de ataşaţi de anumite figuri ale istoriei lor recente, iar publicul trecut în partea a doua a vieţii va înţelege ce mult a însemnat pentru teatrul românesc prezenţa unor personaje asemenea lui Mircea Şeptilici. Dacă ar fi să ne referim numai la episodul „complotului" care a dus la reprezentarea piesei lui Mihail Sebastian, „Steaua fără nume", în martie 1944, în plină dictatură antonesciană, în mijlocul unui timp extrem de tragic pentru evrei, episod care este foarte bine tratat în piesă, şi ar fi suficient pentru a încadra piesa domnului Candid Stoica într-un document literar artistic pertinent şi foarte „viu".
Cred că această piesă poate avea o rezolvare scenică pe deplin meritată, pentru că totul în ea freamătă de viaţă, în ciuda faptului că majoritatea celor prezenţi sunt de fapt în lumea umbrelor. Probabil că acesta este şi rolul teatrului de calitate: să fie credibil şi să emoţioneze. Domnul Candid Stoica reuşeşte prin acest text să satisfacă aceste două deziderate ale adevăraţilor iubitori de teatru.

Dr. Constantin Venerus Popa
Dramaturg, membru al Uniunii Scriitorilor din România

Omul „3T"

Aşteptam continuarea lui Candid Stoica la „Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei” şi ce surpriză! Candid Stoica ni-l readuce pe scena pe marele actor, traducator, pictor (3T=3 talente), Mircea Şeptilici.

Ce nume mare!

Nu mi-am inchipuit că „Fizicianul”, „Volpone”, „Cher Antoine, pe care l-am văzut, doar am crescut şi trăit penduland între Teatru de Comedie şi Casandra, trecandu-mi prin irişi toţi actorii vremii -inspirându-mi chiar un volum de poeme „Umbra lui Schwartz”(2008) pe care unii cititori de ai mei îl pot întelege acum-pot revenii la Teatrul de Comedie graţie unui alt om 3T=3 talente(actor, prozator şi dramaturg), Candid Stoica.

Să fii avut Mircea Şeptilici un asemenea destin pe care Candid Stoica ni-l descoperă, prin umorul şi tragismul său, numai Thalia o ştie!

Candid Stoica ne surprinde din nou şi parcă vine să ne lămurească de ce a scris „Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei”: să lase generaţiilor viitoare exemplul de atitudine şi profesionalism al unui mare actor al scenei romaneşti, încă neabordat suficient de istoria teatrului romanesc şi uitat prea curând . Dramaturgul Candid Stoica a reuşit să puna laolaltă mari actori români în jurul tragicului personaj Mircea Şeptilici şi să demonstreze că „idealul de zbor (al actorului) s-a realizat aici”(Nichita): de-a scârţai pe şipcile scenei, în continua mişcare, mai putin
L.S. Bulandra aflată în cărucior (ce umor la Candid Stoica), de-a gândi, a mişca buzele, trupul, indiferent de lăuntricul sufletesc, vicisitudinile vieţii în epocă (pentru Mircea Şeptilici).

Greu de dat un răspuns în cazul Mircea Şeptilici, dar Candid Stoica ne lasa o replică memorabilă: „ Dacă vom eşua vom fi enigma pe care urmaşii vor trebui s-o dezlege (pag 47).

Candid Stoica reuseşte, cred, să dezlege această enigmă, demonstrând încă o dată că spaţiul în care a trăit este pentru talentul lui scriitoricesc o sursă de inspiraţie nu numai pentru proză dar şi pentru dramaturgie.

Am asistat, invitat fiind de Candid Stoica, la audiţia acestei extraordinare piese (cu actori ai Teatrului de Comedie) şi cred că autorul va trezi, din umbra speranţei mele, interesul publicului românesc (şi sper că piesa se va monta) pentru teatru cu subiect „retro”, prin personajele pe care le propune, să ne scuture şi să ne îndrepte spre izvorul cu apa rece pentru a ne spăla pe ochi şi să privim un personaj multidisciplinar, cum România nu prea a mai avut, în condiţiile în care în loc de „teatru va fi de acum ţara mea”(pag 62) ne situam în paradigma „ţara va fi de acum teatru meu”(eu) şi asta de peste 20 de ani.

Aprilie 2011

Constantin Kapitza, Poet
Redactor la revista **Cervantes.**

Mircea Șeptilici – O piesă veridică de Candid Stoica

Piesa Mircea Șeptilici scrisă și publicată în volum de către Candid Stoica, are o calitate indiscutabilă: Este foarte bine scrisă. Respectând toate canoanele teatrului clasic lucrarea dramatică a talentatului Candid Stoica are nerv scenic, cu schimbări neașteptate de ritm, atrâgând publicul sau cititorul pasionat de teatru. Personajul principal, Mircea Șeptilici, unul din marii actori și oameni de teatru ai scenei românești, este creonat în tonuri veridice, autorul piesei demascând fără anestezie, cu bisturiul talentului, epoca totalitar comunistă, lungă și criminală, dintre anii 1945 – 1949. Deșii au trecut mai bine de 20 de ani de la evenimentele sângeroase din decembrie 89, în teatrul românesc, în cinematografie, aspectele odioase ale comunismului românesc sunt cosmetizate găsindu-se țapi ispășitori în dictatorii Stalin, Dej, Ceaușescu, fără a pune degetul pe rană care mai supurează și azi: Securitatea ca organ de represiune și intimidare.
Mircea Șeptilici, ca om de cultură și cetățean român a fost o victimă a securității și autorul piesei insistă asupra acestui caz revoltător. Aceasta e cheia piesei lui Candid Stoica și autorul merită a fi felicitat pentru a fi spus un NU răspicat tenebrelor regimului dictatorial.
Prof Florin Iordache, autor dramatic (din cuvântare ținută la sfârșitul lecturii piese **Mircea Șeptilici sau ultimile două ore din viața unui artist** la ședința Cenaclului Dramaturgilor din 28. 03. 2011)

Candid Stoica şi teatrul – document

Candid Stoica actor cunoscut şi apreciat pentru ştiinţa portretistică a compoziţiilor sale şi-a dat la iveală în ultimii ani şi condeiul literar. A publicat câteva proze scurte încărcate de observaţie caracteriologică suculentă pusă în priza ironiei şi uneori de un umor situaţional de foarte bună calitate a privirii critice. Odată apetitul literar descoperit omul de teatru din el nu putea ocoli, fireşte, ispita de a putea deveni şi dramaturg. Fenomen de altfel tot mai des întâlnit în ultima vreme a actorilor deveniţi şi dramaturgi. Aşa cum am avut prilejul să remarc, dincolo de teme şi viziuni, piesele scrise da actori au câteva trăsături comune care – chiar şi atunci când rezolvările conflictuale nu sunt perfecte le imprimă aerul apt de reprezentare prin ştiinţa „economiei" scenice a intrărilor şi ieşirilor personajelor şi prin autentificarea „ritmului" textual al replicilor.. Prin experienţa lor scenică actorii simt mai direct ceea ce e naturalmente mai firesc pe scenă şi ceea ce e balast.literaturizant pentru stringenţa normei impuse de actul teatral.
Cele două piese pe care le-a publicat până acum Candid Stoica „curg" în albia acestei autenticităţi a dozajului compoziţional, în ciuda faptului că în cazul său, nu avem de a face cu un teatru de imaginaţie ci cu un teatru sau o *dramaturgie - document* Nu doar faptele din texte ţin de document ci, în foarte bună măsură, chiar replicile personajelor. Slalomul pe care şi-l propune dramaturgul printre aceste fapte şi replici care au aparţinut *realmente* unor personaje reale e, însă, unul ce compoziţional dovedeşte ştiinţa dramaturgică a unei reînvieri scenice închegate artistic ca „poveste" fără adiţionări inutile ale unui fond documentar ce aparţine unui trecut istoriceşte trăit.
Din cele două piese de teatru cu care Candid Stoica iese pe piaţă, cea cu miza realmente superioară e indiscutabil **„Ultimele două ore din viaţa unui artist",** piesă document centrată pe figura unuia dintre actorii celebrii ai teatrului românesc interbelic.(şi pentru puţină vreme

şi postbelic) ***Mircea Şeptilici.***
Miză realmente superioară întrucât nu e vorba de simplă tăietură nostalgică într-o lume a artei ce aparţine unei trecute generaţii, ci de un *blitz* îndreptat frontal – şi prin forţa de adevăr a *documentului* – nepărtinitor – pe una din cele mai tensionate şi dramatice ale istoriei noastre încă recente: perioada anilor 50 ai secolului XX, perioada instaurării puterii comuniste şi a represiunii acesteia asupra valorilor intelectuale şi spirituale. Chingă de contradicţii, unele neînţelese de generaţiile mai noi, care nu au cunoscut experienţa „alegerii" forţate de drum. Care au fost adevăraţii *trădători* ai valorilor româneşti – şi care feluri de aspect puteau îmbrăca colaboraţionismul – cel real şi cel trucat – cu „Puterea" ? Care puteau fi eroii veritabili în istoria acelor vremi coercitive, cei care îşi sacrificau destinul creator ieşind definitiv „din scena" câmpului lor de creaţie din refuz politic net? Sau cei care au acceptat – uneori ca aparenţe de beneficii personale, un colaboraţionism mascat, adoptând tehnica şi abilitatea recuperărilor cu paşi mici şi cu tributuri mari, al câmpului valoric real? Cum ar fi taxată ayi, de exemplu, o personalitate ca aceia a Luciei Sturza Bulandra, care acceptă de la „Puterea comunistă"directoratul unui teatru înfiinţat de comunişti pentru a promova o dramaturgie tezistă, proletcultistă, intră în partid, plăteşte obolul ideologic şi totuşi „joacă dublu" căutând prilejuri şi spărturi, „aprobări" şi „ferestre noi", care induc treptat un alt răsuflu, consolidând valoric o instituţie care e şi azi, în condiţiile forţelor de creaţie eliberate o bornă importantă şi importantă a teatrului românesc? Teatrul „Municipal" de ieri, care azi poartă numele marei actriţe, a fost o pepinieră de mari actori. Se putea pune botniţă generală artei interpretative? Literatura, mai ales dramaturgia - , s-au oprit până acum asupra altor sectoare de activitate socială în ce priveşte investigarea acestei perioade istorice ieşite din ţâţânile normalităţii, care impune înscrierea în fals a vieţii şi a actului de gândire.
Piesa lui Candid Stoica se deschide oportun asupra unui tărâm mult mai vulnerabil ce a trebuit să gestioneze supravieţuirea în acea perioadă şi până la urmă să o domine: tărâmul social al artisticului – în care despărţirea apei de uscatul noroios e un proces mult prea complex, încă dificil de judecat. Figura L. S. Bulandra apare ca o inteligenţă duplicitară, folosindu-şi masca ideologică într-un mod diferenţiat: într-un anume fel cu activiştii CC, în altul cu oficialii partinici din conducerea teatrului (Beate Fredanov) – şi în sinceritate totală a măştii smulse cu sfetnicul ei de taină, regizorul Bob.
Pe M. Şeptilici abia eliberat din puşcăria comunistă îl va primii cu efuziune puternică şi sinceră şi-i va promite tot sprijinul reintegrării. Povestea condamnării politice a lui Şeptilici ţine de un episod bine cunoscut la vremea respectivă, care stârnise oarecare vâlvă în epocă: Procesul şi condamnarea unui grup de intelectuali români, din care unii membrii ai partidelor istorice care-şi pregătiseră fuga la Paris odată cu instalarea univocă a Partidului Comunist. Piesa lui **Candid Stoica** demarează într-un moment mult mai târziu, în 1990 când îndrăgitul actor de odinioară, auto exilat de mai mulţi ani în Canada, unde continuă să picteze (cel de al doile talent al său) se află în preziua unui vernisaj la Montreal. Acest moment- căruia îi va urma ca o cădere de cortină momentul neprevăzut al morţii – e cel cei prilejuieşte întreaga retrospectivă biografică: vinovăţia confuză faţă de sinuciderea primei soţii, actriţa Nora Piacentini, perioada amorului consolator cu vedeta revistei româneşti, Tantzi Căpăţână, pregătirea fugii la Paris, vizitele emisarului trădător, revenirea în teatru după ispăşirea penitenciară . Figura actorului e umană în sensul cel mai profund al cuvântului: nu e o victimă-erou a unei istorii nefaste ci un om alcătuit din lumini şi umbre, cu laşităţi pe care şi le recunoaşte şi le asumă, dar şi cu o silă funciară faţă de josnicia patentă. Iar personajul acela odios şi josnic, există şi el în această piesă - şi pe model cu „cheie" în realitatea vremii: e Ionescu care-l împroşcase veninos după moartea Norei Piacentini, care devine urmăritorul lui la securitate, şi care îl reîntâlneşte transfug la Montreal, apărut în sala de expoziţie – unde încearcă, într-o luare de cuvânt, o trecută aderare a fostului actor la Serviciile de Securitate. Mişelia este însă demontată magistral de un Şeptilici pentru care aceste din urmă cuvinte devin un fel de depoziţie morală înaintea morţii.

(Jeana Morărescu: Literatorul nr. 156-157, Iunie, Iulie 2012.)

Dosarul Curvelor – cea de a doua piesă – nu ocultează nici ea miza politică a distorsiunii politice provocate de perioada comunistă. Denunţul însă pare mai puţin frapant datorită caracterului de „caz particular”al obsesiilor „turnătoare” - în ultima instantă ridicol-rizibile - ale eroinei. Caracterul de „document” nu e însă ştirbit. Piesa transcrie un episod din viaţa regretatului şi eminentului scriitor care a fost Teodor Mazilu.
şi anume logonda sa prelungită (fapt ce pare că a rămas necunoscut biografilor) cu fosta actriţă a Teatrului din Piatra Neamţ, Paula Chiuaru. Faptul în sine nu are nici o relevanţă. Relevantă e, ca distorsiune psihologică promovată de cultul „turnătoriei” menit să capete proporţii într-un stat torţionar, existenţa, rizibilă precum spuneam, al acestui „Dosar al Curvelor”. Destul de talentată şi cu aptitudini pentru o gamă largă între comedie şi posibil tragedie (o visa pe Lady Macbeth), Paula Chiuaru considera în bună măsură, că nu e folosită la scara posibilităţilor ei reale şi că şansele sale pentru un „teatru mare”, în Bucureşti, sunt furate de actriţe care-şi obţin rolurile pe căii imorale, prin serviciile sexuale oferite regizorilor şi directorilor de teatru. Drept care, bântuită de revoltă alcătuise un „Dosar” de probe pe care le vâna – şi pe care-l „îngrăşa” cu intenţia ca finalmente să-l înainteze *organelor oficiale* ce-ar trebui să ştie adevărul. Temperamentală, aparent frivolă, prin comportamentul ei „jemenfişist”. P. Chiuaru avea un fond de mare puritate şi nu realiza că de fapt recurgea la un procedeu bicisnic: acela de a urmări viaţa altora şi a denunţa. Hotărâtă să joace un rol ce - ar putea fi scris anume pentru ea se adresează lui Teodor Mazilu şi-l invită la P. Neamţ să scrie o piesă specială cu un personaj în care şi-ar putea folosi mai mult calităţile.. Dramaturgul se conformează, soseşte – e găzduit preţ de o lună şi ceva, între timp se îndrăgostesc, se iubesc - dar fire boemă, dramaturgul este furat de ispita „cârciumii”, pe care o vizitează în fiecare seară cu actorii teatrului. În acest timp o cere de soţie – dar brusc se hotăreşte să se înapoieze la Bucureşti. Cauza o ghicim: şi-a terminat banii. Promite să revină curând cu piesa, îşi jură amândoi credinţă pentru toată viaţa. Mazilu în fiecare zi îi trimite Paulei câte o scrisoare. Paule vine în fiecare zi la gară să-l aştepte la trenul de Bucureşti însoţită de medicule navetist care-i un bun şi credincios amic. Zilele trec, scrisorile continuă, dar Teodor Mazilu pare să nu se mai întoarcă vreodată. Un incident cu celălalt medic – al teatrului – vânător de aventuri – care după ca o invitase la restaurant, dorise să urce în apartamentul ei – şi pe care îl lovise brutal cu uşa, devine prilejul unei reaşezări neaşteptate de destin în a doua încercare a uşii, femeia crede că-i acelaşi personaj, deschide şi aruncă în capul încă neprivit în faţă, un obiect greu. Îngrozită constată că la pământ zace mort nu agresorul ci celălalt medic: bunul şi credinciosul prieten. Într-o imensă durere, îşi dă seama că el a fost omul pe care l-a iubit şi că, în dorinţa de glorie nu şi-a luat în seamă sufletul. Cel „mort” nu e însă mort, ci doar ameţit: izbuteşte să se ridice – şi acesta va fi momentul pecetluirii căsniciei lor viitoare…Paula nu ştia însă ce se petrecuse l a Bucureşti. Nu ştia că acolo T. Mazilu, hărţuit de cenzură, nu izbutea să-şi joace piesele, că nu mai primea bani şi trăia (şi bea) din datorii – sperând că odată şi odată va revenii la Piatra Neamţ. Şi mai ales, ea nuştia că e bolnav, că spectrul morţii se instalase odată cu cancerul în trupul lui. Ştirea căsătoriei ei cu doctorul Mazilu o primeşte însă, ca pe o eliberare: se simte eliberat de cuvântul dat şi de jurământ. Eliberarea paralelă dintr-o iubire falsă instalată mai mult pe o autosugestie şi trăire imaginară.

PS: Paula Chiuaru a avut finalmente un destin tragic – ce nu mai putea intra în documentarul piesei. După mai mulţi ani de căsnicie, fire pasională a devenit geloasă pe soţul ei pentru prezumtive încălcări ale codului conjugal. L-a ameninţat că-şi va da foc. Considerând-o retorică, el a întrebat-o în glumă: Cum îşi va da foc? Ea şi-a aşezat palmele pe flacăra aragazului – şi având un halat din nailon, flacăra prelinsă ca un şarpe i-a cuprins trupul. A murit în chinuri îngrozitoare.

Jeana Morărescu
Articol apărut în revista **Literatorul**

Câteva considerații sumare fără mari pretenții…In primul rand vreau să-i felicit pe cei care au hotarât ca sedința cenaclului să aibă loc aici în ambianța Teatrul de Comedie.. în care a expus când trăia, tablouri, personajul principal al piesei care s-a citit…In al doilearând îi felicit pe distinsii actori pentru lectura textului și în al treilea rând pe d-l Candid Stoica pentru excelentul text pe care ni l-a prezentat…o comedie când amară când tragică despre unul din artiștii care au jucat pe scena Teatrului de Comedie! Îmi pare rău că d-l director Mihăiță nu este prezent să audă ce trufanda are la dispoziție! Probabil i se va transmite și sunt convins că se va bucura pentru că piesa care s-a citit prezintă atuurile unui spectacol de mare succes! Autorul a reușit să condenseze excelent un destin excepțional de artist. Și la un moment eu am uitat că e o piesă despre cineva cunoscut și aveam în urechi drama unui artist care a străbătut și a luat în piept mai toate vicisitudinile regimului pe care am fost nevoiți să-l suportăm toți cei de anumită vârstă. Sunt în piesă scene intregi de un comic savuros chiar de la inceput când Șeptilici îl aleargă pe ziarist sau ca cea din tabloul final când îi aplică o corecție binemeritată! Am reținut lecția de actorie pe care i-o da iubitei lui, Tanți Căpățână, când îi compune pe loc versurile unui cântec care va deveni slagăr! Citez aici din textul tipărit: ”**Iubitul meu departe a plecat / într-un război neașteptat / să-nlăture pe inamici / pe comuniști și bolșevici”** aoleu, ești nebun vrei să ne aresteze, comentează Tanți” Tot tabloul, mi se pare, al doilea, când apar cei doi necunoscuți care îl trimit într-o ambuscadă, apoi finalul tabloului când cei doi cântă și dansează strigând Malagamba, Malagamba, mi se pare a fi extrem de reușit…Nu vreu să plictisesc cu laudele, dar tabloul trei, când apare d-na Bulandra este remarcabil. Nu știu unde a găsit replicile, dar par veridice și replica din finalul tabloului a lui Benedict Dabija : ”Parcă-i vie”, este antologică! Finalul piesei este de o tristețe fără de margini când Șeptilici dându-și seama că se prăpădește are un dialog cu cel de sus. Toate personajele, până și micul rol al polițistului canadian, au consistență sunt viabile…Sau personajul Marieta care evocă viața grea pe care au dus-o în românia, actorii, deși exista ideia că partidul sprijinea arta și pe artiști! Dar scena de un haz nebun când doi fosti deținuți politici din românia, Sorin Popa și Șeptilici sunt pe punctul să se încaiera? Unde? Tocmai pe meleaguri străine! Și aș mai putea cita nenumărate scene, dar îmi e teamă să nu plictisesc…Închei urându-i piesei un vânt norocos la pupa…și autorului mult succes!
Vreau să mai adaug: Inchipuiți-vă un spectacol cu piesa asta și aici în hol o expoziție cu tablourile lui…ce regal…cred că ar venii lumea, buluc, publicul în valuri să vadă…interferența asta intre realitate și ficțiune…Teatrul de Comedie nu trebuie să scape în nici un caz prilejul ăsta…

Dan Puican, regizor

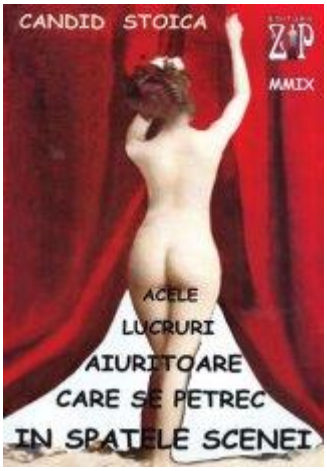

SELECȚIA "Formula AS”

Candid Stoica, "Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei”, Editura Zip La o editură necunoscută mie, a apărut o carte savuroasă, datorată unui actor căruia îi place grozav să povestească, dar și să asculte și reproducă poveștile auzite de la alți oameni din lumea teatrului. Scriitor naiv, așa cum alții sunt pictori naivi, Candid Stoica e un maestru al rolurilor secundare, pe care cei mai în vârstă dintre dvs. și-l amintesc din scheciurile de la televiziunea comunistă și din spectacolele de pe scena Teatrului de Comedie, unde a jucat foarte mulți ani. Neobișnuitul său prenume, transformat în renume, e de fapt o poreclă căpătată în adolescență, căci părinții lui, oameni simpli din Ferentari, nu-l citiseră pe Voltaire: "După ce am căzut prima oară la examenul de la Institutul de Teatru, angajându-mă la Teatrul Țăndărică, am fost trimis la un curs de păpușerie la Brașov. Cursanții erau în majoritate cursante. La o serată într-o casă cu grădină mare, gazda, o nurlie cursantă, m-a invitat afară din casă, să-i văd... grădina. Naiv fiind, n-am înțeles sensul invitației. «Băiatul ăsta e candid rău de tot», a exclamat ea, și așa mi-a rămas numele”. După absolvirea Institutului, în anii '50, la clasa Soranei Coroamă și a lui Moni Ghelerter (unde a fost coleg cu Gheorghe Dinică și Marin Moraru), devorat de dorința de a fi pe scenă, pleacă la teatrul din Piatra Neamț, joacă apoi la cel din Ploiești, unde e coleg cu Toma Caragiu și, în sfârșit, în 1961, când Radu Beligan înființează Teatrul de Comedie, își va găsi locul căruia îi va rămâne fidel până la pensionare. De altfel, cartea e dedicată "colegilor mei din Teatrul de Comedie, care au reușit să creeze un climat de relativă libertate în infernul comunisto-ceaușist”. Acești comedianți de mare clasă, alături de care Candid Stoica a jucat sute și sute de spectacole, sunt personajele cărții, în ipostaze inedite, sunt văzuți nu doar pe scenă, ci mai ales în afara ei, cu defectele și calitățile lor omenești, cu pățaniile lor caraghioase sau triste. Trebuie spus că, pe lângă pasiunea pentru profesie, Candid Stoica e și un mare cititor. Fiindcă iubea cărțile și ar fi vrut să înlesnească și colegilor săi accesul la ele, a deschis în incinta teatrului un stand cu vânzare în 1971. Căra cu

cârca de la depozit noile apariții editoriale presupuse de interes intelectual, le citea el însuși și le recomanda, dar cumpărători asidui nu avea prea mulți: Mircea Șeptilici, un om cult și rafinat, poliglot și conviv fermecător, Consuela Darie, prima soție a lui Iurie Darie, care cumpăra cărți de istoria artei, literatură și filosofie pentru băiatul ei, Ducu, viitorul regizor, Liliana Țicău, Dumitru Rucăreanu... Desigur, nu se poate generaliza, dar se pare că actorii nu se prea omoară cu cititul. Candid Stoica e o fericită excepție. Și, notându-și harnic toate titlurile aduse la stand în anii '70-'80, ne amintește câte cărți valoroase - originale și traduceri - s-au publicat atunci, despre cozile de la librării și listele de comenzi, precum și - pe larg - despre marile spectacole jucate cu săli arhi-pline, despre filmele de referință ce puteau fi văzute la cinema. Toate în paralel cu Cenaclul Flacăra, Cântarea României și exasperantele "omagii". Decor realist al nenumăratelor anecdote (unele de tot picante) despre nume cunoscute, indis-creții, bârfe și intrigăraie de culise este ceaușismul cotidian cu turnători și su-pravegheri securistice, cu lipsurile și șmecheriile umilitoare ale "procurării" celor strict necesare, cu Radio Europa Liberă și perna pe telefon, cu cenzurarea și uneori oprirea spectacolelor. Candid Stoica și-a notat la cald, timp de două de-cenii, întâmplări de la repetiții, din turnee, de la ședințe, discuții și povestiri, însoțite de performanțe bahice ale boemei artistice, farse și păcăleli, a consemnat tot ce se întâmpla memorabil nu doar în lumea culturală, ci și în cea socială și politică. Lucrurile aiuritoare, cu toată comicăria, nu e o carte frivolă.

Adriana Bittel.